

GIGA

Cecelia Ahern

P S. volim te

Naslov izvornika: **PS, I LOVE YOU**

Hvala mami, tati, Georgini, Nicky i cijeloj mojoj obitelji i prijateljima.

Hvala Marianni Grunn O'Connor.

Hvala mojim urednicima iz HarperCollinsa, Lynne Drew i Maxini Hitchcock.

Hvala Moiri Reilly.

GIGA

Davidu

JEDAN

Poznati miris plavoga džempera uspeo se uz Hollyine obraze do nosnica, odande joj spuznuo niz grlo i zapleo se u bolan čvor koji joj je razdro želudac i srce. Trnci su joj preplavili leđa, a knedla u grlu priprijetila gušenjem. Svladavala ju je panika. Kuća bi se povremeno oglasila jecajem zahrđalih cijevi i jednoličnim brujanjem hladnjaka u kuhinji, no osim toga, svuda je vladala je tišina i pustoš. Bila je sama. Potpuno sama. Spoznaja joj je s kiselinom navrla iz želuca u grlo. Skočila je na noge i potrčala prema kupaonici. Srušila se na koljena i obgrlila zahodsku školjku.

Gerryja više nema. Neće se vratiti. Nikada. Nikada ga više neće pogladiti po mekim kovčama, nikada mu više dotrčati u zagrljaj nakon teškoga radnog dana, nikada mu kroz gomilu okupljenu na zajedničkoj večeri dobaciti tajni, samo njima primjetan pogled, nikada više zaspiti kraj njega, nikada se probuditi od njegova kihanja, nikad mu se više smijati do suza, nikada se posvađati oko ustajanja iz kreveta radi gašenja svjetla, nikada... Nikad više. Sama je. Sama s bolnom hrpicom uspomena i sve mutnijim sjećanjem na njegovo lice. A imali su vrlo jednostavan plan. Ostati zajedno do kraja života. Svi su se u njihovoj okolini slagali daje to posve izvedivo. Holly i Gerry bili su najbolji prijatelji, ljubavnici i srodne duše. Zajedničko im je starenje naprosto bilo suđeno. No, kako to već obično biva, okrutni se sudac jednoga dana predomislio.

Kraj je stigao nezamislivo prebrzo. Gerry se nekoliko dana žalio na migrenu, a zatim poslušao Holly te jedne srijede pauzu za ručak iskoristio za posjet liječniku. Ovaj je pak zaključio da glavobolja najvjerojatnije potječe od umora i stresa, u najgorem slučaju od oslabljena vida. Gerryju se potonje nikako nije svidjelo. Nije htio nositi naočale. No, kako se uskoro pokazalo, nije niti morao. Migrene se nisu javile zbog oslabljena vida. Javile su se zbog tumora na mozgu.

Zadrhtala je od hladnoće keramičkih pločica i shvatila da još uvijek kleči pred WC školjkom. Pustila je vodu i nesigurno se osovila na noge.

Bilo mu je trideset godina. Ne, nije pucao od zdravlja i dobre kondicije, ali bio je u dovoljno dobrom stanju za normalan život. Zadnjih dana opake bolesti, u bolesničkom je krevetu stao zbijati hrabre šale na račun svog dotadašnjeg života. Bio sam preveliki ziheraš, govorio bi. Trebao sam se drogirati, opijati, više putovati, skakati iz aviona i istodobno si voskom depilirati noge... Nabrajao je još tisuću ludih stvari i premda im se smijao, Holly mu je u očima jasno čitala žaljenje. Žalio je za stvarima koje nikada nije napravio, mjestima koja nikada nije vidio, budućnošću koje više nije imao. Je li žalio i zbog onoga dijela života koji je proveo s njom? Ni sekunde nije sumnjala u njegovu ljubav, no strepila je da Gerry ipak žali zbog vremena potrošena na brak...

Odjednom je počeo strahovito žudjeti za starošću. Nije ju više doživljavao mračnom i neumoljivom, nego spektakularnim dostignućem. Oh, kako li su samo oboje bili arogantni! Nikada se na starost nisu osvrnuli kao na vrijedan cilj. Puno bije radije bili izbjegli.

Besciljno je lutala praznim sobama, pogleda zamućena teškim, gorkim suzama. Crvene su je oči pekle i boljele, noći nikako nije dolazio kraj, a utjehe nije bilo ni u jednom zakutku nijedne prostorije Gerryjeva i njena zajedničkog doma. Namještaj je neprijateljski šutio i iako je bolno žudjela za zagrljajem poznata, meka kauča, čak ju je i on ignorirao.

Gerryju se ovo nikako ne bi svidjelo, odjednom je shvatila, duboko udahnula i obrisala suze. Ne, ne, ne smijem se ovako ponašati, to bi ga razljutilo. Pokušala se približiti.

Pred samo je svitanje nemirno zaspala, a onda ju je, upravo kao i svakoga jutra u posljednjih nekoliko tjedana, iz neudobna zagrljaja nasumce odabrana komada pokušstva probudila telefonska zvonjava. Obično bi se s druge strane oglasio neki prijatelj ili član obitelji. Zbog

GIGA

snena glasa kojim im se javljala vjerojatno su mislili da po čitave dane samo spava. No zvali su samo ujutro ili tijekom dana. Nitko je nije zvao noću, dok je usamljeno i poput zombija lutala kućom tražeći... Što je ustvari tražila?

- Halo? - bunovno se javila, glasa hrapavog od silnih suza. Odavno je prestala prikrivati bol. Izgubila je najboljeg prijatelja i nitko nije shvaćao da nema te šminke, svježega zraka ili shoppinga koji bi joj ispunili zjapeću rupu posred srca.

- Oprosti, dušo, jesam li te probudila? - s druge je strane dopro zabrinut glas Hollyine majke. Uvijek isti razgovor. Majka ju je zvala svakoga jutra, vjerojatno provjeravajući je li joj kći preživjela još jednu usamljenu noć. Uvijek se bojala da će je probuditi, ali bi joj uvijek pao kamen sa srca kad bi se Holly javila.

- Ma, ne. Samo sam drijemala. Uvijek isti odgovor.

- Tata i Declan su otišli van, a ja sam mislila na tebe, zlato. Zašto joj se uvijek plače od tog utješnog, suosjećajnoga glasa?

Točno je mogla zamisliti majčino lice; namrštene obrve, čelo naborano od brige... No briga je nije tješila. Samo ju je podsjećala na razlog od kojega potječe i činjenicu da taj razlog ne bi trebao postojati. Stvari bi trebale biti normalne. Gerry bi trebao biti ovdje. Trebao bi kolutati očima i nasmijavati je. Trebala bi mu, kao toliko puta do sada, predati slušalicu jer bi se počela toliko smijati da cerek više ne bi mogla skrivati pred maminim pozornim uhom. On bi joj pak trebao uzeti slušalicu i mirno čavrljati s mamom, puštajući Holly da mu se kreveljenjem bezuspješno nastoji osvetiti.

Stvari, međutim, nisu normalne. Gerryja nema, majka je zabrinuta, a ona samo ponavlja *aha i hm*, ne razabirući značenje nijedne odslušane riječi.

- Vani je prekrasno, Holly - uvjeravala ju je majka. - Stvarno bi trebala otići u šetnju. Dobro bi ti došlo.

- Hm, valjda.

Evo ga opet. Svježi zrak kao rješenje svih problema.

- Da te nazovem kasnije?

- Ne trebaš, mama. Sve je O.K. Tišina.

- Dobro onda, dušo... Nazovi me ako se predomisliš. Doma sam cijeli dan, možemo malo popričati...

-O.K. Opet tišina.

- Hvala na brizi, mama.

- Nema problema, dušo. Čuvaj se.

- Budem.

Već je htjela prekinuti vezu kad je mama ponovo progovorila.

- E da! Holly! Skoro sam zaboravila... Ona omotnica koja ti je stigla... Još uvijek je ovdje. Da ipak dođeš po nju? Mislim, tu je već tjednima, možda je nešto važno.

- Ne vjerujem. Vjerojatno samo još jedan telegram sućuti.

- Ne, ne, nije to. Naslovljeno je na tebe, a iznad adrese piše... ma, čekaj sekundu, idem pogledati, tu mi je na stolu...

S druge je strane telefonska slušalica udarila o drvenu površinu, potpetice odlupkale u daljinu, u daljini zaškripao stolac povučen po parketu, a onda su se koraci ponovno približili i slušalica podignula...

-Jesi još tu?

-Aha.

- O.K., evo imam omotnicu. Na vrhu, iznad adrese piše POPIS. Nemam pojma što to znači, ali možda bi ipak trebala...

Holly je slušalica iskliznula iz ruke.

DVA

- Daj, Gerry, ugasi svjetlo - smijala se Holly.

Gerry je plesao po spavaćoj sobi, polako se razodijevajući i u *striptease* stilu izazovno otkopčavajući bijelu pamučnu košulju. Došavši do posljednjeg gumba, vragolasto je podigao lijevu obrvu, poslao Holly poljubac, zavitlao košulju nad glavom i bacio je na pod. Holly se i opet zahihotala.

- Da ugasis svjetlo? Ni slučajno! Onda ne bi vidjela ovu divotu! Zauzeo je bodybuildersku pozu i zategnuo mišiće. Nije bio tašt,

no da je kojim slučajem bio, ne bi mu se moglo zamjeriti. Snažnoga i čvrstog tijela, dugih i mišićavih nogu bio je savršena reklama za tere-tanu u kojoj je redovito satima vježbao, a iako nije bio osobito visok, sa svojih je nepunih 180 centimetara posve dovoljno nadvisivao Hollyinih nježnih 160. Sviđalo joj se to. Kad bi se zagrlili, vrškom bi mu glave doticala bradu, a lice udobno smještala uz vrat. Imala je osjećaj kao da su posebno oblikovani za takve prigode. Dok je svlačio bokserice, srce joj je zalupalo mrvicu brže. Uhvatio ih je vrhovima nožnih prstiju, kratko zanjihao i zatim ih bacio na Hollyinu glavu.

- Ajde, ovako sam bar u mraku - nasmijala se.

Oduvijek je bio duhovit. I suosjećajan. I drag. Strpljivo bi slušao njezine umorne žalopojke o poslu i kolegama, a kad bi se i svađali, svađali bi se oko gluposti. Uvijek bi u jednom trenutku svađe prasnuli u smijeh. Ostavljeno svjetlo na verandi? Nepodešena budilica? Nikad nisu imali ozbiljnijih problema.

Završivši sa striptizom, Gerry se bacio na krevet. Zagrlio ju je i zavukao joj hladna stopala pod noge.

- Kvrugu, Gerry! Stopala su ti ko sante leda! Nije se ni pomakao.

- Gerry! - zaprijetila je.

- Holly! - podrugljivo je ponovio.

- Nešto si zaboravio. -Što?

- Svjetlo.

- Aha, svjetlo - pospano je promrmljao i tobože zahrkao.

- Gerry!

- Pa, sinoć sam ja gasio...

- Da, ali prije dvije sekunde si stajao na milimetar od prekidača!

- Upravo tako. Prije dvije sekunde - pospano je odgovorio. Mrzila je ustajati iz toploga kreveta, bosa koračati po hladnome

parketu i zatim po mraku tumarati natrag. Glasno je uzdahnula i cok-nula jezikom.

- Ne cokí, Holly. Što ćeš kad ja umrem?

- Naći ću novog muža koji će mi, za razliku od tebe, uvijek gasiti svjetlo - odbrusila je, svom mu snagom odgurujući hladna stopala u stranu.

-Ha!

- Ili ću si ga gasiti sama.

- Moš mislit - frknuo je. - Kad umrem, morat ću ti ostaviti poruku na prekidaču, inače se *nikada* nećeš sjetiti ugasisi svjetlo.

- Baš krasno od tebe. Radije mi ostavi svu lovu i nekretnine.

- I poruku na prekidaču za centralno grijanje, inače ćeš se smrznut.

- Jako smiješno.

- I na tetrapaku mlijeka.

- Duhovit si do besvijesti.

- E, da. Bilo bi dobro da ti ostavim i poruke na prozorima jer ćeš ih inače ujutro otvoriti prije isključivanja alarma pa će dojuriti policija i eto problema.

- Ustvari, najbolje bi bilo da mi, kad sam već tako nesposobna bez tebe, oporučno ostaviš

GIGA

cijeli popis svakodnevnih zaduženja!

- Dobra ideja - nasmijao se.

- Dobro, dobro! Sama ću ugasiti usrano svjetlo! - nadureno je ustala iz kreveta, zajauknula pri dodiru s hladnim podom i ugasila svjetlo. Zatim je, ispruženih ruku, polako kroz mrak krenula prema krevetu.

- Alo? Holly? Gdje si? Zar si se izgubila? Ima li koga... oga... ga... a... - zadirkivao ju je Gerry.

- Lako se tebi za... auuuu! - zaurala je udarivši nožnim palcem o krevet. - Kvragu! Sranje!

Gerry je poplunom prigušio navalu smijeha.

- Još jedna stavka za oporučni popis. Pazi na rub kreveta dok hodaš u mraku!

- Daj, začepi! - viknula je Holly. - I ne budi morbidan!

- 'Oćeš pusu da manje boli? - umiljavao joj se dok je lijegala u krevet.

- Ne, ne treba - tužno je odvrtila. - Samo me pusti da si stopala ugrijem na tvojim...

- Ajme! Isuse! - zajaukao je. - Noge su ti ko sante leda!

- Buahahaha! - osvetnički se nasmijala.

I tako je nastala priča o oporučnom popisu. Uskoro su je prepričali najboljim prijateljima, Sharon i Johnu McCarthyju. U osmom razredu osnovne škole, John je jednoga dana prišao Holly na školskom hodniku i promrmljao slavne riječi: „Moj frend pita je 1' 'oš furat s njim." Holly je pristala tek nakon vijećanja s prijateljicama.

- Odi bar na jedan spoj - uvjeravala ju je Sharon. - Gerry je sladak. Barem nije pristav ko John.

Iste godine kad i Holly za Gerryja, Sharon se udala za „prištavog" Johna. Nitko joj nije prigovarao da je premlada. Godinu dana mlađoj Holly su, pak, svi punili uši da je s 23 godine puno premlada za brak, da bi u toj dobi trebala putovati, zabavljati se, ludovati... Zanimarila ih je. Ludovala je, zabavljala se i putovala - s Gerryjem. Bez njega se ionako osjećala osakaćenom, a u takvome je stanju teško uživati u životu.

Hollyino se vjenčanje ni uz najbolju volju nije moglo nazvati romantičnim danom iz snova. Kao i većina djevojaka, sanjala je o prozračnoj krinolini, osunčanom proplanku i razdraganim gostima. Zamišljala je svadbu na kojoj će plesati s prijateljima, na kojoj će je roditelji promatrati sa suzama u očima i na kojoj će se osjećati kao kraljica svijeta. Gotovo se ništa nije obistinilo.

Jutro u roditeljskom domu počelo je vikom i vriskom.

- Gdje mi je kravata? - urlao je otac

- Kosa mi je usrana! - žalila se majka

- Izgledam ko slon! - psovala je Hollyina mlađa sestra Ciara. -Nema šanse da u ovome odem na vjenčanje! Mama, reci Holly da je kravetina! Kako je mogla izabrati ovako idiotske haljine za djeveruše? Ja u tome ne izlazim iz kuće! Jack, vrati mi fen, majmune!

Ciara je redovito priređivala takve scene. Odbijala je izaći iz kuće i tvrdila da nema što obući čak i kad su joj ormari pucali po šavovima. Danas živi negdje u Australiji s ljudima o kojima nitko ništa ne zna i javlja se e-mailom svakih nekoliko tjedana, ali toga je jutro iz-ludjela čitavu obitelj. Svesrdno su je uvjerovali da je najljepša žena na svijetu, potpuno zaboravljajući na Holly koja se tiho oblačila u svojoj sobi i osjećala se grozno. Ciarino je prenemaganje prestalo tek nakon što je Hollyin otac, inače veoma miran čovjek, podigao glas i zaprijetio: „E, sad je dosta! Ovo je Hollyin dan, a ne tvoj! Ići ćeš na vjenčanje i ponašat ćeš se ko čovjek, a kad Holly side niz stube, reći ćeš joj da je prekrasna! Nema prigovora! Pisneš li još jednom, zapamtit ćeš me!"

Dok se Holly spuštala u prizemlje, roditelji i braća zadivljeno su se smiješili, a Ciara je, očiju suznih poput upravo izgrđene desetogo-dišnjakinje, kroz dršćuće usnice procijedila: „Izgledaš

GIGA

predivno, Holly."

Zatim se sve sedmero utrpalo u limuzinu. Holly, Hollyina mama, tata, tri brata i Ciara čitav su put do crkve proveli u napetoj tišini.

Ostatak je vjenčanja protekao u maglovitoj zbrci. Jedva da je progovorila i riječi sa svojim mladoženjom. Stalno su je odvlačili do ljudi poput pratete Betty iz selendre bogu iza nogu, ujaka Tobyja za kojeg nikad nije čula jer je odselio u Ameriku prije njezina rođenja... Nitko joj nije rekao da su vjenčanja tako *zamorna*. Usta su je boljela od stalnog rastezanja u fotosmiješak, a noge otpadale od neprekidnog jurcanja u sićušnim cipelama, očito napravljenim samo za pokazivanje. Očajnički je žudjela za stolcem. Htjela se pridružiti prijateljima koji su za svojim stolom urlali od smijeha, nazdravljali i sjajno se zabavljali. Gorko im je zavidjela. No kad je vjenčanje završilo i kad je s Gerryjem zakoračila u apartman za mladence, sve su brige izblijedjele i postalo joj je jasno čemu sve to.

Zamrznuta u pokretu, još uvijek je sjedila na kauču lica oblivena suzama i s otklopljnom slušalicom na podu. Opet je odlutala u sanjarenje. Vrijeme ju je tih dana mimoilazilo. Nije znala koliko je sati, ni koji je dan. Živjela je životom koji se odvijao izvan materijalnoga svijeta i daleko od vlastita tijela. Otupjela je na sve osim na bol. Tako je umorna...

Odjednom joj je zakrulilo u želucu. Pokušala se prisjetiti kad je posljednji put jela. Jučer? Zagrnula se Gerryjevim kućnim ogrtačem i navukla ružičaste *Disco Diva* papuče te oteturala u kuhinju.

Gerry joj je kupio te papuče. Nazivao ju je svojom disko-divom; prpošnom plesačicom koja je uvijek prva na podiju i zadnja u klubu. Gdje li je nestala ta cura?

Otvorila je hladnjak i zbunjeno zavirila u prazne police. Tek nešto uvenulog povrća i pokvareni jogurt. Užasan smrad. Ništa za jelo. Slabašno se nasmiješila tresući tetrapak. Nema ni mlijeka. Treća stavka s Gerryjeva popisa...

Hollyino je društvo svakoga Božića odlazilo na svečani bal u hotelu Burlington, pa su se prije dvije godine Holly i Sharon upravo zbog tog izlaska uputile u *shopping*. Trebala im je svečana odjeća. *Shopping-izleti* dviju prijateljica oduvijek su bili opasna pustolovina pa su se John i Gerry šalili kako će i ove godine zbog potrošačkih ispada svojih supruga ostati bez božićnih darova. Nisu bili daleko od istine. Holly je u luksuznoj trgovini *Brown Thomas* pronašla najljepšu bijelu haljinu na svijetu i na nju potrošila upravo sablažnjiv iznos.

- Jebote, Sharon, od ovoga ću spasti na prosjački štap - zdvojno je grizla usnicu pred zrcalom u svlačionici.

- Ma daj - zahihotala se Sharon. - Udijelit će Gerry. I prestani me zvati *Jebote Sharon*. Svaki put kad odemo zajedno u *shopping*, osloviš me tom titulom. Još ću se i uvrijediti. Kupi haljinu i prestani cendrat. Božić je. Vrijeme darivanja i te spike.

- Tako da znaš - više nikad ne idem s tobom u *shopping*. Prava si napast. Mislim, to je skoro pola moje mjesečne plaće. Sto ću do kraja mjeseca?

- Ajde mi reci nešto, ali iskreno - podbadala je Sharon. - Bi li radije jela ili izgledala božanstveno?

O odgovoru nije razmišljala ni minute.

- Uzet ću je - uzbuđeno je priopćila prodavačici.

Duboki dekolte savršeno joj je obavijao majušne grudi, a visok rasporak razotkrivao vitke noge. Gerry nije skidao pogleda s nje, ali ne toliko zbog općinjenosti ljepotom, koliko zbog nevjerice da tako malo tkanine postiže tako vrtoglavu cijenu na tržištu. Gospoda *Disco Diva* je, pak, na balu toliko uživala u svojoj skupo plaćenju ljepoti da je pretjerala s alkoholom i promptno uništila djevičanski snježan komadić tkanine, zalivši ga crnim vinom od dekoltea do dna rasporka. Dok je bezuspješno suzbijala suze, pijani su muškarci za stolom dodali još jedan navod Gerryjevu popisu. *Stavak pedeset i pet. Nikad ne pij crno vino u skupoj bijeloj*

GIGA

haljini. Podstavak istoga navoda isticao je da se u opisanoj situaciji preporuča konzumacija običnog, kravljeg mlijeka. Njegove se mrlje, naime, ne raspoznaju na bijeloj tkanini.

Kad je samo nekoliko minuta nakon zalijevanja haljine vinom pijani Gerry prevrnuo kriglu i izlio je u Hollyino krilo, Diva u bijelom odlučno je revidirala pedeset peto pravilo. Ozbiljnim ga je i nimalo tihim glasom priopćila čitavoj dvorani:

- Nikad, ali baf nik-kad ne kupus...ne! NE KUPUJ... NIKAD NE KUPUJ skupe 'jele 'aljine!

Sharon se pod stolom probudila iz alkoholne kome i aplauzom podržala najnoviji amandman. Društvo je od zbunjenog konobara naručilo pladanj dobro rashlađena mlijeka i nazdravilo.

- Zao mi je zbog *'jele 'aljine* - pred jutro je umjesto pozdrava štuc-nuo John. Zatim je naglavce ispao iz taksija i odvuкао Sharon prema kućnoj veži.

Popis, dakle...

Nije ga valjda doista napisao?! Zezancija je nastala puno prije no što su saznali za Gerryjevu bolest, a od dijagnoze do smrti Holly se ni na minutu nije odvajala od njega. Nije ga vidjela da bilo što piše. Nijednom riječju nije spominjao popis.

Nema nikakvog popisa, naravno. Samo umišlja. Gerry joj toliko očajno nedostaje da joj na pamet padaju svakojake gluposti. Mora se smiriti i sabrati. Nije mogao ništa napisati bez njezina znanja. Ili možda jest?

Šetala je prelijepom cvjetnom livadom. Uzbibane su joj laticе golicale vrškove prstiju, a koraci šumjeli kroz jarkozelenu travu. Od mekoće joj se vlažne zemlje pod bosim stopalima činilo da će svakog trenutka poletjeti, nad glavom su joj cvrkutale ptice, sjalo sunce, a povjetarac kroz nosnice provlačio opojan miris cvijeća. Osjećala se slobodno i... sretno! Toliko drukčije od posljednjih nekoliko dana...

No nebo se odjednom zamračilo i sunce nestalo za zlokobnim oblakom. Zahladilo je, povjetarac se pretvorio u vihor i vidik joj je odjednom zastro gusti roj uskovitlanih cvjetnih latica. Umjesto milovanja meke i vlažne zemlje, pod stopalima je osjetila grebanje oštrog, hladnog šljunka, a nekoć raspjevane ptice ukipjele su se na granama. Tresla se od straha. Dvadesetak metara ispred nje, iz visoke trave izvirivao je golem, siv kamen. Htjela se vratiti predivnoj, osunčanoj cvjetnoj livadi, ali nešto ju je tjeralo naprijed. Morala je saznati što je iza kamena.

Sto mu se više približavala, do ušiju joj je dopiralo sve glasnije nabijanje. *Bam! Bam! Bam!* Ubrzala je korak preko oštrog šljunka i rukama razmaknula travu. Laticе su joj se zalijetale u oči, a vjetar oštro bičevao lice. Pred samim se kamenom srušila na sve četiri i prestravljeno vrisnula kad je shvatila gdje je. Kamen je bio Gerryjev grob. *Bam! Bam! Bam!* Gerry pokušava izaći. Doziva je! *Holly! Holly!*

Trgnula se iz sna i začula glasno lupanje na ulaznim vratima.

- Holly! Holly! Znam da si tu! Otvori mi, molim te! *Bam! Bam! Bam!*

Zbunjena i još uvijek u polusnu, dobauljala je do ulaznih vrata i ispred njih ugledala preneraženu Sharon.

- Isuse Bože! - uzviknula je kad joj je Holly otvorila vrata. - Gdje si ti? Lupam po vratima već čitavu vječnost.

Žmirkajući i još uvijek ne shvaćajući što se dogodilo, Holly je vir-nula kroz vrata. Prohladno i svijetlo. Mora da je jutro.

- Mogu li ući? - oglasila se Sharon

- Da, da, naravno - zbunjeno je odvrtila i odmaknula se od vrata. - Oprosti, valjda sam zadrijemala. Nisam te čula.

Sharon ju je pažljivo promotrila i čvrsto zagrlila.

- Izgledaš užasno, Holly - prošaptala joj je u vrat.

- Baš ti hvala - preokrenula je očima.

Sharon nikada nije okolišala i Holly ju je zbog te iskrenosti i voljela. No zbog istog ju je razloga u posljednjih mjesec dana izbjegavala. Nije htjela čuti istinu. Nije htjela čuti da život ide dalje i da se mora pomiriti s gubitkom. Htjela je samo... ni sama nije znala što hoće, ali joj se tugovalo. Ništa joj se drugo nije radilo. Sharon, pak, nije gubila vrijeme.

- Ovdje je užasno zagušljivo - užurbano je otvarala prozore. - Kad si posljednji put pustila malo svježeg zraka u kuću?

Dograbila je prazne šalice i tanjure, odnijela ih u kuhinju, poslagala u perilicu i nastavila s pospremanjem. Holly ju je bezvoljno slijedila, slabašno prosvjedujući.

- Daj, nemoj, Sharon. Ja ću to...

- Kada? Sljedeće godine? Kuća ti se pretvara u svinjac, a mi bismo se svi trebali praviti da to ne primjećujemo? Ajd' ne šizi, nego se lijepo idi gore otuširat, a ja ću nam za to vrijeme skuhati čaj.

Tuš? Hm. Kad se posljednji put oprala? Sharon je ovaj put vjerojatno ipak ublažila svoj izravan pristup. Rekla joj je da izgleda samo *užasno*. A ne izgleda užasno. S masnom kosom, tamnim izrastom i u prljavom ogrtaču izgleda upravo *odvratno*. Trebala bi se oprati. Ide pod tuš. Ali ogrtač ne ide u perilicu. Ogrtač je Gerryjev i njega *nikada* neće oprati. Neka ostane točno onakav kakvog ga je Gerry ostavio. Iako... već ni sada nije onakav kakvog ga je ostavio.

GIGA

Prljaviji je, a i Gerryjev je miris polako ishlapio. Nadomjestio ga je miris njezine vlastite, neoprane kože.

- Dobro - pristala je na Sharonin prijedlog. - Otuširat ću se. Ti skuhaj čaj. Ali... nemam mlijeka. Nisam ga stigla kupiti...

Odjednom joj je postalo neugodno zbog neuredne kuće i zapuštene pojave. A tek hladnjak... Isuse, Sharon *nikako* ne smije otvoriti hladnjak!

- Ta-daaaam! - umjesto otvaranja groznog hladnjaka, Sharon je podignula vrećicu koju Holly do tada nije primijetila. - Kupila sam ti mlijeko. I još neke sitnice. Imala sam osjećaj da već neko vrijeme nisi bila u dućanu, a koliko vidim, već tjednima niti ne jedeš.

- Hvala ti, Sharon.

Progutala je gvalju i suze su joj navrle na oči. Sharon je divna. Prava prijateljica.

- Smjesta prestani! - zaprijetila je Sharon. - Danas nema suza, okej? Samo smijeh, zezancija i opće veselje! A sad pod tuš! Briši!

Dok se s kata spuštala u prizemlje, Holly se osjećala gotovo normalno. Nakon tuširanja se presvukla u plavu trenirku i raspustila dugu, plavu (i na korijenu smeđu) kosu. Kroz širom otvorene prozore u kuću je dopirao povjetarac. Udasi hladnoga zraka bistrili su joj um i raspršivali brige. Skoro je prasnula u smijeh. Tko zna, možda su sve one mamine priče o svježem zraku točne.

Probuđena iz obamrlosti, zapanjeno se zagledala u prizemlje vlastite kuće. Bila je u kupaonici samo pola sata, a Sharon je već dospjela pospremiti razbacanu odjeću, skupiti posude, očistiti tepihe usisivačem, obrisati prašinu, protresti ukrasne jastučice, oprati posude i namirisati sobe osvježivačem zraka. Začula je zvuk ribanja i krenula prema kuhinji. Sharon je upravo čistila štednjak. Sudoper, ormarići, pod i slavina su blistali.

- Sharon, pa ti si anđeo! Ne mogu vjerovati da si sve ovo očistila za tako kratko vrijeme!

- Ha? Kratko vrijeme? - nasmijala se Sharon. - Nije te bilo preko sat vremena. Već sam mislila da si iscurila kroz odvod. Uostalom, koliko si smršavjela, ne bih se niti čudila...

Preko sat vremena? Uh, opet se izgubila u sanjarenju...

- Čuj, kupila sam ti voća i povrća. U frižideru ti je. Ima i sira, jogurta... I mlijeka, naravno. Ne znam gdje držiš tjesteninu i konzerve, pa sam ih stavila tamo... Da, i u zamrzivaču ti je nekoliko gotovih jela koje samo treba podgrijati u mikrovalnoj. To bi ti trebalo potrajati neko vrijeme, iako... prema tome kako izgledaš, nećeš to pojesti ni za godinu dana.

Podigla je pogled sa štednjaka i zabrinuto je zapitala.

- Ozbiljno, Holly... Koliko si smršavjela?

Holly je zbunjeno spustila glavu i odmjerila se. Trenirka joj je visjela na stražnjici, vrpca na struku stegnula je najjače što je mogla, a ipak joj je pasica padala na bokove. Do sad uopće nije primijetila...

- Kupila sam ti i kekse uz čaj - iz zagledanosti ju je prenuo Sha-ronin glas. - Tvoje omiljene... I tu se čaša prelila. Nije više mogla izdržati. Njeni omiljeni keksi kraj šalice čaja bili su ona posljednja zaporka na brani. Briznula je u plač.

-Joj, Sharon - zajecala je. - Puuuuno ti hvala, lako si dobra, tako se brineš za mene, a ja ti se nisam javljala... ja sam... ja sam totalna gadura, a ne frendica!

Zgrabila je Sharoninu ruku i sjela za stol.

- Ne znam što bih bez tebe - ridala je Sharon je samo tiho sjela na drugu stolicu.

Bila je to upravo ona situacija kakve se Holly pribojavala. Pucanje po šavovima pred dragim ljudima. Nekontrolirano ridanje izazvano sitnicom. Katastrofa.

No, za divno čudo, nije joj bilo neugodno. Sharon je strpljivo pijuckala čaj i držala je za ruku kao da to čini svaki dan. Nakon nekog vremena, plač je jenjao.

- Hvala ti - šmrknula je.

- Nema na čemu, Holly - mirno joj je odvrtila Sharon, stegnu-la joj ruku i toplo se osmjehnula. -Ja sam ti najbolja prijateljica. Ako ti ja ne priskočim, ne znam tko će.

GIGA

- Trebala bih ja sama sebi pomoći...

- Ma daj - rukom je odmahнула Sharon. - Budeš. Jednog dana. Ne moraš odmah! Kad budeš spremna... Nemoj se samo, molim te, obazirati na sve one priče o tome da bi se trebala unormaliti u mjesec ili dva. Moraš odtugovati svoje. Nema tu požurivanja.

Sharon uvijek kaže pravu stvar.

- N'da. Tugovanje - kimnula je Holly. - To je jedino što radim. Natugovala sam se preko glave. Već mi je pun kufer tugovanja.

- Kako možeš!? - tobože šokirano, uzviknula je Sharon. - Samo dva mjeseca nakon muževe smrti? Pa, jadnik se još nije niti ohladio!

- Ajooooj! - Holly se nasmijala i potom odmah uozbiljila. - Sto je najgore, neki ljudi će misliti točno to što si ti sad rekla u zezanciji.

- Vjerojatno, ali tko ih šljivi. Ima puno gorih stvari od toga da se naučiš ponovo biti sretna.

- Da, vjerojatno.

- Obećaj mi da ćeš jesti.

- Obećavam.

- Hvala ti što si došla - nekoliko sati kasnije nasmiješila se prijateljici. - Zbilja se bolje osjećam.

Bila joj je doista zahvalna. Sharon je samo zbog nje izostala s posla.

- Izađi malo među ljude - savjetovala joj je Sharon. - U ovakvim situacijama nije dobro biti toliko sam... Prijatelji i obitelj velik su oslonac...

-N'da...

Sharon se mangupski zacerekala.

- Da, da, dobro! Znam! *Tvoja* obitelj baš i nije neki oslonac, ali imaš nas, trendove.

- Ma, znam - složila se Holly. - Sad znam. Mislila sam da sve to mogu odvaliti sama, ali sad vidim da ne mogu.

- Daj, svrati malo do mene i Johna. Ili barem tu i tamo izađi iz kuće.

Holly je zakolutala očima.

-Joj, dobro! Zvučiš ko moja mama.

- Samo se brinem za tebe - uozbiljila se Sharon, a onda opet živ-nula, prstom opipavajući Hollyina rebra. -Jedi, ženo! Vidimo se. Daj pusu!

Izašla je za Sharon u dvorište i mahala joj dok je auto odmicao niz ulicu. Sunce je zalazilo i Holly je na prohladnom večernjem zraku shvatila da je prvi put u zadnja dva mjeseca provela nekoliko sati u kojima je uživala. Sharon i ona čitav su dan pričale o dobrim, starim vremenima, smijale se, plakale, pa zatim opet umirale od smijeha i ponovo plakale jedna drugoj na ramenu. Razgovarajući je s prijateljicom, odjednom je shvatila da nije jedina koja tuguje: Sharon i John izgubili su najboljeg prijatelja, njeni roditelji zeta, a Gerryjevi roditelji jedinog sina. Zaokupljena sobom i vlastitom tugom, potpuno je previdjela tu činjenicu. Sad se konačno vratila među žive. Dosta je bauljanja među duhovima prošlosti! Sutra je novi dan i započet će ga tako što će otići do mame po omotnicu.

ČETIRI

Petak je, čini se, ipak započeo dobro. Probudila se rano, osvježena dugim snom. No, iako je u krevet otišla opijena optimizmom i vjerom u bolju budućnost, već nekoliko sekundi nakon buđenja dočekala ju je okrutna zbilja. Još jednom se probudila u nijemoj kući i praznome krevetu, shvativši da jedan dobar dan nije dovoljan za oporavak. Bit će joj teško. Još dugo. I svakoga trenutka.

Ipak, došlo je do malog pomaka. Nije ju probudio ni telefon ni lupanje po vratima. Prvi put u dva mjeseca probudila se sama od sebe. Duboko je udahнула i oštro se upozorila na jednu, jedinu, ali očitu činjenicu. Snovi o zajedničkom životu u ljubavi s Gerryjem samo su snovi. Nikad se neće obistiniti. Zatim je ustala iz kreveta.

Tuširala se i navukla najdraže traperice, ružičastu majicu i tenisice. Sharon je imala pravo. Doista je smršavjela. Nekad gotovo preuske traperice jedva su joj se zadržavale na struku uz pomoć pojasa. Izgledala je grozno. Podočnjaci, ispućane i izgrizene usnice, katastrofalno zapuštena kosa... Izbjeljila se vlastitu odrazu u zrcalu. Posjet frizeru joj ne gine!

- Isuse Kriste! Holly?! - zaurao je Leo čim ju je spazio na vratima salona. - Daj se pogledaj na što sličiš! Ajmo, ljudi, mičite se! Žena je u kritičnom stanju!

Namignuo joj je i rastjerao nekolicinu mušterija.

- Baš ti hvala na komplimentima, Leo - promrmljala je Holly, crveneći se dok ju je gurao u frizerski stolac.

- Bogme nit' ne znam zašto bih ti dijelio komplimente - neumoljivo joj je odbrusio. - U komi si, ženo. Sandra, smiješaj ono njezino. Colin, daj folije. Tanja, donesi mi pribor s kata. Da, i reci Paulu da ne može na ručak, morat će preuzeti moju mušteriju u podne.

Užurbano je organizirao osoblje kao da se sprema na hitnu kiruršku intervenciju.

- Žao mi je, Leo, nisam ti htjela upropastiti raspored.

- Naravno da jesi, zlato. Zašto bi mi inače upala bez najave u pauzi za ručak, pa onda još u petak? Zbog mira u svijetu?

Ugrizla se za usnicu. Bilo joj je zbilja neugodno.

- Ajde, ajde - potapšao ju je po ramenu. - Sve za tebe, ljubavi.

- Hvala ti.

- I onda? Kako si? - naslonio se na pult pred Hollyinim stolcem, čekajući da mu suradnici pripreme pribor. Iako mu je bilo najmanje pedeset, izgledao je poput tridesetpetogodišnjaka. Zategnuta su mu koža i, naravno, savršeno oblikovana kosa blistale u dobro usklađenim nijansama zlatne, držao se kraljevski, a odijevao besprijeekorno. Svaka bi se žena u usporedbi s njime osjećala poput zapuštene rugobe.

- Pa... grozno sam - odgovorila je Holly.

- Tako i izgledaš.

- I opet, baš ti hvala.

- A čuj... Sad, kad te ja dohvatim, barem ćeš riješiti jednu stvar. Mislim, ja sam specijalist za kosu, ne za srce.

Zahvalno mu se nasmijala. Na svoj joj je otkačeni način rekao da je razumije.

- Ali, znaš što ću ti reći? Ti si još dobra! - tobože je zgroženo zakoloutao očima. - Trebala si vidjeti ženu koja se danas dovukla ovamo. Stara koza u tinejdžerskoj odjeći. Mislim, sigurno ima preko šezdeset godina, a oblači se... strava! Da ti previše ne opisujem, izgledala je zapanjujuće odvratno, a onda mi je pred nos gurnula časopis s Jennifer Aniston na naslovnici i rekla: *Hoću ovo!* Majko mila! Što mi piše na vratima salona? Frizer ili mađioničar?

Holly se od srca nasmijala.

- To sam joj i rekao! *Gospodo, ja nisam plastični kirurg! Ovako ćete izgledati jedino ako izrežete sliku iz časopisa i prilijepite sije na čelo!*

- Nisi joj valjda to rekao! - zapanjila se Holly

GIGA

- Naravno da jesam. Mislim, netko je morao. Trebala si je vidjeti. Dolepršala je ovamo odjevena ko šiparica. Bolje reći - ko strašilo! Ja sam joj barem to rekao u lice, drugi joj govore iza leđa. Još sam joj i pomogao!

- I što ti je odgovorila? - procijedila je Holly, grcajući od smijeha i brišući suze. Mjesecima se nije tako smijala.

- Ništa. Prelistao sam časopis i pronašao krasnu sliku Joan Collins. Rekoh: „Draga gospodo, ovo bi vam puno više odgovaralo. Nije se opirala."

- Vjerojatno si je prestravio pa ti se nije usudila prigovoriti. Tko zna što *sada* misli o tebi...

- Ma, baš me briga. Imam dovoljno prijatelja.

- Doduše, s ovakvim ponašanjem, ne znam kako si ih stekao -nasmijala se Holly.

- Bla, bla, bla...

Do Lea su u tom trenutku stigla kolica s bojom za kosu i frizer se odjednom uozbiljio.

- O. K., dosta. Ne miči se - zapovijedio joj je. Napucao je usnice i stao razdvajati pramenove Hollyine kose. Samo jedan pogled u Leo-vo ozbiljno lice bio joj je dovoljan da ponovo prasne u smijeh.

- Daaaaaaj, Holly! - glasno ju je upozorio

- Ne mogu... ne mogu... - hihotala je. - Jednom si me nasmijao i sad ne mogu prestati.

Povukao je ruke iz kose i nekoliko puta uz osmijeh odmahnuo glavom.

- Oduvijek govorim da si zrela za ludnicu, a nitko me ne shvaća ozbiljno.

- Oprosti, Leo, nemam pojma što mi je. Jednostavno ne mogu prestati...

Hihotala je, zagrcavala se, plakala i pred začuđenim pogledima drugih Leovih mušterija previjala se od smijeha, no nije se mogla zaustaviti. Kao da su joj svi propušteni smijehovi iz protekla dva mjeseca odjednom navalili u grlo. Leo je ponovno sjeo na pult i smijuljio se zajedno s njom.

- Ne moraš se ispričavati. Smij se koliko hoćeš. Kažu da je dobro za srce.

- Već se dugo nisam ovako nasmijala - još uvijek je hihotala Holly.

- Znam. Nije ni čudo - tiho je prozborio.

Leo je volio Gerryja. Međusobno su se zadirkivali, ali i neskrive-no simpatizirali. Očito mu je nedostajao.

- I to će proći, Holly Kennedy - trgnuo se iz misli, promrsio joj kosu i poljubio povrh glave. - Jaka si ti.

- Hvala ti, Leo - umirila se Holly, dirnuta nježnošću. Nastavio je s razdvajanjem pramenova i ponovo napucao usnice. Holly se i opet zahihotala.

- Samo se ti smij - zaprijetio joj je. - Vidjet ćemo tko će se smijati kad ti napravim cik-cak pramenove!

- Kako je Jamie? - brzo je promijenila temu, pokušavajući se uozbiljiti.

- Napucao me - ljutito je odgovorio Leo i stao podizati stolac.

- Joj, šteeeeeetaaaaa - suosjećajno je zacviljela. - Bili ste taataaaaaako diiiiiivni zajedno.

- E, pa sad više nismo - učvrstio je stolac na željenoj visini. -Mislim da ima novog dečka. No, dobro. Staviti ću ti dvije nijanse. Zlatno blond i onu koju si imala prije. Ako ti stavim samo jednu boju, ispast ćeš ultraplatinasta. Ko porno-zvijezda.

- Ne, ali stvarno mi je žao zbog Jamieja - ponovila je Holly. - Ako ima imalo soli u glavi, shvatit će što je izgubio.

- Bit će da onda ipak nema soli u glavi. Mislim, prekinuli smo prije dva mjeseca i još uvijek nije shvatio što je izgubio. Ili je shvatio, pa mu je baš drago. Ma, znaš što, već mi je pomalo dosta svega toga. Muškarci su idioti. Okrećem se ženama, časti mi.

- Daj, Leo, ne pričaj gluposti.

GIGA

Iz salona je izašla prezadovoljna novom frizuricom. Čak se i nekoliko muškaraca na ulici okrenulo za njom. Nikada si to nisu dopuštali dok je svijetom hodala uz Gerryja, pa joj je, nenavikloj na takvu vrstu pozornosti, bilo pomalo neugodno. Pobjegla je u auto i krenula prema roditeljskoj kući. Posjet Leu bila je odlična ideja. Iako utučen zbog prekida s Jamiejem, svim se silama trudio oraspoložiti je. Bila mu je zahvalna na tome.

Parkirala je pred roditeljskom kućom u Portmarnocku i duboko udahнула. Majka se jutros nemalo iznenadila telefonskom pozivu, ali ju je s velikim veseljem pozvala na čaj. Pokušala je zatamiti plahuta-nje leptirića po utrobi i pogledala na sat. Tri i trideset. Bila je nervozna.

Osim u nekoliko navrata kad su joj zabrinuti roditelji pokucali na vrata, Holly je u posljednja dva mjeseca veoma malo vremena provodila s obitelji. Njihova ju je briga smetala i živcirala, a pitanja o tome kako se osjeća i kakvi su joj planovi - užasavala. No, ipak su joj roditelji. Ne može ih vječno izbjegavati.

Kuća obitelji Kennedy nalazi se uz portmarnocku plažu, plavom zastavom ovjenčanu oazu čistoga, mokrog mora uz pješčanu obalu. Holly je u Portmarnocku živjela od rođenja pa sve do dana kad je s Gerryjem iznajmila prvi zajednički stan. Obožavala je jutarnja buđenja uz šum valova, prodorno glasanje galebova i ljetni žamor uz obalu. Sharonini su stanovali tek nekoliko kuća niže pa bi se djevojke tijekom praznika oblačile u najljepše haljinice i odlazile na plažu u potragu za zgodnim dječacima. Tamnokosa, svjetloputa, prsata Sharon i svjetlokosa, tamnputa, ravnoprša Holly jedna su drugoj ne samo izgledom nego i karakterom bile čista suprotnost. Sharon bi se otvoreno obraćala dječacima, mnogo govorila i glasno se smijala, a Holly bi uglavnom oćijukala tek pogledom, netremice promatrajući dječaka koji bi joj se svidio. Ni nakon svih godina koje su protekle od tada, nisu se mnogo promijenile.

Posjet roditeljima trebao je biti kratak. Došla je malo proćavrljati i pokupiti pismo za koje je već unaprijed zaključila da ne može biti Gerryjevo. Znatiželji je odlučila udovoljiti samo zbog malog crvica sumnje koji ju je ipak nagrizao. Još je jednom duboko udahнула, usnice razvukla u širok osmijeh i pozvonila na vrata.

- Bok, zlato! Uđi, uđi - toplo ju je doćekala majka.

- Bok, mama. Kako si? - odzdravila je duboko udišući poznat miris doma. - Sama si?

- Jesam. Tata je otišao s Declanom kupiti boju. Krećit će Declanovu sobu.

- Pa zar ga još uvijek uzdržavate?

- Možda tvoj tata, ali ja više ne. Mali je našao nekakav posao pa sad barem ima džeparac.

Doduše, još uvijek ništa ne daje u kuću, ali valjda ćemo i to doćekati - nasmijala se i povala Holly u kuhinju, pristavljajući vodu za čaj.

Najmlađi Hollyin brat - Declan, bio je mezinac čitave obitelji pa su ga roditelji još uvijek smatrali krhkom bebicom. „Krhkoj bebici" su u zbilji bile već dvadeset i dvije godine, studirao je režiju i nije se odvajao od videokamere.

- A kakav je to posao našao? - zapitala je majku.

- Joj, nemoj me ništa pitati - zakolotala je očima. - Svira u nekom bendu. Mislim da se zovu *Orgazmičke ribe* ili tako nešto. Već mi ga je pun nos. Stalno prića o gazama, o tome tko ih je sve došao slušati, tko im je obećao da će im snimiti album i neprekidno se hvali kako će postati slavni. Dosadan je do boli.

- Hehe, jadan Deco - zasmijuljila se Holly. - Ne brini, već će nešto naći.

- Znam. Ustvari, za njega se još i najmanje brinem. Snaći će se on. Uzele su šalice i preselile se u dnevni boravak.

- Super mi izgledaš - oduševljeno joj je rekla mama kad su se smjestile na kauć. - Frizura ti je odlična. Mogla bih i ja do tog tvog Lea. Osim ako nisam prestara za njegove kreacije...

- Frizirao bi te on, ali ni slučajno mu ne smiješ reći da želiš frizuru kao Jennifer Aniston.

Majka ju je upitno pogledala preko šalice pa joj je Holly preprićala Leov ispad. Obje su se slatko nasmijale.

- Hm. mislim da mi se ipak ne sviđa frizura Joan Collins. Bolje da ostanem kod svog frizera,

GIGA

- Mudra odluka.

- Ima li kakvih novosti u vezi posla?-ležerno ju je, tobože usput, zapitala mama nakon kratkog gutljaja iz šalice, ali Holly je znala da je jedva dočekala prigodu.

- Ne, još ništa. Nisam još ni tražila. Iskreno... nisam baš sigurna što bih htjela raditi.

- Imaš pravo - složila se mama. - Bolje nemoj brzati kao posljednji put, mogla bi opet završiti na poslu koji ti se gadi.

Komentar ju je ugodno iznenadio. Premda su je roditelji oduvijek u svemu podržavali, dirnulo ju je majčino razumijevanje. Posljednji Hollyin posao bio je u odvjetničkom uredu gdje je radila kao tajnica neumoljivom malom gadu koji joj nije htio dati privremeni dopust kako bi se brinula o mužu na smrti. Bez razmišljanja mu je dala otkaz i posljednje mjesec provela isključivo s Gerryjem, no ni dva mjeseca nakon njegove smrti nije počela tražiti novi posao. Jutarnji odlazak u ured za sad joj se još uvijek činio nezamislivim.

Sljedeća dva sata Holly je opušteno provela uz majku. Malo su razgovarale, malo gledale televiziju, komentirale TV-emisije, pile čaj i uživale. Kad je došlo vrijeme za povratak kući, Holly je napokon skupila hrabrosti i zatražila omotnicu.

- A, da, naravno - skočila je majka i donijela joj pismo. - Dobro da si me podsjetila, bila bih zaboravila. Evo ga, tu je. Nadam se da nije ništa prevažno, već je dugo ovdje.

- Vidjet ćemo.

Pozdravile su se, izljubile i Holly je nestrpljivo izjurila iz kuće. Pretrčala je cestu, udobno se smjestila na travnjak ponad pješčane plaže i rukom prešla preko smeđe omotnice. Majka je nije dobro opisala. Nije bila riječ o običnome pismu. U rukama je držala podeblji paketić s kompjutorski ispisanom adresom. Nad adresiranom naljepnicom kočoperila su se debela slova. POPIS.

Želudac joj je zatitrao od uzbuđenja. Ako paketić nije od Gerryja, morat će konačno prihvatiti činjenicu da ga više nema i početi živjeti. Ako pak paketić *jest* od Gerryja, čeka je potpuno ista budućnost, ali s još jednom, svježom uspomenom.

Drhtavim je prstima otvorila omotnicu i okrenula je naopako. Na krilo joj je ispalo deset majušnih omotnica kakve se obično dostavljaju uz bukete cvijeća. Za njima je slijedio presavinut list papira. Holly je zastao dah. Prepoznala je rukopis. Pošiljka ipak jest od Gerryja.

PET

Bez daha, ubrzana pulsa i očiju punih suza, rastvorila je presavinuti list te se zagledala u riječi čovjeka koji joj više nikada ništa neće napisati. Pomilovala je papir. Znala je da ga je on posljednji doticao.

Najdraža Holly,

ne znam gdje ćeš ni kada pročitati ovo pismo, no nadam se da ćeš ga dobiti. Nadam se i da si dobro. Nedavno si mi šapnula da ne možeš živjeti bez mene. Možeš, Holly. Snažna si i hrabra. Prebrodit ćeš ovo. Voljeli smo se, zajedno smo proveli mnoge predivne trenutke i učinila si mi život... životom. Ni za čim ne žalim. No, dok si ti moj život učinila životom, ja sam samo jedno poglavlje u tvome. Imat ćeš ih još mnogo. Znam da me nikada nećeš zaboraviti i znam da ćeš se uvijek rado sjećati svih predivnih trenutaka koje smo proveli zajedno, ali molim te, neka bude još mnogo takvih. Hvala ti što si se pristala udati za mene i neizmjereno me počastila postajući mi suprugom, boljom nego što sam to ikada mogao zamisliti. Na svemu sam ti vječno zahvalan. Ako me ikad zatrebaš, s tobom sam. Zapamti to. Volim te. Zauvijek. Tvoj suprug i najbolji prijatelj,

Gerry

P. S. Obećao sam ti popis i ovim paketićem ispunjavam obećanje. Priložene omotnice otvaraj točno označenim redom i obavezno ispuni u njima naznačene zapovijedi. Nema izvlačenja i neposluha. Gledam te. Znat ću jesi li ih izvršila.

Preplavila ju je golema tuga. Dugo je i gorko plakala. Ali je osim tuge osjećala i golemo olakšanje. Gerry će još neko vrijeme biti s njom, makar i samo pismom. Pregledala je omotnice. Umjesto adrese primatelja, na svakoj je stajao naziv jednoga mjeseca u godini. Sada je travanj. Pisamce za ožujak nije stigla otvoriti na vrijeme pa je nježno rastvorila omotnicu. Na majušnoj je kartici Gerryjevim rukopisom pisalo:

*Poštedi se ozljeda na stopalu. Kupi noćnu lampicu!
P.S. Volim te...*

Još uvijek uplakana, odjednom je prasnula u smijeh. Tipičan Gerry!

Pismo i prvi zadatak s popisa pročitala je još nekoliko stotina puta, podsvjesno se nadajući da će uranjanjem u svako slovo oživjeti svog izgubljenog supruga. No kad su joj oči već toliko natekle od suza da je prestala raspoznavati riječi, zagledala se u more. Oduvijek ju je umirivalo, čak i u najranijem djetinjstvu. Kad bi se posvađala s rodi-teljima ili braćom, trčala bi preko ceste i zurila u valove, a majka i otac ondje bi je redovito pronalazili kad bi nerazjašnjivo nestala iz kuće.

Zatvorila je oči i uskladila ritam disanja sa šumom valova. Činilo joj se kao da more s njom izdiše svaki put kad se valovima razbije o obalu, a udiše kad se povuče prema pučini. Disali su zajedno. Puls se smirio. Mišići opustili. Sjetila se Gerryjevih posljednjih dana. Ležala bi pokraj njega i slušala kako diše. Nije se usuđivala ustati. Ljutilo ju je svako zvono telefona, svako kucanje na vratima, bojala se otići na toalet ili u kuhinju, a sve zato što je strepila da će je Gerry napustiti baš u tih nekoliko minuta. Ipak, katkad bi jednostavno morala otići. Kad bi

GIGA

se vratila, sjela bi na krevet u prestravljenom grču, osluškujući Gerryjevo disanje i prateći mu nadimanje prsa.

Svaki bi put uspješno preživio njezino odsustvo. I ne samo to. Zapanjio je sve liječnike snagom i voljom za životom. Nije se prepuštao i borio se do samoga kraja. Bio je tako slab da je govorio gotovo nečujno, ali Holly mu je razabirala riječi baš kao što majke odgonetaju tepanje svojih mališana. Katkad bi se do kasno u noć šalili i hihotali, a katkad se samo grlili i plakali.

I ona je bila jaka do samoga kraja. Znala je da ne smije klonuti. Trebao ju je snažnu, spretnu i pri zdravoj pameti. Danas zna da je više ona trebala njega nego on nju. Trebao joj je taj osjećaj da mu je potrebna. Inače bi bila samo nijemi, bespomoćan i očajni promatrač. A to bi je ubilo.

Drugoga veljače u četiri sata ujutro, dok mu je Holly čvrsto stiskala ruku i toplo mu se smiješila, Gerry je izdahnuo i sklopio oči. Smiješila se jer je htjela da čovjek kojeg je voljela najviše na svijetu - ode bez straha. Smiješila se jer se u tom trenutku *ni ona* nije bojala.

Laknulo joj je. Laknulo joj je što je Gerryjevim patnjama došao kraj, ali i zato što je bila kraj njega dok je umirao. Laknulo joj je što je otišao spokojan i miran, ali i zato što ga je dobro poznavala, iz sveg srca voljela i jer je znala da je i on volio nju. Laknulo joj je i zato što je zadnji prizor koji je vidio na ovome svijetu bilo njezino nasmijano, smireno lice, lice koje mu je govorilo da može otići bez straha, ljutnje i žaljenja.

Dana koji su uslijedili sjeća se tek kroz izmaglicu. Organiziranje sprovoda, susreti s Gerryjevom obitelji i prijateljima i tisuću drugih potrebnih stvari posve su joj zaokupili pozornost. Bila je jaka. Prisebna. Zahvalna zbog konačnog svršetka Gerryjevih patnji. Mirna i razumna.

Ljutnja i ogorčenje zbog života koji joj je nepravedno i prerano oduzet nisu joj bili ni na kraj pameti. Zaskočili su je tek kad je otišla po smrtni list. Ustvari, nisu je zaskočili. Ušli su na velika vrata i svoj dolazak objavili glasnom zvonjavom.

Sjedila je pred šalterom u mjesnoj ambulanti i čekala na red kad se odjednom, kao niotkuda, zapitala: „Kako to da je *baš Gerry* tako brzo došao na red?" S desna joj je u čekaonici sjedio postariji bračni par, a slijeva dvoje mladih i zaljubljenih. Krv joj se uskovitlala od bijesa i zavisti. Život koji su ona i Gerry jednom imali i prizor iz budućnosti koju nikada neće imati nagnali su je na tih, nečujan, ali bolno potresan krik. *Nije fer*, vrisnula je u sebi. S jedne joj se strane rugala davna prošlost, a s druge izgubljena budućnost i odjednom joj se činilo da će je taj žrvanj jednostavno samljeti. Gušila se. Shvatila je da to što joj se dogodilo s Gerryjem *nije normalno*.

Nitko od njezinih prijatelja nije to morao proživjeti.

Nitko iz njezine obitelji nije to morao proživjeti.

Ustvari, većina stanovnika svijeta nije morala proživjeti ono što ona upravo proživljava i to jednostavno nije fer. Zašto baš ona i Gerry? Što su, dovraga, napravili? Ogorčenje i bijes gotovo su je potpuno paralizirali.

Obavila je i posljednje formalnosti. Stisnutih je zuba i mračnoga pogleda podastrijela smrtni list bankarima i činovnicima osiguravajućeg zavoda. Potpisala je sve potrebne dokumente. Sredila poslove. Zatim se vratila kući i zaključala vrata. Za sobom je ostavila grozan, nepravedan svijet i okrutnu stvarnost koja joj je oduzela život kakvim je donedavna živjela. Bila je i više nego zadovoljna takvim životom. Zašto su joj onda u zamjenu dali neki drugi i još k tomu - užasan?

U samoću se zatvorila prije dva mjeseca. Jučer ju je prvi put napustila. Nije ni slutila kakva je predivna dobrodošlica očekuje izvan zaključanih vrata. Nasmijala se omotnicama. Gerry se vratio.

GIGA

Jedva je obuzdavala drhtanje prstiju dok je s mobitela nazivala Sha-ron. Dvaput je birala krivi broj, prekinula vezu i pokušala ponovno.

- Sharon! - zaviknula je one iste sekunde kad je s druge strane začula podizanje slušalice. - Sharon, nikad nećeš pogoditi što se dogodilo! Isuse, još uvijek ne vjerujem!

- Ovaj...ovdje John - začulo se iz slušalice. - Odmah ću ti dati Sharon,

- Što je bilo? - bez daha je graknula Sharon nekoliko sekundi nakon Johna. - Što se dogodilo? Jesi dobro?

- Ma, dobro sam! - histerično je povikala Holly, ne znajući bi li plakala ili se smijala i na mah gubeći sposobnost sastavljanja suvisle rečenice

Sharon se polako spustila na kuhinjski stolac i svim silama nastojala proniknuti smisao Hollyina nesuvisla brbljanja. Na Johnov je zabrinuti pogled odgovorila slijeganjem ramenima. Ništa joj nije bilo jasno. Osim valova nekontrolirane provale smijeha s druge je strane slušalice isprekidano dopirala priča o gospođi Kennedy koja je Holly dala smeđu omotnicu s noćnom lampicom. Činilo se kao da joj iz najbolje prijateljice naizmjenice pršte nebulozne riječi, hihot i suze radosnice. Ozbiljno se zabrinula.

- Holly! Holly! HOLLY, DOSTA! - odjednom je zaurala u slušalicu. John se prestrašeno stresao. - Ništa te ne razumijem, ali slušaj me...

Govorila je vrlo polako, kao da razgovara s djetetom.

- Slušaj me - ponovila je. - Duboko udahni. Idemo ispočetka. Polako. Sve mi ispričaj. Po mogućnosti na nekom *postojećem* svjetskom jeziku.

Umjesto odgovora, s druge strane slušalice doprlo je tiho jecanje.

- Gerry... - kroz suze je prošaptala Holly - Gerry mi je napisao popis.

Sharon se skamenila. Naslućujući da se nešto ozbiljno zbiva, John je dovukao stolac, sjeo do žene i nagnuo se nad slušalicu.

- Slušaj me, Holly- nakon nekoliko sekundi stanke progovorila je Sharon. - Sjedni u auto i dolazi ovamo. Pazi kako voziš, molim te.

Johnova joj je glava blokirala telefonski mikrofoni, pa ga je nervozno odgurnula u stranu.

Uvrijeđeno je ustao i ushodao se po kuhinji, još uvijek ne shvaćajući što se događa.

- Reci mi samo još jednu stvar, Holly. To su... dobre vijesti? -Jož, jesu, Sharon - plakala je Holly - To su odlične vijesti.

- Dobro. Onda dođi. Pričat ćemo.

- O. K.

Spustila je slušalicu i šuteći se zagledala u telefon.

- Što je bilo? Što se dogodilo? - napao ju je John nakon nekoliko trenutaka, ljuteći se što ga izostavljaju iz nečega važnog.

- Ha? - prenula se Sharon. - Ah, da. Oprosti, ljubavi. Holly dolazi ovamo. Rekla mi je da... ovaj... rekla je da joj je... uh...

- Što, za Boga miloga?

- Rekla mi je da joj je Gerry napisao popis.

Zagledao joj se u oči i pokušao proniknuti govori li ozbiljno ili izvodi neku okrutnu šalu.

Uzvratila mu je pogled. Bila je vrlo ozbiljna. Polako se spustio na stolac. Šuteći su gledali u zid i čekali, svak izgubljen u svojim mislima.

ŠEST

- Čovječe!

Bio je to jedini Sharonin i Johnov komentar kad im je Holly iz smeđe omotnice ravno na kuhinjski stol istresla materijalne dokaze svojoj nevjerojatnoj priči. Zbunjeno su promatrali sićušne omotnice, očito se boreći sa zbrkanim mislima. Jedino ih je John izgovarao na-glas.

- Pa, kada je uspio to... ah, tko zna... Kako to da nitko nije primijetio... mislim... stvarno.

Stalno je netko... a štajaznam... vjerojatno je ipak ponekad bio sam...

Holly i Sharon samo su šutjele. Nisu uzvraćale na Johnovo mucanje i bezuspješne pokušaje shvaćanja kako li je samo njegov smrtno bolestan prijatelj našao vremena za pisanje popisa i kako je svoju nakanu uspio prikriti.

- Čovječe - naposljetku je ponovio početni uzvik i pomirio se s činjenicom da vjerojatno nikada neće saznati.

- Baš - potvrdila je Holly. - Znači, vas dvoje niste znali za ovo?

- Pa zar ne vidiš da je John očito bio mozak cijele operacije? - ironično je odvrtila Sharon.

- Strašno smiješno - odvratio je John. - No kako god okrenuli, čovjek je održao riječ, zar ne?

- Bogami jest - tiho se složila Holly.

- A ti? - zabrinuto joj se obratila Sharon. - Je`l tebi to O.K.? Mislim, nisi u komi zbog pisma i popisa? Meni bi, priznajem, sve to bilo malo čudno.

- Meni nije - Holly je zamišljeno odmahнула glavom. - Čak mislim da mi je ovako nešto upravo sada i trebalo. Ne znam zapravo zašto se toliko čudimo. Pa stalno smo pričali o tom popisu. Ne samo što mu se ne bismo trebali čuditi, nego smo takvo što trebali i očekivati.

- Ne znam, Holly - zbunjeno je odvratio John. - Jest, pričali smo o popisu, ali nismo baš mislili da će netko...

- Što? Umrijeti? A zašto ne? - Holly je slegnula ramenima. - U tome i jest čitav smisao popisa.

- Da, ali izgleda da ga je Gerry jedini ozbiljno shvatio - dodala je Sharon-

- Gerry je jedini smrtno obolio-s tužnim joj je smiješkom odvrtila - Holly. Tko zna kako bi bilo tko od nas shvatio taj popis da se našao na njegovu mjestu.

Svi su nakratko zašutjeli. - Dobro, ajmo mi radije ovo istražiti - odjednom je živnuo John. - Koliko je tih pisamaca?

- Je`ndvatričetiri... DESET! - izbrojala je Sharon - I koji mjeseci pišu na omotnicama? -John je već imao drugo pitanje.

- Ožujak... to je ono s noćnom lampicom što sam vam već pročitala. Holly se uhvatila omotnica. - A onda još imamo travanj, svibanj, lipanj, srpanj, kolovoz, rujanj, listopad, studeni i prosinac.

- Dakle, ostavio ti je poruku za svaki preostali mjesec u godini -zamišljeno je prokomentirala Sharon. Ponovo je zavládala tišina. Riječ *preostali* pogodila ih je posred srca. Znali su što znači. Gerry je sastavljao popis znajući da neće poživjeti dulje od veljače.

Ovaj put se Holly prva trgnula i nasmiješila. Što god joj Gerry spremao, zacijelo će biti zanimljivo, a već ju je i samim postupkom gotovo pa oraspoločio. Započela je igru pogađanja poruke u svakom pisamcu i dok se s prijateljima smijuljila nad šašavim pretpostavkama, činilo joj se kao da ih Gerry nikada nije ni napustio.

- Čekajte! - veselo je čavrljanje prekinuo Johnov ozbiljan glas. - Što je?

- Paaaa... - vragolasto se nasmiješio. - Sad je travanj, zar ne? - Da.

- Zašto onda još nisi otvorila omotnicu za travanj?

- Joooooj, da! - poskočila je Holly. - Skroz sam zaboravila. Što ću sad? Da je otvorim?

- Otvori - navalila je Sharon.

Uzela je omotnicu i stala je vrlo, vrlo polako otvarati. Nakon travanjske, preostaje joj osam

GIGA

omotnica. Nijednu neće otvoriti prebrzo. Uživat će u svakoj neizvjesnoj sekundi prije no što se papirić iz nepoznate Gerryjeve zapovijedi pretvori samo u još jednu uspomenu na umrlog muža. Naposljetku je ipak izvukla karticu s porukom.

Disco-diva uvijek mora biti tip-top skockana. Odi u shopping i kupi nešto lijepo. Nova će ti odjeća trebati za sljedeći mjesec.

P S. Volim te...

- Ohohohohooo! - uzbuđeno su uzviknuli Sharon i John. - Postaje tajnovit!

SEDAM

Ležala je na krevetu i s idiotskim smiješkom na licu palila i gasila noćnu svjetiljku. Toga je jutro zajedno sa Sharon otišla do velikog salona namještaja u Malahideu. Izabrale su prekrasnu svjetiljku s drvenim, rezbarenim stalkom i kremastim sjenilom. Dobro se uklapala u spavaću sobu. Naravno da je bila skandalozno skupa. Ipak ju je kupila u shoopping-ekspediciji sa Sharon. Rasipanje novca bio je dio obveznog programa. I dok se s kreveta divila svojoj novoj svjetiljci, imala je dojam kao da joj se Gerry od nekuda zadovoljno smiješi. Složio se s njezinim odabirom. Kao da su zajedno bili u kupnji. Navukla je zavjese i škljocnula prekidačem. Meko se svjetlo rasulo prostorijom. Doimala se prisnijom.

Možda su ovako već davno mogli okončati svakonoćne prepirke oko gašenja svjetla, no bile su im dio dnevnog rasporeda i neka vrsta intimne koreografije kroz čije su se poznate i dobro izvježbane pokrete svakim danom samo još više približavali jedno drugome. Dala bi sve na svijetu za još jednu svađu glede gašenja svjetla. I s velikim bi užitkom ustala iz kreveta, prošetala hladnim parketom i ugasila svjetlo. Žrtvovala bi čak i palac.

Glasan zvuk *I Will Survive* Glorije Gaynor naglo ju je vratio u sadašnjost. Zvonio joj je mobitel.

- Halo?

- Hej-hohohohoooo! - zavrištao je poznati glas. - Klokkan je doskakutao kući!

- Ciara! - podvignula je Holly. - Nisam znala da se tako brzo vraćaš!

- Nisam ni ja, ali ostala sam bez love i odlučila vas sve iznenaditi.

- Mora da su mama i tata ostali *paf*.

- Ha, čuj... Tata je od šoka ispustio ručnik na pod kad je izašao iz kade...

- Isuse, nisi ga valjda zaskočila u kupaonici - Holly se nasmijala i lupila dlanom po čelu.

- Što da ti kažem... Recimo samo da nisam tatici pala u zagrljaj one sekunde kad me ugledao - nasmijala se Ciara.

-Dosta, dosta, DOSTA! - kriknula je Holly - Promijeni temu, brzo! Počela sam zamišljati scenu!

- O. K , O. K. Zovem te da se pohvalim povratkom kući, ali i zato da te u mamino ime pozovem na večerašnju proslavu.

- Povodom čega?

- Mog povratka kući u jednom komadu.

- A, to. Već sam mislila da imaš nekakve velike vijesti.

- Imam. Vratila sam se kući u jednom komadu.

- Aj' dobro. I tko sve dolazi? - Svi.

- Ovaj... žao mi je, ali moram zubaru da mi bez anestezije povadi sve zube...

- Da, da, da, znaaaaam... I ja sam to rekla mami, ali već stoljećima nismo imali obiteljsku večeru. Kad si posljednji put vidjela naše drage Richarda i Meredith?

- Ah, dobri, stari Dick - ironično je uzdahnula Holly. - Bio je u vrhunskoj formi na sprovodu. Prava utjeha. Pitao me jesam li razmišljala o tome da Gerryjev mozak doniram istraživačkom centru medicinskog fakulteta. Najbolji brat na svijetu!

- Joj, Holly, skroz sam zaboravila... - uozbiljila se Ciara. - Žao mi je što nisam došla na sprovod.

- 'Ajde, ne budali - umirila ju je Holly. - Ne bih ti ni dala da dođeš. Avionska karta iz Australije i natrag je daleko preskupa. Ne op-terećuj se time.

-O. K.

- No, dobro - brzo je promijenila temu. - Kažeš da svi dolaze. Znači li to i...?

GIGA

- Naravno! Richard i Meredith dovode našeg predragog nećaka i nećakinju. Doći će Jack i Abbey, Declan će vjerojatno biti prisutan tijelom, no ne i duhom, mama, tata i ja smo već ovdje, a naravno, dolaziš i ti.

Holly je zastenjala od muke.

Ipak, koliko god gundala zbog obiteljskih okupljanja, i ovaj se put radovala susretu s dvije godine starijim bratom Jackom. Oduvijek su se dobro slagali. Majka ih je u djetinjstvu zvala dva mala fakina jer su stalno smišljali psine pa ih zatim podvaljivali najstarijem bratu, Richardu. Jedno su drugome nalikovali fizički i karakterom, pa stoga nije bilo nikakvo čudo što ga je Holly do dana današnjeg smatrala jedinim normalnim među svom braćom i sestrama. Dobro se slagala i s njegovom djevojkom, Abbey. Jack i Abbey živjeli su zajedno već sedam godina pa su, još dok je Gerry bio živ, često izlazili van u četvero. *Dok je Gerry bio živ...* Zvuči grozno.

Ciara... e, to je bila priča za sebe. Jack i Holly bili su uvjereni da im mlada sestra zapravo dolazi s udaljena planeta po imenu Ciara, nastanjena samo jednim stanovnikom. Tamnokosa i dugonoga, fizički je nalikovala ocu, a temperamentom - nikome. Po prirodi lualica i pustolovka, sa svakog bi se putovanja vraćala s novom tetovažom ili *piercingom*. Tata ju je zadirkivao da ima tetovažu za svaku zemlju u koju je ikad kročila, a Jack i Holly da svaka tetovaža predstavlja po jednog muškarca s kojim je spavala.

Svo to obiteljsko zadirkivanje nikako se nije sviđalo najstarijem bratu Richardu (ili Dicku, kako su ga, unatoč prosvjedima, uporno zvali Holly i Jack). Richard se rodio s pedeset godina, obožavao je pravila, propise i poslušnost, a već se u desetoj godini posvađao s jedinim prijateljem kojeg je ikada imao. Nakon toga ga više nitko nikada nije vidio ni u čijem društvu pa su se Holly i Jack najozbiljnije pitali gdje li je samo upoznao svoju jednako dosadnu suprugu Meredith. Vjerojatno na godišnjoj skupštini gnjavatora.

Hollyina obitelj bila je daleko od naslova najgore obitelji na svijetu, no čudna je mješavina različitih osobnosti nerijetko dovodila do eksplozivnih svađa u najneprimjerenijim trenucima. Za dobrih su se dana nekako uspijevali slagati.

Holly i Jack s vremena bi se na vrijeme našli na kavi ili ručku i jedno drugome prepričavali najnovije dogodovštine iz vlastitih života. Nisu bili samo brat i sestra; bili su i prijatelji. No, u posljednje se vrijeme nisu baš previše viđali. Brat ju je razumio. Znao je kad je treba pustiti na miru.

Sto se Declana tiče... o njemu je znala samo ono što bi joj prepričali roditelji ili ono što bi iz njega uspjela iscijediti u rijetkim prigodama kad bi joj se javio telefonom. Komunikativnost mu nije bila najjača strana i premda su mu već bile dvadeset i dvije godine, kao da je još uvijek djetinjom glavom lebdio u oblacima, loše se snalazeći u društvu odraslih.

S Ciarom je Holly imala pristojan odnos i nedostajala bi joj kad bi odlutala na neko od svojih svjetskih putešestvija. Istina, nikad se nisu, kao mnoge druge sestre, zajedno hihotale, pričale o dečkima ili razmjenjivale odjeću, no kao jedine dvije djevojke u obitelji s tri brata, na neki su se način ipak zbližile. S druge strane, zbog male razlike u godinama i zajedničke sklonosti sanjarenju, Ciara se izvrsno slagala s Declanom.

Dakle, s jedne su strane bili Ciara i Declan, s druge Holly i Jack, a Richard... Richard se nikada nije zbližio ni sa kim. Holly se katkad činilo da je tako i htio. Radije se distancirao od članova obitelji koje nije razumio, a nije razumio nikoga. Grozila se Richardovih prodika na zadanu (i dosadnu) temu, užasavala su je njegova bešćutna propitkivanja o njezinu načinu življenja i znala je da će je, kao i uvijek za obiteljskih okupljanja, i ove večeri barem deset puta iznervirati. Ipak, Ciara se vratila kući nakon čitavih godinu dana, mama i tata su se tome radovali, a i Jack će biti ondje.

Dovoljno razloga da se obraduje obiteljskoj proslavi? Ni slučajno.

S oklijevanjem je zakucala na vrata i odmah potom začula topot dječjih nožica.

- Mama! Tata! Došla je teta Holly!

Nećak Timothy. Nikad joj se prije nije tako razveselio. Mora da mu je užasno dosadno.

- Timothy - strogi je povik promptno odagnao dječakovu razdraganost. - Već sam ti sto puta rekla da ne trčiš po kući! Past ćeš i ozlijediti se! Sad lijepo stani u kut i razmisli o tome što sam ti rekla. Jasno?

- Da, mama.

- Joj, Meredith, daj prestani - začuo se Ciarin glas. - A kako će se to ozlijediti? Porezat će se na jastuk s kauča?

Holly se nasmijala, ali i smjesta poželjela pobjeći kući. No, upravo kad je zakoračila unatrag, vrata su se otvorila i otkrila Meredith. Uštogljeniju i antipatičniju nego obično.

- Ah, Holly - kimnula je.

- Ah, Meredith - uzvratila joj je imitirajući je.

Ušla je u dnevni boravak i pogledom bezuspješno potražila Jacka. Pred kaminom je stajao Richard u iznenađujuće šarenom džemperu. Valjda se večeras naumio otkaćiti. S rukama džepovima, njihao se naprijed i natrag, poput profesora koji se sprema održati važno predavanje. Ustvari, već ga je i držao. Dosadnim glasom obraćao se sirotom Franku, svom i Hollyinom ocu. Frank se zgrčio u fotelji i gledao najstarijeg sina pogledom netom kažnjena školarca. Richard se toliko zadubio u izlaganje da nije ni primijetio Hollyin dolazak, ali otac joj se nasmiješio i rukom „uhvatio“ poljubac koji mu je poslala s drugoga kraja sobe. Nije im se željela približavati. Bojala se da je Richard ne uvuče u razgovor.

Zavaljen na kauču, u poderanim trapericama, Declan je pušio, dok mu je Meredith zvala o štetnostima pušenja.

- Stvarno? - tobože se zabrinuo zbog prodike. - Stvarno, nisam imao pojma...

Nagnuo se prema stoliću i brzo zgnječio cigaretu u pepeljari. Meredith se samozadovoljno nasmiješila i kimnula glavom, ali je onda Declan namignuo Holly, izvukao cigaretu iz kutije i pripalio je.

- Daj, pričaj mi još - obratio se zapanjenoj šogorici, s velikim užitkom ispuhujući dim. - *Umirem od znatiželje.*

Izraz trijumfa na Meredithinu licu postupno se pretvorio u grimasu gađenja.

Ciara je čučala iza kauča i bacala kokice na Timothyja, koji je stajao u kutu, licem prema zidu. Nije se usudio okrenuti. Abbey je ležala na podu, podvrgnuta teroru naporne, petogodišnje Emily i njene ružne lutke. Spazivši Holly, zakolutala je očima i nečujno zavapila UPOMOĆ!

Holly je iza kauča zaskočila mlađu sestru.

- Bok, Ciara!

- Hej! - Ciara je ustala i bacila joj se u zagrljaj.

- Dobra ti je kosa - nasmijala se Holly.

- Sviđa ti se?

- Naravno. Ružičasto ti super stoji.

- Daj to, molim te, reci *njima!* - glasno je uzviknula Ciara, izvukla joj se iz zagrljaja i uvrijeđeno pogledala Richarda i Meredith. Zatim se ponovo okrenula Holly i nježno je pogladila po nadlaktici.

- I onda? Kako je moja velika seka?

- A, eto. Znaš kako je - slabašno se nasmiješila Holly. - Ide pomalo.

- Jack je u kuhinji, pomaže mami oko večere - s poda se oglasila Abbey, još jednom nečujno zazvavši pomoć.

- Stvarno? - iznenadila se Holly. - No, da i to doživimo! Jack i nedovršena večera u istoj prostoriji! Ha!

GIGA

- Ne budi takva, Holly! Znaš da Jack naprosto *obožava* kuhanje - sarkastično je dobacila Abbey.

Hollyin se otac tiho zahihotao, što nije promaklo Richardovoj pažnji.

- Što je smiješno, tata? - strogo je zapitao. Frank se nervozno uzvrpoljio u fotelji.

- Ma, ništa Samo sam zapanjen što se sve to odvija u tako maloj epruveti.

- Ma, joj, tata - s neodobravanjem je uzdahnio Richard. - Pa, to su *mikroorganizmi*, zaboga. Kako ne shvaćaš. Ulaze u interakciju s... Dosadno se predavanje nastavilo u potpuno istome tonu. Frank se ugrizao za usnicu, očito izbjegavajući Hollyin pogled. Iskrala se iz sobe u kuhinju i ondje našla Jacka. Sjedio je s nogama podignutim na stol i nešto žvakao.

- Oho! *Goli kuhar* glavom i bradom! Jack se nasmiješio i ustao.

- Sestro, najdraža! Vidim da su i tebe prisilili na dolazak - raskrilo je ruke i čvrsto je zagrlio, tiho je u uho šapćući. - Kako si?

- Dobro, hvala - poljubila ga je u obraz i okrenula se mami, dramatično šireći ruke. - Draga majko, evo me pokraj tebe. Dopusti da ti pomognem u ovome strašno stresnom poslu pripreme večere za cijelu obitelj.

- Blago meni! - sarkastično je odvrtila Elizabeth, uzvraćajući joj poljubac. - Kakvu divnu djecu imam! Jedino što vam se usudim prepustiti je cijedenje kuhanog krumpira.

- Mamek, aj' nam povedaj kak je bilo za vel'ke suše i krumpirovih zlatica - ubacio se Jack, kreveljeći se s karikiranim naglaskom i lošim, namjerno oponašajućim, narječjem.

Elizabeth ga je udarila kuhinjskom krpom po glavi.

- Sinek, začkomi - prihvatila je igru. - Ti su cajti prošli prije neg' kaj sam na svet došla!

- Je, je, prošli cajti... - tobože je sjetno nadodao Jack.

- Kajgodek! - ubacila se i Holly.

Jack i mama su na trenutak zastali, blijedo je pogledali, a zatim prasnuli u smijeh.

- Kajgodek? *Kajgodek?* - grohotala joj je majka. - Kakva ti je to riječ, pobogu? To ne postoji!

- Ma, odite oboje kvragu! - rukom je odmahнула Holly i sjela za stol pokraj brata.

- Nadam se da ne smišljate nikakvu psinu - upozorila ih je mama. - Večeras bih molila mir u kući, može?

- Ali, majko! - dramatično je uzviknuo Jack. - Kako li ti takva strašna misao uopće može pasti na pamet?

- Nda - majka je napravila ironičnu grimasu i ponovo mu priprijetila kuhinjskom krpom. - U svakom slučaju ne treba mi pomoć oko večere. Bit će gotova za nekoliko minuta.

Sjela je za stol uz Jacka i Holly. Sve su se troje zagledali u kuhinjska vrata.

- Možda bismo trebali otići k njima - nesigurno je predložila Elizabeth.

- Ne, Abbey! - iz dnevnog je boravka dopro Emilyin vrisak. - Moraš raditi što ti JA kažem! Zatim se kućom prolomio dječji plač. Uskoro potom začuli su i Richardov cerek. Mora da je ispričao nešto što je smatrao šalom. Nitko se drugi nije nasmijao.

- A možda je ipak bolje da ostanemo ovdje i pripazimo da nešto ne zagori, ha? - nakon nekoliko minuta predomislila se Elizabeth.

- Večera je na stolu! - objavila je poslije desetak minuta i svi su se uputili prema blagovaonici. Oko stola je najprije došlo do manje zbrke nalik onima na dječjem rođendanu, kada svatko želi sjesti kraj najboljeg prijatelja ili najpopularnije djevojčice. Holly se uspjela dobro smjestiti. Slijeva joj je, na začelju stola, sjedila majka, a zdesna Jack. Abbey se nezadovoljno ugurala između Jacka i Richarda, a Declanu je dopao stolac nasuprot Hollyinog. Slijeva je ostalo prazno Timothyje-vo mjesto, slijedile su Meredith i Emily, pa zatim Ciara. Hollyin se otac na čelu stola našao između dvije vatre - Richarda i Ciare. No, Frank je oduvijek bio veoma smiren čovjek.

Blagovaonicu su ispunili zamamni mirisi i svi su glasnim uzvicima pohvalili Elizabethino kulinarsko umijeće. Holly je oduvijek voljela objede u roditeljskome domu. Majka joj je bila

GIGA

izvršna kuharica, podjednako vješta u pripremi tradicionalnih irskih jela i u eksperimentima s novim okusima i namirnicama. Kćeri joj, međutim, nisu naslijedile tu osobinu.

- Jadan Timmy već vjerojatno umire od gladi - javila se Ciara. - Daj mu da dođe za stol, Richarde! Već je odslužio svoje.

Znala je da skače u opasne vode i uživala je u tome. Obožavala je peckati Richarda, a za to nije imala prigode čitavih godinu dana pa je nekako morala nadoknaditi taj propust.

- Timothy mora shvatiti i zapamtiti da je pogriješio - ozbiljno je uzvratilo Richard.

- Da, dobro, ali zašto mu to ne možeš jednostavno *kazati*? Ostatak obitelji svim se silama trudio ne prasnuti u smijeh.

- Timothy mora shvatiti da njegovi krivi postupci sa sobom nose ozbiljne posljedice. Jedino ih tako neće ponoviti.

- Ajd' dobro - Ciara je slegnula ramenima, a zatim mnogo glasnije dodala: - Šteta što propušta svu ovu finu klop! Njammmmm!

- Ciara, prestani! - opomenula ju je Elizabeth.

- Ili ćeš i ti u kut - strogo je dodao Jack.

Čitav je stol prasnuo u smijeh. Osim Richarda i Meredith, naravno.

- Ciara, ajde nam pričaj kako ti je bilo u Australiji - brzo se na drugu temu prebacio Frank.

- Jooj, bilo mi je genijalno - živnula je Hollyina mlađa sestra. - Morate otići tamo.

Fenomenalno je!

- Užasno je daleko. Petnaestak sati avionom, zar ne? - zagundao je Richard.

- Da, ali vrijedi.

- Imaš kakvu novu tetovažu? - zapitala je Holly.

- Imam! Vidi! Ne časeći ni časa, Ciara je skočila sa stolca, spustila hlače i otkrila crtež leptirića na goloj stražnjici. Mama, tata, Richard i Meredith glasno su se pobunili, no sve ih je zagušio grohotan smijeh ostatka obitelji. Izmjenična paljba prigovora i hihota trajala je još neko vrijeme, no na kraju se Ciara ipak ispričala, a Meredith uklonila ruku s Emilyinih očiju.

- Odvratno! - još jednom je dodao Richard.

- Pa, leptirići nisu odvratni. Baš su lijepi - odgovorila mu je mala i naivna Emily.

- Da, Emily, leptirići su lijepi, ali ne govorim o njima, nego o te-tovažama. Od njih dobiješ grozne bolesti.

Maloj su, naglo problijedjeloj Emily, oči bile pune straha.

- Joj, daj prestani - očima je zakolotala Ciara. - Pa, nisam se dala tetovirati na buvljaku, kod prljavog skitnice koji ti po koži crta iglom s kojom se pet minuta prije fiksao! Bila sam u normalnom, čistom salonu za tetovažu koji se pridržava svih higijenskih standarda.

- To ne postoji - s gađenjem je prokomentirala Meredith.

- A da? - obreenula se Ciara. - Koliko si salona za tetovažu posjetila u posljednje vrijeme, Meredith?

- Pa... ovaj... nisam... - uzmucala se Richardova supruga. - Nisam nikad bila u salonu za tetovažu, ali znam kakvi su. Odvratni i prljavi.

Okrenula se maloj Emily i prijeteci dodala:

- Dobre curice ne idu u salone za tetovažu. Tamo idu samo zločesti, opasni ljudi.

- Mama, je li teta Ciara opasna? - uplašeno je zapitala Emily.

- Samo za male curice s crvenom kosom - iskrevcljila joj se Ciara. Djevojčica se ukočila od straha.

- Richarde, dušo - nježno se ubacila Elizabeth. - Bi li mogao sad pustiti Timmyja da dođe i nešto pojede?

- On nije Timmy, nego Timothy - bezobrazno ju je prekinula Meredith.

- Dobro, mama. Pozvat ću ga - popustio je Richard.

Nakon nekoliko trenutaka u blagovaonicu je ušao snuždeni, mali Timothy. Pognute je glave i bez riječi sjeo na stolac do Declanove i Holly se smjesta sažalila nad djetetom. Zašto su tako

okrutni prema njemu? Zašto mu ne daju da bude dijete? No, navala suosjećanja prošla ju je onoga trenutka kad ju je mali, snuždeni anđelak pod stolom šutnuo nogom u cjevanicu.

Trebali su ga ostaviti u kutu.

- No, daj, Ciara, pričaj nam još - umjesto na klinca, navalila je na sestru. - Daj malo pikanterija! Kakve si sve gluposti izvela u Australiji?

- Aha, da! - prihvatila je Ciara. - Išla sam nekoliko puta na *bun-gee jumping*. Imam i sliku. Ustala je sa stolca i posegnula u stražnji džep na hlačama. Svi su napadno svrnuli pogled u stranu, bojeći se još jednog pokazivanja gole stražnjice. Ciara je, pak, iz džepa izvadila novčarku, iz novčarke sliku, te je prosljedila članovima obitelji.

- Prvi put sam išla na *bungee jumping* s mosta i kad sam skočila, glavom sam udarila o vodu.

- Isuse, Ciara, pa to je opasno! - zgrozila se Elizabeth.

- Ma, nije uopće opasno - uvjeravala ju je Ciara. - Samo se malo smočiš.

Ugledavši sliku, Holly i Jack skoro su popadali od smijeha. Lica izobličena u prestravljen krik, s uzetom oko struka i pramenovima (u to doba modre) kose raskuštranim na sve strane, Ciara je izgledala poput ježa kojeg je netko priključio na visokonaponsku struju.

- Super si ispala, Ciara - smijala se Holly. - Trebalo bi fotku uokviriti i staviti na kamin u dnevnom boravku.

- Izvrsna ideja - oduševala se Ciara.

- Ma, što izvrsna! Fantastična! - sarkastično je dobacila Elizabeth. - Odmah ću maknuti sliku s tvoje prve pričesti i staviti ovu.

- Ne znaš koja je gora - dodao je Declan.

- Holly, što planiraš za rođendan? - odjednom se ubacila Abbey. Očito se svim silama nastojala izvući iz razgovora s Richardom.

- Joj, pa da! - povikala je Ciara. - Za nekoliko tjedana ćeš navršiti trideset!

- Ne planiram ništa posebno upozorila ih je Holly. - Neću nikakve tulumе i nikakva iznenađenja! Nemojte mi ništa pripremati!

- Ali moraš... - započela je Ciara.

- Ne, ne mora ubacio se tata. - Ne mora ako neće. Pusti je na miru.

- Hvala li, tata - nasmiješila mu se Holly. - Samo ću s nekoliko frendica izaći van. Cuga, nekoliko klubova, ništa posebno...

Ciarina je fotografija upravo stigla do Richarda. Promatrao ju je nekoliko sekundi, s neodobranjem odmahnuo glavom i prosljedio je tati. Frank se nad prizorom svoje izbezumljene kćeri, smijući se, skoro zagrcnuo hranom.

- Slažem se s tobom, Holly - oglasio se Richard. - Te rođendanske proslave su notorna glupost. Odrasli ljudi koji se ponašaju ko pilani klinци! Clupiraju se, skakuću i oblokavaju... grozno! Imaš potpuno pravo što to želiš izbjeći.

- Iskreno, Richarde, meni su takvi tulumi inače super - odbrusila mu je Holly. - Samo ove godine nisam baš raspoložena za slavlje.

Čitav je stol na trenutak utonuo u tišinu. Prekinula ju je Ciara.

- O. K., izlazak s curama na cugu i u klubove... Zvuči sasvim O. K.

- Mogu vam se prikrpati s kamerom? - zapitao je Declan.

- S kamerom? Zašto? - zbunila se Holly.

- Ma, trebaju mi neke snimke klubova i kafića za faks.

- Ajd' dobro, ako je za faks - kimnula je Holly - Samo te unaprijed upozoravam da nećemo ići na *cool* mjesta kakva ti inače voliš.

- Ne, ne, uopće nije važno kamo id... Au! - u pola je rečenice za-jaukunuo Declan, prijeteci se zagledavši u Timothyja.

Timmy mu je isplazio jezik, ali razgovor se nastavio bez daljnjih ispada. Nakon glavnoga jela, Ciara je nakratko nestala iz blagovaonice, ubrzo se vrativši s prepunom vrećicom.

- A sad DAROVI! - svečano je objavila.

Timmyju i Emily su se zacaklile oči. *Valjda im se sjetila nešto kupiti*, ponadala se Holly Frank je dobio maštovito oslikan bumerang koji je istoga trenutka bacio na Elizabeth, a Richard majicu sa zemljovidom Australije, što ga je odmah potaklo na lekciju zemljopisa Timmyju i Emily. Holly je skoro puknula od zlobnoga smijeha kad je shvatila da Meredith nije dobila ništa, a Jack i Declan dobili su po majicu s duhovito-aludi-rajućim natpisom australske tematike (*Moj klokan je veći od tvog, Sjedni mi na koraljni greben* i slično.). Mama je dobila zbirku starih, aboridžinskih recepata, a Holly predivnu *snovolovku** napravljenu od raznobojnog perja. Dar ju je iskreno ganuo.

- Da ti se ostvare svi snovi - šapnula je Ciara ljubeći je u obraz.

Srećom, Ciara se sjetila svog nećaka i nećakinje. Kupila im je slatkiše koji su, doduše, sumnjivo nalikovali slatkišima s polica lokalne samoposluge, ali ta nevjerojatna sličnost nije im nimalo pomutila radost. Pokvarili su im je roditelji, smjesta im oduzevši slatkiše.

- Samo ćete pokvariti zube - strogo su objasnili.

- Onda mi ih vratite! Mene baš briga za zube! - prosvjedovala je Ciara.

Timmy i Emily snuždeno su se i čeznutljivo ogledavali za tuđim darovima, ali ih je Richard već nakon nekoliko sekundi prekorio što ne obraćaju pozornost na zemljovid Australije. Holly se i opet sažali-la nad dječicom, no Timmy joj se i opet prostački izbeljio. Odahnula je. Dok god se ponaša poput sićušnog Sotone, manje ga žali i manje se živcira zbog Richardova i Meredithina fašističkog odgoja.

- Prije nego što svi nestanete - preko veselog se čavrljanja oglasio Hollyin otac - htio bih nazdraviti našoj prekrasnoj kćeri Ciari.

Podigao je čašu prema veseloj povratnici iz Australije i s ljubavlju joj namignuo.

- Nedostajala si nam, zlato - nježno joj je rekao. - I drago nam je što si se vratila živa i zdrava. Živjela Ciara!

- Živjela Ciara! - odjeknulo je čitavim stolom.

Nakon Richarda i Meredith, i ostatak se obitelji razišao. Hladni je zrak zapljusnuo Hollyino lice dok je prelazila kratku udaljenost od ulaznih vrata do automobila i iako su joj mama i tata mahali s ulaza, osjećala se usamljeno. S ovakvih se okupljanja obično vraćala s Ger-ryjem. Ili bi je Gerry čekao kod kuće. Večeras je od roditelja odlazila sama i kod kuće je nije čekao nitko. Nikad je više neće niti čekati.

* *dream catcher* - indijanski i aboridžinski artefakt od perja i perlica za koji pripadnici nekih plemena vjeruju da „skuplja snove“ svoga vlasnika (op. prev.).

OSAM

Stala je pred veliko zrcalo u spavaćoj sobi i odmjerila se od glave do pete. Poslušala je Gerryjevu naredbu i s popisa kupila novu odjeću. Još uvijek nije znala zašto će joj trebati, ali znatiželja ju je sa svakim travanjским danom sve više mučila. Još samo dva dana do svibnja. Jedva se suzdržavala od prijevremena zavirivanja u sljedeću omotnicu.

Odlučila se za crninu. Bilo koja druga boja ne bi joj dobro pristajala uz raspoloženje. Crne su joj hlače, pak, stajale kao salivene. Izduživale su joj i stanjivale noge te se savršeno stapale s novim, crnim čizmama. Uz hlače je kupila i crni korzet. Izvrsno se slagao s hlačama, ali i s Hollynim grudima. Činio ih je naizgled većima. Povrh sve te krasne, nove odjeće, Leo joj je podigao kosu u labavu punđu, ostavivši tek nekoliko valovitih pramenova uz lice. Zadovoljno je odmjerila odraz u zrcalu i tiho se nasmijala. Današnji je posjet frizerskom salonu bio još zanimljiviji od prošloga.

Kroz Leova je vrata utrčala glasno, brzo i bez daha.

-Jož, Leo, oprosti što kasnim! Razgovarala sam telefonom i nisam uopće primijetila koliko je sati.

- Nema veze, dušo. Termine koje rezerviraš već unaprijed bilježimo pola sata kasnije - ironično se nasmijao i zatim podviknuo: - Colin!

Zapucketao je prstima i mladi je frizer smjesta nekamo odjurio.

- Čekaj, ženo, je li ti to uzimaš steroide? - zapanjio se Leo, podižući joj pramenove kose. - Mislim, ošišao sam te prije nekoliko tjedana, a vidi ovu duljinu!

Žustro je navalio na pumpicu za podizanje stolice.

- Neka posebna prilika? - zapitao je.

- Aha - ugrizla se za usnicu. - Sudbonosna brojka. Velika. Okrugla.

- Što? Tvoja ritica?

-Ma, ne! nasmijala se Holly. - Rođendan mi je. Imam trideset godina!

- Znaaaaaam. Colin! - još jednom je podviknuo Leo, pucketajući prstima.

U tom se trenutku za njegovim i Hollynim leđima pojavio Colin, ali i svi ostali frizeri, Nosili su tortu sa zapaljenim svjećicama i pjevali: *Sretan rođendon*.

Jedino što je uspjela izgovoriti bilo je: - Leo...

Bezuspješno se borila sa suzama, a pjesmi su se pridružile i sve mušterije u salonu. Nakon posljednje kitice, svi su se vratili svom poslu, a Holly je od ganutosti zanijemjela.

- Majko Božja, Holly! - tobože je ljutito prosiktao Leo. - Posljednji put si mi padala sa stolca od smijeha, a sad plačeš ko ljuta godina. Jesi li ti, ženo, prisebi?

- Pa, kad ste tako divni - šmrknula je, obrisala suze, zagrlila ga i poljubila u obraz. - Puno ti hvala!

- Ajde, ajde... - nespreno ju je potapšao po ramenu. Nije znao što bi s tolikim emocijama.

Na Leov pedeseti rođendan, prijatelji, kolege i poneka mušterija priredili su „tematsku“ zabavu iznenađenja. Tema je bila „perje i čipka“, pa je Holly obukla usku čipkastu haljinu.

Neozbiljni je Gerry pak, uz ružičastu košulju i ružičastu kravatu nosio ogromnu, pernatu zmiju oko vrata. Zajedno sa svim ostalim gostima, izgledali su kao putujuća izložba čudaka.

Leo je čitavo vrijeme uzdisao kako su ga osramotili, ali svi su znali da je oduševljen.

Sljedećeg je dana svim gostima ostavio prijeteće poruke na automatskim sekretaricama. Holly se tjednima bojala otići frizeru. Pričalo se da je zbog te glupe šale skoro bankrotirao.

- Ma, priznaj da si uživao - još uvijek pomalo suznih očiju podsjetila ga je Holly.

- Nisam - jogunio se Leo.

- Ako ništa drugo, uživao si u onom striperu kojega smo ti naručili.

- Uživao? Hodali smo dva mjeseca nakon te proslave. Muška svinja. Sve mušterije dobile su po krišku torte i okrenule se prema Holly kimajući u znak zahvalnosti.

GIGA

- Ne znam zašto se *tebi* zahvaljuju - promrmljao je Leo. -Ja sam kupio glupu tortu.
- Bez brige, Leo, dobiti ćeš napojnicu.
- Pih! S tvojom napojnicom ne bih si mogao kupiti ni kartu za bus do kuće.
- Stanuješ u susjednom ulazu.
- Pa, to ti i kažem.

Tobože se dureći, Holly je prekrížila ruke na prsima, namrštila se i napućila usnice. Leo se nasmijao.

- Joj, daj se pogledaj! Imaš trideset godina, a ponašaš se ko bala-vica. Što planiraš večeras?
- Ništa posebno. Samo mirni izlazak s frendicama.
- N'da. To sam i ja rekao za svoj pedeseti rođendan. Tko sve ide?
- Sharon, Ciara, Abbey i Denise. Nisam vidjela Denise čitavu vječnost.
- Ciara je došla kući?
- Aha. Ima ružičastu kosu.

- Ajme meni! Bolje da me neko vrijeme zaobilazi, *na ćelavo* bih je ošišao! O. K., gospodo. Gotovi ste, izgledate super, bit ćete najljepša dama na plesu i blablabla. Lijepo se provedi! Trgnuvši se iz sanjarenja, Holly se još jednom pogledala u zrcalu. Od danas je tridesetogodišnjakinja. Ne osjeća se kao da joj je trideset. Doduše, kako bi se trebala osjećati s trideset? U mlađim joj se danima trideseta činila dalekom, a tridesetogodišnjakinje mudrima, sređenima, udanima, brižnim majkama i uspješnim profesionalkama. A eto je sada. Ima trideset godina i nije ni mudra, ni sređena, ni majka, nema karijeru, a više nema ni sretan brak. Još uvijek nema pojma ni o čemu, baš kao ni s dvadeset. Proteklih joj je deset godina donijelo tek nešto više sijedih vlasti i pokoju boriću oko očiju. Sjela je na krevet i pomnije se zagledala u odraz svojih očiju. Trideset! Kakav glup razlog za slavlje!

Stanom je odjeknulo zvonice i iza vrata začula je uzbuđeno hihotanje. Duboko je udahnula i široko se osmjehnula.

- Sretan rođendan! - jednoglasno su povikale kad je otvorila vrata. Njihova ju je radost smjesta oraspoložila. Uvela ih je u dnevni boravak i mahnula Declanovoj kameri.
- Nenenene! - viknula je Denise. - Moraš ga ignorirati. Već nas je podučio. Odvukle su je na kauč i zasipale darovima.
- Prvo moj, prvoj moj! - navalila je Ciara, tako snažno odguruju-ći Sharon da ju je s kauča srušila na pod. Sharon se pri susretu s parketom najprije prestravljenno ukočila, a zatim prasnula u smijeh.
- O. K., smirite se - začuo se glas razuma. Dok su se svi valjali od smijeha, Abbey je podizala rashiotanu Sharon s poda. - Idemo prvo otvorit šampanjac, a onda ćemo darove.
- Dobro, ali samo ako prvo otvori moj - navaljivala je Ciara. - Ciara, obećavam da ću prvo otvoriti tvoj dar - majčinski ju je uvjerili Holly.

Abbey je odjurili u kuhinju, za nekoliko se trenutaka vrativši s pladnjem i šest šampanjskih čaša. Čaše je Holly dobila kao vjenčani dar i taktična je Abbey prije posluživanja uklonila onu s ugraviranim imenima mladenaca.

- Holly, imaš čast... - pružila joj je bocu. Kad se Holly uhvatila čepa, sve su se djevojke sklonile pod stolove, iza fotelja i kauča.

Ma, daaaaajte! - prosvjedovala je Holly. - Nisam baš tako nespretna.

- Nee! Sad si velemaistorica - objavila je Sharon, izvirujući iza kauča s jastukom na glavi. Nakon zvuka izlijetanja čepa, djevojke su oduševljeno zavrištale i ispuznule iz skrovišta.
- O. K., a sad otvori moj dar! - ponovo je zavikala Ciara.
- Joooj, Ciara! - zavapila je grupa.
- Nakon zdravice - dodala je Sharon. Podigle su čaše.
- Dižem ovu čašu za svoju najbolju prijateljicu - objavila je Sharon. - Imala je tešku godinu,

GIGA

ali se pokazala najhrabrijom i najsnažnijom osobom koju sam ikada upoznala. Svima nam je uzor i nadahnuće. Nazdravimo za to da u sljedećih trideset ponovo nađe sreću i ljubav!

Živjela Holly!

- Živjela Holly! - odjeknulo je kućom.

Osim Ciare, sve su djevojke sa suzama u očima polako ispijale šampanjac. Ciara je prevrnula čašu i opet se progurala do Holly.

- O. K., prvo ovo stavi na glavu - pružila joj je sjajnu tijaru. - Moraš je nositi cijelu večer jer si danas naša kraljevna. A drugo, ovo ti je moj dar.

Cure su joj pomogle staviti tijaru koja se, srećom, dobro slagala s korzetom i frizuram.

Okružena prijateljicama i njihovom ljubavlju, doista se osjećala poput kraljevine. Zatim je stala pomno odmatati Ciarin dar.

- Daj, poderi taj papir! - na sveopće je iznenađenje uzviknula Abbey.

Holly ju je poslušala, razderala papir i otkrila poveću kartonsku kutiju.

- Što je to?

- Pročitaj! - uzbuđeno je zapovjedila Ciara.

- Dooobro - okrenula je kutiju i stala čitati na glas: - Baterijski, silikonski, mekano oblikovan... Ciara!!! Čudovište jedno perverzno!

Čitava se soba orila od smijeha.

- Ha, čujte - nasmijala se Holly, slegnula ramenima i kutiju podigla prema Declanovoj kameri,

- Ovo će mi definitivno trebati.

Declan je proliječio, a zatim pozelenio, no nije prestao snimati.

- Sviđa ti se? - zapitkivala je Ciara. - Htjela sam ti ga dati još na onoj večeri, ali trenutak se nije činio baš idealnim...

- Ajme, Ciara - nasmijala se Holly. - Hvala Bogu da si mi ga sačuvala za rođendan!

- O. K., a sad ja - ubacila se Abbey i na krilo joj položila sjajno umotan paketić. - Ovo je od mene i Jacka. Dakle, ništa poput Ciari-nog dara...

- Bogami bih se ozbiljno zabrinula da mi Jack daruje tako nešto - odvrtila je Holly, otvarajući Abbyin dar. - Ali ovo... Ovo je prekrasno, Abbey!

U rukama je držala fotoalbum s koricama od graviranog srebra.

- Za nove uspomene - nježno je dodala Abbey.

- Savršeno - zagrlila ju je Holly. - Hvala.

- Moj dar nije tako romantičan - Denise joj je u ruke ugurala omotnicu. - Ali znam da bi obradovao svaku ženu.

- Joj, izvrsno! - uzviknula je Holly otvarajući kuvertu. - Vikend u toplicama s kompletnim kozmetičkim tretmanom!

- Samo reci *kada* želiš ići. Bon vrijedi godinu dana, a ako nam kažeš kad ćeš ga iskoristiti, i mi ćemo rezervirati taj vikend, pa možemo ići zajedno.

- Fantastična ideja, Denise. Puno ti hvala. A sad... šećer na kraju!

Uхватила je Sharonin dar i namignula prijateljici. Iz omota je izvukla srebrni okvir s fotografijom. Bal u hotelu Burlington, pretprošli Božić. Na slici su stajale Sharon, Denise i ona.

- Auuuu, to sam ja u svojoj *skupoj 'jeloj 'aljini!*

- Aha - kimnula je Sharon. - I to prije no što si je uništila.

- Bože, uopće se ne sjećam da smo se slikale.

- Ja se ne sjećam niti da sam bila tamo - promrmljala je Denise. Holly je ustala s kauča i ponijela fotografiju do kamina. Čitavo ju

je vrijeme tužno promatrala. Bio je to zadnji božićni bal na koji je otišla zajedno s Gerryjem. Prošle je godine već bio prebolesan.

- Ova fotka zaslužuje počasno mjesto - svečano je izjavila, smještajući je pored svoje i Gerryjeve slike s vjenčanja.

GIGA

- No, dobro, cure, 'očemo mi pit ili što? - zavikala je Ciara grabeći drugu bocu šampanjca. I ovaj su se put svi bacili pod stolove.

Ispraznivši dvije boce šampanjca i nekoliko butelja crnoga vina, žensko je društvo nakon nekoliko sati isteturalo iz Hollyine kuće. Pozvale su taksi i jedna se preko druge ukrcale na stražnje sjedište. Sve osim Holly. Holly je uporno htjela sjediti na suvozačkom sjedalu pa joj je taksist to napokon i dopustio. Nekako mu kroz svo hihotanje i vrištanje objasnivši kamo ih treba odvesti, grupica se uputila prema središtu Dublina. Tijekom čitave vožnje, Holly je inzistirala na „oz-biljnom razgovoru” s taksistom Johnom, pijano mu objašnjavajući velike istine koje ga uopće nisu zanimale. Čovjek ju je po dolasku na odredište već vjerojatno bio spreman ubiti. Mahale su mu s pločnika na kojem ih je ostavio.

Još su se u Hollyinom dnevnom boravku, negdje između treće i četvrte butelje crnoga vina, dogovorile da će otići do najmondenijeg i najpopularnijeg dublinskog kluba, *Budoir*.

Rezerviran za pripadnike *jet-seta*, *Budoir* je kroz svoja vrata puštao samo lica s naslovnica i bogate posjednike članskih iskaznica. Denise je do vratara mirno doše-tala s članskom iskaznicom kvartovske videoteke. Vjerovali ili ne, čuvari su je zaustavili.

Dok su se na ulazu prepirale, molile i gnjavile čuvare, zaobišlo ih je nekoliko manje poznatih ličnosti, uglavnom spikera s nacionalne televizijske mreže. Denise im se napadno smješkala i ozbiljnim im glasom u lice ponavljala: „Dobra večer, dragi gledatelji.” To je ujedno bio i posljednji trenutak kojeg se Holly sjećala sljedećeg jutra.

Probudila se s bubnjevima u glavi. Suhih usta i peckavog grla, podigla se na lakat i pokušala otvoriti slijepljene kapke. Zirkala je po sobi. Bila je vrlo, vrlo svijetla. Presvijetla, ustvari. I okretala se. Nešto se čudno događalo. Škiljeći po sobi, uhvatila je vlastiti odraz u zrcalu. Isuse! Što joj se sinoć dogodilo? Je li možda doživjela kakvu nesreću? Ponestalo joj je snage. Srušila se natrag na jastuk.

Odjednom je čitava kuća zazujala. Alarm! Teškom je mukom podigla glavu i proškiljila na jedno oko. *Ma, baš me briga*, pomislila je. *Uzmite sve što hoćete, samo mi donesite čašu vode*. Nakon nekoliko minuta shvatila je da nema provalnika. Zvonio je telefon, a ne alarm.

- Halo? - promuklo je istisnula.

- Uh, dobro je, nisam jedina - oglasio se jednako očajan glas s druge strane.

- A tko je to?

- Mislim da se zovem Sharon - doprlo je iz slušalice. - Nemoj me, doduše, pitati *tko* je Sharon jer nemam pojma, ali ovaj čovjek koji leži do mene u krevetu kaže da sam Sharon. Navodno se znamo.

Iz pozadine je dopro zvuk Johnova smijeha.

- Sharon, što se dogodilo sinoć? Molim te, prosvijetli me.

- Što se dogodilo sinoć? Hm. Alkohol. Puno, puno alkohola -pospano je promrmljala Sharon.

- Imaš li kakve druge podatke?

-Ne.

- Koliko je sati? -Dva.

- Zašto me zoveš u gluho doba noći?

- Dva popodne, Holly.

- Ajme. Kako može biti dva popodne!?

- A štaznam. Okretanje Zemlje oko Sunca, gravitacija, ne'am pojma. Markirala sam taj dan u školi.

- Uh, umirem. -I ja.

- Znaš što, idem ja dalje spavat. Možda se soba prestane okretati kad se sljedeći put probudim.

- Dobra ideja. E da, još nešto. Dobro došla u klub *trideset plus*.

GIGA

- Kvragu - zakmečala je Holly. - Nisam baš ušla u tridesete onako kako sam htjela. Ali od sad nadalje, bit ću razumna i zrela tridesestogodišnjakinja.

- Aha. To sam i ja rekla. Laku noć. -Noć.

Već nekoliko sekundi nakon razgovora sa Sharon, Holly je ponovno zaspala. Budila se još nekoliko puta tijekom poslijepodneva. Čak je i s nekim telefonski razgovarala. Ne sjeća se s kim. Kao da je sanjala. Nekoliko puta je i ustala iz kreveta, vukući se do kuhinje kako bi popila čašu vode.

Oko devet navečer napokon je podlegla zahtjevima želuca. U hladnjaku, kao i obično, nije bilo ničega, pa se odlučila počastiti dostavom u kuću: kineski specijaliteti. Ostatak se večeri prežderavala na kauču pred televizorom. Nije se ni izvukla iz pidžame.

Prvi put nakon Gerryjeve smrti, samoća joj nije smetala. Osjećala se sasvim dobro. Možda je Gerry imao pravo. Možda ipak može živjeti bez njega.

Oko deset sati, mobitelom je nazvao Jack.

- Ej, mala! Što ima?

- Ništa. Gledam televiziju i prejedam se - odgovorila je.

- Zvučiš prilično živahno. Što se ne bi moglo reći za moju sirotu djevojku koja umire tu, pokraj mene.

- Holly, više nikad ne idem s tobom van! - iz pozadine je dopro Abbeyin glas.

- Kaže da ste je natjerale na svakojake opacine - smijao se Jack.

- Ma, da! koliko se ja sjećam, sasvim joj je dobro išlo i samoj.

- Ha! Ti se barem nečega sjećaš. Ona tvrdi da nema blage veze što se sinoć događalo.

-Ni ja se ničega ne sjećam. Nikad mi se to prije nije dogodilo, ali nikad prije nisam ni imala trideset godina. Možda starim.

- A možda se obje pravite da se ničega ne sjećate, samo zato da ne morate priznati što ste sve izvodile sinoć.

- Da bar! - uzdahnula je Holly. - E da... hvala ti na daru, prekrasan je.

- Drago mi je što ti se sviđa. Birao sam ga *tjednima!*

- Lažeš ko pas. Nasmijao se.

- Nego, zovem da te pitam ideš li sutra na Declanovu svirku.

- Gdje svira?

- U Hoganovom pubu.

- Nema šanse - oštro je odvratila. - Ne idem u zadimljenu rupe-tinu gdje neki grozan rock-bend dere po gitarama i nabija po bubnjevima. Pogotovo ako je rupetina pub koji toči alkohol.

- *Joj*, daj mi nemoj prodavat staru priču svih mamurnih o tome kako više nikad u životu neće popiti ni kap alkohola - nasmijao se Jack. - Osim toga, tko kaže da moraš pit? Dođi slušat brata kako svira u bendu. Strašno je uzbuđen oko te svirke, a nitko mu drugi neće doći.

- Baš krasno. Znači, mene si se sjetio samo zato što nitko drugi ne dolazi?

- Daj, prestani. Declan bi zbilja htio da dođeš, a i ja bih te rado vidio. Nismo se baš napričali na onoj večeri kod staraca i već sto godina nismo zajedno izašli van.

- Moš mislit kako ćemo se napričati uz nježnu muziku *Orgazmič-kih riba* - sarkastično je prokomentirala.

- Sad se zovu *Crne jagode*. Preslatko, je l' da? - nasmijao se Jack. Holly se uhvatila za glavu i zastenjala.

- Ma, zašto me gnjaviš?

- Ideš sa mnom i točka.

- Dobro - popustila je. - Ali neću ostati do kraja svirke.

- To ćemo još vidjeti. Baš mi je drago što sam te uspio nagovoriti. Declan će se oduševiti kad mu kažem. Obično ga nitko iz obitelji ne dolazi slušati.

- O. K., O. K. Hoćeš da se nađemo tamo oko osam?

- Može.

GIGA

Prekinula je razgovor i još nekoliko sati nepomično sjedila na kauču. Toliko se prejela da joj je čak i disanje teško padalo. Možda je naručivanje hrane iz kineskoga restorana ipak bila pogreška.

DEVET

U Hoganov je pub stigla puno ornija no što je bila prethodnog dana, ali kretnje su joj i misli još uvijek bile daleko usporenije no inače. Mamurluci su joj, čini se, s godinama postajali sve gori, a jučerašnji bi, kad bi takvo što postojalo, zacijelo osvojio sve zlatne medalje na olimpijadi mamurluka. Glavu joj je donekle razbistrila duga jutarnja šetnja uz obalu od Malahidea do Portmarnocka, nakon koje je svratila na ručak kod roditelja. Za rođendan su joj darovali prekrasnu vazu od waterfordskog kristala i zajedničko izležavanje pred televizorom u dnevnome boravku. Toliko se opustila da je tek uz teške mentalne napore uspjela ustati s roditeljskog kauča i dovući se do Hoganova puba.

Hoganov pub je ustvari veoma popularan dublinski klub u središtu grada razdijeljen je na tri dijela: podrum, prizemlje i prvi kat. Na prvome je katu mondena diskoteka u kojoj se sluša glazba s top-ljestvica i mladi trendsetteri pokazuju najnovije utrške iz dizajnerskih trgovina. U prizemlju se nalazi tradicionalan irski pub, gdje gomila sredovječnih muškaraca sjedi i nad kriglama piva lamentira o teškom životu, a nekoliko puta tjedno svira irski folk-bend, što privlači klijentelu svih dobnih skupina. U mračnome je podrumu prostor za klupske koncerte. Kao i svakoga dana, i te je nedjelje Hoganov pub bio pretrpan na sve tri razine. Spustivši se u podrum, Holly je odmah zapazila da se publika sastoji uglavnom od studentarije i da je vjerojatno najstarija u čitavoj prostoriji. Oko omanjeg se bara gurala mlađarija u poderanim trapericama i ispranim majicama, laktareći se kako bi što brže osvojila šank. Mlađahni su konobari skakutali s druge strane, znojeći se i nadzvučnom brzinom pronoseći piće.

Iako koncert još nije bio počeo, zrak je u podrumu bio tež i od olova. Svi su pušili, a nije bilo ventilacije ni klimatizacijskog uređaja. Hollyine su se oči smjesta napunile suzama, a pomisao na zrak koji će morati udisati sat vremena unaprijed ju je užasnula. No čini se da to nikomu osim nje nije ni najmanje smetalo. Mahnula je Declanu, ali mu se nije približavala. Nije ga htjela sramotiti pred oduševljenim djevojkama koje su ga okružile. Razgovarat će poslije.

Holly je bila slabo upućena u noćni život dublinskih studenata. Kao prvo, zbog toga što nikada nije išla na fakultet. Odmah se nakon mature zaposlila kao tajnica i svakih nekoliko mjeseci mijenjala poslo-davca. Posljednji je bio u odvjetničkoj firmi koju je napustila zbog Gerryjeve bolesti, ali da joj se muž i nije razbolio, ne bi još dugo izdržala pod njegovom paskom. Gerry je, za razliku od Holly, diplomirao marketing na dublinskom sveučilištu, ali se ni on nikada nije pretje-rano družio s kolegama s faksa, daleko prije izlazeći s Holly, Sharon, Johnom, Denise i beskrajnim nizom Denisinih momaka. Osvrćući se po zadimljenome klubu, Holly je ubrzo zaključila da izbjegavanjem dublinske studentske scene - nije izgubila ništa. Declan se nakon nekog vremena uspio oteti navali brojnih obožavateljica i kroz gužvu se probio do Holly.

- He-hej, rock-zvijezdo! - podviknula je. - Čemu mogu zahvaliti ovakvu čast?

Skupina je djevojaka od glave do pete odmjerila Holly, pitajući se što Declan vidi u toj staroj babi.

- Fakat - samozadovoljno se zacerekao Declan trljajući ruke. - Super je to sviranje u bendu. Žene padaju ko lude. Večeras mi se možda i posreći, hehehe...

- Moram priznati da mi je, kao tvojoj sestri, uvijek veliko zadovoljstvo čuti takvo što - sarkastično je odvrtila. Razgovor joj je s Declanom išao prilično teško. Nikako mu nije uspijevala pogledati u oči jer se stalno ogledavao po gomili.

- Joj, dobro, ne moraš se tu dosađivati sa mnom - nervozno ga je trknula. - Odi se dalje upucavati svojim obožavateljicama.

- Ma, ne, nije to - zanijekao je Declan. - Nego su nam rekli da će nas večeras doći slušati neke face iz diskografskih kuća.

- Oho! - oduševila se Holly. - Pa, to je super!

Osjetila je lagan ugriz krivnje. Declanu je svirka s bandom očito značila puno više no što je

GIGA

misllila, a nikada ga prije ništa nije pitala o tome. Čak ju je trebalo grdno nagovarati da se pojavi na koncertu. Osvrnula se oko sebe i pokušala iz gomile izdvojiti nekoga tko bi nalikovao namješteniku diskografske kuće. No, kako uopće izgledaju namještenici diskografskih kuća? I kako se ponašaju na koncertima? Zacijelo ne sjede u kutu i manično bilježe svaki svoj dojam.

Naposljetku je ugledala čovjeka koji joj se učinio daleko starijim od ostatka klupske klijentele. Bliže Hollynim nego Declanovim godinama, stajao je s rukama na bokovima i zurio u pozornicu. Nad crnom majicom, crnim hlačama i crnom kožnom jaknom kočoperila se kozja bradica i umorno lice čovjeka koji danima nije vidio krevet. Vjerojatno je čitave noći provodio na koncertima, cijele dane spavao i rijetko se prao. Definitivno je riječ o liku iz diskografske industrije. Ili o čudaku koji se mota po studentskim tulumima i slini nad mladim curama.

- Vidi onog tamo, Deco - glasom je nadjačala buku i prstom uperila u bradatoga.

Declan se s uzbuđenim smiješkom na usnicama okrenuo u smjeru njezina prsta, a onda preokrenuo očima i očito prepoznao čudaka.

- Ma, nije to tip iz diskografske kompanije - objasnio je Holly. - To je Danny.

Zazviždao je i zazvao: - Danny!

Danny se trgnuo, nasmiješio i kroz gužvu probio do Declana.

- Di si, buraz?! - ruku mu je pružio Declan.

- Ej, Declan, šta ima? - prilično je nervozno odgovorio Danny.

- A, ono... ide - Declanu je netko očito rekao da je *cool* glumiti nezainteresiranost.

- Provjerili opremu? - zapitkivao je Danny.

- Aha. Bilo je nekih problema, ali sad smo to riješili.

- Znači, sad je sve O. K.? - Aha.

- Ajd' super - s olakšanjem je uzdahnio Danny i okrenuo se Holly - Uh, oprosti na ignoriranju. Ja sam Daniel.

- Drago mi je, ja sam Holly

- Joj, pardon, ljudi - umiješao se Declan. - Holly ovo je vlasnik kluba. Daniel, ovo je moja sestra.

- Sestra? - začudio se Danny - Uopće si ne sličite.

- Hvala Bogu - šaljivo je promrmljala Holly i Danny se nasmijao.

- Ej, Deco! - odnekud se pojavio modrokosi momak. - Počinjemo!

- Vidimo se kasnije - dobacio je Declan i odjurio za prijateljem.

- Sretno! - doviknula mu je Holly

- Znači, ti si Hogan? - zapitala je Dannyja.

- Ne, ja sam Connolly - nasmiješio se Danny - Kupio sam klub prije nekoliko tjedana.

- A, da? - začudila se Holly - Nisam znala da je Hogan prodao klub. Hoćeš li mu sada promijeniti ime u Connollyjev pub?

- Ne. Natpis bi bio preskup. Previše slova.

Holly se nasmijala: - Ma, da. Osim toga, svi ga znaju kao Hoga-nov pub, bilo bi mu blesavo mijenjati ime.

- To bi otprilike i bio pravi razlog - kimnuo je Danny. Na podrumskim se vratima u tom trenutku pojavio Jack i Holly ga je mahanjem pozvala da im se pridruži.

- Oprosti što kasnim - poljubio ju je Jack. - Jesam li štogod propustio?

- Ne, tek će sada početi - odvrtila je Holly. - Da vas upoznam. Jack, ovo je Daniel, vlasnik kluba.

- Drago mi je - rukovali su se.

- Jesu li dečki dobri? - pitao je Jack, kimnuvši glavom prema pozornici.

- Iskreno rečeno, ne znam - zabrinuto je odvratio Daniel. - Nisam ih nikada slušao.

- Bogami, hrabar si - nasmijao se Jack.

GIGA

- Nadam se da nisam prehrabar - okrećući se prema pozornici odvratio je Daniel.
- Vidim da ovdje ima nekih poznatih faca - osvrćući se po gomili oglasio se Jack. - A neki su i maloljetni...

Mlada djevojka u trapericama i kratkoj majici prošla je kraj Jacka, pogledala ga, nesigurno se nasmiješila, a zatim položila kažiprst preko usana, nečujno ga moleći da ne oda njezinu tajnu. Jack joj je prijateljski uzvratio osmijeh i pomirljivo kimnuo glavom.

- Što je to bilo, Jack? - zbunjeno je zapitala Holly.

-Ah, moja učenica. Predajem joj engleski. Ima šesnaest ili sedamnaest godina, ali je dobra cura - gledao je za njom i zatim glasnije dodao. - Bilo bi joj bolje da sutra ne zakasni u školu! I Holly se zagledala za djevojkom. Prijateljice su je dočekale s kriglom piva. Kad bi barem bilo više profesora poput Jacka, pomislila je Holly. Učenici ga jednostavno obožavaju. Nije ni čudo. Simpatičan je, duhovit i razumije ih.

- Pazi da pred njim ne kažeš da su maloljetni - šapnula mu je, pokazujući na Dannyja.

Gomila je završtala, a Declan na pozornici zgrabio gitaru. Već je nakon prvih taktova postalo jasno da u klubu više neće biti nikakva smisljena razgovora. Neobuzdano se radujući, skačući i vrišteći, mlađarija je u ritmu rock-glazbe gazila po Hollyinim cipelama. Jack joj se smijao. Namršteno ga je sestrino lice očito beskrajno zabavljalo.

- Piće? - kroz buku ih je zapitao Daniel, rukom imitirajući naginjanje čaše. Jack je naručio pivo, a Holly 7UP. Vlasnik se kluba potom probio kroz gužvu, otišao iza šanka te se nakon nekoliko minuta vratio s pićem i visokom barskim stolicem za Holly. Zahvalno ju je prihvatila, smjestila se i nastavila promatrati brata na pozornici. Glazba joj nije bila po ukusu. Daleko glasnija i brža od najdražeg joj CD-a grupe *Westlife*, samo joj je razbijala bubnjiće nepodnošljivim kreštanjem. No, slabo se razumjela u popularnu glazbu, pa se, čak i da joj brat nije svirao u bendu, ne bi usudila procjenjivati sviraju li dobro ili loše. Naziv *Crne jagode* je, međutim, vrlo dobro pristajao zvuku koji joj je odzvanjao glavom.

Nakon četvrte je pjesme, međutim, bilo joj je dosta. Skočila je sa stolca, pozdravila Daniela, poljubila Jacka i naredila mu da Declanu kaže kako je ostala do kraja. Zatim se kroz gužvu probila do izlaza, civilizacije i svježeg zraka. Čitavim putem do kuće bubnjalo joj je u ušima. Otključavajući ulazna vrata, pogledala je na sat. Deset. Još samo dva sata do svibnja. Još samo dva sata do nove omotnice.

Lupkala je prstima po kuhinjskom stolu i ispijala treću šalicu kave. Čekanje ponoći pokazalo se daleko težim no što je mislila. Oči su joj se sklappale od umora, a želudac grčio od nestrpljenja. Meškolji-la se u stolcu, tresla nogom i svakih nekoliko sekundi pogledavala na sat. Jedanaest i trideset. Omotnica je stajala na stolu. Svako bi joj se malo učinilo da ispod preklopljenog papira izviruje malen jezičac i čuje podrugljivo beljenje: „Tralalalala-la-laaa!" Kao da se i papir rugao njezinu nestrpljenju. Podigla je omotnicu i još je jednom provrtila kroz prste. Pa što ako je i otvori prije ponoći?! Tko će znati? Sharon i John vjerojatno su već zaboravili na cijelu priču, a Denise još uvijek umire pod teretom dvodnevnog mamurluka. Mogla bi im bez problema lagati da je čekala do ponoći. Uostalom, koga briga?

No, onda se sjetila. Gerryja bi bilo briga. Gerry bi znao da je ukrala nekoliko travanjskih minuta za otvaranje svibanjske poruke.

Svaki put kad bi pogledala kuverticu, obuzeo bi je snažan osjećaj Gerryjeve fizičke prisutnosti. Prilikom otvaranja posljednje dvije, činilo joj se kao da se sa susjednog stolca u Sharoninoj i Johnovoj kuhinji smijulji reakcijama izazvanima napisanom naredbom. Kao da su, svaki iz svoga svijeta, igrali neku zabavnu i neizvjesnu igru. Zato neće prekršiti pravila. Čekat će do ponoći.

Nakon još jedne šalice kave više se nikako nije mogla smiriti. Na zidnom satu prokleta se mala kazaljka jedva pomicala, ali se naposljetku ipak sastala s velikom kazaljkom. Ponoć. Htjela je odmah rastrgati omotnicu, no ipak ju je nježno pogladila, omirisala i polako je

GIGA

provukla kroz ruke, uživajući u svakoj sekundi. Gerry se pojavio na stolcu do njezinoga. Smješкао se.

- Hajde, otvori omotnicu.

Pažljivo je otvorila pisamce i izvukla karticu.

Draga moja Disco Divo! Budi hrabra i pobijedi strah od karaoka! Pjevaj na ovomjesečnom karaoke-natjecanju! Tko zna, možda čak i pokupiš kakvu nagradu...

P S. Volim te...

Najprije nije vjerovala vlastitim očima. A zatim je iz daljine začula Gerryjev smijeh. Prasnula je u glasan hihot. Previjala se na stolicu i ponavljala: „Nema šanse!“ svaki put kad bi došla do zraka.

- Gerry! Svinjo pokvarena! - nakon nekoliko minuta je objavila praznoj prostoriji. - Nema teorije!

Znala je da joj se još uvijek smije.

- Ne, ne i ne! Uopće nije smiješno! - pobunila se. - Znaš da mrzim karaoke i pusti me na miru s tim glupostima. Zaboravi. Neću. NEĆU!

- Znaš da moraš - smijao se Gerry.

- Bogami, ne moram.

- Za mene?

- Ni za tebe, ni za sebe, ni za mir u svijetu. Ne dolazi u obzir!

- Napravi to zbog mene, Holly - ponovio je. Zazvonio je telefon. Skočila je na noge kao oparena.

- Ponoć je prošla - dahnula je Sharon. - John i ja umiremo od znatiželje. Što je sljedeći zadatak? Reci, reci, reci!

- Nema šanse.

- Molim? Zašto nam nećeš kazati?

- Ma, ne. Reći ću vam. Samo nema šanse da napravim ono što mi je napisao.

- Zašto? Što je napisao?

- Ma, ništa. Samo je pokušao biti vraški duhovit! - zaviknula je prema stropu.

- Sad me još više zanima - zacerekala se Sharon. - Ajde, reci!

- Daj, Holly, umiremo od znatiželje. Reci nam - s drugoga se telefona oglasio John.

- O. K. - uzdahnula je i bez prekida izgovorila. - Gerry hoće da... pjevamnakaraokama.

- Molim? Ponovi još jednom, molim te. Ništa nisam skužila... -Ja jesam - ubacio se John. -

Nešto s karaokama, zar ne?

- Da - potvrdila je Holly.

- Što s karaokama? Moraš pjevati?

- Ovaaj... - možda neće morati pjevati ako im ne kaže. - N'da. John i Sharon su tako glasno zavrištali od smijeha da je morala odmaknuti slušalicu od uha.

- Nazovite me kad se sredite - ljutito im je odbrusila i spustila slušalicu.

Telefon je zazvonio nakon nekoliko minuta.

- Halo?

Sharon je zastenjala od smijeha i prekinula vezu. Ponovo su nazvali nakon deset minuta.

- Daaa?

- O. K. - pretjerano je ozbiljnim glasom objavila Sharon. - Oprosti zbog cerekanja, nećemo više. John, ne gledaj me! Oprosti, Holly, ali kad sam se sjetila kako si posljednji put pjevala na ka...

- Da, dobro, ZNAM! - nervozno ju je prekinula Holly. - Ne moraš me podsjećati. Vrlo se dobro sjećam svakog detalja jer se nikad u životu nisam tako osramotila. Zato niti nema šanse da to napravim još jednom.

GIGA

- Daj, pa ne smije te to spriječiti... - pokušala je Sharon.
- Kako misliš *ne smije me spriječiti?* - planula je Holly. - Naravno da će me spriječiti! Bila bih totalno luda da se još jednom tako obrukam!
- Ma, Holly, to je bilo samo...
- Znam dobro što je to bilo, Sharon. Ne znam pjevati i točka. Mislim da ste se u to vrlo zorno uvjerali posljednji put kad sam pjevala na karaokama.
- Sharon je šutjela.
- Sharon? Ništa.
- Sharon, je li me čuješ? Tišina.
- Sharon! - ljutito je uzviknula. - Je li se ti to meni *opet* smiješ? Začula je tihi cvilež i linija se ponovo prekinula.
- Blago meni s ovakvim frendovima - promrmljala je u slušalicu.
- Kvrugu, Gerry! - zaurala je nakon nekoliko sekundi. - Trebao bi mi pomagati u teškoj situaciji, a ti me živciraš!
- Te je noći vrlo loše spavala.

DESET

- Sretan rođendan, Holly! - nervozno se nasmijao Richard. - Bolje reći, oprosti što kasnim s rođendanskim čestitkama...

Holly se skoro onesvijestila kad je na vratima ugledala najstarijeg brata. Ukočeno je stajala na pragu, ne znajući što da kaže.

- Donio sam ti mini orhideju - tiho je dodao, pružajući joj biljku lončanicu. - Još nije procvala, ali uskoro će.

Nije vjerovala vlastitim očima i ušima.

- Kako znaš da su mi orhideje najdraže cvijeće? Izbjegao je odgovor.

- Lijep vrt - nakašljao se. - Malo zarastao, ali lijep...

- Hoćeš ući ili si samo u prolazu? - zapitala je, moleći Boga da Richard potvrdi pretpostavku. Dar je krasan, ali stvarno joj se ne druži s njim.

- Ne, nisam u prolazu, ući ću.

Prije ulaska u kuću, dobre dvije minute otirao je noge i Holly je primijetila da je neodoljivo podsjeća na starog profesora koji joj je u gimnaziji predavao matematiku. Uvijek je nosio smeđe džempere, hlače i čizmice, bio besprijekorno začešljan i uredno izmanikiran. Holly se katkad pitala mjeri li uvečer nokte ravnalom i podrezuje li ih potom prema odredbama europskog standarda o duljini muškoga nokta.

Richard je, pak, oduvijek djelovao kao čovjek kojemu je vlastita koža pretijesna. Zagušen čvrsto stegnutom (i smeđom) kravatom, hodao je kao da mu je netko ugurao metlu u stražnjicu, a kad bi se nekim čudom i nasmiješio, činio je to samo usnicama, ali ne i očima. Mučio je sam sebe poput kakvog strogog narednika, kočeći se svaki put kad bi mu se na licu ili tijelu pojavila i najmanja naznaka ljudskosti. Pritom je još i mislio da je zbog toga bolji od drugih.

Odvela ga je do dnevnog boravka i lončanicu privremeno spustila na televizor.

- Ne, ne, Holly! - zamahnuo je prstom, kao da opominje zločesto dijete. - Nemoj je stavljati na televizor. Moraš je držati na hladnom mjestu, daleko od propuha, sunčevih zraka i izvora topline.

- Ah, da - zbunjeno je podigla biljku i panično se ogledala po sobi, tražeći prikladno mjesto. Što lije rekao? Hladno ili toplo mjesto? Sunce ili hladovina? Zašto se kraj njega uvijek osjeća poput glupave šiparice?

- Možeš je staviti na ovaj stolić u sredini - predložio je i poslušala ga je. Samo je čekala kad će je pohvaliti kao dobru, poslušnu curicu, ali to se, hvala Bogu, ipak nije dogodilo.

Ustobočio se kraj kamina i osvrnuo po sobi.

- Kuća li je... jako uredna - kruto je procijedio.

- Hvala, upravo sam je pospremila. Kimnuo je, kao da je očekivao takav odgovor.

- Hoćeš li možda kavu ili čaj? - ponudila je, očekujući negativan odgovor.

- Može, izvrsno - pljesnuo je dlanom o dlan. - Čaj, ako nije problem. Samo s mlijekom, bez šećera.

Vratila se iz kuhinje s dvije šalice čaja i položila ih na stolić. Valjda vodena para neće ubiti nježnu biljčicu.

- Treba je samo redovito zalijevati i u proljeće dohranjivati - kao da joj je pročitao misli, savjetovao je Richard. Poslušno je kimnula, unaprijed svjesna da će joj biljka uvenuti za mjesec dana.

- Nisam znala da se kužiš u biljke - dobacila je u očajničkom pokušaju čavrljanja.

- S njima najlakše komuniciram. Meredith kaže da su mi srodne duše - nasmijao se jednoj od svojih rijetkih dosjetki.

- Baviš se vrtom oko kuće? - zapitala je, još uvijek ne znajući o čemu bi drugom pričala s bratom.

GIGA

- Oh, da, obožavam vrt - ozario se i nasmiješio šalici čaja. - Subote uvijek provodim prčkajući po vrtu.

Kao da se u dnevnom boravku vlastite kuće susrela s potpunim strancem. Niti je ona išta znala o Richardu, niti je on poznavao nju. No, tako je bilo oduvijek. Držao se po strani od ostatka obitelji čak i dok su bili djeca. Nikad im nije pričao što mu se dogodilo u školi, na poslu ili u slobodno vrijeme. Za Meredith su prvi put čuli kad ju je doveo kući i objavio zaruke, pa je bilo prekasno za bilo kakvo odgovaranje od braka s crvenokosom, zelenookom aždajom. A ionako ih ne bi bio poslušao.

- 1? Kako je inače? - rekla je preglasno. - Događa li ti se štogod nova, čudnoga ili revolucionarnog u životu?

Na primjer, *kog vruga radiš ovdje?*

- Ne, nema ništa nova - srknuo je čaj i zatim dodao. - A bogami ni išta revolucionarnoga. Samo sam svratio da te pozdravim. Bio sam u blizini.

- Pa da, naravno - nasmijala se Holly. - Ti si rijetko u blizini. Što te dovodi u ovaj mračan dio grada?

- Ah, znaš kako je. Posao - promrmljao je. - Ali ostavio sam auto s druge strane rijeke, naravno.

- Naravno - nasmiješila se Holly.

- Šalim se - dodao je. - Tu je, pred kućom. To je O. K., zar ne?

- Nadajmo se. Posljednji smo huliganski pohod imali prije više od tri dana - sarkastično je odvrtila, no nije shvatio šalu, pa je promijenila temu. - Kako su Emily i Timmy? Pardon, Timothy...

- Joj, dobro su. Izvrsno čak - ozario se. - Malo naporni, doduše. Osvrnuo se po sobi.

- Kako to misliš? - zapitala je. Tko zna, možda joj čak i povjeri kakvu nevjerojatnu pojedinost svoga obiteljskog života.

- Ma, ne mislim ni na šta posebno - popravio je naočale i pogledao je u oči. - Djeca znaju biti naporna. I bolje ti je što nikada to nećeš osjetiti na vlastitoj koži.

Nasmijao se, ali sobom je zavladao grobna tišina. Holly se osjećala kao da ju je netko iz sve snage opalio.

- 1 onda, jesi li već našla posao? - nastavio je razgovor. Zapanjeno ga je gledala, još uvijek smrznuta od šoka. Kako joj je

to mogao kazati? Bila bi ga najradije izbacila iz kuće jer više nije imala volje za trivijalnu kurtoaziju, a kamoli za objašnjavanje da ne, nije našla posao jer još uvijek tuguje za preminulim suprugom. Što da mu kaže? *Tebi je, Richarde, bolje što to nećeš osjetiti na vlastitoj koži najmanje još pedeset godina!*

- Ne - kratko je odbrusila.

- Kako se onda snalaziš s novcem? Socijalna pomoć?

- Ne, Richarde - odvrtila je, svim se silama suzdržavajući da ne plane. - Ne primam socijalnu pomoć. Primam naknadu za udovice.

- Ah da, naravno. Zgodna stvar, ta naknada, zar ne?

- Ne bih je baš nazvala zgodnom. Prije užasno depresivnom. Nekoliko sekundi napete tišine prekinulo je Richardovo pljeskanje dlanovima o bedra. Posjet je očito završio. Hvala Bogu.

- Morao bih natrag na posao - objavio je ustajući.

- O.K. - kimnula je Holly. - A i bolje je da odeš prije no što ti huligani razbiju auto.

I opet nije shvatio šalu. Provirio je kroz zavjese. - Dobro, idem sad. Hvala ti na čaju. Drago mi je što smo malo popričali - objavio je točki na zidu iznad Hollyine glave.

- I meni. Hvala ti na orhideji - kroz zube je procijedila Holly. Odmarširao je niz puteljak i zastao na pola puta do dvorišnih vrata. - Stvarno bi ti netko trebao srediti vrt - dodao je s negodovanjem i ušao u auto.

Dok ga je gledala kako se odvozi, para joj je izlazila na uši od bi-jesa. Žestoko je zalupila

GIGA

vratima. Toliko ju je iznervirao da bi ga bila najradije opalila šakom u zube. Nema on pojma... ni o čemu!

JEDANAEST

- Mrzim ga, Sharon - bjesnjela je te večeri u telefonsku slušalicu.
- Ma daj, Holly, ignoriraj ga. Nije on kriv što je idiot - uvjeravala ju je Sharon.
- Nemoj mi to govoriti! To me još više ljuti! Svi kažu *on je takav* ili *nije on kriv*, pa bi onda njegovo ponašanje valjda trebalo biti razumljivo. A nije! Odrastao je muškarac. Ima trideset i šest godina. Trebao bi znati začepiti gubicu. Zato sam sigurna da mi je sve to *namjerno* rekao.
- Ali, ja zbilja mislim da nije - umirivala ju je Sharon. - Mislim da ti je zbilja samo došao čestitati rođendan.
- Da, a otkud sad pak to? - uzviknula je Holly. - Znaš kad me posljednji put posjetio i čestitao mi rođendan? *Nikad*, eto kad!
- Možda zato što ti je *trideseti* rođendan...
- Ma daj! Kad smo ono bili na večeri kod staraca, čak je i rekao da su mu proslave rođendana glupe. Rekao je - počela je s imitacijom Richarda glasa - *Odrasli ljudi koji se ponašaju kao djeca, odvratno, neozbiljno, bla-bla-bla!* Stvarno je kreten.
- Sharon je prasnula u smijeh. Holly joj je zvučala kao desetogodiš-njakinja koja se upravo s bratom posvađala oko čokolade.
- Onda dobro - složila se s Holly. - Richard je zli gad koji zaslužuje smrt i odlazak u pakao! Holly je malo zastala.
- Dobro, nemojmo pretjerivati - tiho je procijedila. Sharon se i opet nasmijala.
- Što god kažem, ne valja.
- Holly je nešto neodređeno promrmljala. Gerry bi znao kako se osjeća. Točno bi znao što joj treba kazati i što treba napraviti. Zagrljao bi je i poljupcem rastjerao sve nevolje. Zgrabila je jastuk s kreveta i čvrsto ga zagrlila. Već dugo nikoga nije tako zagrlila? I, što je najgore, nije mogla zamisliti da će ikada više ikoga tako zagrliti.
- Halo? Holly? - doprlo je iz slušalice. - Slušaš li ti mene? Ili pričam sama sa sobom?
- Jož, oprosti, Sharon. Što si rekla?
- Pitala sam te što ćeš s onim karaokama.
- Ne spominji mi to.
- Dobro, dobro, smiri se. Samo sam htjela predložiti da iznajmimo stroj za karaoke i organiziramo tulum kod tebe doma. Mislim, tako bi mogla ispuniti Gerryjevu naredbu s popisa, a ne bi se morala osramotiti u javnosti.
- Ideja ti je super, ali ne bi išlo. Napisao mi je da moram pjevati na karaoke-natjecanju u klubu *Diva*, gdje god bila ta rupetina.
- Jož, preslatko! Klub *Diva* za Disco Divu!
- N'da - zakolutala je očima.
- Telefon je zazvonio niti minutu nakon što je završila sa Sharon.
- Bok, dušo.
- Mama! - viknula je Holly.
- Što je bilo? - Hollyina se majka prenerazila neugodnim tonom.
- Danas me posjetio tvoj zločesti najstariji sin i pošteno me razljutio.
- Oprosti, dušo. Mislila sam nazvati i upozoriti te da dolazi, ali mi se stalno javljala telefonska sekretarica. Javljaš li se ti ikada na telefon?
- Nije u tome stvar, mama.
- Dobro, dobro. Što ti je Richard napravio?
- Otvorio je usta i progovorio. To je već dovoljno.
- A joj. A toliko se veselio što će ti dati orhideju.
- Ma, ne kažem da me orhideja nije razveselila, ali uspio me mrtav hladan tako izvrijeđati da nisam znala što bih.
- Hoćeš da razgovaram s njim?

GIGA

- Nemoj. Nismo više klinci, ne moraš rješavati naše probleme. Ali hvala na ponudi. Što radiš, inače?
- Ciara i ja gledamo neki film s Denzelom Washingtonom. Ciara tvrdi da će se jednog dana udati za njega - nasmijala se Elizabeth.
- Bogami i hoću! - viknula je Ciara iz pozadine.
- Reci joj da je Denzel već oženjen.
- Kaže Holly da je Denzel već oženjen - poruku je prenijela mama.
- Ah, hollywoodski brakovi... - promrmljala je Ciara.
- Same ste kod kuće? - zapitala je Holly.
- Frank je otišao na pivo s prijateljem, a Declan je na faksu.
- Na faksu? U deset navečer? - nasmijala se Holly.
- Najmlađi joj se brat vjerojatno negdje vucarao, čineći nedozvoljene opacine. Čudila se majci što vjeruje u izgovore s faksom, osobito nakon što je odgojila četvero starije djece.
- Čuj, on ti je prilično vrijedan na tom faksu. Izgleda da to voli. Navodno sad radi na nekom projektu, iako ti ne bih znala reći o čemu je točno riječ. Većinu ga vremena ionako samo napola slušam.
- Aha, dobro - prihvatila je Holly, ne vjerujući ni riječi.
- O. K., dušo, budući mi se zet ponovno pojavio na ekranu pa moram ići - nasmijala se Elizabeth.
- Hoćeš li nam se možda pridružiti?
- Hvala, ali ne bih.
- Dobro. Ako se predomisliš, samo dođi. Bok. Kuća je potom ponovo utonula u samotnički muk.

Sljedećeg se jutra probudila na kauču, još uvijek odjevena u sinoćnju odjeću. Vratila se samotničkom životu kakav je vodila dva mjeseca nakon Gerryjeve smrti. Navala pozitivne energije, toliko snažna za posljednjih nekoliko tjedana, kao da je svakim danom sve više jenjavala. Umorila su je sva nastojanja da se trgne iz potištenosti i živi normalnim životom. Koga, uostalom, briga ako joj je kuća svinjac? Ionako je potpuno sama. Koga briga tušira li se redovito i kako izgleda? Nema ni najmanju namjeru bilo koga zadiviti svojom pojavom! Dostavljač pizze ionako je jedini muškarac kojeg redovito viđa, a i njega mora podmititi napojnicom ne bi li se ljubazno nasmiješio. *Koga jebeno briga!?*

Mobitel je zavibriao. Sharonina poruka:

Klub „Diva”, tel.br. 367-0700. Nazovi ih. Zbog Gerryja.

Skoro joj je otpisala da je *Gerry jebeno mrtav*, no otkako je počela s otvaranjem otmotnica, imala je dojam kao da zapravo *i nije*. Samo je negdje na putu i šalje joj pisma. Možda bi onda ipak trebala nazvati vražji klub. Ako ništa drugo, barem da čuje gdje se nalaze i kakva to karaoke-natjecanja održavaju. Sigurno ne zato da dogovori nastup.

Odbirala je broj i s druge joj se strane javio muški glas. Zbunila se i brzo spustila slušalicu.

Joj, daj, Holly, tiho se prekoriga, kog vruga izvodiš? Reci da zoveš u frendičino ime.

Stisnula je zube i gumbić za ponovno biranje broja.

Javio joj se isti muškarac.

- Klub *Diva* ovdje, izvolite?

- Dobar dan. Zovem vas jer sam čula da održavate karaoke-par-tyje, pa sam se htjela raspitati.

- Da, da, imamo karaoke. Održavamo ih... samo malo pričekajte - zašuškao je papirima. -

Aha! Karaoke su četvrtkom.

- Četvrtkom?

- Ne, ne, oprostite - ponovo je zašuškao papirima. - Utorkom, ne četvrtkom!

- Jeste li sigurni?

- Jesam. Karaoke su definitivno utorkom.

- Onda dobro. Nego, ovaaaaj... - duboko je uzdahnula Holly. - Imam prijateljicu koja bi htjela

GIGA

nastupiti na karaokama pa je zanima što treba napraviti da bi se prijavila kod vas.

S druge je strane neko vrijeme vladala tišina.

- Halo? - zbunjeno je zazvala Holly. S kim to razgovara? S nekim idiotom?

- Tu sam, tu sam, oprostite. Pokušavam u papirima pronaći informaciju koja vam treba jer netko drugi organizira te karaoke, a ne ja...

- Aha - Holly je pomalo gubila živce. Trebalo joj je puno hrabrosti za ovaj telefonski poziv, a javlja joj se neki nesposobni debil.

- Dajte mi recite - ljutito je nastavila. - Mogu li onda razgovarati s nekim tko, za razliku od vas, nešto zna o karaokama u klubu *Diva*.

- Ne, ne možete. Trenutno nema nikoga drugog u klubu. Devet je ujutro, obično ne otvaramo ovako rano - sarkastično je odgovorio „nesposobni debil”.

- Onda dobro. Puno vam hvala na korisnim informacijama - s jednakim je sarkazmom odvrtila Holly.

- Ako se samo malo strpite, pokušat ću nešto saznati - hladno je rekao i poziv joj stavio na čekanje.

- Halo? Jeste li još tamo - oglasio se nakon pet minuta *evergreena*.

- Na žalost, jesam - ljutito mu je odbrusila.

- Žao mi je što ste toliko čekali, ali nazvao sam čovjeka koji organizira karaoke. Recite mi, molim vas, kako se zove prijateljica koja bi htjela pjevati na karaokama?

Holly se prestravila. Nije očekivala takvo pitanje. *Ma, kvragu sve*, pomislila je. Dat će mu ime, pa ga onda „prijateljica” može nazvati i otkazati nastup ako se predomisli.

- Holly Kennedy - procijedila je.

- Dakle, ovako. To što imamo četvrtkom u *Divi* zapravo nije karaoke-party, nego karaoke-natjecanje. Svaki tjedan se natječe deset kandidata, odabiremo dvoje pobjednika, a zadnji tjedan u mjesecu je finale sa šest najboljih natjecatelja.

Holly je progutala gvalju. Sad je još manje željela nastupiti.

- No, nažalost - nastavio je namještenik kluba *Diva*. - Popunjeni smo nekoliko mjeseci unaprijed, pa recite Holly neka se pokuša opet prijaviti oko Božića.

- Dobro - s olakšanjem je dahнула Holly.

- Usput, rekli ste Holly Kennedy? - zapitao je i ne pričekavši odgovora nastavio. - To ime mi zvuči poznato. Da ne pričamo slučajno o sestri Declana Kennedyja?

- Da, zašto? - zbunila se Holly. - Poznajete je?

- Ne baš dobro, ali neku nas je večer Declan upoznao.

Što to Declan izvodi? - ljutito se zapitala Holly. Nije valjda neku svoju curicu ljudima predstavljao kao sestru! *Mali perverzni... ma, čekaj, tu nešto ne štima!*

- Zar je Declan svirao u *Divi*? - zapitala je muškarca

- Ne, ne u *Divi* - nasmijao se. - Ali nije ni daleko. Svirali su tu, u podrumu.

- Čekajte - grozničavo je razmišljala Holly. - *Diva* je dio *Hogano-vog puba*?

- Da - potvrdio je muškarac. - Na najgornjoj etaži. Očito se ne reklamiramo baš najbolje.

- A vi ste Daniel? - lupila je Holly, smjesta požalivši. - Jesam. Znamo se?

- Ovaj... ne, ne znamo se. Samo sam se sjetila da vas je Holly spomenula - i opet je bubnula. - Mislim, vrlo kratko vas je spomenula, usput...

Počela je lupati glavom o obližnji zid.

- Aha, dobro - nasmijao se Daniel. - Recite onda Holly da je mogu zapisati za Božić jer prije nemamo mjesta. Užasno se puno ljudi javlja na ta natjecanja.

- Zbilja? - tobože se čudila Holly. Osjećala se ko zadnji idiot.

- Da. Nego, recite mi, molim vas, s kim sam razgovarao? - uljudno je zapitao Daniel.

- Razgovarali ste sa... - odugovlačila je Holly - Sa Sharon! Tako je, da. Sharon.

- U redu, hvala vam lijepo i doviđenja. Veza se prekinula.

Holly je uskočila u krevet i pokrila se poplunom preko glave. Bilo joj je toliko neugodno da

GIGA

se sramila sama pred sobom. Telefon je ponovno zazvonio, ali ga je ignorirala, nastojeći se uvjeriti da ipak nije ispala kompletno blesava. Kad se malo umirila, ispuzala je ispod popluna i stisnula svijetleći gumbić na telefonskoj sekretarici.

- Bok, Sharon, ovdje Daniel iz kluba *Diva*. Vjerojatno si već izašla iz kuće. Zovem da ti kažem kako sam upravo pregledavao popis prijavljenih za karaoke-natjecanja i ustanovio da je već netko prijavio Holly prije nekoliko mjeseci. Jedna je od prvih prijavljenih za ovomjesečno natjecanje. Ne znam, možda je riječ o nekoj drugoj Holly Kennedy... U svakom slučaju, nazovi me da to razriješimo.

Sljedećih je nekoliko sati provela nepomično sjedeći na rubu kreveta.

DVANAEST

Sharon, Denise i Holly sjedile su uz prozor Brewleyjevog kafića nad dublinskom ulicom Grafton. Često su se sastajale baš za tim stolom, zbog dobra položaja i pogleda. Sharon je čak tvrdila da odande najbolje vidi ponudu u izlozima.

- Ne mogu vjerovati da je Gerry sve organizirao unaprijed - zapanjila se Denise kad im je Holly ispričala epizodu s klubom *Diva*. Zabacila je dugu, smeđu kosu preko ramena i plave su joj oči zasjale od uzbuđenja.

- Meni je to super. Jedva čekam - oduševljeno je dodala Sharon.

- Isuse Bože - stresla se Holly. - Iskreno, cure, još uvijek mi se nikako ne pjeva na tom glupom natjecanju, ali mi se čini da ću morati. Mislim, zbog Gerryja...

- Ma, hajde, Holly! - hrabrila ju je Denise. - Svi ćemo te doći gledati i navijati.

- Čekaj malo, Denise - prekinula ju je Holly. - Kako to misliš -*svi*? Ne želim u publici nikoga poznatog osim tebe i Sharon. Nemojte od toga praviti društveni događaj sezone!

- Ali, Holly, pa to *jest* društveni događaj sezone! - pobunila se Sharon. - Svi su mislili da više nikada nećeš pjevati na karaokama nakon što si posljednji put...

- Ne spominji mi to! - upozorila je Holly. - Još uvijek imam traume.

- Ma, baš si šašavica - promrmljala je Sharon.

- Dobro, dobro - prepucavanje je prekinula Denise. - Kad je natjecanje?

- Sljedeći utorak - zastenjala je Holly i počela glavom udarati o stol. Pola kafića zastalo je u razgovoru i zapanjeno se zagledao djevojke.

- Ne obazirite se, pustili su je iz sanatorija na jedno popodne -objasnila im je Sharon.

- Znači, imaš tjedan dana - nasmijala se Denise. - U tjedan dana se još stigneš preobraziti u Mariah Carey.

- Daj se saberi - prokomentirala je Sharon. - Prije bismo Lennoxu Lewisa naučile plesati balet.

Holly je prestala lupati glavom o stol.

- Baš ti hvala na podršci, Sharon.

- Da, ali zamisli Lennoxu Lewisa u tajicama... ona krasna, mišićava guza i baletni pokreti... - sneno je dodala Denise.

Holly i Sharon su na trenutak prestale s prepucavanjem i zapanjeno se zagledale u zajedničku prijateljicu.

- Malo si odlutala, Denise.

- Molim? - trgnula se Denise. - Što, pa samo sam htjela reći da Lewis ima prekrasna, mišićava bedra...

- ...s kojima bi ti mogao slomiti vrat dok kažeš 'keks' - dovršila je Sharon.

- Hm, zanimljiv scenarij - kimnula je Denise.

- Već vidim novinske naslove - u daljinu se zagledala Holly. - *Tragična pogibija Denise Hennessey među gromovitim bedrima mišićava boksača.*

- E, taj ti je dobar! - složila se Denise. - Lijepe li smrti...

- O. K., Denise - uzvratila je Sharon. - Poštedi nas svojih mračnih fantazija! A ti, Holly, prestani izbjegavati temu!

- Što je? Ljubomorna si jer tvoj muž bedrima ne bi mogao slomiti ni čačkalicu? - zadirkivala je Denise.

- Oprosti, ali Johnova su bedra baš super. Da su meni takva...

- Heheeej! - prekinula ju je Denise. - Sad ti *nas* poštedi svojih mračnih fantazija!

- Halo, cure! - Holly je pucketnula prstima. - Pričali smo o meni, sjećate se? Još uvijek nismo završili!

- O. K., gospodo Sebičnjaković - kimnula je Sharon. - Što ćeš pjevati na karaokama?

- Nemam pojma, zato sam vas i pozvala na kavu.

GIGA

- Osim što si meni rekla da me zoveš u zajedničku kupovinu - dodala je Sharon.
- Stvarno? - začudila se Denise. - A ja sam mislila da me obje dolazite posjetiti za vrijeme pauze na poslu.
- Obje ste u pravu - potvrdila je Holly. - Ali usput mi trebate pomoći. Nemam nikakvu ideju.
- Ha-ha, dobar odgovor - složile su se Sharon i Denise.
- Znam! - uzbuđeno je viknula Sharon. - Znam što bi mogla pjevati! Kako se zvala ona pjesma koju smo stalno pjevušile na onom ljetovanju u Španjolskoj? Ona koja nam je išla užasno na živce, ali je se nikako nismo uspijevale riješiti!
- Holly je slegnula ramenima. Nije bila sigurna želi li pjevati pjesmu koja joj je čitava dva tjedna u Španjolskoj išla na živce.
- Mene niste pozvali na to ljetovanje - uvrijeđeno je promrmlja-la Denise. - Pa ne znam.
- Ali Holly zna!
- Ne sjećam se.
- Ma daj, moraš se sjetiti!
- Ma, daj prestani, Sharon! - otrešla se Denise. - Žena se ne može sjetiti i točka.
- Jooooj, ma kako je ono išla... ? - zastenjala je Sharon i prekrila lice rukama dok su se Denise i Holly zbunjeno pogledavale.
- O. K., sjetila sam se! - ponosno je uzviknula nakon nekoliko trenutaka i počela glasno pjevati. - *I wanna have sex on the beach...*
- *Come on, move your body...* - pridružila joj se Denise.
- Sve su se glave još jednom okrenule prema njihovu stolu i dok su se dvije djevojke borile s tekstom popularne pjesme, neki su kavanski gosti umirali od smijeha, a neki s neodobravanjem kolutali očima.
- Cure, cure - Holly ih je prekinula baš kad su htjele po četvrti put ponoviti refren. - Ne dolazi u obzir. Kriva pjesma. Osim toga, to je *rap* pjesma i recitira je muškarac.
- Pa, što? - zahihotala se Denise. - Barem nećeš morati puno pjevati.
- Ali rap svedno ne dolazi u obzir.
- Aj' dobro - složila se Sharon.
- O.K. - uozbiljila se Denise. - Onda nam reci koji CD trenutno slušaš.
- *Westlife* - odgovorila je Holly.
- Onda pjevaj neku njihovu pjesmu - predložila je Sharon. - Barem ćeš znati sve riječi.
- Čim je to izgovorila, zajedno je s Denise prasnula u smijeh.
- Što se ne bi moglo reći za melodiju - jedva je procijedila Denise i zatim se u napadu grohota naslonila na stol.
- Holly se najprije naljutila, ali dok su se Sharon i Denise previjale od smijeha, i sama se morala zahihotati. Imale su pravo. Uopće nije imala sluha i pronalaženje pjesme koju bi znala otpjevati graničilo je s čudom.
- Kad su se djevojke napokon smirile, Denise je pogledala na sat i zastenjala da se mora vratiti na posao. Ustale su od stola i na očito zadovoljstvo svih prisutnih gostiju izašle iz kafića.
- Kretencine će sad proslaviti naš odlazak - mrmljala je Sharon dok su se probijale kraj napučenih stolova.
- Jedna drugu primajući pod ruku, uputile su se u pravcu trgovine odjećom gdje je Denise radila kao poslovođa. Dan je bio sunčan, zrak svjež, a Ulica Grafton prepuna užurbanih radnika na stanci za ručak, *shopping*-šetača i uličnih svirača. U pravome raspoloženju za glupira-nje, Denise i Sharon zastale su kraj jednog uličnog violiniste, na Hollyin užas i uz grohotan smijeh započele tradicionalni irski ples. Glazbenik im je namignuo dok su mu ubacivale novčić u kapu.
- Bilo mi je lijepo s vama, besposličarke, ali sad moram natrag na posao - pred ulazom ih je svoga dućana pozdravila Denise i nestala za staklenim vratima. Čim su je spazili, prodavači su prekinuli podnevni trač i počeli ravnati odjeću na policama. Holly i Sharon su suz-bile

GIGA

hihot i krenule prema mjestu gdje su parkirale.

- *I wanna have sex on the beach* - zapjevušila je Holly i onda brzo zastala. - Jebote, Sharon, sad si mi ubacila tu glupu pjesmu u uho!

- Opet me zoveš *Jebote Sharon*. Fakat ću se jednom morati uvrijediti.

Zatim je i ona zapjevala / *wanna have sex on the beach*.

- Prestani! - nasmijala se Holly i udarila je po ruci.

TRINAEST

Bila su već četiri sata kad se Holly konačno iz grada izvukla na autoput i krenula prema Swordsu. Sharon ju je na kraju ipak nagovorila na obilazak trgovina, što je završilo kupovinom oskudna topića, katastrofalno neprimjerena njezinim godinama. Uбудućе će zbilja morati pripaziti na novac. Uštedevina pomalo kopni, a bez redovite će se plaće uskoro naći u škripcu. Trebala bi potražiti posao. Duboko je uzdahnula. Jutra su joj još uvijek teška i još uvijek se jedva izvlači iz kreveta. Dosadan uredski posao vjerojatno je ne bi oraspoložio. S druge strane, dosadna uredska plaća riješila bi probleme s računima...

Snuždila se. Pomisao da će od sad nadalje sve te probleme morati rješavati sama nije joj se nimalo sviđala. Ionako već provodi previše vremena sama sa sobom, utapajući se u depresivnim i zastrašujućim mislima. Treba joj društvo, baš kao danas, sa Sharon i Denise. Čavrljanje i druženje uvijek joj skrene misli, a problemi se čine daljima i lakšima.

Dohvatila je mobitel i nazvala mamu.

- Mogu li svratiti?

- Naravno, sunce, uvijek si dobrodošla - razveselila se mama, a onda nešto tiše dodala. - Samo da te upozorim. Richard je ovdje.

Ajme majko! Koji mu je vrag s tim posjetima u posljednje vrijeme?

Prvi joj je poriv bio odvesti se ravno kući, no onda je shvatila da se ponaša krajnje glupo.

Richard joj je ipak brat i koliko je god živcirao, ne može ga do vijeka izbjegavati.

Kad je stigla u prepunu roditeljsku kuću, buka i cika odmah su je podsjetile na dobra, stara vremena. Iz svake su sobe dopirali glasovi, nadvikivanje, smijeh i svađa. Mama je upravo postavljala stol.

- Trebala si mi reći da se upravo spremate jesti - poljubila ju je Holly.

- Zašto? Već si jela?

- Ne, ustvari sam užasno gladna, ali ne bih htjela da moraš...

- Ma, nema problema, dušo. Jednostavno danas Declanu nećemo dati jesti - odgovorila je mama, zadirkujući najmlađega sina koji je upravo sjedao za stol. Declan joj se izbeljio.

Atmosfera je bila daleko opuštenija nego na zadnjoj obiteljskoj večeri. Ili je samo Holly ovaj put bila mnogo opuštenija.

- Reci mi, gospodine Trudbeniče - sarkastično se obratila Declanu. - Kako to da nisi na faksu?

- Bio sam cijelo jutro - odgovorio joj je kolutajući očima. - I idem opet oko osam.

- To je prilično kasno - rekao je Hollyin otac, nalijevajući umak u tanjur. Uvijek je uzimao toliko umaka da bi se hrana koju ju je njime prelijevao doslovce utopila.

- Da, ali to je jedini slobodan termin kojeg sam se uspio dokopati u montaži.

- Zar imate samo jednu sobu za montažu? - ubacio se Richard.

- Da - kratko je odgovorio mlađahni majstor konverzacije.

- A koliko je studenata koristi?

- Malo. Samo nas je dvanaest.

- Pa, zar tvoj odsjek na faksu nema dovoljno novca?

- Misliš, da kupi još studenata? - zadirkivao je Declan.

- Ne, nego da opremi još jednu sobu za montažu.

- Sveučilište je malo, Richarde.

- N'da. Vjerojatno bi na većem sveučilištu bilo i više opreme. Mislim, veća su sveučilišta općenito bolja.

- Ne bih se složio - konačno se raspričao Declan. - Moj je faks, a pogotovo njegov filmski odsjek, jedan od najboljih u državi. Samo prima manje studenata, pa zato i ima manje opreme. I predavači nisu ništa lošiji od profesora na velikim sveučilištima. Dapače. Većina ih radi u filmskoj industriji, pa nas ne gnjave samo teorijom, nego znaju što pričaju jer pričaju ono što rade.

GIGA

Bravo, Declan! - pomislila je Holly i namignula mu preko stola.

- Vjerojatno baš ne zarađuju najbolje, pa zato usput i predaju na fakultetu - nimalo zadivljeno dodao je Richard.

- Richarde, ljudi u filmskoj industriji *vrlo* dobro zarađuju. Nisu bezveznjaci, nego stručnjaci. Govorimo o ljudima s magisterijima i doktoratima...

- Čekaj, ti ćeš na kraju svega toga dobiti i pravu diplomu? - zapanjio se Richard. - Ja sam mislio da je to samo neki... strukovni tečaj.

Declan je zastao u pola zalogaja i s nevjericom se zagledao u Holly. Richard je još uvijek uspijevao šokirati sve oko sebe.

- Daj mi reci, Richarde - ubacila se Holly - što misliš, tko radi sve one emisije o vrtlarstvu koje tako rado gledaš? Neki zanatlije iz strukovne škole?

Očito mu nikada nije palo na pamet da je za takvo što potrebno fakultetsko obrazovanje.

- Super su mi te emisije - samo je dodao.

- A na kakvom to projektu upravo radiš? - zapitao je Frank.

- Malo je komplicirano - odgovorio je Declan i prožvakao zalogaj. - Ali pojednostavljeno rečeno, radim film o dublinskom noćnom životu.

- Daaa? - nakon neobično se duge šutnje uzbuđeno ubacila Cia-ra. - Hoćemo li i mi biti u tom tvom filmu?

- Paaa... možda vas prikazem s leđa - šalio se Declan. - Jedva čekam premijeru! - obradovala se Holly.

- Hvala - rekao je Declan, a zatim, kao da se nečeg sjetio, spustio nož i vilicu kraj tanjura, te prasnuo u smijeh.

Svi su ga začuđeno promatrali.

- Čujem da ćeš pjevati na karaoke-natjecanju sljedeći tjedan - procijedio je kroz smijeh i kimnuo u Hollyinu smjeru.

- Mooooooooooolim? - podvignula je Ciara, široko razrogačenih očiju.

Holly se pravila kao da ne zna o čemu je riječ.

- Ma daj, Holly - ustrajao je. - Danny mi je rekao! Zatim se okrenuo prema ostatku stola i pojasnio:

- Danny je vlasnik kluba u kojem smo svirali neku večer. Rekao mi je da se Holly prijavila na karaoke-natjecanje u klubu koji se nalazi kat iznad.

Svi su se oduševili idejom, ali Holly nije padalo na pamet priznati istinu.

- Joj, Declane, crni Declane - smješkala se. - Stalno nešto izmišljaš i zezáš ljude. Srećom, nitko ti neće povjerovati jer svi znaju da ja nemam pojma o pjevanju.

Okrenula se prema zbunjenom ostatku stola.

- Nemojte ga slušati - poručila im je. - Mislim, da sam se stvarno prijavila za natjecanje u karaokama, sigurno bih vam rekla.

Glasno se i usiljeno nasmijala, kao da je i sama pomisao o nastupu na karaokama totalna glupost. Kao što je i bila.

- Holly! - još se glasnije nasmijao Declan. - Vidio sam ti ime na popisu natjecatelja. Preslani se izvlačiti!

Spustila je nož i vilicu na tanjur. Odjednom više nije bila gladna. Zašto nam nisi rekla da si se prijavila na natjecanje u karaokama? - nakon nekoliko ju je sekundi tišine zapitala majka.

- Zato što grozno pjevam.

- Zašto si se onda prijavila za natjecanje? - nasmijala se Ciara. Odlučila im je ukratko objasniti. Da nije, Declan bi je zadirkivao

cijelu večer. Osim toga, ne voli lagati roditeljima. Šteta samo što će im morati sve ispričati pred Richardom.

- Priča je duga i komplicirana - započela je. - No, u glavnim crtama, Gerry me prijavio za natjecanje prije nekoliko mjeseci jer je jako htio da se prestanem užasavati karaoka. I sad,

GIGA

koliko god mi se uopće ne pjeva na karaokama, učinit ću to zbog njega. Znam da je glupo. Ciara se naglo prestala smijati.

Cijela je obitelj netremice buljila u Holly. Postalo joj je neugodno, pa je nervozno zagladila kosu iza ušiju.

- Mislim da si dobro odlučila - odjednom je progovorio tata.

- Da - složila se mama. - I svi ćemo te doći slušati.

- Ne, ne, mama, nemojte. Zbilja nije potrebno, nije to ništa važno.

- Nema šanse da mi sestra nastupi na karaoke-natjecanju a da je ja ne dođem slušati - izjavila je Ciara.

- I ja kažem - pridružio se Richard. - Svi idemo. Nikad prije nisam bio na karaokama. Moglo bi biti... zabavno.

Posljednju je riječ očito tražio povećalom po mozgu.

Holly je zastenjala i zaklopila oči, zažalivši što nakon *shoppinga* sa Sharon nije otišla ravno kući. Declan se grohotom smijao i imitirao Richarda.

- Tako je, Holly. Moglo bi biti... - češkao je bradu, tobože se zamišljeno zagledavajući u strop.

- ...ZABAVNO!

- Kad je onda to natjecanje? - zapitao je Richard, izvukavši rokovnik na stol.

- Ovaaja... u subotu - slagala je Holly i Richard je stao marljivo zapisivati.

- Ne laži! - graknuo je Declan. - Nije u subotu, nego sljedeći utorak!

- Sranje! - na opće je iznenađenje uzviknuo Richard. - Ima li tko korektor?

Većinu je dana provela na zahodu. Nervoza ju je izjedala i noć prije jedva da je i minutu spavala. Izgledala je upravo onako kako se osjećala; duboki podočnjaci, crvene oči i izgrizene usnice.

Veliki je dan napokon svanuo i ostvarenje se njezine najgore noćne more približavalo sa svakom proteklom sekundom. Morala je pjevati pred publikom.

Nikada nije pjevala. Čak niti pod tušem. Vjerojatno bi samo od zvuka njezina glasa popucala sva zrcala. Ni toga dana nije pjevala u kupaonici, iako ju je posjećivala deset puta Češće no obično. Mora da je u jednome danu izgubila barem pet kila. Nema boljeg laksativa od straha. Kao i uvijek, obitelj ju je bodrila i podržavala, prijatelji slali ohrabrujuće poruke, a Sharon i John su joj čak kupili buket cvijeća. Smjestila ga je na svijetlo, hladno mjesto kraj poluuvenule orhideje. Deni-se joj je u napadu „duhovitosti“ poslala telegram sućuti.

Odjenula je komplet kupljen po Gerryjevoj travanjskoj zapovijedi i psovala mu sve redom.

Lijep joj je izgled trenutno bio najmanja briga. Kosu je ostavila raspuštenom kako bi joj prekrila lice, a trepavice prekrila debelim slojem vodootporne maškare. Unaprijed je znala da će večer završiti u suzama. Za predviđanje raspleta najgorih dana u životu nisu joj bile potrebne vidovnjačke sposobnosti.

Kad su Sharon i John taksijem došli po nju, šutke im se pridružila. Durila se i u sebi proklinjala sve koji su je natjerali na ovakvu glupost. Želudac joj se preokretao i nije se nikako mogla smiriti. Svaki put kad bi taksi zastao na semaforu, razmišljala je o iskakanju i bijegu, no čim bi skupila hrabrosti, upalilo bi se zeleno svjetlo. Ruke su joj se tresle i stalno je otvarala torbicu, pretvarajući se pred Sharon da traži nešto važno među olovkama, šminkom i kovanicama.

- Smiri se, Holly - tješila ju je Sharon. - Sve će biti u redu.

- Odbij - grubo joj je odbrusila.

Ostatak se vožnje više nitko, pa čak ni taksist, nije usudio progovoriti ni riječi. Kad su napokon stigli pred Hoganov pub, dobila je napad histerije. Pred Sharon i Johnom, buncajući nešto o samoubojstvu skokom s mosta, na kraju se ipak dala odvući u klub. *Diva* je, na Hollyin golemi užas, bila dupkom puna. Kroz nezamislivu gužvu jedva se provukla do stola koji joj je, prema izričitu zahtjevu, obitelj sačuvala u neposrednoj blizini toaleta.

GIGA

Richard je ukočeno sjedio na visokom stolcu. Odjeven u odijelo, izgledao je poput Marsovca koji se upravo spustio usred nepoznate civilizacije.

- Kakva su pravila? - zapitkivao je oca. - Što Holly mora napraviti?

Dok mu je otac objašnjavao „pravila“ karaoka, Hollyini su živci dostigli kritičnu razinu napetosti.

- Čovječe, super je sve ovo - zadivljeno je uzdahnio Richard, ogle-davajući se po klubu.

Vjerojatno nikada prije nije bio ni na kakvom sličnom mjestu.

I Holly se ogledala po klubu, izbezumivši se od prizora pozornice. Izgledala je daleko većom no što je očekivala, a kraj nje je još stajao i ogroman ekran, s kojega je publika pratila tekstove. Jack i Abbey sjedili su zagrljeni do Richarda i kad ih je pogledala, oboje su joj se toplo nasmiješili. Prezrivo je frknula i okrenula glavu.

- Ej, Holly - doviknuo je Jack. - Sjećaš se onog Daniela kojeg smo upoznali prošli tjedan?

Gledala ga je, po pomicanju je usnica znala da nešto govori, ali je uopće nije bilo briga o čemu je riječ.

- Abbey i ja smo došli prvi, da zauzmemo stol - nastavio je s pričom. - Sjeli smo i poljubili se, a onda je došao Daniel i šapnuo mi da ćeš i ti večeras biti ovdje. Mislio je da si mi cura i da te varam s Abbey.

Svi su se nasmijali priči, no Holly je samo prosiktala:

- Odvratno!

Zatim je još jednom odvrtila pogled od Abbey i Jacka.

- Ma, ne, čekaj - pokušao joj je još jednom objasniti Jack. - Čovjek nije znao da si mi sestra. Morao sam mu objasniti...

Sharon mu je dobacila prijekoran pogled, pa je ušutio.

- Bok, Holly - pozdravio ju je Daniel, zastajkujući kraj stola s bilježnicom u ruci. - Došao sam te obavijestiti o rasporedu nastupa. Prvo na pozornicu ide cura po imenu Margaret, zatim dečko po imenu Keith, a onda ideš ti. Je l' to O. K.?

- Znači, treća sam.

- Da, odmah nakon...

- Treća sam. Ne moraš mi dalje objašnjavati - drsko se otresla. Živo joj se fućkalo za ljubaznost. Samo se htjela što prije izvući iz kluba i otarasiti društva. Kad bije barem ostavili na miru da ih može slobodno mrziti i željeti im zlo. Ili kad bi se barem zemlja htjela otvoriti i progutati je. Gdje su potresi i požari kad ih čovjek priziva? Ustvari, to uopće nije loša ideja... Počela se manično osvrutati oko sebe, ne bi li negdje spazila gumbić za požarnu uzbunu.

Možda uspije evakuirati čitavu zgradu. No, Daniel joj se i dalje obraćao...

- Oprosti što te opet uznemiravam, Holly - oprezno je progovorio. - Ali, možeš li mi reći koja je od tvojih prijateljica Sharon?

Izgledao je kao da se boji da će mu Holly odgristi glavu bude li previše govorio. / *nek se boji*, pomislila je Holly.

- Eno je tamo - pokazala je prstom u prijateljicu, a onda se ugrizla za usnu. - Čekaj, zašto pitaš?

- Htio bih joj se ispričati zbog posljednjeg razgovora - krenuo je prema Sharon.

- Zašto? - viknula je Holly.

Okrenuo se i zbunjeno je pogledao, ne shvaćajući zašto je takvo što uopće zanima. Ipak je objasnio.

- Ma, imali smo prošli tjedan mali telefonski nesporazum.

- Ne moraš joj se ispričavati - požurila je Holly. - Vjerojatno je već sve zaboravila.

- Ipak bih joj se htio ispričati - odvratio je Daniel i krenuo prema Sharon.

Holly je skočila sa stolca. Samo joj je još to trebalo.

- Bok, Sharon. Ja sam Daniel. Htio sam se ispričati zbog nesporazuma, preko telefona, prošli tjedan.

GIGA

Sharon ga je pogledala kao da ima deset ruku.

- Kakav nesporazum?

- Ma, znaš, ono, telefonom.

John se približio Sharon i zaštitnički je obgrlio oko struka.

- Preko telefona?

- Da, preko telefona - kimnuo je Daniel.

- Kako se ono zoveš?

- Daniel.

- I prošli tjedan smo razgovarali telefonom? - upitno je ponovila Sharon, s blagim smiješkom u kutu usnica.

Iza Danielovih leđa, Holly je divljački mahala rukama i kimala glavom.

- Da, prošli si tjedan nazvala ovamo, u klub i ja sam ti se javio. Zar se ne sjećaš?

- Ne, dušo, mislim da si me s nekim zamijenio - ljubazno je odvratila Sharon.

John joj je dobacio ljutit pogled zbog toga što se Danielu obratila s „dušo“. Da je bilo po njegovu, poslala bi nametljivca dođavola.

Potpuno smeteni, Daniel se počeo glavi i stao okretati prema Holly kad je Sharon konačno spazila prijateljičine signale.

- Ma, sad sam se sjetila! - glasno je uzviknula. - Daniel! Tako je, Daniel! Sjećam se, sjećam.

Isuse, oprostite zbog ove zbrke. Valjda sam previše popila.

Nasmijala se i podigla čašu u zrak. Daniel je odahnuo od olakšanja. - Već sam mislio da fantaziram. Znači, ipak se sjećaš onog neugodnog telefonskog razgovora?

- A misliš na *onaj* razgovor? Ma, nema problema, sve je u redu - nasmiješila se Sharon i odmahнула rukom.

- Nisam se baš najbolje snašao jer sam preuzeo klub tek prije koji tjedan, pa se još uvijek uhodavam u raspored i organizaciju.

- Ma, ne brini, sve je O. K. - ponovila je Sharon. - Treba vremena... da se prilagodiš... novim stvarima...

Nakon svake je druge riječi pogledavala Holly. Nije bila sigurna govori li ono što treba kazati.

- Drago mi je što se ne ljutiš i što smo se konačno upoznali uživo - nasmijao se Daniel. -

Želiš li možda da ti donesem stolac? Ili nešto drugo?

Pokušavao se našaliti, no Sharon i John ga nisu shvatili. Ukipili su se na svojim stolcima i, ne znajući što da mu kažu, bljedilo zurili u Daniela. John je bio posebno sumnjičav.

- Hoćeš li mi, molim te, objasniti što je ovo sad bilo? - Sharon se obratila Holly čim im je Daniel izmaknuo iz vida.

- Ne sad, Sharon. Kasnije - rekla je Holly i okrenula se prema pozornici. Ondje se, naime, upravo pojavio voditelj programa.

- Dobra večer, dame i gospodo - obratio se publici.

- Dobra večer! - uskliknuo je veoma uzbuđeni Richard. Holly je zakolutala očima.

- Pred nama je uzbudljiva večer...

Dok je blebetao karakteristično dramatičnim, dubokim voditelj-skim glasom, Holly je nervozno cupkala s noge na nogu. Opet je morala na zahod.

- Prva na redu večeras je Margaret iz Tallaghta, a pjevat će nam prekrasnu baladu iz filma *Titanic*, *My Heart Will Go on*, izvorno u izvedbi Celine Dion. Molim jedan aplauz za našu Margaret!

Gomilom se prolomio gromoglasan pljesak, a Hollyino srce za-bubnjalo u ušima. Dovraga. Žena je izabrala najtežu pjesmu na svijetu. Tipično.

Kad se Margaret popela na pozornicu, čitavim je klubom zavládala takva tišina da se čuo let muhe. Holly se osvrnula oko sebe i pozorno promotrila lica publike. Svi su zadivljeno, gotovo hipnotizirano gledali u Margaret. Čak i članovi Hollyine vlastite obitelji. Izdajice. Margaret

GIGA

je, pak, pjevala zatvorenih očiju i činilo se da osobno proživljava svaki stih. Holly ju je istog trenu zamrzila. Razmišljala je o tome da joj podmetne nogu dok bude silazila s pozornice.

- Fantastično, zar ne? - uzviknuo je voditelj kad mu je Margaret po završetku pjesme predala mikrofona.

Gomila je još jednom podivljala od oduševljenja, a Holly se psihički pripremila da takvoga zvuka *neće* biti nakon njezina nastupa.

- Sljedeći na redu je Keith - najavio je voditelj kad su se uzvici iz publike malo stišali. - Mnogi od vas ga se sjećaju kao pobjednika prošlogodišnjeg natjecanja, a ovaj će nam put otpjevati pjesmu *Corning To America* Neila Diamonda. Ajde, da vas čujem! Pozdravite Keitha!

Bilo joj je dosta. Odjurila je u toalet.

Ushodala se po keramičkim pločicama klupskoga zahoda i svim se silama pokušavala smiriti. Koljena su joj se tresla, želudac zavezao u čvor, a u grlo uzdizala kiselina koja je s bolnom neumitnošću nagovještavala povraćanje. Pogledala se u zrcalo i nekoliko puta pokušala duboko udahnuti. Nije pomoglo. Samo joj se još više vrtjelo u glavi. Tada je izvana začula pljesak i istog se trenu ukočila. Keith je otpjevao svoje. Ona je sljedeća.

- Dame i gospodo, nije li ovo bilo prekrasno? Ponovo zvuči oduševljenja iz gomile.

- Možda se Keith proslavi pobjedom dvije godine za redom, tko zna?! - laprdao je voditelj. - Teško da će itko nadmašiti ovakav talent.

Ne, pomislila je Holly ali će se netko vrlo lako *osramotiti*.

- Sljedeća na redu je mlada dama koja prvi put nastupa na našem natjecanju. Zove se Holly i pjevat će nam...

Holly je panično uletjela u jedan odjeljak i dvaput zaključala vrata za sobom. Nema šanse. Ništa neće pjevati.

- Dame i gospodo, pozivam vas da pljeskom pozdravite Holly! Klubom se prolomio gromoglasan aplauz.

ČETRNAEST

Holly je prvi put na karaokama nastupila prije tri godine. Godišnjica se poklopila upravo s današnjim danom.

Poveća grupa Hollyinih prijatelja sastajala se u lokalnom pubu ne bi li ondje proslavila trideseti rođendan jednog od momaka. Holly se nikako nije išlo van. Nakon nekoliko tjedana prekovremenog rada u uredu bila je toliko umorna da su joj na pameti jedino bili odlazak kući, topla kupka, najstarija i najudobnija pidžama koju posjeduje, gomila čokolade i kauč pred televizorom.

Lošem raspoloženju pridonijela je i vožnja u nakrcanoj dublinskoj podzemnoj željeznici od Blackrocka do Suttona. Zbog gužve se gotovo čitavim putem vozila jednom polovicom lica pripijena uz prozor, a drugom uz znojani pazuh čovjeka veoma dvojbenih higijenskih navika. Neki drugi joj je čovjek čitavo vrijeme u vrat ispuhivao alkoholne pare i pri svakom joj se zavoju „slučajno“ golemim trbuhom pribijao uz leđa. Već se dva tjedna na posao i s posla vozila u takvom predivnom ozračju i bilo joj je dosta. Žudjela je za pidžamom.

Kad je konačno stigla na stanicu u Suttonu, pametnjakovići s perona odlučili su ući u vlak prije no što se putnici iz njega iskrcaju. Trebalo joj je sto godina da se kroz kaos probije do izlaza, a kad joj je to naposljetku ipak uspjelo, autobus na koji je trebala presjesti - pobjegao joj je pred nosom. Kafić na stanici zatvorio se u šest sati popodne pa Holly nije preostalo ništa drugo nego se, čekajući sljedeći autobus, pola sata smrzavati na peronu. Čitavo joj je nezaboravno iskustvo samo ojačalo odluku o ostajanju na kauču ostatak večeri.

No udobna večer u toplome domu nije joj bila suđena. Ljubljani je mužić imao sasvim druge planove. Kad je umorna i živčana konačno gurnula ključ u bravu, dočekala ju je gomila ljudi i gromoglasna buka stereouređaja. Ljudi koje nikada prije nije ni vidjela, a kamoli poznavala, vrludali su kućom s limenkama piva u rukama i bacali se po kauču na kojem je namjeravala živjeti sljedećih nekoliko sati. Gerry je, pak, stajao za CD-playerom, puštao muziku i glumio frajera. Što se nje ticalo, izgledao je kao idiot.

- Što ti je? - zapitao ju je kad je bijesno odmarširala u spavaonicu na katu.

- Umorna sam, nadrkana i ne ide mi se van! - odbrusila mu je. - A ti me nisi ni pitao možeš li mi u kuću dovesti pola grada. Usput, tko su ti svi ti ljudi?

- Conorovi frendovi - viknuo je. - Usput, ovo je i MOJA kuća! Prstima je pritisnula sljepoočnice. Glava joj je pucala od bola, a glasna je muzika iz prizemlja izluđivala.

- Slušaj, Gerry- tiho je procijedila, nastojeći se ne uzrujati. - Ne kažem da ne smiješ pozivati ljude u kuću. Nema u tome ničega lošeg ako to unaprijed isplaniraš i kažeš mi. Ali baš danas...

Glas joj je sa svakom riječju postajao sve slabiji i slabiji.

- Baš danas sam jako umorna. Čitavim putem kući sam se radovala tome da ću se odmoriti i opustiti u svojoj vlastitoj kući.

- Baš danas? Daj, molim te! Takva si SVAKI DAN! Više ti se ništa ne da. Svake večeri dođeš kući u totalnom bedu i onda samo šiziš put mene.

Usta su joj se spontano rastvorila od šoka.

- Oprosti, ali znaš i sam da sam jako puno radila u posljednje vrijeme!

- I ja sam, pa ti ne kopam oči svaki put kad nešto nije po mom.

- Gerry, nije stvar u tome što nešto nije po mom, nego u tome da si nam u kuću doveo čitav kvart i...

- Pa, petak je, dovraga! - viknuo je. - Vikend! Kad si posljednji put nekamo izašla? Pusti posao i malo se opusti za promjenu! Prestani se ponašati ko stara baba!

Nakon posljednjih je riječi izjurio iz spavaće sobe i zalupio vratima.

Neko je vrijeme samo sjedila u sobi, mrzila Gerryja i sanjarila o razvodu. Zatim se malo smirila i promislila o onome što joj je kazao. Imao je pravo. Dobro, malo je pretjerao s

izražajnim sredstvima, ali je pogodilo bit. Čitav je mjesec živčana.

Holly je oduvijek bila tip radnika koji je u pet popodne završavao posao, zatim isključio kompjutor, pospremio stol, ugasio svjetlo i u pet sati i jednu minutu već čekao na stanici podzemne željeznice. Uvijek se tako ponašala i nije ju bilo briga što poslodavci misle o tome. Nikad nije posao odnosila kući i nikad se nije uzrujavala zbog posla jer, iskreno govoreći, nije ju bilo briga. Izvršavala je onoliko obaveza koliko se od nje zahtijevalo, ali ni zrnice više.

Štoviše, bez imalo je griznje savjesti ponedjeljkom ujutro glumila bolest ili obiteljsku krizu i ostajala kod kuće točno onoliko puta koliko je mogla a da ne dobije otkaz. No zbog pada koncentracije pri traženju novoga posla, u to se doba odjednom našla na radnome mjestu na kojemu je pristala na prekovremeni rad, odnošenje papirologije kući i mnogobrojne brige. To joj se nije ni najmanje sviđalo i dok je te večeri razmišljala o proteklom razdoblju, čudila se sama sebi što je na tom poslu izdržala i mjesec dana. Kako god bilo, Gerry je u pravu. Već tjednima nije nikamo izašla ni s njim ni s trendovima, a svake bi večeri zaspala onog trenutka kad bi glavom dotaknula jastuk. Gerryja je vjerojatno upravo to najviše i smetalo. S razdraženošću bi se već nekako nosio.

Razmišljajući o tome u spavaćoj sobi, odlučila je situaciji smjesta promijeniti. Večeras će i svojim prijateljima i suprugu dokazati da je još uvijek ona stara, zabavna, neodgovorna i razigrana Holly koja ih sve može strpati pod stol, a zatim još uvijek na vlastitim nogama odšetati kući.

Dokazivanje je započela kućnom pripremom koktela. Bog zna što je sve umiješala u vrč, ali bilo je čarobno. U jedanaest sati čitavo je društvo otplesalo niz ulicu, gdje se u lokalnom pubu održavala večer karaoka. Pijana je Holly zahtijevala da nastupi prva i voditelj je naposljetku popustio njezinom ultranapornom nagovaranju. Pub je bio krcat, a iz jednoga su kuta dopirali prostački uzvici ovećega muškog društva koje se baš te večeri odlučilo satrti alkoholom i loše ponašati. Slavili su momačku večer. Da je filmski režiser pokušao sastaviti bolju scenu za film katastrofe, ne bi mu uspjelo.

Voditelj je povjerovao Hollyinim lažima i bombastično je najavio kao „profesionalnu pjevačicu". Gerry od smijeha nije mogao doći k sebi, ali Holly mu je svejedno naumila pokazati da se još uvijek zna zabavljati. Ne moraju se još razvesti. S mikrofonom je u rukama najavila Madonninu pjesmu *Like a Virgin* i posvetila je mladiću iz kuta koji se sutradan ženi. Čim je počela pjevati, klubom su se prolomili mnogobrojni uzvici neodobravanja. Nikada u životu nije čula toliko ljudi koji tako glasno viču: „Buuuuu! Uaaaaa! Fuuuuj!" no bila je toliko pijana da nije marila. Nastavila je pjevati svom suprugu, koji joj se jedini u cijelome klubu još uvijek smješkao.

Kad su je naposljetku počeli gađati praznim kutijama cigareta i li menkama piva, i kad je čak i voditelj karaoka počeo vikati: „Buuu!", zaključila je da bi bilo dosta. Dok je voditelju predavala mikrofona, go-milom se prolomio takav uzvik oduševljenja da su ljudi iz susjednoga puba dotrčali vidjeti što se događa. Publika iz dvaju kafića zatim je mogla vidjeti kako Holly gubi ravnotežu na visokim petama i pri silasku s pozornice pada na nos. U punom se sjaju svoga pijanstva, pred svima spotaknula, suknja joj je pri padu preletjela preko glave i stotinjak je ljudi imalo priliku promotriti stare, nekada bijele, a sada sive gaćice koje nije dospjela presvući nakon povratka s posla.

Zatim su je odvezli u bolnicu. Slomila je nos.

Gerry je od smijeha izgubio glas, a Denise i Sharon fotografirale su cijelu predstavu. Denise je jednu od fotografija priložila božićnim čestitkama koje je te godine razaslala prijateljima. Natpis uz fotografiju glasio je: „Radujmo se navrat - nanos!"

Holly se zaklela da više nikada u životu neće nastupiti na karao-kama.

PETNAEST

- Holly Kennedy? Jesi li tu negdje? - zabrujao je voditeljev glas, a publika zažamorila osvrćući se po prostoriji ne bi li spazila sljedeću natjecateljicu. *Bogami će se načekati*, pomislila je Holly i spustila zahodsku dasku, sjela i čvrsto odlučila da će pričekati stišavanje i prelazak na sljedeću žrtvu. Sklopila je oči i spustila glavu u ruke, moleći se za brži protok vremena. Žarko je željela otvoriti oči i nekom se čaro-lijom naći kod kuće tjedan dana kasnije. Izbrojala je do deset, pomolila se za čudo i polako otvorila oči.

Još uvijek je sjedila na zahodskoj dasci.

Zašto joj bar ovaj put neka sila ne udijeli čarobne moći? Takvo se šlo uvijek događa samo curama u američkim filmovima. Nije fer...

Znala je da će se to dogoditi. Još od trenutka otvaranja Gerryjevog trećega pisamca predviđjela je suze i poniženje. Noćna joj se mora obistinila.

Graja u klubu s druge strane vrata polako se stišavala i Holly je uz navalu olakšanja shvatila da očitito prelaze na sljedećeg pjevača. Miši-ći ramena su joj se opustili, prste je izvukla iz stisnutih šaka i kroz ola-bavljenu vilicu dublje i lakše udahнула. Panika je minula, no s izlaskom je iz WC-a ipak odlučila pričekati do trenutka kad se sljedeći natjecatelj popne na pozornicu i počne pjevati. Nije se mogla iskras-ti kroz prozor jer nije bila u prizemlju i zacijelo bi smrtno stradala. Još nešto što uspijeva samo junakinjama američkih filmova. Odjednom je začula otvaranje i zatvaranje vrata koja su dijelila zahod i klub. Uh, dolaze po nju. Tko god to bio.

- Holly?

Bila je to Sharon.

- Holly, znam da si tu. Daj me poslušaj. O. K.?

Holly je šmrknula i progutala suze koje su joj navrle na oči.

- O. K., znam da ti je ovo najgora noćna mora i da se užasno bojiš ovakvih stvari, ali daj se opusti, može?

Ramena su joj se opustila od utješna Sharonina glasa.

- Holly, ti znaš koliko ja mrzim miševe, je 1' da?

Holly se namrštila, ne znajući kakve to sad ima veze bilo s čim.

- Dakle, moja bi najgora noćna mora bilo to da izađem iz ove prostorije i uđem u klub pun miševa. Možeš li me zamisliti u takvoj situaciji?

Holly se nasmijala sjetivši se kako je Sharon na dva tjedna preselila k njoj i Gerryju nakon što je u vlastitoj kući otkrila miša. Johnu su tijekom tog kratkog razdoblja bili dopušteni bračni posjeti.

- Sve u svemu, da su u klubu miševi, ja bih tu sjedila s tobom i nema te sile na svijetu koja bi me izvukla van.

Zastala je.

- Što? - kroz vrata se začuo voditeljev glas i smijeh. - Dame i gospodo, čini se da nam je sljedeća pjevačica upravo na zahodu.

Klubom se prolomio gromoglasan smijeh.

-Joj, Sharon! - prestravljeno je viknula Holly. Osjećala se kao da je proganja razjarena gomila koja će svakog trenutka razvaliti vrata, strgnuti joj odjeću i prenijeti je na pozornicu na javno smaknuće. Po treći ju je put svladala panika, a Sharon se požurila do sljedeće rečenice.

- Htjela sam ti reći da ne moraš pjevati ako ne želiš. Nitko te ne prisiljava...

- Dame i gospodo, pozovimo Holly i javimo joj da je došla na red

- povikao je DJ. - Hajdemo!

Čitav je klub stao nogama udarati o pod i ritmički uzvikivati njezino ime.

- Dobro, barem te nitko od tvojih najbližih ne prisiljava da pjevaš

- nervozno je problebetala Sharon, i sama pod pritiskom gomile. - Ali ako se ne popneš na tu

GIGA

pozornicu, nikad si nećeš oprostiti. Gerry je imao svoje razloge kad ti je to naredio.

- HOLLY! HOLLY! HOLLY!

- Ajme, Sharon - još jednom je ponovila u napadu panike. Odjednom joj se učinilo da se zidovi odjeljka obrušavaju na nju, a na čelu su joj se zacaklile graške znoja. Morala je izaći. Silovito je izjurila kroz vrata i susrela se sa zapanjenim Sharoninim pogledom. Holly je izgledala kao da se upravo susrela s duhom: crvenih i natečenih očiju, s crnim uzdužnim mrljama od maškare na obrazima (očito se čovjek ne može osloniti na njenu vodootpornost) i bez trunke šminke koju je isprala suzama.

- Ne obaziri se na njih - nonšalantno joj je dobacila Sharon. - Ne mogu te natjerati da učiniš nešto što ne želiš.

Hollyina je donja usnica opasno zadrhtala.

- Dosta! - rekla je Sharon grabeći je za ramena i gledajući je ravno u oči. - Da se nisi usudila! Usnica joj je prestala drhtati, ali ostatak tijela nije. Ipak, uspjela je procijediti nekoliko riječi.

- Ne znam pjevati, Sharon - prošaptala je, očiju razrogačenih od straha.

- Pa znam! - nasmijala se Sharon. - I cijela tvoja obitelj to zna, a fućkaš sve ostale! Nikoga od njih nećeš vidjeti više nikada u životu. Koga briga što će misliti o tebi? Meni je svejedno. Tebi nije?

Holly je trenutak razmišljala o odgovoru.

- Pa i meni je svejedno - prošaptala je.

- Molim? Nisam te dobro čula. Je li važno što svi ti ljudi misle o tebi?

- Ne - nešto je glasnije odgovorila Holly.

- Glasnije! - za ramena ju je protresla Sharon.

- Ne! - viknula je.

- Još glasnije!

- NEEEEEE! NIJE ME BRIGA ŠTO MISLE O MENI! - zavikala je toliko glasno da se rulja s druge strane zahodskih vrata stala stišavati. Sharon se malo stresla, na trenutak vjerojatno oglušila i na nekoliko se sekundi ukipila. Zatim su se jedna drugoj nasmiješile i stale hihotati nad vlastitom glupošću.

- Najbolje je da od ovoga napraviš još jednu tipično svoju ludoriju kojoj ćemo se za nekoliko mjeseci cerekati ko lude - predložila je Sharon.

Holly je bacila još jedan pogled na zrcalo, oprala razmazanu maškaru, duboko udahнула i odmarširala prema vratima u pravoj maniri žene na posebnom zadatku. Kad ih je otvorila, našla se licem u lice sa gomilom obožavatelja koji su se svi redom okrenuli prema zahodskim vratima, ritmički uzvikujući njeno ime. Spazivši je, oduševljeno su zavrištali pa im se teatralno naklonila i u ritmu se aplauza, smijeha i još jednog Sharoninog „fućkaš njih” - uputila prema pozornici.

Htjela ili ne htjela, privukla je pažnju svih prisutnih. Da nije po bjegla u zahod, ljudi koji su čavrljali u kutu možda i ne bi primijetili njezin nastup, no ovako joj njihova pozornost nije ginula.

Ruku prekrivenih na prsima s pozornice se šokirano zagledala u publiku. Niti ne primijetivši da je glazba već započela, propustila je prvih nekoliko stihova pa je DJ zaustavio traku i pustio je iz početka.

Svi su zamuknuli. Nakašljala se, a zvuk je odjeknuo prepunom prostorijom. Pogledom koji je vadio pomoć i podršku zagledala se u Sharon i Denise, a svi su ljudi za njezinim stolom u zrak podigli palce. U uobičajenim bi se okolnostima nasmijala takvoj otrcanoj gesti, no sada ju je neobično umirila. Kad je glazba napokon krenula, čvrsto se uhvatila mikrofona i pripremila za pjevački nastup. Drhtavo i preplašeno zapjevala je: *What would you do if I sang out of tune? Would you si and up and walk out of me?**

Denise i Sharon prasnule su u smijeh zbog izvrsnog odabira pjesme i glasno joj zapljeskale, a Holly se mukotrpno probijala kroz stihove. Pjevala je užasno i izgledala kao da će svakog trenutka briznuti u plač, no baš u trenutku kad je pomislila da će joj gomila, kao i pri zadnjem nastupu na karaokama, početi vikati UAAAA, njeni su joj se prijatelji i obitelj gromoglasno pridružili u pjevanju refrena: *Ooh, I'll get by with a little help from my friends; yes, I'll get by with a little help from my friends...*

Čitava se publika okrenula prema njihovom stolu i nasmijala se. Atmosfera se malo popravila i Holly se pripremila za visoke tonove koje je trebala otpjevati u stihu: *Do you neeeeeeed anybody?* Čak je i samu sebe uspjela malo šokirati glasnoćom kojom je zavrištala, a nekolicina joj je promatrača pomogla u pjevanju odgovora na to pitanje: *I need somebody to love.*

Do you need anybody? - ponovila je i pružila mikrofon prema publici, ne bi li ih ohrabrila da još jednom otpjevaju odgovor. Svi su je poslušali, zorno otpjevali: *I need somebody to love* i sami sebi gromko zapljeskali. Malo se opustila i nastavila se boriti s ostatkom pjesme. Ljudi u kutu su, pak, nastavili s čavrljanjem, osoblje je raznosilo piće i razbijalo čaše, a Holly je na kraju imala dojam da još jedino ona sama sluša svoj nastup.

Kad je napokon završila, uz obitelj i prijatelje, samo joj je nekoliko iznimno pristojnih pljeskom dalo do znanja da su to i primijetili.

DJ joj je iz ruku uzeo mikrofon i kroz smijeh procijedio: - Molim vas jedan aplauz za nevjerojatno hrabru Holly Kennedy!

Ovaj su put zvuči oduševljenja doprli jedino od njenih prijatelja i obitelji. Denise i Sharon toliko su se smijale da su joj prišle obraza mokrih od suza.

- Tako se ponosim tobom! - viknula je Sharon, bacajući joj se u zagrljaj. - Bilo je užasno!

- Hvala na pomoći, Sharon - zahvalno ju je zagrlila Holly.

Jack i Abbey oduševljeno su klicali, a Jack je viknuo: - Grozno si pjevala! Jezivo!

Majka joj se ohrabrujući smješkala, znajući da je kćeri prenijela svoj poseban pjevački talent, a otac se toliko smijao da je nije mogao pogledati u oči. Ciara je neprekidno ponavljala: - Nikad u životu nisam čula nešto toliko užasno.

Declan joj je mahnuo s drugog kraja prostorije držeći kameru u rukama i okrećući palac prema dolje. Sjela je za stol i stidljivo pijuckala vodu dok su joj svi čestitali na tome koliko je odvratno pjevala. Nije se mogla sjetiti kad je posljednji put bila tako ponosna sama sobom.

John se probio do njezine stolice, naslonio se na zid i odslušao sljedećeg natjecatelja, a onda se konačno odvažio i suznih joj očiju kazao: - Gerry je sada vjerojatno ovdje s nama...

Jadan John, nedostaje mu najbolji prijatelj. Nasmiješila mu se i pogledom obuhvatila prostoriju. Imao je pravo. I ona je osjećala Ger-ryjevu prisutnost. Osjećala je kako je rukama obavlja u toliko potreban zagrljaj.

Nakon kojih sat vremena natjecanje je konačno završilo i Daniel i DJ posvetili su se glasovanju. Svi su već pri ulasku u klub dobili glasački listić, ali Holly se nije mogla prisiliti da na njemu napiše vlastito ime pa ga je prepustila Sharon. Bilo je prilično jasno da neće pobijediti, no to joj ionako nije niti bila namjera. Povrh toga, užasavala se pomisli na još jedan nastup koji joj nije ginuo u nekom suludom slučaju da ipak pobijedi. Iz čitavog iskustva nije

* „Što biste učinili da zapjevam *faš*? Biste li ustali i napustili me?“, početni su stihovi pjesme „With a Little Help From My Friends“ („Uz malo pomoći mojih prijatelja“) s albuma *Sgt. Pepper Lonely Hearts Club Band* grupe *The Beatles* (op. prev.).

GIGA

naučila ama baš ništa osim da još više mrzi pjevanje na karaokama. Osim toga, prošlogodišnji pobjednik, Keith, sa sobom je doveo barem trideset frendova, što je značilo da će najvjerojatnije pobijediti čak i uz glasove svih njezinih „vjernih obožavatelja“, za koje je također sumnjala da će glasati baš za nju.

DJ je pred samu objavu pobjednika pustio neki komičan CD s bubnjarskim „tušem“, a na pozornicu se popeo Daniel u kožnoj jakni i crnim hlačama. Djevojke iz publike pozdravile su ga oduševljenim vrištanjem i zvižducima, a na Hollyino zaprepaštenje, najglasnija među njima bila je Ciara. Richard je djelovao veoma uzbuđeno i prema Holly je podigao ruke stisnute u fige. Lijepa gesta, ali i nevjerojatno naivna, pomislila je. Očito nije dobro shvatio „pravila“.

CD s bubnjarskim tušem počeo je preskakati i posramljeni ga je DJ požurio ugasiti, a zatim je uslijedila nimalo dramatična objava pobjednika.

- O. K., ljudi, htio bih vam se svima zahvaliti na sudjelovanju -u potpunoj je tišini poručio Daniel. - Sjajno smo se zabavili uz vaš nastup.

Potonje je očito bilo upućeno Holly pa je od neugodnosti zadrhtala na stolcu.

Imamo dvoje finalista - objavio je i zastao, ne bi li stvorio što jači dramatski učinak - Keith i Samantha!

Holly je od uzbuđenja poskočila sa stolca i zajedno s Denise i Sharon zaplesala oko stola. Nikad u životu nije osjetila toliko olakšanje. Richard ju je zbunjeno promatrao, a ostatak joj obitelji čestitao na trijumfalnoj propasti.

- Ali... ja sam glasao za onu plavušu! - razočarano je podviknuo Declan.

- Ha-ha, samo zato što ima ogromne sise - nasmijala se Holly.

- Hja, čuj, svatko ima *nekakav* talent - složio se Declan. Sjedajući natrag na stolac, Holly se zapitala koji je *njezin* talent.

Mora da je divno pobijediti na nekom natjecanju ili znati da imaš nekakav talent, a Holly nikad u životu nije pobijedila ni na kakvom natjecanju. Nije se bavila sportom, nije znala svirati nijedan instrument, a kad malo bolje promisli, nema ni bilo kakvih hobija ili posebnih zanimacija. Što će napisati u životopis kad jednom krene u potragu za poslom? „U slobodno vrijeme najradije se opijam i idem u kupovinu“, ne izgleda baš najbolje. Gucnula je još malo vode i zamislila se. Čitav ju je život zanimao jedino Gerry. Sve što je radila vrtjelo se samo oko njega. Jedina uloga u kojoj je briljirala bila je ona Gerryjeve supruge. To je bilo sve što je znala raditi i što sada? Što joj je preostalo? Nema posla, nema muža, a na natjecanju u karaokama ne zna čak niti pošteno pjevati, a kamoli pobijediti.

Sharon i John zapleli su se u neku zanimljivu raspravu, Abbey i Jack zaljubljeni zurili jedno u drugo poput dvoje tinejdžera, Ciara se upucavala Danielu, a Denise... hm, Denise nije bilo nigdje na vidiku...

Osvrnula se po klubu i svoju prijateljicu locirala na rubu pozornice, gdje je čavrljala s voditeljem karaoka i pritom mahala nogama, zavodljivo ih križajući pred momkom. Hollyini roditelji otišli su iz kluba onoga trenutka kad ime njihove kćeri nije bilo objavljeno među finalistima i preostao joj je samo... Richard. Skutrio se između Ciare i Daniela s izrazom izgubljenog štenca na licu i svakih nekoliko sekundi živčano otpijao po gutljaj iz čaše koju je držao u ruci. Holly je shvatila da i ona vjerojatno izgleda tako. Totalni gubitnik. No njezinog brata, ma koliki gubitnik bio, kod kuće barem čekaju žena i dvoje djece, a ona se vraća zamrznutom obroku i mikrovalnoj pećnici.

Uputila se na drugi kraj stola, sjela na visoki stolac nasuprot Ri-chardu i započela razgovor.

- Jesi se dobro proveo?

Podigao je pogled s pića, gotovo zapanjen što mu se itko obratio.

- Jesam, hvala na pitanju, Holly.

Ako tako izgleda kad se dobro provodi, Holly nije htjela ni zamišljati kako izgleda kad mu je

GIGA

dosadno.

- Zapravo me čudi što si uopće došao, nikad ne bih rekla da je to tvoj đir.
- A eto, znaš kako je... treba pružiti podršku članu obitelji - promiješao je piće u čaši.
- Aha. A gdje je Meredith?
- Emily i Timothy - kratko je odvratio umjesto objašnjenja.
- Radiš sutra?
- Da - odgovorio je, iznenada spuštajući piće na stol. - Bilo bi najbolje da krenem. Bila si vrlo hrabra večeras, Holly.

S velikom se nelagodnom osvrnuo oko stola, pitajući se treba li ostale prekidati pozdravima i potom odustao. Kimnuo je Holly na pozdrav i ustao, probijajući se kroz gomilu prema izlazu. Još jednom, Holly je ostala sama. Koliko god je željela zgrabiti torbicu i pobjeći kući, znala je da ovaj put mora ostati do kraja. Još će se mnogo puta naći u situaciji jedine „solerice“ među parovima i bilo bi joj bolje da se navikne. Ipak, osjećala se grozno i ljutilo ju je što je drugi ne primjećuju, ali se i odmah prekorila zbog takvih osjećaja. Obitelj i prijatelji pružili su joj maksimalnu moguću podršku, ne srni je biti djetinjasta i duriti se na njih. Zapitala se nije li sve to i bila Ger-ryjeva namjera. Možda je mislio da joj je upravo takva situacija pot-rebna i da će joj prolaženje kroz nju pomoći. Možda je i bio u pravu jer, ako ništa drugo, našla se na priličnom iskušenju. Situacija ju je prisilila da na više razina postane hrabrija. Popela se na pozornicu i pjevala pred stotinama ljudi, a sada usamljeno sjedi u društvu paro-va. Okruživali su je sa svih strana. Kakav god bio Gerryjev plan, očito ju je prisiljavao da postane hrabrija bez njega pa je sama sebi rekla da mora izdržati do kraja večeri.

Nasmiješila se pri pogledu na svoju sestru koja se uporno upuca-vala Danielu. Ciara je toliko drukčija od nje. Bezbrižna i samouvjerena, rijetko kad razbija glavu nad bilo čim. Nikad dugo ne ostaje na istome poslu niti s istim momkom, misli su joj vječito u snovima ili planovima o putovanju u neku udaljenu zemlju i Holly je žarko poželjela da je malo više nalik sestri, no kao pravi kućni tip teško je mogla zamisliti selidbu nekamo daleko od obitelji, prijatelja i života koji je stvorila. Odnosno, bilo joj je teško zamisliti napuštanje života kakav je nekad imala.

Pogledom se potom zaustavila na Jacku, izgubljenom u zaljubljenom svijetu s Abbey. I njemu je poželjela nalikovati; obožavao je svoj posao gimnazijskog profesora engleskoga. Učenici ga vole i poštuju kao jednog od *cool* nastavnika i kad god bi na ulici naletjeli na nekoga iz njegove škole, pozdravljali bi ga široko se osmijehujući. Sve su djevojke potajno zaljubljene u njega, a momci mu se dive kao uzoru čovjeka u kakva žele izrasti. Duboko je uzdahnula i ispila zadnje kapljice pića iz čaše. Postalo joj je dosadno. Daniel se okrenuo prema njoj.

- Hoćeš li još nešto popiti, Holly?
 - Ne, hvala, Daniel. Uskoro ću ionako krenuti kući.
 - Ma daj, Holly! - pobunila se Ciara. - Ne smiješ još kući, rano je! Ovo je tvoja večer!
- Nije imala takav dojam. Osjećala se kao da je upala na tulum na koji je nitko nije pozvao i na kojemu nikoga nije poznavala.
- Ne, zbilja neću ništa više - još jednom je ponovila.
 - Nema šanse da sad odeš - inzistirala je Ciara i potom Danielu naredila. - Donesi joj Colu s votkom, a meni još jednom isto ovo.
 - Ciara! - podviknula je Holly, prosvjedujući protiv sestrine bahatosti.
 - Ma, nema problema - uvjeravao ju je Daniel. - Sam sam se ponudio.
- Zatim je nestao prema šanku.
- Ciara, kako možeš biti tako nepristojna? - navalila je na sestru.
 - Ha? Ma daj molim te. Pa ne mora nam PLATITI cugu, ionako je vlasnik - branila se Ciara.
 - To ne znači da možeš od njega zahtijevati besplatnu cugu...
 - Gdje je Richard? - prekinula ju je Ciara.
 - Otišao je kući.

GIGA

- Sranje! Kada? - skočila je sa stolca.
- Ne'am pojma, prije pet-deset minuta. Zašto?
- Pa trebao me voziti kući! - bacila se na stolac s kaputima u potrazi za torbom i usput sve srušila na pod.
- Nećeš ga sad više uhvatiti, sigurno se predaleko odvezao.
- Ne, ne, uhvatit ću ga. Parkirao se bogu iza nogu, a mora se provesti ovuda na putu kući. Ubacit ću mu se dok bude prolazio - konačno je pronašla torbu i izjurila van.
- Holly je i opet ostala sama. Prekrasno, pomislila je spazivši Daniela kako se za stol vraća s pićem, sad će još morati pričati s njim.
- Kamo je nestala Ciara? - zapitao je Daniel spuštajući piće na stol i sjedajući nasuprot Holly.
- Ispričala se što nestaje, ali morala je uhvatiti našeg brata da je odveze kući - ugrizla se za usnicu Holly, vrlo dobro znajući da Ciara nije ni pomislila na Daniela dok je jurila prema izlazu.
- Da, i *sorry* što sam bila tako bezobrazna prema tebi - dodala je i počela se smijati. - Vjerojatno misliš da smo najneotesanija obitelj na svijetu. Ciara se teško kontrolira dok blebeće, ali uglavnom ne misli ono što kaže.
- A ti misliš? - nasmijao se.
- Pa u trenutku dok sam ti ono govorila, to sam mislila, da - još jednom se nasmijala.
- Ma, nema trke, ostalo je više cuge za tebe - rekao je, dodajući joj još jednu čašu preko stola.
- Ajme, što je to? - namrštila se pomirisavši sadržaj. Daniel je s nelagodom spustio pogled i zakašljao se.
- Ne sjećam se.
- Ma daj! - nasmijala se Holly. - Kako se ne sjećaš kad si to upravo naručio za šankom? Reci mi! Svaka žena ima pravo znati što pije!
- Daniel joj se još jednom nasmijao.
- Piće se zove BJ*. Trebala si vidjeti kakvu je facu barmen napravio kad sam to naručio. Mislim da čak nije znao da je riječ o piću.
- Bože mili - zavapila je Holly. - Kako to Ciara može piti? Odvratno smrdi!
- Rekla mi je da to najlakše guta - prasnuo je u smijeh.
- Ma, Daniel, fakat *sorry*. Stvarno je ponekad nevjerojatna - Hol-ly je nekoliko puta odmahнула glavom nad postupcima svoje sestre. Daniel je, pak, radoznalo zurio preko njezina ramena.
- Čini se da ti se prijateljica odlično zabavlja. Holly se okrenula i spazila Denise u zagrljaju s DJ-em. Provokativno poziranje kraj pozornice očito se isplatilo.
- Joj, ne! Ne s tim groznim DJ-em koji me natjerao da izađem iz zahoda. - zastenjala je Holly.
- To je Tom O'Connor s radiopostaje Dublin FM - rekao je Da-niel. - Frendovi smo.
- Holly je od neugodnosti prekrila lice rukama. Došao je večeras jer je cijelo natjecanje išlo uživo na radiju -ozbiljno je dodao.
- Molim? - po dvadeseti put te večeri, Holly je skoro doživjela srčani udar.
- Zezam se - nasmijao se Daniel. - Samo sam htio vidjeti kakvu ćeš facu složiti.
- O, Isuse Kriste, nemoj mi to raditi - dahnula je, rukom se primajući za srce. - Već je bilo dovoljno to što su me čuli svi ovi ljudi, ne želim ni misliti što bi bilo da me čuo cijeli grad! Pričekala je da joj se puls vrati u normalu dok ju je Daniel promatrao s radosnim izrazom lica.
- Smijem li te pitati zašto si se prijavila na natjecanje ako toliko mrziš karaoke? - oprezno ju je zapitao.
- Ma, to je sve smislio moj ultraduhoviti muž kojemu je bila strašno smiješna pomisao da mu žena, koja nema apsolutno nikakvog sluha pjeva na karaokama.

* BJ = *blow job* („pušenje”; oralni seks, op. prev.).

GIGA

Daniel se nasmijao.

- Pa nisi pjevala baš toliko loše. Je l' ti muž ovdje? - zapitao je, ogledavajući se po klubu. - Ne bih htio da pomisli kako mu pokušavam otrovati suprugu ovim čudom - kimnuo je prema čaši na stolu.

Holly se također ogledala po klubu i nasmiješila se.

- Da... moj muž je definitivno tu negdje.

ŠESNAEST

Holly je kvačicom na užetu učvrstila plahtu i pomislila kako je kroz ostatak svibnja proteturala nastojeći život dovesti u kakav-takav red. Bilo je dana kad bi se osjećala dobro i kad joj se činilo da će joj ostatak života proći u redu, no osjećaj bi nestajao jednako brzo kako je stizao i prije no što bi se okrenula, ponovo bi je preplavila golema tuga. Pokušala je pronaći dnevnu rutinu uz koju bi se osjećala kao da joj je mjesto u vlastitu tijelu te da je tom tijelu mjesto u ovome životu. Pokušala je naći rutinu uz koju će izbjeći tumananje svijetom poput zombija koji promatra tuđe živote i samo čeka kad će njezinome doći kraj. Rutina se, međutim, nije pokazala spasonosnim rješenjem kakvom se nadala. Nerijetko bi shvatila da već satima nepomično sjedi u dnevnom boravku, ponovno proživljavajući svaku sekundu koju je provela s Gerryjem. Povrh toga, pri svakom bi se takvom sanjarenju sjetila ama baš svake svađe i svaki bi put poželjela da svom mužu nikad nije izgovorila nijednu ružnu riječ, da može nekako vratiti vrijeme i povući sve što je rekla. Očajnički se nadala i molila da je Gerry shvatio kako je svaku takvu riječ izgovorila u navali ljutnje i da nijedna nije bila odraz njezinih pravih osjećaja prema njemu. Mučilo ju je što je bezbroj puta sebično otišla van s frendicama zato što ju je naljutio, a nije ostala s njim kod kuće. Najradije bi se bila udarila za svaki put kad mu je okrenula leđa umjesto da ga je zagrlila, kad bi se, umjesto da mu je oprostila, danima durila, za svaki put kad bi u krevetu smjesta zaspala i nije htjela voditi ljubav. Htjela je izbrisati svaki trenutak u kojem je znala da se ljutio na nju i da ju je mrzio i sve uspomene na Gerryja pretvoriti samo u divne uspomene, no sjećanja na loša razdoblja uporno su je proganjala. Kako li su samo glupo gubili vrijeme.

A nitko im nije rekao da ga nemaju mnogo.

Potom bi uslijedili dobri dani, kad bi ulicom hodala kao u lijepome snu i smješkala se, čak hihotala kad bi se prisjetila Gerryjeve šale ili psine. Takve su se oscilacije pokazale njezinom rutinom. Danima bi tonula u sve dublju i mračniju depresiju, a zatim pronalazila snage za pozitivan stav i nekoliko dana dobroga raspoloženja. No čak bi je i najmanja sitnica natjerala u plač. Čitav je proces bio strahovito zamoran i nije se više imala snage boriti s vlastitim mislima. Bile su snažnije od bilo kojega mišića koji je nosila u tijelu.

Obilazili su je prijatelji i članovi obitelji, katkad s njom zajedno plakali, a katkad je nasmijavali, no čak je i u tom smijehu nešto nedostajalo. Nikada nije bila potpuno sretna. Kao da je tim privremenim ispadima veselja samo skraćivala čekanje do nečega što se trebalo dogoditi. Dojadilo joj je puko postojanje; htjela je opet živjeti. No ima li smisla živjeti kad njezinog života više nema? Bezbroj je puta u glavi prcvrnula to pitanje i došla do točke u kojoj se više nije htjela probuditi iz snova. Jedino su oni, naime, djelovali stvarno.

Duboko u duši znala je da su svi ti osjećaji potpuno normalni i da ne gubi razum. Znala je da ljudi govore istinu kad kažu da će jednoga dana opet biti sretna i da će joj svi ti teški osjećaji postati tek daleka uspomena. No preživljavanje do toga dana bilo joj je neizmjereno teško. Nebrojeno je puta ponovno pročitala Gerryjevo pismo, tražeći u riječima i rečenicama nova značenja i svakoga ih dana analizirala na nov i do tada neotkriven način. No mogla je čitati do besvijesti, ostajalo joj je samo nagađanje. Nikada neće saznati što je Gerry točno mislio svakom riječju koju je napisao jer više nikada neće razgovarati s njime. S tom se mislju najteže mirila. Jednostavno ju je ubijala.

Otišao je svibanj i stigao lipanj, donoseći duge dane i predivna jutra. Sunce joj je malo razbistrilo um. Ne smije se više skrivati za vratima čim se smrači niti se izležavati do kasnog popodneva. Činilo se kao da se cijela Irska probudila iz zimskog sna, široko se protegnula, zijevnula i ponovno započela živjeti. Došlo je vrijeme za otvaranje prozora i provjetravanje kuća, vrijeme za istjerivanje svih mračnih zimskih duhova, vrijeme za rano ustajanje i slušanje ptičjeg pjeva, vrijeme za šetnje i gledanje ljudima u oči, vrijeme za pozdravljanje prolaznika i vrijeme za smiješak. Nije se više smjela skrivati pod debelim naslagama zimske

odjeće, pogleda uprta u tlo i koraka ubrzanih u neumornoj jurnjavi s polazišta na odredište što joj je omogućivalo potpuno zanemarivanje okolnog svijeta. Došlo je vrijeme da okonča svoje skrivanje u mraku, podigne glavu i suoči se s istinom.

S lipnjem je došlo i vrijeme za još jednu Gerryjevu poruku.

Sjela je na sunce i pod novopronađenom svjetlošću koja joj je ispunjavala život nervozno i uzbuđeno pročitala četvrto pismo. Uživala je u dodirivanju kartice i izbočina Gerryjeva rukopisa na "njezinoj poledini. Na prednjoj je pak strani Gerry uredno pobrojao sve svoje stvari koje su se još nalazile u kući i kraj svake stavke napisao što joj je činiti s njom. Na kraju je još dodao:

P. S. Volim te, Holly i znam da ti voliš mene. Ne trebaju ti moje stvari da bi me se sjećala, ne trebaju ti kao dokaz da sam postojao niti da još uvijek postojim u tvojim mislima. Ne moraš nositi moj džemper da bi me osjetila jer sam već s tobom... moje su ruke zauvijek obavijene oko tebe.

Holly se teško mirila s novim Gerryjevim zahtjevom. Gotovo je poželjela da joj je naredio još jedno pjevanje na karaokama. Za njega bi skočila iz zrakoplova, trčala tisuću milja i učinila bilo što, no nije se htjela riješiti njegovih stvari i njegove prisutnosti u kući. No znala je da ima pravo. Ne može dovijeka čuvati njegove stvari. Ne može se pretvarati da će doći po njih. Gerry je fizički prestao postojati - odjeća mu više doista ne treba.

Postupak je bio emotivno iscrpljujući i trajao je danima. Ponovno je proživjela milijune uspomena sa svakim komadom odjeće i papira koje je odlagala u vreću. Svaki je prigrllila na prsa prije no što se oprostila od njega. Svaki put kad bi neku od Gerryjevih stvari ispustila iz ruku osjećala se kao da se još jednom zauvijek oprašta od dijela svoga supruga. Bilo joj je teško. Toliko teško da je katkad postajalo preteško.

Prijateljima je i rodbini unaprijed rekla što se sprema učiniti i premda su joj svi u više navrata ponudili pomoć, odlučila je kroz sve to proći sama. Trebalo joj je vremena da se temeljito pozdravi sa svim stvarima jer nijedna joj se nikada više neće vratiti, baš kao ni Gerry. No, unatoč Hollynim zahtjevima da je se ostavi samu, Jack je nekoliko puta navratio i pružio joj bratsku podršku koju je neizmjereno cijenila. Zajedno je s njom pričao i smijao se anegdotama povezanim sa svakim predmetom koji je odlagala. Bio je uz nju dok je plakala i bio je ondje kad je napokon pljesnula rukama i s njih otrešla jedino što je preostalo od Gerryjevih stvari - prašinu. Obavila je težak, ali neizostavan posao koji joj je, usput budi rečeno, Gerry uvelike olakšao svojim naputcima. Nije morala razbijati glavu kamo će sa stvarima - njezin je suprug to unaprijed odlučio. Pomagao joj je i osjećala se kao da i ona pomaže njemu.

Smijala se dok je u vreću trpala prašnjave kasete rock grupe koju je Gerry obožavao u gimnaziji. Barem bi ih jednom godišnje, u bezuspješnom pokušaju uvođenja reda u vlastitu ormaru, pronalazio u staroj kutiji za cipele i sa stereouređaja na sav glas puštao bučnu *heavy-metal glazbu*. Holly je umirala od užasa nad vrištećim gitarama i loše produciranim zvukom, zaklinjući se da jedva čeka dan kad će se tih prokletih kaseti moći riješiti. Ipak, kad ih se riješila, nije osjetila oče-kivano olakšanje,

Dugo je promatrala i zgužvani zamotuljak na dnu Gerryjeva ormara - njegovu „sretnu“ majicu za nogomet. Još uvijek prepuna mrlja od trave i blata podsjećala je na zadnju Gerryjevu pobjedu s igrališta. Prinijela ju je licu i duboko udahнула; miris piva i znoja jedva se osjećao, ali još uvijek je bio ondje. Odložila ju je među rublje za pranje- Nakon pranja ju je, prema Gerryjevim uputama, trebala proslje-diti Johnu.

Toliko stvari i toliko uspomena... Svaku je označila i zapakirala u vreću, slično čineći i s uspomenama koje je nosila u mislima. Trebalo ih je pohraniti nekamo odakle ih je mogla prizvati jedino kao lekciju koja će joj pomoći u budućem životu. Stvari koje su nekada bile pune života sada su beživotno ležale na podu. Bez Gerryja bile su samo najobičnije stvari.

GIGA

Gerryjev vjenčani smoking, njegova odijela, košulje i kravate koje je svakog jutra s negodovanjem oblačio za posao... moda minulih godina, sjajna odijela iz osamdesetih i trenirke od šušlavaca - sve je otišlo u vreće. Maska i disaljska s njihova prvog ronilačkog izleta, školjka koju je izronio prije deset godina, zbirka podmetača za pivske krigle iz svih pubova koje su obišli u svim zemljama koje su posjetili, pisma i rođendanske čestitke koje su mu tijekom godina poslali prijatelji i rodbina, čestitke za Valentinovo koje mu je poslala Holly, medvjedići i lutkice iz djetinjstva koje je trebala poslati njegovim roditeljima, evidencije o plaćenim računima, palice za golf koje je namijenio Joh-nu, knjige koje je namijenio Sharon, uspomene, suze i smijeh koji su ostali Holly.

Čitav je njegov život stao u dvadeset velikih vreća za smeće.

Sve su njegove i njezine uspomene stale u Hollyine misli.

Pod svakim je predmetom ležala prašina, pokoja suza, osmijeh i uspomena. Trpala ih je u vreće, s njih čistila prašinu, trljala oči i uspomene spremala na sigurno.

Zazvonio je mobitel, pa je na travu pod užetom za sušenje rublja spustila košaru i preko trijema potrčala u kuhinju.

- Halo?

- Uz mene ćeš postati zvijezda - s druge je strane doprla Declanova histerična vika i provala neobuzdanog smijeha.

Pričekala je da se smiri i pokušala proniknuti o čemu govori.

- Declane, jesi li pijan?

- Možda samo malo, ali to ni'e važno - štucnuo je.

- Ali, Declane, sad je deset ujutro - nasmijala se. - Jesi li uopće spavao?

- Nisam - još jednom je štucnuo. - U vlaku sam. Bit ću u krevetu za otprilike tri sata.

- Tri sata?! Pa gdje si bio? - još jednom se nasmijala. Razgovor joj se svidio jer ju je podsjetio na sve one dogodovštine kad bi u neprilična doba zvala Jacka sa svakojakih mjesta na kojima se noć prije neprilično provela.

- U Galwayu sam. Sinoć je bila dodjela nagrada - odgovorio joj je, kao da bi trebala znati o čemu priča.

- Aha. Oprosti što sam tako neupućena, ali o kakvim nagradama govoriš?

- Pa rekao sam ti!

- Nisi.

- Rekao sam onom kretenu Jacku da ti kaže... - petljao je Dec-lan.

- Ali mi nije rekao - prekinula ga je - pa mi zato sada objasni.

- Sinoć je bila dodjela studentskih medijskih nagrada i ja sam je osvojio! - viknuo je i Holly je iz pozadine začula nešto što je zvučalo kao da cijeli vagon slavi s Declanom. Oduševila se.

- A nagrada je to da će mi sljedeći tjedan pustiti film na Kanalu 4! Zamisli!

Iz pozadine je doprlo još razgaljenih uskliku i Holly je jedva razabirala Declanove riječi.

- Postat ćeš slavna - bile su posljednje riječi koje je čula prije no što se linija prekinula.

Preplavio ju je osjećaj koji je zamalo prepoznala. Nije li to bila... ma, nemoguće! Nije li to upravo bio osjećaj ushićenja i sreće?

Počela je nazivati sve članove svoje obitelji ne bi li s njima podijelila radosnu vijest, no ubrzo je saznala da su svi već primili veoma sličan telefonski poziv. Najdulje je pričala s Ciarom koja je poput uzbuđene školarke blebetala o tome kako će biti na televiziji i završila epilogom u kojem se udaje za Denzela Washingtona. Pao je dogovor da će se cijela obitelj okupiti u Hoganovom pubu sljedeće srijede te ondje pogledati Declanov dokumentarac na Kanalu 4.

Daniel je ljubazno ponudio klub *Diva* kao prostor s velikim ekranom na kojem će svi Declanovi prijatelji i obitelj moći pogledati film. Holly je bila toliko uzbuđenu zbog bratova postignuća da je odmah nazvala Sharon i Denise ne bi li im priopćila dobre vijesti.

- Čovječe, pa to je sjajno! - uzbuđeno je prošaptala Sharon.

- Zašto šapćeš?

GIGA

- Zato što nam je stara rospijetina odlučila zabraniti privatne telefonske pozive na poslu - zastenjala je Sharon, govoreći o svojoj šefici. - Kaže da više vremena provodimo blebećući na telefon nego radići pa sad cijelo jutro patrolira oko stolova. Osjećam se ko da sam opet u srednjoj školi i da nas neka baba konstantno drži na oku, čas-na riječ.

Odjednom je prestala šaptati i glas joj je poprimio službeni ton.

- Možete li mi dati svoje podatke, molim vas? Holly se nasmijala: - Što, šefica ti je naišla?

- Da, da, naravno - službeno je nastavila Sharon.

- Dobro, neću te onda dugo zadržavati, ali evo ti podataka: nalazimo se u Hoganovom pubu u srijedu navečer. Tamo ćemo gledati dokumentarac. Pozvana si.

- Odlično, odlično - Sharon se pretvarala da zapisuje podatke.

- Super, baš ćemo se odlično zabavljati. Nego, samo još nešto. Što da obučem?

- Hmmm... novo ili rabljeno?

- Ma, nemam love za ništa novo, a iako si me prije nekoliko tjedana natjerala da kupim onaj topić, ne pada mi ga na pamet nositi jer sam starija od osamnaest godina. Dakle, nešto staro.

- O. K... crveno.

- Crveni topić koji sam obukla za tvoj rođendan?

- Upravo tako.

- Hm... možda.

- Koji je vaš trenutni radni status?

- Iskreno rečeno, nisam još niti počela tražiti posao. - Holly se ugrizla za usnicu i namrštila.

- A datum rođenja?

- Ha-ha, daj šuti, zla vještice - nasmijala se.

- Žao mi je, osiguranje dajemo samo starijima od dvadeset četiri. Bojim se da ste vi premladi.

- Da bar. O. K., javit ću ti se kasnije.

- Hvala na pozivu.

Sjela je za kuhinjski stol i stala zdvajati nad odlukom što obući sljedeći tjedan kod Hogana.

Htjela je nešto novo. Htjela je za promjenu izgledati seksi i privlačno, a sva joj se stara odjeća iz ormara gadila. Možda Denise u dućanu ima nešto za nju. Dograbila je mobitel i krenula nazivati Denise kad joj je stigao Sharonin SMS.

Vještica mi je za vratom. Čujemo se kasnije. Pusa, S.

Odbirala je Denisein broj na poslu.

- Ovdje *Casuals*, izvolite - javila se veoma ljubazno Denise.

- Bok, gospođo *Casuals*, ovdje Holly. Znam da te ne bih trebala nazivati na posao, ali htjela sam ti samo reći da je Declan osvojio studentsku nagradu za svoj dokumentarac i da će ga pustiti na televiziji sljedeće srijede.

- Pa to je sjajno, Holly! Hoćemo li i mi biti u filmu? - uzbuđeno je zapitala Denise.

- Mislim da hoćemo. Nego, svi se nalazimo kod Hogana te večeri i zajedno ćemo gledati film. Hoćeš doći?

- Oh, da, naravno! Dovest ću i svog novog dečka - zahihotala se.

- Kojeg novog dečka?

- Toma!

- Lika s karaoka? - šokirala se Holly.

- Da, naravno! Joj, Holly totalno sam se zaljubila - još jedanput se djetinjasto zahihotala.

- Zaljubila si se? Pa znate se samo koji tjedan!

- Pa što?! Dovoljna je samo jedna minuta, ne?

- Bogme, Denise... ne znam što bih ti rekla.

- Reci mi da je to prekrasno!

- Da... ovaj... naravno, to su odlične vijesti.

- Nemoj umrijeti od oduševljenja - sarkastično je odvrtila Denise. - No kako bilo, jedva

čekam da vas upoznam. Sigurno ćeš se zaljubiti u njega. Mislim, ne onako kao ja, ali sigurno će ti se strašno svidjeti.

Nezaustavljivo je blebetala o tome koliko je Tom divan.

- Denise, mislim da si zaboravila da sam ga ja već upoznala -Holly ju je prekinula usred neke priče u kojoj je junak Tom spašavao dijete od utapanja.

- Ma, znam da jesi, ali bilo bi mi drago da ga upoznaš pod okolnostima u kojima nisi napola luda i ne skrivaš se po zahodima, ne urlaš u mikrofoni i to.

- A dobro, onda jedva čekam...

- Super, super, baš će nam biti super! Nikad još nisam bila na premijeri filma u kojem glumim! - uzbuđeno je pričala Denise.

Holly je zakolutala očima izazvana Deniseinom teatralnošću i pozdravila se s prijateljicom.

Tog jutra gotovo da i nije obavila nijedan kućanski posao jer je veći dio vremena pričala telefonom. Mobitel se ugrijao do usijanja i boljela ju je glava. Sama pomisao na bol ju je užasavala jer bi se svaki put kad bi je uhvatila glavobolja sjetila Gerryja. Zgrozila bi se svaki put kad bi joj se netko od bližnjih požalio na glavobolju ili migrenu te odmah započela s prodikom o svim opasnostima glavobolje, upozore-njima da bi je morali ozbiljno shvatiti i otići liječniku. Na kraju je svojim pričama prestravila sve koje je poznavala i nitko joj više nije htio reći ni jednu o svom trenutačnom zdravstvenom stanju.

Duboko je uzdahnula nad spoznajom u kakvog se hipohondra pretvorila. Čak je i njezinoj liječnici bilo zlo kad bi se pojavila na vratima ordinacije. Holly joj je panično kucala na vrata zbog najtrivijal-nijih sitnica poput grčeva u trbuhu ili bolova u mišićima, a prošli joj je tjedan banula na vrata s idejom da joj „nešto ne štima” sa stopalima jer joj prsti ne izgledaju onako kako bi trebali. Liječnica ih je pažljivo i ozbiljno pregledala, a zatim pod Hollyinim užasnutim pogledom stala pisati recept na komadiću papira. Kad joj je naposljetku predala taj papirić, Holly je među tipično liječnički nažvrljanim slovima razabrala riječi: *Kupite veće cipele.*

Ta ju je duhovitost stajala četrdeset eura.

Posljednjih je nekoliko minuta na telefonu provela slušajući Jack-ovu žalopojku o Richardu.

Richard je, naime, posjetio i Jacka, baš kao što je to prije nekog vremena učinio s Holly.

Zapitala se nije li se njihov najstariji brat nakon godina skrivanja konačno odlučio zbližiti s braćom i sestrama. Ako i jest, u većini se slučajeva prekasno sjetio. Osim toga, razgovor s osobom koja još nije svladala temelje pristojnosti nije nimalo jednostavan. *Jo, dobro, DOSTA* - podvrisnula je u sebi. Mora se prestati nervirati zbog gluposti, mora prestati toliko razmišljati, mora prestati pregrijavati mozak i svakako mora prestati razgovarati sama sa sobom jer se definitivno izluđuje.

Napokon dovršivši vješanje rublja na dvorištu dobrih dva sata nakon što je započela, utrpala je još jednu „partiju” u perilicu, uključila radio u kuhinji, televizor u dnevnom boravku i nastavila s poslom. Valjda će to utišati glas koji joj je stalno nešto zanovijetao po glavi.

SEDAMNAEST

Stigavši u Hoganov pub, Holly se progurala kroz gomilu starijih muškaraca u prizemlju do stubu prema klubu *Diva*. Bend je tražio tradicionalnu irsku glazbu i prisutni su uglavnom pjevali svoje omiljene pjesme. Kad se uspela, bilo je tek sedam i trideset pa *Diva* još nije bila službeno otvorena. Osvrnula se po prostoriji koja joj je izgledala potpuno drukčije no što je se sjećala od prije nekoliko tjedana, kad je prestravljeno drhturila pred pozornicom. Stigla je prva i udobno se smjestila u prvi red pred velikim ekranom kako bi što bolje vidjela bratov dokumentarac. Doduše, nije niti očekivala gužvu u kojoj bi joj netko ometao gledanje. Odjednom je začula zvuk razbijenog stakla kraj šanka, poskočila i okrenula se ne bi li pogledala tko joj se to pridružio u klubu. Iza šanka je provirio Daniel s lopaticom za smeće i četkom.

- O, bok, Holly, nisam uopće skužio da si tu - iznenađeno je gledao.

- To sam samo ja, za promjenu sam stigla ranije.

Pristupila je šanku i pozdravila ga. Izgleda drukčije nego posljednji put, pomislila je pozorno ga promatrajući.

- Bogme si uranila - prokomentirao je gledajući na sat. - Ostali se vjerojatno neće pojaviti još koji sat.

Zbunila se, a zatim i ona pogledala na sat.

- Čekaj, ali pola osam je. Emisija počinje u osam, zar ne? Sada je na Danielu bio red da se zbuni.

- Meni su rekli da počinje u devet, ali možda se varam - zgrabio je novine i pregledao stranicu s TV programom. - Da, u devet na Kanalu 4.

Preokrenula je očima.

- Uh, svašta. Oprosti. Idem ja van, malo ću prošetati po gradu i vratiti se kasnije - rekla je skliznuvši s barskog stolca.

- Daj ne budali - razvukao je usnice u biserno bijeli osmijeh. - Svi su dućani već zatvoreni, a mogla bi mi praviti društvo ako ti se da. - Muže ako ti ne smetam... - Ne smetaš - odlučno ju je uvjerio. - O. K., onda ću ostati - pristala je, zadovoljno sjedajući natrag na stolac.

Daniel je ruku oslonjenih o šank zauzeo tipičnu barmensku pozu. - No, dobro, sad kad smo to sredili, čime te mogu ponuditi? - nasmijao se.

- O, pa ovo je super, ne moram nadvikivati ostale ni čekati u redu našalila se. - Molim jednu mineralnu.

- Nećeš ništa jače? - podigao je obrvu. Smiješak mu je bio zarazan. Činilo se da se proteže od uha do uha.

- Bolje ne jer ću se inače napiti prije no što se ostali okupe.

- Mudra odluka - složio se i posegnuo u hladnjak, a Holly je shvatila da izgleda drukčije zato što nije odjeven u crno. Nosio je izbljedjele traperice i otkopčanu svijetloplavu košulju nad bijelom majicom kratkih rukava zbog čega su mu plave oči svjetlucale više nego obično.

Rukave košulje podvio je tik do pod laktove i Holly je kroz tanku tkaninu spazila obris mišića. Brzo je odvratila pogled kad joj je dodao piće.

- Mogu li ja tebe nečim počastiti? - zapitala je.

- Ne, hvala, ja častim.

- Ne, ne - inzistirala je. - Već si me previše puta častio, ovaj put bih mogla ja.

- O. K., onda ću jedan Budweiser. Nalaktio se na šank i zagledao joj se u oči.

- Što je? Hoćeš da ti ja natočim pivo? - nasmijala se, skočila sa stolice i zaobišla šank. Daniel se odmaknuo i zainteresirano je promatrao.

- Dok sam bila klinka, silno sam htjela raditi za šankom - rekla je grabeći kriglu i predstavljajući je pod slavinu. Sjajno se zabavljala.

GIGA

- Ako tražiš posao, upravo nam se oslobodilo jedno mjesto - rekao je gledajući je kako mu toči pivo.

- Ne, hvala. Mislim da sam ipak puno bolja s druge strane šanka - nasmijala se i napunila kriglu.

- Hmm... no, dobro, ali ako ti zatreba posao, znaš kome se trebaš obratiti - rekao je otpivši gutljaj piva. - Odlično si ovo obavila.

- Dobro, pa nije baš riječ o neurokirurgiji, ne? - nasmiješila se skakućući natrag do svoga stolca. Potom mu je pružila novac iz lisnice.

- U redu je, zadrži ostatak - nasmijala se.

- Hvala - uzvratio joj je osmijeh i okrenuo se prema blagajni, a ona se posramila kad je shvatila da mu odmjerava stražnjicu. Izgledala je prilično dobro. Čvrsta i dobro oblikovana, ali ne tako lijepa kao Gerryjeva.

- Zar te muž i večeras napustio? - zadirkivao ju je dok je zaobilazio bar ne bi li joj se pridružio.

Ugrizla se za usnicu i stala razmišljati kako da mu odgovori. Nije joj se činilo primjerenim da osobi s kojom je tek nekoliko puta lagodno pročavrljala odjednom na glavu istrese svoju depresivnu istinu, no s druge strane, ne kaže li mu, svaki će je sljedeći put pitati istu stvar i kad jednom sazna pravo stanje, bit će mu još neugodnije.

- Daniel - tiho je protisnula. - Ne bih htjela da ti zbog toga bude neugodno, ali moram ti reći... moj muž je preminuo.

Na trenutak se ukipio i blago zacrvenio.

- Oh, Holly, moja sućut. Nisam imao pojma - rekao je s iskrenim žaljenjem.

- Sve je u redu. Znam da nisi znao - nasmiješila se da mu olakša nelagodu.

- Nisam ga upoznao kad ste posljednji put bili ovdje, ali da mi je netko rekao, svakako bih došao na sprovod - dodao je sjedajući kraj nje za šank.

- Ma, ne, krivo si shvatio. Gerry je umro još u veljači. Nije bio ovdje posljednji put.

Zbunio se.

- Čekaj, ali rekla si mi da je tu negdje...

Zamislio se ne dovršivši rečenicu i misleći da je posljednji put nije dobro čuo.

- Aha, shvatim sad - konačno je odgovorio i nježno dodao. - Pa u tom si slučaju, s obzirom na okolnosti, posljednji put bila mnogo hrabrija nego što sam mislio.

Iznenadilo ju je kako se dobro snašao. Ljudi bi se obično zbunili kad bi im rekla za Gerryjevu smrt; uzmucali bi se i smeli, zamuknuli ili promijenili temu. S Danielom nije bilo tako i zbog toga se u njego vu društvu osjećala veoma opušteno. Mogli su otvoreno razgovarati i nije se bojala da će zaplakati. Odmahnula je glavom, nasmiješila se i ukratko mu prenijela priču o popisu.

- Zato sam onako odjurila nakon Declanove gaze - nasmijala se. - Aha! A ne zato što su grozno svirali? - našalio se i potom se nakratko zamislio. - Da, da, to je bio trideseti travnja.

- Točno. Jedva sam čekala da dođem kući i otvorim omotnicu.

- Hmm... a kad otvaraš sljedeću?

- U srpnju - uzbuđeno je odgovorila.

- Znači, neću te vidjeti tridesetog lipnja - zaključio je.

- Shvatio si - nasmijala se.

- Stigla sam! - kroz praznu prostoriju poviknula je Denise, ponosno se ljuljajući na petama i u haljini koju je nosila prošle godine na božićnom balu. Za njom je u prostoriju ušetao Tom, smijući se i ne skidajući pogleda s Denise.

- Bogme si se skockala - primijetila je Holly, odmjeravajući prija-teljicu od glave do pete.

Ona se sama na kraju odlučila tek za traperice, crne čizme i jednostavan crni topić. Nije joj se dalo posebno do-tjerivati, pogotovo zato što je znala da će ih tek nekoliko sjediti u praznome klubu, no Denise to očito nije shvatila.

GIGA

- Pa ne idem svaki dan na premijeru filma u kojem glumim! - našalila se.

Tom i Daniel su se pozdravili i izgrlili.

- Ljubavi, ovo je moj najbolji prijatelj Daniel - objavio je Tom, upoznajući Denise s vlasnikom kluba.

Daniel i Holly značajno su se pogledali, uzdignutih obrva i s osmijehom na usnicama, oboje primjećujući riječ „ljubavi“.

- Drago mi je, Tome - Holly je stisnula ruku novog Deniseinog dečka. - Žao mi je zbog onoga kako sam se ponašala kad smo se posljednji put sreli, ali te večeri nisam baš bila pri sebi.

Zbog prisjećanja se na karaoke ozbiljno zacrvenjela.

- Ma, nema problema - ljubazno se nasmiješio. - Da nisi pjevala na natjecanju, ne bih imao priliku upoznati Denise pa mi je drago što jesi.

Ozarena je lica pogledao Denise, a Daniel i Holly još jednom su se značajno pogledali. Holly je potom sjela na barski stolac, osjećajući se veoma ugodno u društvu svoja nova dva poznanika.

Nakon nekog vremena shvatila je da se odlično zabavlja. Nije se samo izvještačeno smijala niti se tek marginalno zabavljala uz nečije dosjetke - bila je istinski sretna. Shvativši to, postala je još sretnija, a raspoloženje je pridonosila i činjenica što je Denise konačno našla nekoga u koga se zaljubila.

Ubrzo je u klub stigao i ostatak obitelji Kennedy, a pridružili su im se i Sharon i John. Holly je skočila sa stolca i potrčala prema prijateljima.

- Bok, draga - uz zagrljaj ju je pozdravila Sharon. - Jesi već dugo tu?

- Aha - nasmijala se Holly. - Mislila sam da film počinje u osam pa sam došla u sedam i trideset.

- A joj - zabrinula se Sharon.

- Ne brini, sve je u redu, Daniel mi je pravio društvo - objasnila je, rukom pokazujući svog novog prijatelja.

- On? - pomalo je ljutito zapitao John. - Pazi se tog tipa, Holly, malo je čudan. Trebala si čuti što je sve namlatio pred Sharon neki dan.

Holly se tajanstveno zahihotala i krenula pozdraviti familiju.

- Meredith nije došla s tobom? - hrabro je zapitala Richarda.

- Ne, nije - bezobrazno se otresao i odmarširao prema šanku.

- Zašto uopće dolazi? - zastenjela je u Jackovu zagrljaju, dok ju je brat tobože tješio.

- Halo, ljudi! - Declan se popeo na stolac i svima objavio: - Svi kasnimo jer je Ciari trebalo sto godina da odabere što će obući, a do-komentarac bi trebao početi za koju minutu. Zato bih vas lijepo zamolio da začepite i sjednete na svoja mjesta.

-Joj, Declane! - zbog nepristojnosti opomenula ga je majka.

Holly je pogledom po prostoriji potražila Ciaru i spazila je prilijepljenu uz Daniela za šankom. Tiho se nasmijala i zauzela stolac pred televizorom. Kad ga je spiker najavio, svi su oduševljeno zaklik-tali, ali ih je Declan ljutito utišao, ne želeći da propuste ni sekunde.

Na ekranu se pojavio krasan snimak dublinske noćne panorame i naslov *Djevojke i grad*, a Holly je odjednom postala nervozna. Potom je uslijedila riječ *Djevojke* na crnoj pozadini, a nju je slijedio snimak Sharon, Denise, Abbey i Ciare na stražnjem sjedalu taksija.

- Bok, ja sam Sharon - u kameru je progovorila Hollyina prijateljica. - A ovo su Abbey, Denise i Ciara.

Svaka je djevojka zauzela zavodljivu pozu prilikom snimanja krupnog plana.

- Uputile smo se k svojoj najboljoj prijateljici Holly kojoj je danas rođendan.

Uslijedila je scena na Hollyinim vratima, gdje su je djevojke iznenadile kolektivnim vrištanjem: *SRETAN ROĐENDAN!* Kamera se potom vratila Sharon u taksiju.

- Večeras se ne družimo s dečkima, izlazimo van u isključivo ženskom društvu,

Sljedeća je scena prikazala Holly kako otvara dar i prema kameri podiže vibrator, gestu

GIGA

prateći riječima: - Ovo će mi definitivno trebati. Zatim se na ekranu ponovno pojavila Sharon u taksiju.

- Planiramo se pošteno napiti... Na ekranu se zatim vidjelo Hollyino otvaranje šampanjca, zatim „eksanje“ alkoholnih pića za šankom u *Budoiru* i naposljetku opet Holly kako s nakrivljenom tijarom na glavi slamkom pije šampanjac iz boce.

- Obići ćemo neke klubove... - nastavila je Sharon.

U sljedećem su se kadru cure prilično besramno previjale na plesnom podiju *Budoira*, a potom je Sharon u kameru još jednom vrlo is-kreno progovorila:

- Ali nećemo raditi ništa nepristojno ili divlje. Večeras ćemo se pristojno ponašati!

Sljedeća ih je scena prikazala kako se svađaju s trojicom izbaciva-ča koji ih guraju kroz vrata mondenog kluba.

Holly je u šoku i razjapljenih usta buljila u ekran, ne vjerujući vlastitim očima. Okrenula se prema Sharon i shvatila da joj je i prijateljica jednako iznenađena. Muškarci su se samo smijali i tapšali Dec-lana po ramenu, srdačno mu čestitajući što je razotkrio pravo ponašanje njihovih partnerica. Holly, Sharon, Denise, Abbey pa čak i Cia-ra od neugodnosti su se skutirile na stolcima.

Što je to Declan napravio, dovraga?

OSAMNAEST

Klub *Diva* utonuo je u potpunu tišinu dok je publika s nestrpljenjem iščekivala sljedeću scenu na ekranu. Holly se jedva usudila disati; bojala se onoga što se moglo pojaviti na ekranu. Možda se cure prisjete svega onoga što su tako prikladno zaboravile u vezi s tom noći, no ona se osobno najozbiljnije prestrašila istine. Očito su bile strašno pijane kad su apsolutno sve zaboravile. Osim ako netko ne laže, a ako laže, taj netko je sada još nervozniji od nje. Zagledala je svaku svoju prijateljicu u prostoriji i shvatila da baš svaka grize nokte. Stisnula je prste u fige.

Na ekranu se pojavio novi naslov. *Darovi*.

- Prvo otvori moj! - s televizijskog se ekrana zaderala Ciara, bacajući se prema Holly s darom u ruci i usput rušeći Sharon s kauča. Čitav je klub prasnuo u smijeh dok je kadar prikazivao Abbey kako podiže prestravlenu Sharon s poda. Ciara je ustala sa stolca do Da-nielovog i prikrala se u zaštitničko društvo ostalih djevojaka. Svi su razdragano uzdisali nad scenama otvaranja Hollyinih darova, a Holly se u grlu stisnulo dok je Declanova kamera tijekom Sharonine zdravice zumirala dvije fotografije na kaminu.

Uslijedio je novi naslov - *Put do grada* i scena djevojaka koje se jedna preko druge guraju u taksi sa sedam sjedala. Bilo je i više nego očito da su pijane. Holly se nemalo iznenadila; bila je sigurna da je u tom trenutku još uvijek bila prilično trijezna.

- Joj, Johne - prema taksistu je zastenjala Holly s ekrana. - Danas sam navršila trideset godina, je li ti to možeš vjerovati?

Taksist John kojemu je do Hollyine dobi bilo jednako stalo kao i do lanjskog snijega pogledao ju je i uz smijeh dobacio: - Ma, još si mlada, Holly.

Glas mu je bio dubok i hrapav, a kamera se usredotočila na Hollyino lice. Užasnula se same sebe. Izgledala je veoma pijano i veoma tužno.

- Ali što da radim, Johne? - zavapila je put taksiste. - Imam trideset godina! Nemam posao, nemam muža, nemam djece i imam trideset godina!

- Jesam li ti to već rekla? - zapitala je, naginjući se prema taksistu. Sharon se na stražnjem sjedalu zahihotala i Holly ju je udarila.

Čulo se kako djevojke u pozadini blebeću i jedna drugoj upadaju u riječ pa normalnom čovjeku nije bilo jasno kako su uopće uspijevale razgovarati.

- Ma daj, Holly, nemoj se na rođendan zamarati takvim stvarima. Zabavljaj se i uživaj! Sutra ćeš razbijati glavu tim glupostima, dušo - brižno joj je odgovorio John. Holly je pred ekranom odlučila da ga mora nazvati i zahvaliti mu.

Kamera se i dalje zadržala na njezinu licu. Naslonila se na prozor i šutjela ostatak vožnje, izgubljena u vlastitim mislima. Sa stolca u klubu, Holly je zapanjeno zurila u vlastiti očajnički izraz. To joj se nikako nije sviđalo. S nelagodom se osvrnula po klubu i uhvatila Danie-lov pogled. Ohrabrujuće joj je namignuo. Uh, ako on misli da joj mora namignuti zbog ohrabrenja, onda to sigurno misle i svi ostali. Slabašno se nasmiješila i ponovno svrnula pogled na ekran gdje se suočila s vlastitim urlanjem nasred ulice O'Connel.

- O. K., cure! Večeras idemo u *Budoir* i ništa nas neće zaustaviti, pogotovo ne oni glupi čuvari koji misle da je klub njihov!

Zatim je odmarširala prema klubu u vijugavoj putanji koja joj se tada činila ravnom. Cure su zaklicale od oduševljenja i krenule za njom.

Sljedeći je kadar prikazao čuvare na vratima *Budoira* koji su odmahivali glavom i govorili: - Zao nam je, ne možete ući večeras.

Čitava je Hollyina obitelj zaurala od smijeha.

- Čekajte da vam objasnim - mirno se čuvarima obratila Denise. - Zar ne znate tko smo mi?

- Ne, ne znamo - zajednički su odgovorili i nastavili ih ignorirati.

- Molim? - ustobočila se Denise i prstom uprla u Holly. - Ne znate nju? Ona je strašno

GIGA

popularna... ovaj... princeza Holly iz kraljevske obitelji... ovaj... kraljevske FINSKE obitelji! Holly se zbunjeno namrštila, a njena braća i roditelji u klubu još jednom zaurkali od smijeha.

- Da sam pisao scenarij, ne bi ispio bolji - smijao se Declan.

- A da? Ona je kraljevskog roda? - podsmjehnuo se čuvar s brkovima.

- Naravno - ozbiljno je odgovorila Denise.

- Finska ima kraljevsku obitelj, Paul? - zapitao je drugoga čuvara.

- Mislim da nema, šefe - odgovorio je Paul.

Holly je poravnala nakrivljenu tijaru na glavi i kraljevski domah-nula dvojici čuvara.

- Vidite? - zadovoljno je graknula Denise. - Bit će vam jako neugodno ako je ne pustite u klub.

- Ako je i pustimo unutra, vi ćete morati ostati vani - dobacio joj je brkati i propustio nekoliko ljudi koji su do tada čekali iza djevojaka. Dok su prolazili, Holly im je svima kraljevski domahnula.

- A nenenenene - nasmijala se Denise - Kako ne razumijete? Ja sam njezina... dvorska dama i ne smijem se odvajati od nje.

- Pa ako ste DVORSKA dama, onda možete i pričekati u DVORIŠTU, zar ne? - podsmjehnuo se Paul.

Tom, Jack i John istodobno su prasnuli u smijeh, a Denise je skliznula niz stolac, nastojeći se skriti.

Princeza Holly napokon je progovorila s ekrana: - Moje kraljevsko visočanstvo mora nešto popiti. Visočanstvo je strahovito žedno.

Paul i brkonja lagano su prostenjali dok su nastojali zadržati ozbiljan izraz lica i ne obraćati pozornost na djevojke.

- Ne, stvarno, cure, ne možete večeras u klub, trebale biste biti članovi.

- Ali ja sam član kraljevske obitelji - strogo je odbrusila Holly. -Sve ću vas dati pogubiti!

Izgovorivši to, zamahnula je prema glavama dvojice muškaraca, ali ju je Denise zaustavila.

- Časna riječ, ni ja ni princeza nećemo vam stvarati nikakve nevolje, samo nas pustite unutra na nekoliko pića - nagovarala je čuvar.

Brkati ih je nekoliko trenutaka promatrao, a zatim podigao pogled prema nebu i uzdahnio.

- Ajde, dobro. Uđite - odmaknuo se i propustio ih u klub.

- Bog vas blagoslovio - poručila im je Holly, blagosiljajući ih znakom križa u zraku.

- Dobro, što je sad ona na kraju? - nasmijao se Paul dok je Holly zamicala za vratima kluba. - Princeza ili svećenica?

- Luđakinja - nasmijao se brkonja. - Ali nikad još nisam čuo tako dobru priču.

Kratko su se zahihotali, a zatim ponovo zauzeli strog izraz kad im je prišla Ciara u pratnji Sharon, Abbey i Declana.

- Smijem li sa sobom uvesti svoju snimateljsku ekipu? - samou-vjereno je zapitala savršenim australskim naglaskom.

- Čekajte da pitam šefa - odvratio je Paul i nešto probrbaljao u *walkie-talkie*.

- O. K., aamo naprijed - nakon nekoliko je trenutaka objavio i otvorio im vrata.

- To je ona australska pjevačica, je 1' da? - obratio mu se brkonja. - Aha, Ima onu super pjesmu.

- Daj samo javi dečkima unutra da pripaze na princezu i njezinu dvorsku damu upozorio ga je brkonja. - Da ne bi gnjavile pjevači-cu, a sigurno će je primijetiti zbog te ružičaste kose.

Hollyin se otac u klubu skoro zadavio pićem u navali smijeha, a supruga ga je, hihoćući se, nekoliko puta lupila po leđima.

Gledajući snimke *Budoira* na ekranu, Holly se prisjetila koliko ju je klub razočarao. Oko izgleda njegove unutrašnjosti raspredale su se mnoge tajanstvene priče, a jednom je s curama u nekom časopisu pročitala da se ondje nalazi neki bazen ili kakav sličan vodeni objekt U koji je Madonna pri jednom posjetu navodno skočila i okupala se. Holly je zamišljala golem

vodopad koji se u kaskadama spušta niz zid kluba i nastavlja teći u pjenušavom potočiću kroz cijeli klub dok uz njegove obale sjede slavni i glamurozni, povremeno u bujicu uranjajući čaše, ne bi li ih napunili s još šampanjca. No umjesto pjenušavog vodopada dočeka ju je pozamašan, ali ipak običan akvarij usred kružnoga šanka. Nije imala pojma čemu zapravo služi, ali sve su joj se iluzije raspršile u jednoj sekundi. Mnogo manja nego što ju je zamišljala, prostorija je bila ukrašena tamnocrvenim i zlatnim tonovima, a na jednom ju je kraju prekidala zlatna zavjesa pred kojom je stajao još jedan zastrašujući čuvar.

Na drugom kraju prostorije kočoperio se golem bračni krevet, podignut na postolje i malo nagnut prema publici. Povrh njegovih zlatnih prekrivača valjale su se dvije mršave manekenke čija se jedina odjeća sastojala od zlatne boje za tijelo i sićušnih tangi. Sve je djelovalo pomalo neukusno.

- Daj pogledaj te tange - zgađeno je uzviknula Denise. - Čovječe, pa flaster koji sam jutros stavila na mali prst je veći!

Tom se na stolcu do njezinoga nasmijao i stao joj grickati mali prst. Holly je odvratila pogled i nastavila pratiti zbivanja na ekranu.

- Dobra večer dragi gledatelji, ovo su ponoćne vijesti, a ja sam Sharon McCarthy - pred kameru je ustala Sharon, držeći bocu šampanjca umjesto mikrofona. Declan je proširio kadar tako da su se u pozadini nazirali poznati televizijski spikeri za šankom.

- Danas je, na svoj trideseti rođendan, finska princeza Holly konačno dobila pristup u najpoznatiji dublinski klub *Budoir*. U klubu je i australska rokerica Ciara sa svojom filmskom ekipom i... - zastala je i gurnula prst u uho, praveći se da putem ondje smještena mikrofona upravo prima važne vijesti. - I evo, upravo primamo važnu obavijest da je poznati televizijski voditelj Tony Walsh prije nekoliko minuta u klubu viđen SA SMIJEŠKOM na licu. Pokraj mene je i svjedokinja tom revolucionarnom događaju. Dobra večer, Denise.

Denise je pred kamerom zauzela zavodničku pozu.

- Recite nam, Denise, gdje ste bili u odsudnom trenutku?

- Stajala sam kraj stola gospodina Walsha i odjednom spazila što se događa - Denise je uvukla obraze i nasmijala se kameri.

- Možete li nam točno objasniti što se dogodilo?

- Pa, ovaj... stajala sam ondje gledajući svoja posla kad je gospodin Walsh otpio gutljaj iz svoje čaše i odjednom se nasmiješio.

- To je zbilja nevjerovatna vijest, Denise. Jeste li sigurni da je bila riječ o smiješku?

- Pa, ne znam, možda su ga mučili vjetрови pa je napravio grimasu, ali ljudi s kojima sam bila u društvu također su uvjereni da se nasmiješio.

- Znači, bilo je i drugih koji su nazočili tom događaju?

- Da, princeza Holly stajala je kraj mene i sve je vidjela. Kamera se pomakla prema Hollyinu licu i snimila je kako pije šampanjac iz boce na slamku.

- I onda, Holly? Jesu li to bili problemi s napuhanošću ili je ipak bio smiješak?

Holly je najprije izgledala zbunjeno, a zatim je zakolotala očima.

- Hehe, oprostite, ipak je ono prvo. Znate, od šampanjca se uvijek strašno napuhnem...

Klubom se prolomio gromoglasan smijeh. Najglasniji je, kao i uvijek, bio Jack. Holly je od stida prekrila lice rukama.

- Dobro onda... - na ekranu je progovorila Sharon, nastojeći se ne smijati. - Sve u svemu, bile su to ekskluzivne vijesti, dragi gledatelji. Večeras se prva namrgođena faca irske televizije nasmiješila. Vraćamo se u studio.

Smiješak joj je izbljedio s lica kad je shvatila da tik do nje stoji upravo ismijani Tony Walsh i da se uopće ne smješka.

- Dobra večer - procijedila je i zatim se kamera ugasila.

U tom su se trenutku svi u klubu naglas smijali, uključujući i djevojke. Holly je čitava

GIGA

situacija bila toliko nevjerojatna da joj se nije mogla ne smijati..

Kad se kamera ponovo uključila, u njenu se fokusu našlo zrcalo ženskog WC - koje je Declan snimao izvana, kroz odškrinuta vrata. U zrcalu se jasno razabiralo Sharonino i Deniseino lice.

- Samo sam se zezala - promrmrljala je Sharon popravljajući ruž na usnicama..
- Ma, ne obaziri se na tog jadnika, Sharon, vjerojatno mu je samo pun kufer kamera koje mu stalno zuje pred facom. Posebno kad ima slobodnu večer. Mislim, mogu to razumjeti.
- Sad ga još i braniš - zagundala je Sharon.
- Daj začepi, kozo gundava - odbrusila joj je Denise.
- Gdje je Holly? - promijenila je temu Sharon.
- Nemam pojma. Kad sam je posljednji put vidjela, razbacivala se po podiju - odgovorila je Denise. Djevojke su se pogledale i prasnule u smijeh.
- A joj... jedna naša mala Disco Diva - tužno je uzdahnula Sharon. - Nadam se da će naći nekog komada i po'vatat se s njim.
- Da - složila se Denise - O. K., ajmo joj nać komada. Spremila je šminku u torbicu i djevojke su se uputile iz WC-a.

Čim su izašle, iz jednog se odjeljka začulo puštanje vode. Otvorila su se vrata tog odjeljka i pred ogledalo je izašla Holly. Kad je spazila svoje lice na ekranu, Holly se smiješak zamrznuo na usnicama. Kroz odškrinuta su se vrata u zrcalu jasno vidjele Hollyine natečene, crvene oči. Ispuhala je nos i neko vrijeme tjeskobno buljila u vlastiti odraz. Duboko je uzdahnula i niz stube se spustila prema frendicama. Holly se nije mogla sjetiti da je te večeri plakala. Čak je i mislila da se odlično držala. Protrljala je oči i ozbiljno se zabrinula nad svime što slijedi, a čega se nije mogla sjetiti.

Na ekranu se još jednom pojavila crna pozadina i naslov: *Operacija zlatna zavjesa*. Kad ga je spazila, Denise je na sav glas vrisnula: -Isuse Bože! Declane, svinjo jedna! Potom je odjurila u toalet.

Očito se nečega sjetila.

Declan se zacerekao i pripalio još jednu cigaretu.

- Dakle ovako, cure - objavila je Denise na ekranu. - Došlo je vrijeme za Operaciju zlatna zavjesa.
- Ha? - blenule su Holly i Sharon s klupskog kauča na koji su se udobno smjestile.
- Operacija zlatna zavjesa! - povikala je Denise, nastojeći ih povući na noge. - Idemo se infiltrirati u VIP bar!
- Čekaj, ovo ovdje nije VIP bar? - sarkastično je odvrtila Sharon, osvrćući se po klubu.
- Ne! Tamo je VIP-bar! - Denise je prstom uprla u zlatnu zavjesu pred kojom je stajao vjerojatno najviši i najkrupniji muškarac na planetu. - Tamo se zavlače poznati, bogati i slavni!
- Znaš što, Denise - oglasila Holly, udobnije se smještajući na sjedištu. - Baš me briga kamo idu bogati i slavni, meni je super tu gdje jesam.

Denise je zastenjala i zakolutala očima.

- Dajte cure! Ciara i Abbey su tamo! Zašto mi nismo?

Jack se upitno zagledao prema stolcu na kojem je sjedila njegova djevojka, ali Abbey je samo slegnula ramenima. Očito se nitko nije sjećao onoga što se odvijalo na ekranu. Osim Denise, naravno, ali ona je pobjegla u WC. Jack se prestao smješkati, skliznuo je niz stolac i prekrizio ruke na prsima. Očito je jedna stvar bila kad mu je sestra od sebe radila budalu, a sasvim druga kad mu je to činila djevojka. Stavio je noge na stolac pred svojim i do kraja dokumentarca šutio.

Kad su Sharon i Holly na ekranu od Sharon čule da su Abbey i Ciara u VIP sobi, uspravile su se s kauča i pozorno poslušale Deni-sein plan.

- O. K., cure, evo kako ćemo!

GIGA

Holly se okrenula od ekrana i munula Sharon u rebra. Nije se sjećala apsolutno nijedne riječi, nijednog događaja, a na trenutak je čak pomislila da je Declan angažirao glumice koje su im nevjerovatno nalikovale ne bi li im cijeli film podvalio kao groznu psinu. Sharon joj se okrenula razrogačenih očiju i slegnula ramenima. I njoj se činilo kao da te večeri nije bila ondje. Kamera je pratila tri djevojke dok su se približavale zlatnoj zavjesi i pred njom se uzmuvala poput omanje skupine idiota. Kad se Sharon napokon ohrabrila prstom kucnuti o divovska čuvareva ramena i kad se ovaj okrenuo, Denise je iskoristila priliku i pobjegla mu iza zavjese. Puzala je na sve četiri i progurala glavu na drugu stranu, dok joj je stražnjica i dalje ostala za čuvarevim leđima.

Holly ju opalila po stražnjici ne bi li je požurila.

- Vidim ih! - glasno je prosiktala Denise. - Oh, Bože! Razgovara ju s onim hollywoodskim glumcem!

Izvukla je glavu s druge strane zavjese i uzbuđeno se zagledala u Holly. Sharon je u međuvremenu ponestalo tema za razgovor s čuva-rem pa se okrenuo upravo na vrijeme da Denise uhvati na djelu. - Nenenenenenenel -glasno je prosvjedovala dok ju je tjerao natrag.- Ne razumijetel Ovo je švedska princeza Holly! - Finska princeza - ispravila ju je Sharon. - Pardon, finska - ponovila je Denise, i dalje na koljenima. - Evo, ju joj se upravo klanjam. Ajte i vi!

Sharon se pod hitno spustila na koljena i djevojke su se stale kla-njati Hollyinini stopalima. Holly se pak pomalo zbunjeno okrenula prema klubu u kojem su svi zurili u scenu koja se upravo odvijala i ne znajući što bi drugo učinila, kraljevski im mahnula. Nikoga nije osobito zadivila.

- Joj, Holly -jedva je kroz smijeh procijedila njezina majka.

Golemi se izbacivač mašio *walkie-talkieja* i progovorio: - Dečki, imam problema s princezom i dvorskom damom.

Denise se zagledala u obje djevojke i panično prošaptala: - Sakrijte se!

Cure su skočile na noge i pobjegle. Kamera ih je pratila kroz gomilu, ali potpuno su se izgubile.

Na svojem stolcu u klubu *Diva*, Holly je zastenjala i prekrila lice rukama kad joj je napokon postalo jasno što će se dogoditi.

DEVETNAEST

Paul i brkonja dotrčali su klub i kraj zlatne se zavjese susreli s golemim izbacivačem.

- Što je bilo? - zapitao je brkonja.

- Cure na koje ste me upozorili pokušale su prijeći na drugu stranu - ozbiljno im je uzvratilo golemi. Imao je izraz lica po kojemu bi čovjek zaključio da je na prethodnom poslu hladnokrvno ubijao ljude kad bi se pokušali provući „na drugu stranu”. Takvo je kršenje pravila shvaćao vrlo ozbiljno.

- Gdje su? - zapitao je brkonja.

Golemi se zakašljao i pomalo posramljeno pogledao u stranu.

- Skrivaju se, šefe.

- Skrivaju se? - brkonja je zakolutao očima.

- Da, šefe.

- Gdje? U klubu?

- Mislim da su tamo, da.

- Misliš?

- Nisu prošle kraj nas pa mora da su još uvijek ovdje - ubacio se Paul.

- O. K. - uzdahnuo je brkonja. - 'Ajmo ih onda potražiti. Daj do-vedi nekoga da pazi na zavjesu.

Kamera je potajno pratila trojicu izbacivača dok su patrolirali klubom i zagledavali iza kaučeva, pod stolove, iza zavjesa... čak su i nekoga zamolili da pogleda u ženski zahod.

Članovi su se Hollyine obitelji histerično smijali sceni koju su pratili na ekranu.

Na drugom je kraju kluba započelo nekakvo komešanje pa su se izbacivači uputili onamo.

Oko podija s krevetom okupila se omanja gomila, a dvije su manekenke premazane zlatnom bojom prestale plesati, zapanjeno zureći u krevet. Kamera se približila krevetu i pred očima se promatrača pojavila slika zlatnoga pokrivača ispod kojeg su se koprcale, činilo se, tri svinje. Sharon, Denise i Holly valjale su se pod pokrivačem urlajući jedna na drugu u pogrešnom uvjerenju da pokušavaju bili što neprimjetnije. Gomila oko kreveta se zgusnula i uskoro je netko ugasio glazbu. Tri su se hrpe pod pokrivačem prestale meškoljiti, ne znajući što se događa s druge strane pokrivača.

Izbacivači su odbrojili do tri i povukli prekrivač s kreveta. U kad-ru su se pojavile tri veoma iznenađene djevojke nalik jelenima zasli-

jepljenim u automobilskim farovima. Nepomično su ležale na leđima ruku ukočenih uz tijela.

Kraljevsko je visočanstvo moralo malo prileći prije odlaska -dramatičnim je otmjenim naglaskom objavila Holly, a druge su dvije djevojke prasnule u smijeh.

- Ajmo, princezo, tulum je gotov - rekao joj je Paul.

Trojica su muškaraca djevojke ispratila iz kluba, uvjeravajući ih da su si za sve vijeke onemogućile ulazak u klub.

- Mogu li samo svojim prijateljicama reći da odlazimo? - zapitala je Sharon.

Izbacivači su coknuli jezikom i ignorirali je.

- Halo? - ustobočila se Sharon. - Je l' ja to pričam sama sa sobom? Pitala sam smijem li frendicama javiti da odlazimo.

- Dosta gluposti, cure - ljutito joj je odvratio brkonja. - Nema tu nikakvih vaših frendica.

- Oprostite, ali dvije su naše frendice u VIP baru -jednako je ljutito uzvratila Sharon. -Jedna ima ružičastu kosu, a druga...

- Cure! - podigao je glas. - Ne dolazi u obzir! Nećete nikoga gnjaviti! Ta mlada dama s ružičastom kosom vam nije frendica.

Ajmo, crta, van dok se niste uvalile u još veće nevolje!

Klubom *Diva* odjeknuo je gromoglasan smijeh.

GIGA

Sceni je došao kraj i na ekranu se pojavio novi naslov *Dugo putovanje kući*. Svih je pet djevojaka bilo u taksiju. Abbey je klečala s glavom nagnutom kroz prozor jer joj je tako naredio taksist.

- Bogme ti neću dopustiti da mi povraćaš po taksiju - viknuo je. - Gurni glavu kroz prozor ili ideš pješice doma.

Abbeyino je lice bilo gotovo ljubičasto od hladnoće i zubi su joj cvokotali, ali nije htjela pješice kući. Ciara se ruku prekriženih na prsima durila na cure zbog toga što su je natjerale da tako rano ode iz kluba, ali još i više zbog toga što su svima otkrile da nije australska rock--pjevačica. Sharon i Denise spavale su jedna drugoj na ramenu.

Kamera se još jednom fokusirala na Holly koja je i ovaj put sjedila na suvozačkom sjedalu, no ovaj put nije gnjavila vozača, nego se naslonila na zaglavlje i kroz vjetrobrian zurila u tamnu noć. Točno se sjetila o čemu je u tom trenutku razmišljala. Vrijeme je za povratak u onu ogromnu, praznu kuću.

- Sretan rođendan, Holly - sa stražnjeg je sjedala dopro slabašan Abbeyin glas.

Holly se okrenula ne bi li joj se smiješkom zahvalila i našla se licem u lice s kamerom.

- Pa zar još uvijek snimaš, Declane? - zapanjeno je zapitala. - Isključi to!

Zatim je bratu iz ruku izbila kameru i na ekranu se pojavio natpis KRAJ.

Kad je Daniel ustao ne bi li upalio svjetla u klubu, Holly je na brzinu ustala sa stolca i nestala za prvim vratima. Morala se malo sabrati prije no što svi počnu pričati o filmu, no zatvorivši za sobom vrata, shvatila je da se nalazi u majušnoj ostavi s metlama, kantama i praznim bačvicama piva. Pomislila je da gluplje skrovište ne bi pronašla ni da ga je pokušavala naći. Sjela je na bačvicu i razmislila o onome sto je upravo odgledala. Bila je šokirana, zbunjena i bijesna na Declana. Rekao je da snima dokumentarac o noćnom životu u Dub-linu, sigurna je da joj nije rekao ni riječi o namjeri da od nje i njenih frendica napravi cirkus. A točno je to napravio. Da ju je pristojno zamolio smije li takvo što učiniti, to bi bilo nešto sasvim drugo. Premda mu ni tada to ne bi dopustila.

No nije sad htjela vikati na Declana pred svima. Osramotio je i nju i njezine prijateljice, no zanemari li to, snimio je odličan film. Da je na ekranu bio bilo tko drugi, veoma bi joj se svidio i smatrala bi ga vrijednim nagrade koju je osvojio. No, na ekranu jest bila ona i zbog toga ne zaslužuje nikakvu nagradu... Dobro, neki su dijelovi bili doista zabavni i smiješni, čak joj niti nije toliko smetalo što su ona i fren-dice ispale šašave. Mučili su je snimci njezine tuge.

Niz lice su joj se slile krokodilske suze i samu je sebe obgrlila ne bi li se utješila. Na televizijskom ekranu vidjela je lice svojih osjećaja. Izgledala je izgubljeno i usamljeno. Gorko je zaplakala za Gerryjem, ali i zbog sebe, a od teških su je jecaja pri svakom udisaju boljela rebra. Nije više htjela biti sama i nije htjela da njena obitelj vidi svu tu tugu koju je tako pažljivo skrivala od njih. Htjela je da joj se Gerry vrati i nije ju bilo briga ni za što drugo. Pa neka se i svakodnevno svađaju, neka budu siromašni i neka izgube kuću, baš je briga! Samo neka joj se vrati. Začula je kako joj se za leđima otvaraju vrata i odmah potom su je obgrlile dvije snažne ruke. Iz nje je u glasnim jecajima provalila višemjesečna tuga.

- Pa što joj je? Nije joj se svidio film? - začula je Declanov zabrinuti glas.

- Pusti je na miru, sine - nježno mu je odvrtila majka, a zatim su se vrata zatvorila i Daniel ju je nježno zaljuljao i pogladio po kosi. Nakon što je, činilo joj se, isplakala sve suze svijeta, Holly se umi-rila i odmakla od Daniela.

- Oprosti - šmrknula je i rukavom obrisala lice. - Nemaš se zašto ispričavati - rekao je, odmaknuo joj ruku s lica i dodao joj maramicu.

U tišini se pokušala sabrati. - Ako te dokumentarac toliko uzrujao, moram ti reći da zbilja nemaš razloga - rekao je sjedajući na kutiju nasuprot njezine.

- Mo'š mislit - sarkastično je prokomentirala brišući suze.

GIGA

- Ne, ozbiljno ti kažem - iskreno ju je uvjeravao. - Meni je bio strašno zabavan. Izgledale ste kao da se sjajno zabavljate.

Nasmiješio joj se.

- Šteta je samo što se ja nisam tako osjećala - tužno je odvrtila.

- Možda se nisi tako osjećala, ali kamera ne snima osjećaje.

- Ne moraš me tješiti - bilo joj je neugodno što je tješi potpuni stranac.

- Ne tješim te. Govorim ti istinu. Nitko osim tebe nije primijetio to što te toliko uznemirilo. Ja nisam primijetio ništa pa ne znam zašto bi itko drugi.

Osjećala se mrvicu bolje.

- Jesi siguran?

- Potpuno siguran - nasmiješio se. - A sad se, molim te, prestani skrivati po svim mogućim neobičnim prostorijama moga kluba jer ću to početi shvaćati osobno.

- Jesu li cure O. K.? - zapitala je, nadajući se da je cijelu dramu samo umislila. Izvana je dopro glasan smijeh.

- Kao što čuješ, odlično su - rekao je, glavom pokazujući na vrata. - Ciara je oduševljena zbog toga što će svi misliti da je rock-zvijez-da, Denise je konačno izašla iz zahoda, a Sharon se cijelo vrijeme smije. Jack se jedino malo naljutio na Abbey zbog toga što je na povratku kući povraćala iz taksija.

Holly se zahihotala.

- Vidiš, nitko nije ni primijetio to što si ti vidjela.

- Hvala ti, Daniele - duboko je udahнула i nasmiješila mu se.

- Spremna za izlazak pred publiku? - zapitao je.

- Valjda.

Iz sobice je izašla u zvukove glasnoga smijeha. Pod upaljenim svjetlima svi su sjedili za stolom i veselo se šalili. Holly je sjela do majke koja ju je zagrlila i poljubila u obraz.

- Meni se film baš svidio - oduševljeno je objavio Jack. - Kad bismo samo uspjeli Declana nagovoriti da svaki put s curama izađe van i ponese kameru, to bi bilo sjajno jer bismo znali što izvode. Je l' tako, Johnne?

Namignuo je Sharoninom suprugu.

- Uvjeravam te da ovo nije bio prikaz našeg tipičnog izlaska - pobunila se Abbey.

Nijedan joj muškarac u prostoriji nije povjerovao.

- Je l' sve O. K., Holly? - zabrinuto ju je zapitao Declan.

Dobacila mu je prijekoran pogled.

- Mislio sam da će ti se svidjeti - još se više zabrinuo.

- Možda bi mi se i svidjelo da sam znala što radiš - prasnula je.

- Ali htio sam te iznenaditi - iskreno ju je uvjeravao.

- Mrzim iznenađenja - rekla je trljajući oči.

- To će te naučiti pameti, sine - upozorio ga je otac. - Ne bi smio snimati ljude bez njihova znanja. To je protuzakonito.

- Odbor za dodjelu nagrade sigurno nije znao da si cure snimao bez njihova znanja - složila se Elizabeth.

- Nećeš im valjda reći, Holly? - zapitao je Declan.

- Neću ako sljedećih nekoliko mjeseci budeš divan prema meni - odgovorila je vrteći među prstima pramen kose. Declan je napravio facu.

- Aj' dobro, kako god hoćeš - rekao je i odmahnuo rukom.

- Iskreno, Holly, meni je film bio skroz zabavan - zahihotala se Sharon, a zatim lupila Denise po nozi: - Ti i tvoja Operacija zlatna zavjesa!

Denise je zakolutala očima.

- Znae što, mogu vam svima reći da više nikad u životu neću piti. Svi su se nasmijali, a Tom ju je zagrlio.

GIGA

- Što je? Zašto se smijete? - nevino je zapitala. - Ozbiljno mislim.
- Kad smo već kod pića, želi li tko štogod popiti? - sa stolca je ustao Daniel. - Jack?
- Može jedan Budweiser, hvala.
- Abbey?
- Ovaj... jedno bijelo vino molim - pristojno je odgovorila.
- Frank?
- Jedan Guinness. Hvala, Daniele. - I ja ću isto to - izjasnio se John. - Sharon?
- Samo Colu, molim te. Holly, hoćeš i ti? - zapitala je prijateljicu i Holly je kimnula.
- Tom?
- Ja ću Jack Daniels i Colu, Dan.
- I ja - oglasio se Declan.
- Denise? - nasmiješio se Daniel.
- Ovaj... ja bih molila... džin i tonik.
- Ha! - svi su viknuli u isti glas.
- Pa dobro! - slegnula je ramenima - Neću umrijet od jedne cuge.

Stajala je pred sudoperom rukava podvrnutih iznad laktova i ribala lonce kad je odjednom začula poznat glas.

- Bok, dušo.

Podigla je glavu i ugledala ga na otvorenim vratima verande.

- O, bok - nasmiješila se.

- Nedostajem ti?

- Naravno.

- Jesi već našla novog muža?

- Naravno. Gore spava u sobi - nasmijala se i obrisala ruke. Gerry je prijekorno coknuo jezikom i zatresao glavom.

- Sad ću otić gore i zadavit ga jer spava u našem krevetu.

- Ma, pusti ga još malo - našalila se, gledajući na sat. - Mora se čovjek odmoriti.

Izgledao je sretno, svjež a lica i još uvijek lijep kao u njezinim uspomenama. Nosio je plavu majicu koju mu je za Božić jedne godine kupila i koju je najviše voljela. Pomno ju je promatrao golemim smeđim očima ispod dugačkih trepavica.

- Hoćeš li ući? - zapitala ga je smješeći se.

- Ne, svratio sam samo da vidim kako si. Je l' sve O. K.? - s rukama u džepovima, naslonio se na dovratnik.

- Tako-tako - odgovorila je, vrteći dlanovima u zraku. - Moglo bi i bolje.

- Čujem da si postala velika televizijska zvijezda - nacerio se.

- Poprilično nevoljko, da - nasmijala se.

- Sad će navalit muškarci - uvjeravao ju je.

- Da, navala je već krenula - nasmijala se i pokazala rukom na sebe. - Ali stalno promašuju gol.

Nasmijao se.

- Nedostaješ mi, Gerry.

- Tu sam ja, u blizini.

- Opet me ostavljaš?

- Za sada, da.

- Vidimo se - nasmiješila se.

S istim se smiješkom i probudila, osjećajući se kao da je spavala danima.

- Dobro jutro, Gerry-prošaptala je sretna, pogleda uprta u strop. S noćnog ormarića zazvonio je telefon.

- Halo?

GIGA

- Isuse Bože, Holly odmah pogledaj današnje novine - panično je vinula Sharon.

DVADESET

Skočila je iz kreveta, navukla trenirku i odvezla se do prvoga dućana. Sa stalka je brzo dograbila novine i stala ih listati ne bi li pronašla ono o čemu je Sharon toliko pričala.

Prodavač se za pultom glasno nakašljao i svratio joj pozornost.

- Niste u knjižnici, mlada damo - opomenuo ju je kad ga je pogledala, glavom pokazujući na novine u njezinoj ruci.

- Znam da nisam - odgovorila mu je razdražena bezobrazlukom.

Stvarno, kako da odabere novine kad nema pojma u kojima je članak koji traži. To ju je razbjesnilo pa je u navali ljutnje izvukla po jedan primjerak svih novina na stalku, tresnuvši ih potom na pult pred prodavača. Čitavo se vrijeme napadno smješkala.

Nemalo se iznenadivši, počeo ih je jedne po jedne ukucavati u blagajnu. Za Hollynim se leđima stvorio red.

Čeznutljivo se zagledala u stalak s čokoladicama, a zatim se osvrnula da vidi gleda li je tko. Svi su buljili pa je glavu brzo okrenula ka pultu. Rukom je posegnula prema stalku i zgrabila dvije najveće čokolade s dna hrpe. Sve su se ostale čokoladice prosule po podu. Srednjoškolac za njenim leđima prasnuo je u smijeh, a Holly se sagnula ne bi li sredila nered koji je napravila. Srušila je toliko čokoladica da se morala saginjati nekoliko puta. Osim nekoliko glasniha nakašljavanja iz reda za njezinim leđima, u dućanu je vladala potpuna tišina pa je kriomice hrpi na pultu dodala još nekoliko čokoladica.

- Za djecu - glasno je objasnila prodavaču, nadajući se da će je čuti i svi ostali.

Nešto je promrmeljao i nastavio ukucavati robu u kasu. Zatim se sjetila da kod kuće nema ni kapi mlijeka pa je iz reda na brzinu otrčala do hladnjaka na drugom kraju trgovine. Nekoliko je žena u redu pred blagajnom glasno uzdahnulo u znak neodobravanja dok se probijala prema pultu i onamo spuštala litru mlijeka. Prodavač je na trenutak prestao ukucavati i napadno joj se zagledao u lice, no Holly je samo nijemo uzvratila pogled.

- Mark! - povikao je.

Iz jednog se reda polica pojavio prištavi mladac s uređajem za lijepljenje cijena u rukama. -

Da?- zagundao je. -Otvori drugu blagajnu, molim te, izgleda da će ovo potrajati.

Još joj se jednom zapiljio u facu, a Holly mu je uzvratila podrug-ljivom grimasom.

Čitavo vrijeme gledajući u Holly, Mark se stao zavlačiti za drugu blagajnu. Ma, prekrasno, sad sam još i kriva što moraš raditi svoj po-sao. pomislila je. Kad je otvorio blagajnu, svi su se ljudi iz reda za njezinim leđima preselili k njemu. Zadovoljna što je sada više nijedan kupac pozorno ne promatra, zgrabila je još dvije vrećice čipsa i dodala ih gomili pred prodavačem.

- Rođendanska proslava - promrmjlala je usput.

U redu za drugom blagajnom srednjoškolac je tiho zatražio kutiju cigareta.

- Imaš osobnu? - glasno ga je zapitao Mark.

Klinac se zacrvnio i s izrazom nelagode na licu osvrnuo se oko sebe. Holly mu se posprdnno nasmijala i okrenula na drugu stranu.

- Još nešto? - sarkastično ju je zapitao prodavač.

- Ne, hvala, to bi bilo sve - procijedila je kroz stisnute zube. Platila je i još neko vrijeme petljala s novcem, pokušavajući što brže spremi uzvraćeni sitniš.

- Sljedeći! - viknuo je prodavač.

- Dobar dan, molim vas kutiju *Bensona* i...

- Čekajte - prekinula ga je Holly i obratila se prodavaču, promatrajući hrpu artikala koje je kupila i koji su još uvijek stajali na pultu. - Mogu li dobiti vrećicu?

- Malo pričekajte - otesao se prodavač - Prvo da riješim ovog gospodina. Što biste ono rekli? Cigarete, zar ne?

- Da, molim vas - odgovorio je kupac, pogledom se ispričavajući Holly.

GIGA

- A što biste vi još htjeli? - drsko joj se obratio prodavač.

- Vrećicu - bijesno je prosiktala.

- To bi bilo još dvadeset centi.

Glasno je uzdahnula i stala prekapati po novcu. Za leđima joj se stvorio još jedan red.

- Mark, daj opet otvori drugu blagajnu - naglašeno je podviknuo prodavač.

Konačno iskopavši novčić iz novčarke, tresnula ga je na pult pred prodavača i stala trpati stvari u vrećicu.

- Sljedeći - viknuo je prodavač i zagledao joj se preko ramena. Pod pritiskom njegove nestrpljivosti stala je žurno trpati ostatak novina u vrećicu.

- Pričekat ću dok gospoda završi - pristojno je odgovorio sljedeći kupac.

Zahvalno mu se nasmiješila i gundajući krenula prema izlaznim vratima. Upravo kad je htjela izaći, odjednom se oglasio Mark:

- Hej, pa vi ste ona cura s televizije!

Naglo se trgnula i okrenula, a plastična ručka na vrećici prekinula se pod težinom novina. Sve se rasulo po podu.

Ljubazni se kupac sagnuo ne bi li joj pomogao u skupljanju robe, a ostatak trgovine sa zanimanjem je promatrao, pitajući se tko je točno „cura s televizije“.

- To ste bili vi, zar ne? - nasmijao se Mark. Holly mu se slabašno nasmiješila.

- Znao sam - uzbuđeno je pljesnuo rukama. - Totalno ste *cool*! Pužući na sve četiri i skupljajući razasutu robu nije se osjećala nimalo *cool*, pa se u neprilici zacrvjenjela.

- Ovaj... oprostite - zamucala je ustajući. - Mogu li dobiti drugu vrećicu?

- Da, ali to vam je dvadeset...

- Evo, evo - prekinuo ga je učtivo kupac, stavljajući mu na pult novčić od dvadeset centi.

Pomalo zbunjen, prodavač je nastavio s poslom.

- Zovem se Rob - predstavio joj se ljubazni kupac, pomažući joj utrpati čokolade u vrećicu.

- Ja sam Holly - prihvatila je ispruženu ruku, pomalo zbunjena njegovom susretljivošću. - I čokoholičarka sam.

Nasmijao se.

- Hvala na pomoći - rekla je uspravljajući se.

- Nema na čemu.

Pridržao joj je vrata pri izlasku. Opazila je da je zgodan - nešto stariji od nje i očiju čudnovato sivozelene boje. Zmirnula je i pomnije ga promotrila.

Nakašljao se.

Zacrvjenjela se shvativši da bulji kao kakva luđakinja, izašla iz trgovine slala gurati vrećicu na stražnje sjedalo svog automobila. Po-

tom je spazila Roba. Srce joj je blago poskočilo.

- Evo mene opet - rekao je prilazeći. - Ovaj... htio sam vas pita-ti jeste li možda za piće?

Nasmijao se i pogledao na sat. - Ustvari, još je prerano za piće, ali mogli bismo na kavu.

Veoma se samouvjereno oslonio na auto do njezina, ruku u dže-povima i neobičnih očiju uprtih ravno u nju. Začudo, nije joj bilo neugodno zbog njegova ponašanja; pozvao ju je na kavu veoma opušteno i mirno, kao da je takav poziv potpuno nepoznatoj ženi najnor-malnija stvar na svijetu. Možda čak i jest, pomislila je. Možda se ljudi danas lako upoznaju.

- Ovaj... - zamislila se. Što ima lošeg u odlasku na kavu s čovjekom koji joj je tako ljubazno pomogao? Pogotovo kad je tako privlačan. No, bez obzira na njegov izgled, čezne za društvom, a Rob se čini zgodnim, pristojnim i simpatičnim. Sharon i Denise su na poslu, ni mami ne može smetati stalnim svraćanjem na kavu i već joj je krajnje vrijeme da počne upoznavati nove ljude. Većina zajedničkih prijatelja koje je imala s Gerryjem bili su njegovi kolege s posla i otkad joj je suprug umro, jedva da su joj i jednom pokucali na vrata. Nema veze, pomislila je, barem je saznala tko su joj pravi prijatelji.

Kad je već zaustila ne bi li prihvatila Robov poziv, odjednom je pogledao njezinu ruku i

lagano se ukočio. Smiješak mu je izbljedio s lica.

- Uh, oprostite, nisam znao... - promrmljao je i udaljio se od nje kao da je prijenosnik neke zarazne bolesti. - Ionako mi se žuri.

Još se jednom nasmiješio i požurio niz ulicu.

Zbunjeno je zurila za njim. Zar je nešto krivo rekla? Predugo je oklijevala s odgovorom?

Prekršila je neko novo pravilo ponašanja prema novim znancima? Spustila je pogled prema ruci koja ga je tako naprasno otjerala i duboko uzdahnula trljajući čelo. Na prstu joj se lijeve ruke, naime, okupan suncem sjajio vjenčani prsten.

Ostao joj je samo srednjoškolac koji je, sa skupinom prijatelja i cigaretom u ustima, prošao kraj nje i posprdno joj se nasmijao.

Sve se urotilo protiv nje.

Tresnula je vratima automobila i osvrnula se oko sebe. Nije joj se išlo kući. Bilo joj je dosta cjelodnevnog buljenja u zidove i razgovora koje je vodila sama sa sobom. Tek je deset ujutro, a vani je predivan, sunčan dan. Želudac joj se javio kad je na drugoj strani ulice spazila da u *Masnoj žlici*, njezinom kvartovskom kafiću, upravo iznose stolove na terasu. Žarko je poželjela velik i slastan irski doručak. Izvukla je sunčane naočale iz odjeljka za rukavice, objema rukama obuhvatila svežanj upravo kupljenih novina i uputila se preko ceste. Bucmasta konobarica s velikom pustom i crveno-bijelom kariranom pregačom preko šarene haljine upravo je čistila stolove. Holly se osjećala kao da je netom stupila u seosku kuhinju.

- Konačno smo stolove iznijeli na sunce - veselo je rekla kad je spazila Holly.

- Da, divan dan, zar ne - odvrtila je Holly i zajedno se sa simpatičnom debeljucom zagledala u plavo nebo. Zanimljivo kako lijep dan u Irskoj odmah postaje glavna dnevna tema razgovora. Lijepo je vrijeme toliko rijetko da ga svi doživljavaju kao poseban blagoslov.

- Sjest ćete ovdje, vani?

- Pa mogla bih iskoristiti to sunce, inače će mi pobjeći za sat vremena - nasmijala se Holly i sjela za jedan stol.

- Oh, malo optimizma, dušo - nasmiješila se konobarica i krenula prema unutrašnjosti kafića. - Donijet ću vam jelovnik.

- Ne, ne trebate - viknula je Holly. - Znam što želim. Donesite mi kompletan irski doručak.

- Nema problema, dušo - odvrtila je konobarica i iznenađeno zirnula prema gomili novina koju je Holly spustila na stol. - Zar otvarate kiosk?

Holly je prasnula u smijeh kad je na vrhu svoje gomilice spazila naslovnicu *Arapskog glasnika*. Grabeći sve novine sa stalka u trgovini nije uopće razmišljala o tome da u *Arapskom glasniku* vjerojatno nema članka o Declanovom dokumentarcu.

- Iskreno govoreći, dušo - dobacila joj je konobarica čisteći stol do njezina - svima biste nam učinili uslugu kad biste onog starog majmuna konkurencijom istjerali iz kvarta.

Rečenicu je popratila ljutitim pogledom uprtim u trgovinu iz koje je Holly upravo izašla i odgegala se u kafić. Holly se od srca nasmijala.

Neko je vrijeme samo sjedila na terasi i promatrala svijet oko sebe. Oduvijek je voljela gledati ljude, slušati djeliće njihovih razgovora i zavirivati u zatvorene kadrove njihova života.

Obožavala je igru nagađanja o prolaznikovoj profesiji, mjestu stanovanja, mjestu na koje se uputio, bračnom stanju... Upravo je zbog toga zajedno sa Sharon voljela piti kavu u

Bewleyjevom kafiću nad ulicom Grafton. Bilo je to najbolje mjesto za promatranje ljudi i djevojke bi zajednički kratile vrijeme izmišljanjem priča o životu prolaznika. Holly se u posljednje vrijeme sve više bavila takvom razonodom, što je svakako bio pokazatelj koliko su joj misli zaokupljene životom drugih ljudi, a slabo usredotočene na vlastiti. Tako je i u tom trenutku upravo smišljala priču o čovjeku koji je šetao pločnikom pod ruku sa ženom. U svojoj ga je mašti pretvorila u prikrivenog homoseksualca, a muškarca koji im je upravo stizao u susret u njegova tajnog ljubavnika pa se, sva kao na iglama, zagledala u njihova lica ne bi li spazila kakvu sitnu naznaku ili pogled pri susretu. Na njezino veliko čuđenje, nije se

GIGA

dogodilo samo to nego je sve troje pri prolasku kraj njezinog stola zastalo. Jedva je suspregnula glasan hihot.

- Oprostite, možete li mi kazati koliko je sati? - tajni je ljubavnik zapitao prikrivenog homoseksualca.

- Da, sad je deset i petnaest - odgovorio je prikriveni gej nakon kratkog pogleda na ručni sat.

- Puno hvala - odgovorio mu je tajni ljubavnik i kratko ga potapšao po nadlaktici.

I lolly je to savršeno uklopila u svoju priču. Bilo je jasno kao dan da na taj način dogovaraju sastanak. Promatrala je prolaznike još neko vrijeme, sve dok joj to nije dojadilo i sve dok se nije odlučila vratiti vlastitom životu.

Krenula je s prelistavanjem tabloida i naišla na članak koji joj je privukao pažnju.

„Djevojke i grad“ ruši rekorde gledanosti

Svi vi koji ste nekom nesrećom propustili prikazivanje iznimno zabavnog televizijskog dokumentarca „Djevojke i grad“ prošle srijede - ne očajavajte. Film se uskoro vraća na male ekrane.

Duhoviti dokumentarne snimljen pod režiserskom palicom Irca Declana Kennedyja prati pet dublinskih djevojaka pri izlasku u noćni život. Petorka nam razotkriva tajnoviti svijet slavnih u mondenom klubu „Bu-doir“ i pola sata nas nasmijava do suza.

Pri prvom prikazivanju na Kanalu 4 prošle srijede dokumentarac je postigao rekordnu gledanost. Ispitivanja pokazuju da ga je povrh irske publike gledalo i četiri milijuna gledatelja iz Velike Britanije, a repriza se očekuje u nedjelju u 23 sata na Kanalu 4. Nemojte propustiti ovaj televizijski dragulji

Čitajući članak, Holly se nastojala smiriti. Vijesti su očito bile odlične za Declana, ali katastrofalne po nju. Već je i prvo prikazivanje bilo dovoljno užasno. Nije se ni usudila pomisliti na reprizu. Morat će ozbiljno porazgovarati s Declanom. One ga je večeri u klubu *Diva* pustila na miru jer nije htjela dramiti pred ljudima, no sada već zbilja ima dovoljno problema i bez te grozne reprize.

Listajući ostatak novina, shvatila je i o čemu joj je Sharon buncala preko telefona. Nije bilo tabloida koji nije objavio članak o doku-mentarcu, a u jednome se čak i našla slika Denise, Sharon i Holly od prije nekoliko godina. Nije imala pojma kako su je se dokopali. Ozbiljne su se novine, na sreću, uglavnom sastojale od ozbiljnih vijesti. Da su i one objavile vijest o dokumentarcu, Holly bi se ozbiljno zabrinula nad duhovnim stanjem svijeta. Ipak, nije joj bilo drago zbog izdašne uporabe izraza „razuzdane djevojke“, „pijane cure“ i napomene koju su tiskale jedne novine, a u kojoj se tvrdilo da su „spremljene na sve“. Što je to trebalo značiti?

Kad joj je konobarica napokon donijela hranu, Holly se zapanjeno zagledala u sadržaj pladnja. Nema šanse da sve to pojede!

- Ovo će te malo udebljati, dušo - rekla joj je simpatična debelju-ca i k tome još dodala: - Nabaci malo mesa na te kosti, stvarno si premršava.

Skoro se zahvalila na komplimentu.

Na pladnju su se nalazile kobasice, slanina, jaja, prženi krumpiri-ći, prženi grah, gljive, rajčice i pet kriški prepečenca. Ogledala se oko sebe, nadajući se da je nitko ne promatra i ne misli kakvo je prase. Spazila je dosadnog srednjoškolca s grupom prijatelja i smjesta zgrabila pladanj te otrčala u kafić. Appetit joj se nakon duljeg vremena ponovno vratio i čvrsto je odlučila da joj neki glupi prištavac neće uništiti uživanje u jelu.

Mora da je u *Masnoj žlici* ostala mnogo dulje nego što joj se činilo jer je u trenutku kad je stigla pred roditeljsku kuću u Portmarno-cku bilo već dva popodne. Vrijeme se unatoč njezinim predviđanjima nije pokvarilo i sunce je još uvijek sjalo s kristalno plavog neba. Pri pogledu na natrpanu plažu ispred kuće njezinih roditelja bilo je teško razaznati gdje prestaje

GIGA

more, a gdje počinje nebo. Autobusi su na obližnjoj postaji neprekidno iskrcavali gomile ljudi, a zrakom se širio ugodan miris losiona za sunčanje. Grupice srednjoškolaca valjale su se po travnjaku slušajući glasnu glazbu s prijenosnih stereouređaja i zajedno s mirisom losiona za sunčanje podsjećali Holly na sretne uspomene iz djetinjstva.

Ni nakon četvrtoga pritiska na zvono nitko joj nije otvorio vrata. Znala je da netko mora biti kod kuće jer su prozori na prvom katu bili širom otvoreni. Mama i tata nikad ne bi otišli iz kuće ne zatvorivši prozore, osobito ne u doba kad se plažom mota toliko ljudi. Zaobišla je kuću i kroz stražnje se prozore zagledala u dnevni boravak, ne bi li ondje spazila kakav znak života. Već je htjela odustati i uputiti se u šetnju plažom kad je začula glasan okršaj između Declana i Ciare.

- CIARA, OTVORI VRATA!

- REKLA SAM TI DA IMAM POSLA! - zavrištala je Ciara.

- I JA ISTO!

Zabavljena vrištećim dijalogom, Holly je još jednom pozvonila na vrata i dolila ulje na vatru.

- DECLAN!!! Uh, zbilja se proderala iz petnih žila.

- TI OTVORI VRATA, LIJENA KRAVO! - MOLIM??? JA SAM LIJENA KRAVA?!

Holly je iz torbice izvukla mobitel i nazvala ih. - CIARA, JAVI SE NA TELEFON!!! - NECU!!!

- O, majku mu! - Holly je izgubila strpljenje i odbirala Declanov broj mobitela.

-Da?

- Declane, otvori prokleta vrata ili ću ih razvalit - viknula je na brata.

- Uh, *sorry*, Holly, mislio sam da ti je Ciara otvorila - slagao je. Otvorio joj je vrata samo u boksericama i Holly je utrčala u predsoblje.

- Isuse Bože! Nadam se da se tako ne derete svaki put kad netko zazvoni.

Mirno je slegnuo ramenima.

- Mama i tata su izašli - lijeno joj je dobacio i uputio se na kat.

- Hej, kamo si krenuo?

- Natrag u krevet.

- A ne, ne ideš nikamo - mirno mu je uzvratila Holly. - Sjest ćeš tu kraj mene - potapšala je kauč. - I lijepo ćemo porazgovarati o *Djevojkama i gradu*.

- Neeee - zastenjao je Declan. - Zašto baš sada? Zbilja sam umoran.

Protrljao je oči rukama, ali Holly nije imala nimalo suosjećanja.

- Pobogu, dva su sata popodne, kako možeš biti tako pospan u ovo doba?

- Došao sam kući prije samo nekoliko sati - vragolasto joj je odgovorio, namigujući.

Ne samo što sad više nije suosjećala s njim nego je povrh toga i postala ljubomorna.

- Sjedni ovamo! - naredila mu je.

Još jednom je zastenjao, ali se ipak dovukao do kauča, srušio se na nj i izvalio se koliko je dug i širok, ne ostavljajući Holly ni centimetra mjesta za sjedenje. Zakolutala je očima i dovukla fotelju.

- Sad se osjećam ko da sam kod psihijatra - nasmijao se Declan, prekrižio ruke pod glavom i zagledao se u strop.

- I trebaš se tako osjećati jer ću ti isprati mozak.

- Joj, zar baš moraš? - zakenjkao je. - Već smo pričali onu večer.

- Čekaj, zar si zbilja mislio da je to sve što ti imam kazati o filmu? *Sorry, Declane, ali ne sviđa mi se kako si javno osramotio i mene i moje frendice, ali dobro, vidimo se sljedeći tjedan?* Mislio si da će ostati na tome?

- Očito neće.

- Daj, Declane - malo se smekšala. - Samo bih htjela znati zašto ti se učinilo tako genijalnim da nas snimaš bez našeg znanja.

- Znale ste da vas snimam - branio se.

GIGA

- Da, ali za dokumentarac o noćnom životu! - podigla je glas.

- Pa i ispao je dokumentarac o noćnom životu - nasmijao se.

- Strašno smiješno - prasnula je i Declan se istoga trenutka prestao smijati. U sebi je odbrojala do deset da ga ne bi prežestoko napala.

- Gle, Declane - tiho je procijedila. - Ne čini li ti se da i bez tog dokumentarca trenutačno prolazim kroz dovoljno teško razdoblje? A to si napravio bez mog znanja. Zbilja ne shvaćam zašto si mi to napravio.

Ustao je i naglo se uozbiljio.

- Znam, Holly. Znam da si prošla kroz pakao, ali mislio sam da će te film oraspoložiti. Nisam ti lagao kad sam rekao da snimam dokumentarac o noćnom životu jer sam to zbilja planirao snimiti. Ali kad sam na faksu počeo montirati materijal, svima se toliko svidjelo da sam to morao prikazati.

- Da, ali sve si nas prikazao na televiziji.

- Fakat nisam znao da je to nagrada - uvjeravao ju je širom otvorenih očiju. - Nitko to nije znao, čak ni moji profesori. A kad sam pobijedio, što sam trebao napraviti? Nisam mogao odbiti.

Odustala je od daljnjeg uvjeravanja i zarila ruke u kosu.

- A zbilja sam mislio da će ti se svidjeti - nasmiješio se. - Čak sam se posavjetovao s Ciarom i ona je isto mislila da će ti se svidjeti. Zbilja mi je žao što sam te uzrujao.

Shvativši da joj je brat došla imao dobre namjere, ma koliko glup bio njihov ishod, Holly je čitavo vrijeme samo kimala glavom, prihvatajući objašnjenja i isprike. No odjednom je zastala. Što je to upravo rekao? Uspravila se i zapanjeno ga pogledala.

- Čekaj, Ciara je znala za film?

Declan se istog trena ukipio i pokušao smisliti način kako da se iz-vuče nevolje. Nakon što mu na pamet nije pao baš nijedan izlaz iz neugodne situacije, bacio se na kauč i pokrio se jastukom po glavi. Bilo mu je jasno da je upravo prouzrokovao treći svjetski rat.

- Joj, Holly, nemoj joj ništa reći, ubit će me - promrmljao je ispod jastuka.

Skočila je s fotelje i pojurila na kat, glasno nabijajući svakim ko-rakom po stubama ne bi li Ciara dala do znanja da je ozbiljno ljuta. Čitavim je putem i glasno prijetila sestri te joj na vrhu stubišta snažno zalupala na vrata.

- Ne ulazi! - poručila joj je Ciara.

- Totalno si nadrapala! - vrisnula je Holly. Banula joj je u sobu s najljucim izrazom lica koji je uspjela nabaciti.

- Rekla sam ti da ne ulaziš! - zavapila je Ciara.

Holly joj se upravo spremala u lice istresti gomilu žestokih uvreda kad je shvatila da Ciara sjedi na podu s nečim poput fotoalbuma i da joj je lice obliveno suzama.

DVADESET I JEDAN

- Ajme, Ciara, što se dogodilo? - nježno je zapitala Holly. Ozbiljno se zabrinula; nije se mogla sjetiti kad je posljednji put vidjela uplakanu Ciaru. Ustvari, nikad je nije vidjela uplakanu, čak joj se činilo da Ciara nikad nije ni plakala. Ako se sad rasplakala, mora da je riječ o nečemu ozbiljnom.

- Ništa se nije dogodilo - odgovorila je Ciara, naglo zatvarajući fotoalbum i skrivajući ga pod krevet. Očito joj je bilo neugodno što ju je netko uhvatio u plaču. Brzo je rukavom obrisala lice i nabacila non-šalantan izraz.

Declan je u prizemlju promolio glavu ispod jastuka. S kata nisu dopirali nikakvi zvuči i to ga je plašilo. Pobjao se da su Ciara i Holly nešto učinile jedna drugoj. Na prstima se došuljao uz stube i stao prisluškivati na vratima Ciarine sobe.

- Nešto se ipak dogodilo - rekla je Holly prilazeći sestri te sjedajući na pod. Nije baš znala kako se ponašati prema Ciari u takvoj situaciji. Potpuno su zamijenile uloge; još je u djetinjstvu uvijek Holly bila ta koja je stalno plakala. Ciara je uvijek bila jaka.

- Sve je u redu - otrešla se na Holly.

- O. K. - prihvatila je Holly - Ali ako te nešto muči, slobodno mi se možeš obratiti, to znaš? Ciara joj nikako nije htjela pogledati u oči, ali je kimnula glavom. Holly je već počela ustajati s poda kad je Ciara odjednom briznula u plač. Brzo se vrativši na pod, Holly je zagrlila sestru i počela je gladiti po svilenkastoj ružičastoj kosi. Ciara joj je tiho plakala u zagrljaju.

- Hoćeš mi reći što se dogodilo? - tiho ju je zapitala i Ciara je progrgoljila neki nerazumljiv odgovor, izvukla joj se iz zagrljaja i ispod kreveta izvukla fotoalbum. Drhtavo ga je otvorila i preskočila prvih nekoliko stranica.

- Evo, on - tužno je obznanila, prstom pokazujući na fotografiju sebe i nekog nepoznatog momka. Holly je jedva prepoznala sestru. Izgledala je potpuno drukčije i mnogo mlade. Fotografija je snimljena jednog sunčanog dana na brodu pred sydneyjskom operom, a prikazivala je Ciaru kako s izrazom goleme sreće na licu sjedi u krilu mladoga muškarca i grli ga objema rukama oko vrata. Momak joj je uzvraćao osmijeh. Holly se nije mogla dovoljno načuditi. Djevojka na slici imala je blond kosu kakvu na Ciari nikada dotad nije vidjela i presretan osmijeh. Lice joj je bilo meko i nježno, a o stavu koji je govorio da će odgristi glavu svakome tko joj se zamjeri nije bilo ni traga.

- To ti je dečko? - oprezno je zapitala.

- Bio je - šmrknula je Ciara. Jedna je suza pala na fotografiju.

- Zbog njega si se vratila kući? - nježno ju je zapitala Holly, brišući joj suzu.

Kimnula je glavom.

- Želiš li mi kazati što se dogodilo? Ciara je duboko uzdahnula.

- Posvađali smo se.

- Nije te valjda... - zastala je i pažljivo probrala riječi. - Nije te ozlijedio ili tako nešto?

Ciara je odmahнула glavom.

- Ne - promucala je. - Posvađali smo se oko nečeg zbilja glupog, ja sam mu rekla da odlazim i on je rekao da mu je baš drago...

Ponovno je briznula u plač i Holly ju je zagrlila, strpljivo čekajući da joj se sestra dovoljno pribere kako bi nastavila s pričom.

- Nije me čak niti došao ispratiti na aerodrom.

Holly ju je pogladila po leđima kao da u rukama drži bebu koja treba podrignuti nakon obilnog obroka. Nadala se samo da Ciara neće povratiti, kao što se to ponekad događa s bebama.

- Je li te koji put nazvao otkad si došla?

- Ne, a doma sam već dva mjeseca, Holly - zavapila je Ciara i pogledala je toliko tužnim očima da je i sama Holly poželjela plakati. Smjesta je zamrzila momka sa slike. Kako li je

GIGA

samo mogao to učiniti njezinoj sestrici? Pokušala joj se ohrabrujuće nasmiješiti.

- Pa možda onda taj dečko nije bio onaj pravi, zar ne? Ciara je ponovo zaplakala.

- Zbilja volim Matthewa, a svađa je bila zbilja glupa. Rezervirala sam kartu samo zato što sam bila ljuta, mislila sam da me neće pustiti da odem...

Zatim je dugo gledala u fotografiju na podu.

Kroz otvoren su prozor dopirali zvuči mora i smijeha s plaže. U djetinjstvu je dijelila tu sobu s Ciarom pa su je poznati mirisi i zvukovi umirivali. Umirila se i Ciara.

- Oprosti, Holly - šmrcnula je.

- Ma daj, uopće nema potrebe za ispričavanjem - odvrtila joj je Holly, stišćući joj ruku. - Trebala si mi to reći čim si došla. Nisi smjela sve to držati u sebi.

- Ali ovo je najobičnija glupost prema onome što se dogodilo tebi. Čak mi je i glupo plakati nad tim - obrisala je suze, ljuta na samu sebe.

Holly se najozbiljnije zapanjila.

- Ciara, to je ozbiljan problem. Uvijek je teško kad izgubiš nekoga koga voliš, bez obzira na to je li taj netko živ ili... - nije se mogla prisiliti na dovršavanje te rečenice. - Naravno da mi uvijek sve možeš ispričati.

- Ma znam, ali ti si uvijek tako hrabra, Holly Ne znam kako ti to uspijeva. A ja ovdje tulim zbog glupog dečka s kojim sam bila nekoliko mjeseci.

- Ja? Hrabra? - nasmijala se Holly. - Da sam barem hrabra!

- Pa jesi - inzistirala je Ciara. - Svi to kažu. Zbilja si se dobro držala kroz sve to. Da sam ja na tvom mjestu, ležala bih negdje u jarku.

- Bolje ti je da mi ne daješ takve ideje, Ciara - nasmiješila joj se Holly, pitajući se tko ju je to nazvao tako hrabrom.

- Ali sad si dobro, je li? - zabrinuto je zapitala Ciara, pomno proučavajući Hollyino lice.

Holly se zagledala u svoje ruke i poigrala se s vjenčanim prstenom. Neko je vrijeme razmišljala o odgovoru i izgubila se u mislima. Ciara je, potpuno netipično za njezin karakter, strpljivo sjedila i čekala odgovor.

- Hm, jesam li dobro? - zamišljeno je ponovila Holly Pogledom je obuhvatila zbirku plišanih medvjedića i lutaka koju njezini roditelji nikako nisu htjeli izbaciti iz kuće.

- Pa, znaš što... Svakoga dana osjećam milijun različitih stvari. Usamljena sam, umorna sam, tužna sam, sretna sam... jedna od tih stvari je valjda i taj *dobro*.

Tužno se nasmiješila sestri.

- Ali zbilja si hrabra - uvjerala ju je Ciara. - I mirna. I kontrolirana i organizirana.

Holly je polako odmahнула glavom.

- Nisam ti ja, Ciara, hrabra. Ti si hrabra. Oduvijek si ti bila ta koja je bila hrabra. A što se tiče kontrole i organizacije, ja živim od jednoga dana do drugoga i nemam pojma što slijedi.

Ciara se namrštila i ovaj put žešće odmahнула glavom. - Ne, Holly, ja uopće nisam hrabra.

- Bogme jesi - ustrajala je Holly. - Skačeš iz aviona, voziš *snow-botrd* po liticama...

Pokušala se sjetiti još nekih ludosti koje je Ciara izvodila, ali mla-đa ju je sestra naglo prekinula.

- Ma, daj, Holly! To nije hrabrost, to je ludost! Svatko može oti-ći na *bungee jumping*. I ti bi to mogla.

Hollyine su se oči prestravljeno razrogačile i odmahнула je glavom

- Ma, mogla bi, samo da hoćeš - nježno ju je uvjerala Ciara. - Vjeruj mi, nema ničega hrabrog u tome.

Holly ju je pogledala i jednako nježnim tonom odvrtila:

- Da. Ali isto tako, da tebi umre muž, i ti bi se nosila s time. Nema u tome nikakve hrabrosti. Nemaš izbora.

Neko su vrijeme samo gledale jedna u drugu, svjesne kroz što su sve prošle.

Tišinu je prekinula Ciara.

GIGA

- Izgleda da smo sličnije nego što smo mislile - nasmiješila se starijoj sestri i Holly joj je obgrlila sićušno tijelo.

- Da, a tko bi rekao!

Ciara joj je sa svojim nevinim plavim očima izgledala poput djeteta, a i ona se sama vratila u djetinje doba kad se s Ciarom igrala na podu ili s njom dijelila srednjoškolske tračeve.

Neko su vrijeme sjedile u tišini, samo osluškujući zvukove izvana.

- Htjela si na mene urlati zbog nečega kad si ušla? - zapitala ju je Ciara još nježnijim glasom. Holly se morala nasmijati tome kako joj sestra iskorištava situaciju.

- Ma zaboravi, nije to ništa - odgovorila joj je, gledajući u nebo. Declan je pred vratima obrisao čelo i ispustio uzdah olakšanja. Ovaj se put izvukao. Tiho se odšuljao u krevet i pokušao ponovo zaspati. Tko god bio taj Matthew, duguje mu veliku uslugu. S mobitela mu se oglasio znak za poruku pa je zaškiljio ne bi li pročitao poruku. Tko li je dovraga Sandra? Zatim se sjetio prethodne noći i razvukao usnice u vragolast osmijeh.

DVADESET I DVA

Holly se pred svoju kuću dovezla tek oko osam sati navečer, a vani se još uvijek nije smračilo. Nasmiješila se jer joj svijet pri danjem svjetlu nikada nije izgledao tako depresivnim kao noću. Čitav je dan provela s Ciarom koja joj je pričala o svojim australskim pustolovinama. U nekoliko se sati barem dvadeset puta predomislila - hoće li nazvati Matthewa ili ne, a na rastanku svečano izjavila da više nikada u životu neće s njim prozboriti ni riječi. Vjerojatno ga je nazvala odmah nakon toga.

Na putu od auta do ulaznih vrata na trenutak je zastala, zbunjeno zureći u vrt. Umišlja li ili je nešto uredniji nego kad ga je posljednji put vidjela? Još uvijek je bio u kaosu; na sve je strane rastao korov i nepokošena trava, no izgledao joj je nekako drukčije.

Prenuo ju je zvuk motorne kosilice pa je poskočila i našla se licem u lice sa susjedom koji je uređivao vrt. Zahvalno mu je mahnula, pretpostavljajući da joj je on malo uredio vrt i čovjek joj je uzvratio pozdrav.

U njihovu je kućanstvu uvijek Gerry vodio brigu o vrtu. Nije bio toliko vičan vrtlarstvu koliko mu je Holly bila nesklona pa je netko morao obaviti prljav posao, a Holly je odavno izjavila da ne namjerava ni sekundu svoga vremena posvetiti čučanju u pijesku. Zbog toga im je vrt bio veoma jednostavan - sastojao se samo od malenog travnjaka okruženog s nešto grmlja i cvijeća. Gerry se nije osobito razumio u biljke pa bi katkad sadio cvijeće u krivo godišnje doba ili na krivom mjestu te ga potom bespomoćno promatrao kako vene. No čak je i taj njihov malen travnjak s nešto cvijeća i grmlja sada izgledao zapušteno. Uvenuo je zajedno s Gerryjem.

Razmišljanje o vrtu podsjetilo ju je na orhideju koju joj je Richard darovao za rođendan. Ušla je žurno u kuhinju, nalila vodu u čašu i prelila je preko biljke koja je izgledala iznimno žedno i nimalo zdravo. Smjesta je obećala samoj sebi kako će se bolje brinuti o cvijetu i neće mu dopustiti da uvene. U mikrovalnu je pećnicu ubacila piletinu s curryjem i sjela za kuhinjski stol. S ulice su dopirali zvuči vesele dječje igre. I u djetinjstvu je uživala u dugim ljetnim danima; mama i tata bi im dopuštali dulje igranje na ulici i kasniji odlazak na spavanje. Obnovila je protekli dan i zaključila da je bio dobar, s iznimkom jedne stvari. Zagledala se u prstenje na lijevoj ruci i smjesta osjetila ugriz kriv-nje. Osjećala se užasno kad ju je čovjek iz prodavaonice napustio zbog prstena jer ju je pogledao kao da je flртом započela izvanbračnu vezu, a to joj uopće nije bilo na pameti. Osjećala se krivom čak i zbog kratke pomisli da prihvati njegov poziv na kavu.

Da se kojim slučajem razvela od muža zato što ga više nije mogla podnijeti, pomisao kako joj neki drugi muškarac postaje privlačan ne bi joj bila ni najmanje odbojna. No, ona se nije razvela od muža - muž joj je umro dok su još uvijek bili sretni i zaljubljeni. Nije se tek tako mogla odljubiti samo zato što ga više nije bilo. Još uvijek se osjećala udanom, a odlazak na kavu s drugim muškarcem djelovao joj je kao prcvara. Od same ju je pomisli preplavilo gađenje. Srcem je, dušom i umom još uvijek pripadala Gerryju.

I dalje vrteći prsten oko prsta, zapitala se kad bi ga trebala skinuti. Gerry je umro prije skoro pet mjeseci. Kada bi bilo prikladno skinuti prsten i proglasiti se neudanom? Postoji li neki priručnik za udovice u kojemu piše kad smiju skinuti prsten? I kad ga jednom skine, kamo s njime? U smeće? Na noćni ormarić, pa da je svakodnevno podsjeća na muža? Ne, još uvijek nije spremna dići ruke od Gerryja. Što se nje tiče, još uvijek je živ.

Mikrovalna ju je pećnica zvučnim signalom obavijestila da joj je večera spremna. Izvadila ju je i istresla ravno u smeće. Izgubila je apetit.

Nešto kasnije iste večeri, nazvala ju je Denise.

- Brzo uključi radio na Dublin FM!

Holly je potrčala prema radioaparatu i ubrzo začula poznat glas.

-Ja sam Tom O'Connor, a vi slušate radio Dublin FM. Za sve one koji su se tek sada uključili

GIGA

- pričamo o izbacivačima. Sudeći po količini uvjeravanja koju su cure iz filma *Djevojke i grad* morale primijeniti na njih ne bi li ušle u *Budoir*, što mislite o izbacivačima? Jesu li vam dragi ili ne? Razumijete li zašto su takvi kakvi jesu? Jesu li prestrogi? Broj na koji nam se možete javiti je...

Holly je ponovno podigla slušalicu. Na drugom ju je kraju čekala zaboravljena Denise.

- I? Što kažeš? - zahihotala se.

- Bože, Denise, što smo to napravile?

- Aha, znam - ponovno se zahihotala. Bilo je jasno da uživa u svakoj minuti.

- Jesi li vidjela današnje novine?

- Da, svi su poblesavili. Mislim, slažem se da je dokumentarac dobar, ali sve to što pišu je prilično glupo - odvrtila je Holly.

- Ma, draga, meni je to sve super. I još mi je više super zato što sam i sama u tom filmu - nasmijala se Denise.

- Mogla sam si mislit da će to tebi biti super - odgovorila je Holly. Razgovor je zamro na neko vrijeme dok su djevojke slušale prvoga

slušatelja koji se javio na radio. Užasno se ljutio na izbacivače i Tom ga je pokušavao umiriti.

- Ma, daj ga poslušaj - topila se Denise. - Zar ne zvuči seksi?

- Ovaj... da - promrmrljala je Holly. - Znači, vas dvoje ste i dalje zajedno?

- Naravno - Denise je bila gotovo uvrijeđena postavljenim pitanjem. - Zašto ne bismo bili?

- Pa prošlo je već dosta vremena, samo zato pitam - pokušala je objasniti Holly. - Ti barem uvijek govoriš da ne možeš izdržati s jednim muškarcem dulje od tjedan dana. I uvijek pričaš o tome koliko ti ide na živce vezivanje za jednu osobu.

- Da, rekla sam da ne mogu biti s jednim muškarcem dulje od tjedan dana, ali nisam rekla da se to nikad neće dogoditi. S Tomom je sve drukčije - dahnula je Denise.

Takve riječi iz usta Denise, djevojke koja se klela da će ostati sama do kraja života, Holly su nemalo iznenadile.

- A što je to toliko drukčije s Tomom? - smjestila je slušalicu između ramena i brade i sjela na stolac gledajući si u nokte.

- A ne znam, među nama kao da postoji neka posebna veza. Kao da mi je srodna duša. Jako je pažljiv, stalno mi donosi nekakve po-klončice, izvodi me na večere i totalno me razmazio. Užasno je zabavan, stalno mu se smijem i strašno uživam u njegovom društvu. Nije mi nimalo dosadio, kao drugi dečki. Osim toga, strašno je zgodan.

Holly je jedva suspregnula zijevanje. Isti je monolog od Denise čula pri kraju svakog tjedna s novim dečkom i nakon nekoliko dana njezina bi se prijateljica svejedno predomislila. No tko zna, možda ovaj put zbilja misli ono što govori. Na kraju krajeva, ipak je s Tomom već nekoliko tjedana.

- Drago mi je zbog tebe - iskreno je rekla prijateljici.

Ponovno su utihnulo jer se na radiu javio jedan izbacivač. - Prvo i prvo, htio bih vam reći da nam se zadnjih večeri pred vratimo nakupilo toliko princeza i dvorskih dama da ih ne mogu ni na-brojuti! Sve zbog tog glupog filma! Sad ljudi misle da ćemo ih pustiti u klubzato što su kraljevskog roda. Htio bih još dodati - cure, jednom je upalilo, ali više neće pa se nemojte ni truditi. Tom se smijao kao lud, a Holly isključila radio. - Denise - ozbiljno je poručila prijateljici. - Svijet je poludio.

Sljedećeg jutra Holly se ravno iz kreveta odvukla u šetnju parkom. Bila je krajnje vrijeme da počne s nekom vrstom vježbanja, inače će se pretvoriti u totalno bezobličnu masu. Trebala bi i početi s traženjem posla. Kamo god bi pošla, pokušala bi se zamisliti kao namješ-tenica u tom okruženju. Definitivno je prekrížila mogućnost rada u trgovini odjećom (odlučila je to vidjevši kakva je Denise šefica), u res-toranu, hotelu ili kafiću, ali nije htjela ni još jedan uredski posao s radnim vremenom od devet do pet. Preostaje joj... ništa. Zaključila je da bi

najradije bila nešto poput žene iz filma koji je prošle noći gledala na televiziji. Htjela se zaposliti kao agentica FBI-a koja se skice naokolo rješavajući zločine i razgovarajući s osumnjičenima pa se na kraju zaljubi u kolegu kojega je na prvi pogled zamrzila. No s obzirom da ne živi u Americi i nema nikakvog policijskog obrazovanja, male su šanse da će joj se takav san i obistinuti. Možda bi se mogla priključiti kakvom cirkusu...

Sjela je na klupu nasuprot dječjeg igrališta i stala slušati veselo podvriskivanje. Poželjela im se pridružiti. Radije bi se bila ljuljala na ljuljači i spuštala po toboganu nego glupo sjedila na klupi. Zašto li je uopće morala odrasti? U tom je trenutku shvatila da čitav vikend sanjari o povratku u mladost.

Htjela je biti neodgovorna, htjela je da se netko drugi brine za nju, da joj netko kaže da će sve biti u redu i da ne mora ni zbog čega brinuti. Život bi bio tako jednostavan bez odrastanja.

Osim toga, da se ponovo vrati u mladost, mogla bi opet odrasti i upoznati Gerryja. Možda bi ga čak i mogla prisiliti da ode liječniku puno prije no što je to ovako učinio. Možda bi Gerry sada sjedio kraj nje i možda bi na igralištu promatrali svoju djecu. Što bi bilo kad bi bilo...

Prisjetila se otrovne Richardove primjedbe o tome kako se nikada neće morati brinuti za djecu i njihove gluposti. Sama ju je pomisao strašno razljutila. Žarko je priželjkivala da se sada može brinuti oko djece i njihovih gluposti. Željela je jednog malog Gerryja koji trči po igralištu, željela mu je dovikivati neka pazi i raditi sve ostale majčinske stvari kao što je pljuvanje na maramicu i brisanje bucmastog lišća.

Holly i Gerry tek su nekoliko mjeseci prije Gerryjeve dijagnoze počeli razgovarati o djeci.

Bili su veoma uzbuđeni. Satima bi ležali u krevetu, smišljali imena i pokušali zamisliti kako je to biti roditelj. Nasmiješila se pri pomisli na Gerryja kao oca; sigurno bi bio sjajan. Mogla je zamisliti koliko bi bio strpljiv nad dječjim zadaćama, koliko bi ih čuvao i pazio i koliko bi se prestravio kad bi mu kći kući dovela momka. Što bi bilo kad bi bilo... Morala je prestati živjeti u mašti, prekapati po starim uspomenama i sanjati neostvarive snove. Tako neće nikada dospjeti nikamo.

Ja o vuku, a vuk na vrata, pomislila je kad je spazila Richarda koji je upravo s Emily i Timmyjem odlazio s igrališta. Zapanjeno je shvatila da joj brat izgleda veoma opušteno, da s djecom trči po parku i da sve troje izgledaju kao da se sjajno zabavljaju. Sjela je nešto uspravni-je i pripremila novi sloj don-obraza za razgovor s bratom.

- Zdravo, Holly - veselo ju je pozdravio Richard i uputio se prema njoj preko travnjaka.

- Bok - odzdravila je Holly pozdravljajući i djecu koja su joj se zaletjela ravno u zagrljaj.

Veoma ugodno iznenađenje, pomislila je.

- Prilično ste daleko od kuće - rekla je Richardu. - Što vas dovodi u ovaj dio grada?

- Malo sam klince odveo do djeda i bake, zar ne? - odgovorio je, kuštrajući Timmyjevu kosu.

- I bili smo u McDonald'su - uzviknuo je Timmy, popraćen oduševljenim Emilynim klicanjem.

- Mljac! - rekla je Holly oblizujući se. - Blago vama. Tata je baš pravi, je 1' da?

Nasmijala se i Richardu je bilo drago.

- Nezdrava hrana? - dobacila mu je iznenađen pogled.

- Ah - odmahnuo je rukom i sjeo na klupu. - Sve je u redu u pravoj mjeri, zar ne, Emily?

Petogodišnja je djevojčica kimnula glavom kao da razumije svaku očevu riječ. S velikim zelenim očima i crvenim kovrčama neizmjereno je nalikovala majci i Holly je morala odvratiti pogled. Onda joj je bilo krivo pa ju je ipak pogledala i... opet morala odvratiti pogled.

- Jedan obrok u McDonald'su ih sigurno neće ubiti - složila se s bratom.

Timmy se uhvatio za vrat i stao se pretvarati da umire od gušenja. Sav crven u licu i uz grgljajuće zvukove srušio se i ostao nepomično ležati na travnjaku. Richard i Holly su se nasmijali, a Emily je bila na rubu suza.

- O, joj - šalio se Richard. - Izgleda da smo se prevarili, Holly. McDonald's je ipak ubio Timmyja.

GIGA

Razrogačila je oči, iznenađena što je Richard sina nazvao nadim-kom, ali je prešutjela, uvjerena da je riječ o slučajnoj pogrešci. Richard je pak ustao s klupe i prebacio Timmyja preko ramena. - Hja, ako je mrtav, morat ćemo ga pokopati.

Timmy se zahihotao viseći naopačke s očevog ramena. - Oho, živ je! - nasmijao se Richard. - Nisam ! - zahihotao se Timmy.

Holly je obiteljska scena neizmjereno zabavljala. Već dugo nije pri-sustvovala ničemu sličnom.

Nitko od njenih prijatelja nije imao dje-ce pa Holly nije bila navikla na njihovu prisutnost, a mora da joj se nešto ozbiljno pobrkalo u glavi kad se razdragala nad Richardovim klincima.

Osim toga, glupo je sada buditi majčinske instinkte. Nema ni muža ni dečka.

- O. K., sad bismo morali poći - nasmijao se Richard. - Bok, Holly!

Holly je zabavljeno promatrala stranca koji je s dvoje djece krenuo prema izlazu iz parka. Tko li je taj čovjek koji se izdaje za njezina brata? Nitko poznat, u to je bila sigurna.

DVADESET I TRI

Završivši sa posljednjom mušterijom, Barbara je odjurila u čajnu kuhinju i zapalila cigaretu. U putničkoj agenciji toga je dana bilo toliko posla da nije imala vremena čak ni za podnevnu stanku. Kolegica Melissa toga je jutro u ured javila da je bolesna, iako je Barbara vrlo dobro znala da je prije riječ o mamurluku zbog neumjerenog partijama, a ne o bolesti. Kako god bilo, cijeli je dan sama morala obavljati glupe i dosadne poslove. I, naravno, kakve je sreće, bio je to jedan od na-južurbanijih dana u godini. Čim bi se na vratima pojavio mjesec studeni sa svim depresivno mračnim danima, hladnim vjetrovima i pljuskovima, svi bi pohitali u turističke agencije i tražili aranžmane na nekom boljem, sunčanijem mjestu. Stresla se od zvuka vjetra s druge strane prozora i podsjetila se da mora provjeriti imaju li kakvih posebnih ponuda za ljetovanje.

Kad joj je šef konačno iz ureda otišao obaviti neke poslove, Barbara se silno obradovala predahu i cigareti. No, naravno, kako to i obično biva, čim je ušla u čajnu kuhinju, iz ureda se oglasilo zvonice i Barbara je proklela mušteriju koja joj je svojim ulaskom prekinula toliko željenu stanku. Ispuhnula je dim toliko snažno da joj se skoro zavrtjelo, nanijela još jedan sloj crvenog sjajila na usnice i po čajnoj kuhinji poprskala malo parfema kako joj šef po povratku ne bi zanovijetao zbog cigaretnog dima. Iz prostorije je izašla očekujući da će je u uredu mušterija već dočekati za pultom, no kad je stala pred pult, spazila je tek starca koji se polako vukao od ulaza prema njoj. Nastojala je ne zuriti u čovjeka, nego je odglumila zaposlenost stiskanjem nekoliko nasumce odabranih tipaka na računalu.

- Dobar dan - začula je slabašan glas.

- Dobar dan, gospodine, izvolite? - ponovila je po stoti put toga dana. Nije htjela bezobrazno zuriti, no zapanjila se kad je shvatila koliko je čovjek zapravo mlad. Njegova joj je mršava figura zbog pogr-bljenosti i štapa na koji se oslanjao pri hodu izdaleka izgledala veoma staro. Djelovao je kao da će se svakog trenutka srušiti na pod. Bio je veoma blijed, ali su je s upalog lica promatrala dva golemo smeđa, nasmijana oka. Uzvratila im je osmijeh.

- Htio bih rezervirati ljetovanje - tiho je prozborio. - Ali bih vas zamolio da mi odaberete odredište. Barbaru bi obično u sebi vrisnula svaki put kad bi je koja mušte-rija zatražila takvo što. Većina je mušterija, naime, bila toliko zahtjev-na i kenjkava da je takav izbor obično trajao satima, tijekom kojih bi Barbaru morala prelistati tisuće brošura ne bi li ih uvjerila da zna pra-vo mjesto za odmor, iako joj je bilo potpuno svejedno kamo će ti ljudi otići. No čovjek pred pultom djelovao je pristojno i ljubazno. Nije joj bilo teško pomoći mu. Samu je sebe iznenadila.

- Nema problema, gospodine. Sjednite ovamo pa ćemo pogledati što ima u prospektima - pokazala je stolac i odvrtila pogled dok se jadnik s mukom spuštao na stolac.

E, fino - nasmiješila se od uha do uha. - Recite mi, imate li možda na umu koju konkretnu zemlju ili regiju?

- Ovaj... da... Španjolska... Lanzarote.

Odlično! Činilo se da će zadatak biti mnogo lakši no što je mislila.

- i htjeli biste uplatiti ljetovanje, zar ne? Polako je kimnuo.

Zajedno su pregledali brošure i naposljetku odabrali mjesto koje mu se svidjelo. Barbari je bilo drago što je uzeo u obzir njezine savjete jer ju je većina mušterija obično ignorirala, iako je u situaciju bila daleko bolje upućena od njih samih. Ipak joj je to bio posao.

- O. K., a koji mjesec? - zapitala je, gledajući u cjenik.

- Kolovoz? - zapitao je i smeđim joj se očima zagledao tako duboko u dušu da bi najradije bila preskočila pult i bratski ga zagrlila.

- Kolovoz je odličan izbor - složila se. - Želite li sobu s pogledom na more ili s pogledom na bazen? Pogled na more stajat će vas dodatnih 30 eura.

Zagledao se u daljinu kao da je već u odabranom hotelu.

GIGA

- Pogled na more, molim vas.
- Odlično. Možete li mi kazati svoje cijenjeno ime i adresu?
- Ovaj... to ustvari uopće nije za mene... to je iznenađenje za moju ženu i njezine prijateljice. Smeđe su se oči odjednom neizmjereno rastužile. Barbara je nervozno pročistila grlo.
- Baš lijepo od vas, gospodine - napomenula je. - Možete li mi onda reći njihova imena? Upisala je sve podatke i naplatila. Kad je pisac počeo ispisivati vaučere, neznamac je odjednom ponovo progovorio.
- Mogu li ti papiri, molim vas, ostati kod vas? Htio bih iznenaditi ženu, a ako ih ponesem kući, mogla bi ih pronaći.
- Barbara se nasmiješila. Ta je njegova žena zbilja sretnica.
- Neću ženi govoriti ništa o ovome do srpnja pa možete li mi nekako osigurati diskreciju do tada?
- Nema problema, gospodine. Raspored letova se potvrđuje tek nekoliko tjedana prije putovanja pa ionako ne bismo zvali vašu suprugu prije srpnja. A i upozorit ću druge namještenike da ne nazivaju gospođu prije prvog sedmog.
- Hvala vam na pomoći, Barbara - tužno se nasmiješio.
- Bilo mi je zadovoljstvo, gospodine... Clarke?
- Možete me zvati Gerry - još jednom se nasmiješio.
- U redu. Bilo mi je zadovoljstvo, Gerry. Sigurna sam da će vam se supruga odlično provesti na ljetovanju. Imam prijateljicu koja je prošle godine bila tamo i strašno joj se svidjelo. Osjećala je golemu potrebu uvjeriti čovjeka da će mu sa suprugom biti sve u redu.
- Dobro. A sad moram kući jer će inače misliti da me netko kidnapirao. Znaite, zapravo uopće ne bih smio ustajati iz kreveta - nasmijao se, a Barbari se stegnulo grlo.
- Poskočila je iza pulta i potrčala prema vratima ne bi li mu ih pri-držala pri izlasku. Zahvalno joj se nasmiješio, a ona ga je pratila pogledom dok je polako ulazio u taksi koji ga je čitavo vrijeme čekao pred agencijom. Taman kad je htjela zatvoriti vrata, na njima se pojavio njezin šef i skoro čelom udario u staklenu površinu. Još je jednom bacila pogled prema Gerryju koji je na stražnjem automobilskom sjedalu čekao da se taksi pokrene. Nasmiješio joj se i podigao palac prema gore.
- Sef joj je dobacio ljutit pogled zbog toga što je napustila pult i od-marširao u čajnu kuhinjicu.
- Barbara! - povikao je nakon nekoliko sekundi. - Opet si pušila ovdje?!
- Zakolutala je očima, okrenula se i stala ravno pred šefa.
- Bože, pa što ti je? Izgledaš kao da ćeš se rasplakati!
- Prvoga srpnja Barbara je mrzovoljno sjedila za pultom putničke agencije Swords. Cijelo je ljeto radila i svaki dan koji je provela u ure du bio je divan, sunčan i topao, a onda, kad je zadnja dva dana uzela slobodno, kiša je sastavila nebo sa zemljom. Naravno, danas, kad se vratila na posao, situacija je bila potpuno drukčija. Bio je najtopliji dan u godini i svaka je mušterija to napomenula ulazeći u agenciju odjevena tek u kratke hlače i majice bez rukava. Promeškoljila se na stolcu i namrštila se zbog neudobne uniforme od koje ju je neprekidno svrbjela koža. Rukom je udarila ventilator koji se bio odjednom, bez ikakvog razloga zaustavio.
- Ma, ne lupaj ga, Barbara - zastenjala je Melissa. - Samo ćeš pogoršati stvar.
- Kao da je takvo što moguće - zagundala je i na stolcu se okrenula prema računalu, bijesno lupivši po tipkovnici.
- Pa što ti je danas? - nasmijala se Melissa.
- Ah, ništa - kroz stisnute je zube procijedila Barbara. - Najtopliji je dan u godini, a mi smo u ovom šugavom, zagušljivom uredu bez klime i još k tome moramo nositi ove odvratne sintetičke uniforme.
- Svaku je riječ posebno naglasila i usmjerila prema uredu svoga šefa.
- Eto, to mi je! - zaključila je tiradu. Melissa se samo zahihotala.

GIGA

- Gle, ajde odi van na nekoliko minuta da se prozračiš, a ja ću preuzeti sljedeću mušteriju - predložila je kimajući na pozdrav ženi koja je upravo ušla kroz vrata.

- Hvala ti, Melissa - odvratila je Barbara s golemim olakšanjem i zgrabila cigarete. - O. K., idem malo na svjež zrak.

Melissa je pogledala u cigarete i zakolutala očima.

- Dobar dan, izvolite - nasmiješila se sljedećoj mušteriji.

- Recite mi, radi li Barbara još uvijek ovdje?

Začuvši pitanje, Barbara se ukipila na samim vratima, dvoumeći se bi li pobjegla ili se vratila na posao. Nevoljko se ipak vratila za pult. Odmjerila je ženu koja je stajala pred njom.

Prilično je zgodna, zaključila je, no toliko zbunjeno zuri u nju da izgleda kao da će joj oči iskočiti iz duplji.

- Ja sam Barbara - objasnila je.

- Odlično! - s olakšanjem je dahнула žena i spustila se na stolac pred pultom. - Već sam se bojala da više ne radite ovdje.

- Da je po njezinom... - tiho je promrmljala Melissa, ali Barbara ju je brzo munula laktom u rebra.

- Izvolite? - još jednom se obratila ženi.

- Oh, Bože, uopće ne znam odakle da počnem - pomalo je histerično probrljala žena i glavom zaronila u ručnu torbicu. Barbara je upitno pogledala Melissu i dvije su se službenice jedva suzdržale od smijeha.

- O. K. - žena s druge strane pulta konačno je izvukla zgužvanu omotnicu - Ovo mi je danas stiglo od supruga pa sam vas htjela pitati što to znači.

Barbara je odmjerila papirić i namrštila se. Na pultu je stajala istrgnuta stranica iz prospekta i na njoj ispisane sljedeće riječi: *Putnička agencija Swords. Javi se Barbari.*

- Imam prijateljicu koja je bila tamo prije dvije godine - odvratila je Barbara pokazujući sliku hotela na zgužvanoj stranici. - Ali inače nemam pojma što bi to trebalo značiti. Nemate nikakve druge informacije?

Žena za pultom odlučno je odmahнула glavom.

- Pa zašto ne pitate muža? - zbunjeno je zapitala Barbara.

- Ne mogu. Više nije s nama... - tužno je objasnila neznanka očiju odjednom punih suza.

Barbara se odmah uspaničila. Vidi li šef da joj mušterija plaće za pultom, dobit će otkaz. Ionako je već ima na zubu.

- Dobro, a možete li mi kazati svoje ime pa možda nešto pronađem u računalu?

- Holly Kennedy - drhtavog je glasa izrekla neznanka.

- Holly Kennedy, Holly Kennedy... - nekoliko je puta za neznankom ponovila Melissa. - Zvuči mi poznato. E, znam! Trebala sam vas nazvati ovaj tjedan, ali... čekajte, tu je nešto čudno. Barbara mi je strogo naredila da vas iz nekog razloga ne smijem zvati prije srpnja...

- Ajme! - prekinula ju je Barbara, konačno shvaćajući o čemu je riječ. - Vi ste Gerryjeva supruga, zar ne? - obratila se Holly.

- Da! - Holly je, u šoku, prekrila dio lica rukama. - Bio je ovdje?

- Da, bio je - ohrabrujuće se nasmiješila Barbara i posegnula za Hollyinom rukom preko pulta.

- Suprug vam je bio divan čovjek.

Dok ih je Melissa zapanjeno promatrala, Barbara je suosjećajno stiskala Hollyinu ruku. Tako je mlada, mora da joj je užasno teško. No, bilo joj je drago što tužnoj mladoj ženi može prenijeti dobre vijesti.

- Melissa, daj molim te donesi papirnate maramice za Holly, a ja ću joj objasniti zašto nas je njezin suprug posjetio - zamolila je kolegicu i preko pulta se nasmiješila uplakanoj mladoj ženi.

Ispustila je Hollyinu ruku ne bi li nešto upisala u računalu, a Melissa je na pult spustila paket papirnatih maramica.

GIGA

- Ovako stoje stvari, Holly - nježno je progovorila Barbara. - Gerry je za vas, Sharon McCarthy i Denise Hennesey platio jednotjedno ljetovanje u Lanzaroteu. Putujete dvadeset osmog srpnja, a vraćate se trećeg kolovoza.

Hollyine su ruke od šoka još jednom poletjele prema licu, a niz obraze joj se slile suze.

- Tražio je savršeno mjesto - zadovoljna svojom novom ulogom, nastavila je Barbara. - I odabrao je ovo.

Pokazala je na zgužvanu stranicu na pultu.

- Bit će vam super, vjerujte mi. Imam prijateljicu koja je, kao što sam rekla, bila tamo prije dvije godine i bila je oduševljena. U okolini ima tisuću restorana i barova i...

Nije dovršila rečenicu. Postaloo joj je jasno da Holly uopće nije briga kako će se provesti na ljetovanju.

- Kada je bio ovdje? - tiho je zapitala, još uvijek u šoku. Zadovoljna što može pomoći, Barbara je utipkala nešto u računalo i odgovorila:

- Aranžman je uplaćen dvadeset osmog studenog.

- U studenom? - prenerazila se Holly. - Pa u studenom uopće nije smio ustajati iz kreveta! Je li došao sam?

- Da, ali pred agencijom ga je čekao taksi.

- U koje doba dana je došao? - brzo je zapitala Holly.

- Žao mi je, ali zbilja se ne sjećam. Bilo je to prije dosta vremena...

- Da, naravno, oprostite - brzo se ispričala Holly, no Barbara ju je potpuno razumjela. Da je kojim slučajem bila riječ o njezinom suprugu, odnosno da je bila riječ o muškarcu kojeg bi odabrala za svog supruga, isto bi tako htjela znati svaku pojedinost. Odgovorila je na sva Hollyina pitanja na koja je znala odgovor.

- Puno vam hvala, Barbara. Zbilja ne znam kako bih vam se zahvalila - rekla je Holly i nagnula se preko pulta ne bi li čvrsto zagrlila službenicu.

- Nema problema, Holly - uzvratila joj je zagrljaj, sretna zbog dobroga djela koje je očito učinila toga dana. - Dođite nam opet i recite kako je bilo na ljetovanju. A ovdje su vam vaučeri...

Nasmiješila se, pružila Holly debelu omotnicu i promatrala je dok je izlazila iz agencije.

Duboko je uzdahnula i zaključila da joj posao možda i nije tako usran kao što je svakodnevno mislila.

- Što je to sad bilo? - Melissa je umirala od znatiželje i Barbara joj je polako sve ispričala.

- O. K., cure, idem van. Barbara, nema pušenja u čajnoj kuhinji - iza leđa im se oglasio šef i odmah potom zastao. - Za Boga miloga, zašto sad obje plaćete?

DVADESET I ČETIRI

Kad je Holly napokon stigla kući, s dvorišnog su joj zida mahnule Sharon i Denise. Čim su je spazile, skočile su i potrčale joj u susret.

- Bogme ste brzo stigle - rekla im je, trudeći se zvučati živahno. Bila je potpuno iscrpljena i grozila se svega što im je morala ispričati. No morala je.

- Sharon je izašla s posla čim si je nazvala i pokupila me u gradu - objasnila je Denise proučavajući Hollyino lice i nastojeći procijeniti ozbiljnost situacije.

- Joj, pa niste se morale tako žuriti - beživotno je odvratila Holly otključavajući vrata.

- Hej, zar si uređivala vrt? - zapitala je Sharon osvrćući se oko sebe i nastojeći poboljšati atmosferu.

- Ne, susjed je. Barem mislim - Holly je izvukla ključ iz brave i u svežnju potražila pravi.

- Misliš??? - Denise je pokušala održati razgovor u istome ritmu dok se Holly borila s još jednim ključem u ključanici.

- A ne znam, ili je susjed ili mi u vrtu žive mali vilenjaci - pras-nula je Holly, izivcirana ključevima. Denise i Sharon jedna su drugu značajno pogledale ne znajući uraditi. Jedna su drugu ušutkale pokretom ruke jer je Holly očito bila pod stresom i nije uspijevala otključati vrata.

- A k vragu! - vrisnula je Holly i bacila ključeve na tlo. Denise se jedva izmakla teškom svežnju.

Sharon ga je podigla.

- Ne sekiraj se, draga - mirno je rekla. - Meni se to stalno događa. Stvarno mi se ponekad čini da skaču po privjesku i mijenjaju mjesta samo da bi nas izludjeli.

Holly se umorno nasmiješila, sretna što netko drugi privremeno preuzima kontrolu nad stvarima. Sharon je polako ubacivala jedan po jedan ključ u bravu, pričajući mirnim, pjevnim glasom kao da se obraća djetetu. Kad su se vrata konačno otvorila, Holly je požurila i isključila alarm. Srećom, sjetila se broja - kombinacije godine kad su se ona i Gerry upoznali i godine kad su se vjenčali.

- Dajte se raskomotite u boravku, ja ću doći za minutu - rekla je Sharon i Denise i odjurila u kupaonicu. Umila se hladnom vodom.

Morala se malo trgnuti, obuzdati tjelesne reakcije na emocije koje su je prožimale i razveseliti se ljetovanju onako kako bi to Gerry htio. Tek kad je malo živnula, pridružila se curama.

Sjela je na tabure pred djevojkama i odmah započela s objašnjenjem.

- Neću puno duljiti. Danas sam otvorila omotnicu za srpanj i evo što sam našla.

Curama je pružila karticu pričvršćenu uz stranicu iz prospekta. Na njoj je pisalo:

Zabavljaj se kao u Madonninoj pjesmi, Holly-day!

P.S. Volim te...

- To je sve? - razočarano je frknula Denise i tiho jeknula kad ju je Sharon trknula laktom u rebra.

- Baš je zgodna poruka, Holly - lagala je Sharon. - Nježna je, pažljiva i... ima zgodnu igru riječi.

Holly se morala nasmijati. Znala je da Sharon laže jer je svaki put širila nosnice kad ne bi govorila istinu.

- Ma daj, ne laži. Nije zgodna poruka, ludice! - udarila je Sharon ukrasnim jastukom po glavi i nasmijala se.

- Ajme, hvala Bogu - nasmijala se i Sharon. - Već sam se na trenutak zabrinula.

- Sharon, tako si brižna da mi je ponekad muka od tebe - uzviknula je Holly. - No, dobro. Evo što je još bilo u omotnici.

GIGA

Pružila im je stranicu iz prospekta i s interesom ih promatrala dok su se mučile s dešifriranjem Gerryjeva rukopisa. Prva je shvatila Denise. Prekrila je usta rukom, uspravila se i dahnula: - Isuse Bože!

- Što? Što? Što je bilo? - uzvrpoljila se Sharon zahtijevajući objašnjenje. - Je li ti Gerry uplatio ljetovanje?

- Ne - Holly je ozbiljno odmahнула glavom.

- Aha - obje su se djevojke razočarano opustile na kauču. Pričekala je nekoliko trenutaka, stvarajući napetu dramsku stanku.

- Cure - napokon je prekinuvši, široko im se nasmiješila. - Gerry je uplatio ljetovanje ZA NAS TRI!

Proslavile su otvaranjem boce vina.

- Pa to je nevjerojatno - nakon što se malo sabrala, izjavila je Denise. - Gerry je predivan.

Holly je potvrdno kimnula, ponoseći se svojim mužem i još jednim njegovim iznenađenjem.

- Jesi otišla do te Barbare? - zapitala je Sharon.

- Jesam. Krasna cura - nasmiješila se Holly - Sto godina je sjedila sa mnom i ispričala mi svaku riječ koju je tog dana razmijenila s Gerryjem.

- Baš lijepo od nje - pijuckala je Denise. - A kad je to bilo?

- Krajem studenoga.

- Studeni? - zamislila se Sharon. - To je bilo nakon druge operacije, zar ne?

Holly je kimnula glavom.

- Kaže cura da je bio prilično slab.

- Zbilja čudno da ga nitko od nas nije skužio - prokomentirala je Sharon, još uvijek zatečena cijelom pričom.

Sve su tri tiho kimnule glavom.

- Kako bilo, sve tri idemo u Lanzarote! - kliknula je Denise i podignula čašu. - Ova je za Gerryja!

- Za Gerryja! - ponovile su Holly i Sharon.

- Jesi sigurna da Tomu i Johnu neće smetati što idete same? - zapitala je Holly odjednom svjesna da cure imaju i partnere o kojima valja voditi računa.

- Johnu sigurno neće. Vjerojatno će biti sretan da me se riješi na tjedan dana - nasmijala se Sharon.

- Da, a ja s Tomom mogu nekamo otići tjedan nakon toga. Tako barem nećemo morati biti zajedno čitava dva tjedna na prvom zajedničkom ljetovanju - dodala je Denise.

- Ma da, ionako već praktički živite zajedno - zezala ju je Sharon.

Denise se nasmiješila, no nije odgovorila i djevojke su promijenile temu. Holly je to beskrajno živciralo. Stalno su to radile. Holly je iskrenoanimalo što se događa u privatnom životu njezinih prijateljica, ali nitko joj nije htio prepričati životne detalje da je ne bi povrijedio. Općenito, ljudi u njenoj okolini kao da su joj se bojali kazati da su sretni ili joj prenijeti neke osobne vijesti. S druge strane, nisu joj se htjeli ni žaliti pa joj je preostajao tek razgovor o... ustvari, ni o čemu! Samo bezvezno čavrljanje. To joj je počelo ozbiljno smetati. Nisu je mogli dovijeka štititi od svoje vlastite sreće. Kakva korist od toga?

- Moram ti reći da ti je onaj vilenjak zbilja dobro sredio vrt - u misli joj se rečenicom ušuljala Denise, gledajući kroz prozor.

Holly se zacrvnjela.

- Joj, oprostite što sam bila takva gadura pred vratima, Denise - ispričala se. - Vjerojatno bih zbilja trebala otići do susjeda i zahvaliti mu se.

KAD su djevojke otišle kući, Holly je ispod stubišta izvukla bocu vina i uputila se do susjeda. Pozvonila je i pričekala.

- Bok, Holly - pozdravio ju je Derek. - Uđi, uđi. Holly mu se zagledala iza ramena i u kuhinji spazila čitavu obitelj za stolom. Upravo su bili pri večeri.

GIGA

- Ne, ne - odmaknula se i pružila mu bocu. - Samo sam ti htjela dati ovo... u znak zahvalnosti.
- To je zbilja lijepo od tebe Holly - Derek se zagledao u etiketu, ali zatim i u nju, sa zbunjenim izrazom na licu. - Ali na čemu mi zahvaljuješ, ako smijem pitati?
- Pa zbog toga što si mi sredio vrt - zacrvenjela se. - Sigurna sam da me svi susjedi proklinju što narušavam izgled kvarta.
- Holly, ne brini za vrt, nitko te nije proklinjao zbog toga kako izgleda, ali, na žalost, ja ti ga nisam sređivao.
- Aha - nakašljala se Holly. Bilo joj je neugodno.
- Mislila sam da jesi.
- Nisam, nisam - odmahnuo je glavom.
- Znaš li možda tko je? - glupavo se nasmijala.
- Nemam pojma - zbunjeno je odgovorio. - Mislio sam da si ti. Neobično, zar ne?
Nije znala što da kaže.
- Uzmi onda to vino - s nelagodom je prozborio i pružio joj bocu.
- Ma ne, zadrži ga - nasmijala se. - Zadrži ga kao znak zahvalnosti što... što niste grozni susjedi. No, dobro, idem ja. Dobar tek...
Bilo joj je užasno nelagodno pa je istrčala iz susjedovog dvorišta, ali je ipak zakucala na još nekoliko vrata u susjedstvu. Nitko nije imao pojma o čemu govori. Svi su imali poslove i vlastite živote i nitko se nije bavio njezinim vrtom. Kući se vratila još zbunjena no što je otišla. Još je s vrata začula zvonjavu telefona pa je potrčala ne bi li se javila.
- Halo - dahnula je.
- Što je? Vježbaš za maraton?
- Ne, naganjam se s vilenjacima.
- A, super.
Ciara to očito nije bilo ni najmanje čudno.
- Za dva tjedna mi je rođendan.
- Znam - slagala je Holly, iako je bila potpuno zaboravila.
- Mama i tata bi htjeli u to ime organizirati veliku obiteljsku večeru...
Holly je glasno zastenjela.
- E, upravo tako - složila se Ciara, a zatim odmaknula slušalicu od uha i viknula. - Tata, Holly je rekla isto ono što i ja!
Nasmijala se tatinim prosvjedima i gundanjima iz pozadine. Ciara se vratila telefonu i stala govoriti veoma glasno kako bi je otac dobro čuo.
- Pristala sam na njihov prijedlog, ali pod uvjetom da obitelji dodamo i nešto frendova pa da barem imamo šansu uživati u večeri. Što misliš o tome?
- Zvuči dobro - složila se Holly.
- Tata, Holly se slaže sa mnom! - i opet je preko ramena doviknu-la Ciara.
- To je sve divno i krasno - iz pozadine se začuo tata. - Ali tko će platiti večeru za sve te ljude? Ja sigurno neću!
- Ima pravo - ubacila se Holly. - Ali znaš što, 'ajmo onda organizirat roštiljadu. Tata će bit u elementu, a i neće biti tako skupo.
- E, to ti je super ideja - složila se Ciara i opet povikala prema tati. - Tata, a što ako napravimo roštilj?
Iz pozadine nije bilo odgovora.
- Mislim da mu se ideja jako sviđa - zahihotala se Ciara. - Veliki kuhar opet će peći meso za mase.
I Holly se zasmijuljila. Tata je oduvijek volio roštiljade i shvaćao ih je veoma ozbiljno. Satima bi stajao nad roštiljem i s divljenjem promatrao svojih ruku djelo. I Gerry je bio takav. Očito ima neka tajna veza između muškaraca i roštilja. Vjerojatno je stvar u tome što je to jedino što znaju skuhati. Ili su prikriveni piromani.

GIGA

- O. K. onda. Hoćeš li ti pozvati Sharon, Johna, Denise, njenog DJ-a i onog tipa, Daniela? On je baš zgodan - nervozno se nasmijala Ciara.

- Ciara, ja Daniela jedva poznajem. Neka ga Declan pozove, on se s njim stalno vida.

- Ne, ne. Ti ga pozovi. I suptilno mu reci da ga volim i da mu želim roditi djecu. Declan mi se baš ne čini prigodnim delegatom za taj zadatak.

Holly je zastenjala od muke.

- Smjesta da si prestala - prekinula ju je Ciara. - Dovedi mi ga kao rođendanski dar!

- U redu - predala se Holly. - Ali zašto pozivaš samo moje fren-dove? Što je s tvojim frendovima?

- Malo sam predugo izbivala od kuće, izgubila sam kontakt sa svim ovdašnjim frendovima, a svi drugi su u Australiji. I glupi su. Nitko me od njih nije ni nazvao otkad sam se vratila - nezadovoljno je otpuhнула.

Holly je točno znala na koga se to odnosi. - Pa dobro, ali zar ti ovo ne bi bila dobra prigoda da se ponovno nađeš sa starim frendovima? Ono, pozoveš ih na roštilj, atmosfera je opuštena, ljudi pričaju...

- Ma da! I što ću im reći kad mi počnu postavljati ona klasična pitanja? Imaš li posao? Nemam. Imaš li dečka? Nemam. Gdje živiš? Sa starcima. Mislim, ko posljednja jadanica!

Holly je odustala.

- O. K., kako god hoćeš. Nazvat ću sve i... No Ciara je već spustila slušalicu.

Holly se pak najprije odlučila riješiti najneugodnijeg telefonskog poziva pa je nazvala Hoganov pub.

- Halo, Hoganov pub.

- Dobar dan, mogu li razgovarati s Danielom Connellyjem?

- Samo trenutak - odgovorili su joj i ostavili je da sačeka.

- Halo?

- Bok, Daniele.

- Da, tko je tamo?

- Ovdje Holly Kennedy - nervozno je skakutala po sobi, nadajući se da će joj se sjetiti imena.

- Tko? - zaderao se u slušalicu jer se buka u pozadini pojačala. Holly je od neugodnosti pala čelom na krevet.

- Holly Kennedy! Declanova sestra!

- A, Holly, bok! Čekaj samo sekundu da odem negdje gdje je tiše. Sad ju je i on stavio na čekanje. Cupkala je po sobi i pjevala pjesmu *Greensleeves* koja je dopirala iz slušalice.

- Oprosti, Holly - oglasio se Daniel i iste sekunde prasnuo u smijeh - Voliš pjesmu *Greensleeves*?

Lupila se dlanom po čelu i pocrvenjela kao rak.

- Ne, nisam baš neki obožavatelj.

Na trenutak više nije znala što da kaže, a onda se sjetila razloga zbog kojega je nazvala.

- Nazvala sam te da te pozovem na roštilj.

- O, super ideja.

- Imamo roštiljadu za Ciarin rođendan sljedeći petak. Sjećaš se moje sestre Ciare?

- Hm... da, to je ona cura s ružičastom kosom, zar ne?

- Ah, da, glupo pitanje - nasmijala se Holly. - Svi znaju Ciaru. No, dobro. Zamolila me da te pozovem na roštilj i da ti pritom suptilno dam do znanja da te voli i da ti želi roditi djecu.

Daniel je prasnuo u smijeh.

- Zbilja si suptilna.

Holly se zapitala sviđa li se Ciara Danielu i je li njezina sestra uopće njegov tip.

- To joj je dvadeset i peti rođendan - iz nepoznatog je razloga dodala.

- Aha. Super.

- Doći će Denise, tvoj prijatelj Tom, a Declan će svirati s bendom pa nije da nećeš nikoga

GIGA

poznavati.

- Hoćeš li i ti doći?

- Naravno!

- Super, znači još jedna osoba više koju poznajem - nasmijao se.

- Izvrsno. Ciara će se oduševiti što dolaziš.

- Pa, čuj, ne smijem odbiti poziv jedne princeze.

Najprije je pomislila da očijuka s njom, ali ubrzo je shvatila da govori o dokumentarcu pa je promrmljala nešto nesuvislo. Već je htio spustiti slušalicu kad joj je nešto palo na pamet.

- Ej, Daniele, čekaj! Još sam te nešto htjela pitati.

- 'Ajde - potakao ju je.

-Još uvijek imaš slobodno radno mjesto za šankom?

DVADESET I PET

Hvala Bogu na lijepom vremenu, pomislila je zaključavajući auto i uputivši se prema roditeljskoj kući. Toga se tjedna vrijeme neprekidno mijenjalo i bilo je mnogo kiše. Ciara je šizila zbog roštiljade i čitav tjedan bila apsolutno nemoguća. Međutim, vrijeme se na sreću svih zainteresiranih vratilo u prethodno zlatno ruho. Holly je već pocrnjela od ležanja na suncu, što je bila još jedna dobra strana nezaposlenosti. U slatkoj traper-minici koju je kupila na ljetnoj rasprodaji i običnoj, bijeloj majici izgledala je još tamnije.

Bila je veoma zadovoljna darom koji je Ciara kupila za rođendan; malim leptirićem za probušeni pupak s ružičastim kristalom u svakome krilu. Odabrala ga je zbog slaganja s Ciarinom novom tetovažom i ružičastom kosom. Začula je smijeh iz dvorišta i zaobišla kuću, zadovoljno spazivši pun travnjak ljudi. Među pristiglima bili su Denise, Tom i Daniel, a Sharon je čavrljala s Hollyinom mamom. Sigurno su pričale o njoj. Oh, konačno je izašla iz kuće. Čudo Božje. Bla-bla.

Namrštila se kad je shvatila da opet ne vidi Jacka. Neobično se udaljio od nje nakon što joj je pomogao izbaciti Gerryjeve stvari iz kuće. Oduvijek ju je odlično razumio, no kad mu je nakon Gerryjeve smrti rekla da joj da malo prostora i samoće, nije baš mislila na potpuno zanemarivanje i izolaciju. Osim toga, izbjegavanje kontakta s njom bilo je potpuno atipično za Jacka. Želudac joj se zgrčio kad joj je glavom proletjela pmisao: nadam se da je s njim sve u redu.

Ciara je stajala nasred dvorišta, dovikivala se sa svim gostima i uživala u tome što je u središtu pozornosti. Nosila je gornji dio ružičastog bikinija i plave kratke hlačice.

Kad joj je Holly pružila dar, smjesta ga je primila i poderala omot. Šteta truda pri zamatanju.

- Aj, Holly, fenomenalan je! - oduševila se Ciara i bacila joj se oko vrata.

- Nadala sam se tome - odvrtila je Holly, zadovoljna što je oda-brala pravi dar jer u protivnom njezina draga sestra sigurno ne bi propustila jednako glasno izraziti svoje negodovanje.

- Odmah ću ga staviti - izjavila je Ciara i iz pupka izvadila ukras koji je do tada nosila, zamjenjujući ga leptirićem.

- Ajme- zgrozila se Holly. - Mogla sam i bez tog prizora, Ciara.

Zrakom se širio opojni miris pečenog mesa i Holly je slina krenula na usta. Nimalo se nije iznenadila kad je shvatila da su se svi muškarci zajedno s njezinim ocem okupili oko roštilja. Lovci koji moraju nahraniti ženke.

Spazivši Richarda, požurila je prema njemu i bez kurtoaznih uvoda direktno zapitala:

- Richarde, jesi li mi ti sredio vrt?

Podigao je pogled s roštilja i zbunjeno je zapitao: - Oprosti, nisam te razumio.

I svi su ostali muškarci podigli pogled s roštilja, a svaki je razgovor zamuknuo.

- Jesi li mi ti sredio vrt? - ponovila je pitanje s rukama na bokovima. Ni sama nije znala zašto se toliko ljuti. Vjerojatno iz navike. Jer, ako joj je doista sredio vrt, napravio joj je golemu uslugu. Ipak, živciralo ju je što je svaki dan dolazila kući i nalazila drugi dio vrta u savršenom redu, a da pritom nije znala tko ga je uredio.

- Kada? - panično se ogledao oko sebe, kao da ga je sestra upravo optužila za umorstvo.

- Nemam pojma kada - prasnula je. - U zadnjih nekoliko tjedana.

- Ne, Holly - jednako joj je grubo uzvratio. - Neki od nas rade. Neprijateljski je zurila u njega, ali onda se umiješao njezin otac.

- A što je bilo, zlato? Netko ti uređuje vrt?

- Da, ali ne znam tko - promrmljala je trljajući čelo. - Jesi li to možda ti, tata?

Frank je uplašeno odmahnuo glavom, nadajući se da mu kći nije potpuno pošandrcala.

- A ti, Declane?

GIGA

- Ovaj... je l' ti mene uopće poznaješ? - ironično joj je odgovorio.
- A vi? - podviknula je na nepoznatog čovjeka koji je stajao do njezina oca.
- Ovaj... ne, ja sam tek... stigao u Dublin... preko vikenda - nervozno se obranio neznatac s britanskim naglaskom.

Ciara je prasnula u smijeh.

- Ajmo ovako, Holly. JE LI ITKO OD VAS OVDJE SREĐIVAO HOLLYIN VRT? -

proderala se prema svim prisutnima. Svi su zastali i odmahнули glavama.

Holly je s nevjericom pogledala u sestru, a zatim se pridružila De-nise, Tomu i Danielu na drugom kraju dvorišta.

- Bok, Daniel - poljubila ga je u obraz.
- Bok, Holly, dugo se nismo vidjeli - dodao joj je limenku pića.
- Još uvijek nisi uhvatila vilenjaka? - zasmijula se Denise.
- Ne - odgovorila je Holly i sjela na travu, naslanjajući se na lak-tove. - Ali mi stvarno postaje čudno!

Ukratko je cijelu priču objasnila Tomu i Danielu.

- Možda ti je to sve muž organizirao? - izlenuo je Tom, ali mu je Daniel odmah dobacio prijekorni pogled.

- Ne - dobacila je Holly, pomalo ljuta što je Denise neznancu ispričala nešto o njezinome privatnom životu. - To nije dio te priče.

Usput je i ona dobacila prijekorni pogled, ali ne Tomu, nego Denise. Denise je bespomoćno slegnula ramenima.

- Hvala ti što si došao, Daniele - okrenula mu i zanemarila svoju prijateljicu s momkom.

- Nema na čemu, drago mi je što sam došao.

Izgledao joj je potpuno drukčije u ljetnoj odjeći. Nosio je tamno-plavu majicu bez rukava, tamnoplave hlače koje su mu sezale do nešto ispod koljena i tamnoplave tenisice. Nije joj promaklo stezanje bicepsa dok je otpijao gutljaj iz limenke. Nije imala pojma da je tako nabil-dan.

- Prilično si pocrnio - dobacila mu je kad je uhvatio njezin pogled.
- Pa i ti si - odvratio je gledajući u njezine noge. Nasmijala se i podvukla noge.
- Ja sam crna zato što sam nezaposlena, a koji je tvoj izgovor?
- Bio sam prošli mjesec u Miamiju.
- O, blago tebi. Je`l bilo dobro?
- Super. Jesi li ikad bila tamo? Odmahnula je glavom.
- No cure i ja idemo sljedeći tjedan u Španjolsku. Jedva čekam -protrljala je dlanove.
- Da, čuo sam za to. Krasno iznenađenje - nasmiješio joj se i zapazila je male borice oko očiju.

- Bogme da - zatresla je glavom, još uvijek ne vjerujući u čitavu priču.

Neko su vrijeme čavrljali o njegovu putovanju u Miami i općenito o svojim životima i Holly je odlučila ne jesti hamburger pred njim jer je znala da neće izbjeći mrljanje kečapom i kapanje majoneze niz usnice svaki put kad mu se obrati.

Nadam se da nisi u Miami išao s nekom ženom jer bi to uništilo jednu Ciaru - našalila se, ali i odmah požalila što je toliko radoznala.

- Nisam - ozbiljno je odgovorio. - Prekinuo sam s curom prije nekoliko mjeseci.

- Joj, žao mi je - iskreno je prokomentirala. - Bili ste dugo zajedno?

- Sedam godina.

- To je bogme dugo.

- Da - odvratio je pogled i bilo joj je jasno da mu tema nije ni naj-manje ugodna pa ju je pod hitno promijenila.

- Usput, Daniele - malo se stišala i primakla glavu njegovoj. -Htjela bih ti se zahvaliti što si se onako pobrinuo za mene nakon do-kumentarca. Većina muškaraca pobjegne glavom bez

GIGA

obzira kad vide ženu koja plače, a ti nisi. Hvala ti na tome. Zahvalno mu se nasmiješila.

- Nema problema, Holly, htio sam te utješiti jer mi nije drago kad si uzrujana - uzvratio joj je osmijeh.

- Baš si divan prijatelj - rekla je, razmišljajući naglas. Kompliment mu je prijao.

- Hajdemo svi zajedno na piće prije nego što odete na odmor.

- Da, mogli bismo. Možda bih i ja o tebi saznala onoliko koliko ti znaš o meni - nasmijala se Holly. - Mislim da sam ja tebi do sad već ispričala apsolutno sve o svom životu.

- Može, onda se nađemo na piću - složio se Daniel i odredili su vrijeme kad će se sastati.

- E da, jesi li dao Ciari dar? - uzbuđeno je zapitala Holly.

- Nisam - nasmijao se. - Nekako je... zauzeta.

Holly se okrenula i spazila svoju sestru kako na Declanov golemi užas očijuka s jednim od njegovih frendova. Prasnula je u smijeh. Toliko o priči da Ciara želi Danielovu djecu.

- Pozvat ću je ovamo, može?

- Ciara - dozvala ju je Holly. - Imamo još jedan dar za tebe!

- Oooo, super! - oduševljeno je kriknula Ciara i u trenu napustila vidno razočaranog mladića.

- Kakav dar? - bacila se na travu do Holly i Daniela. Holly je glavom pokazala na Daniela.

- Od Daniela.

Ciara mu se uzbuđeno okrenula.

- Htio sam ti predložiti da radiš za šankom u klubu *Diva*. Ako želiš. Ciara je prekrila usta dlanovima.

-Joj, Daniele, to bi bilo fenomenalno!

- Jesi li ikad radila za šankom?

- Ma jesam, masu puta - odmahнула je rukom.

Daniel ju je upitno pogledao, očito tražeći nešto više podataka.

- Ma daj, radila sam za šankom gotovo u svakoj zemlji koju sam posjetila, najozbiljnije - uzbuđeno je dodala.

- Dakle, misliš da to možeš? - nasmiješio se.

- Apsolutno! - procičala je i bacila mu se oko vrata.

Samo je čekala priliku, pomislila je Holly dok je promatrala sestru kako praktički guši Daniela koji joj je za Ciarinim leđima davao znakove da ga spasi.

- Dobro, dobro, sad je dosta, Ciara - nasmijala se i odvušla je od Daniela. - Nemoj odmah ubiti novog šefa.

- Joj, oprosti - odmaknula se Ciara. - Ali to je tako genijalno! Imam posao!

- Da, da, čula sam već - odvrtila joj je Holly.

U tom trenutku, čitav je vrt utihnuo i Holly se ogledala ne bi li vidjela što se događa. Svi su se okrenuli prema ulazu u kuću sve dok se na njima nisu pojavili Hollyini roditelji s tortom u rukama. Pjevali su *Sretan rođendan* i svi su im se pridružili, a Ciara je poskočila, sretna zbog tolike pažnje. No kako su joj roditelji izašli iz kuće, za leđima im se pojavio netko čije se lice nije vidjelo od golemog buketa koji je držao u rukama. Kad su mama i tata pred Ciaru na stol položili tortu, neznanac je polako uklonio cvijeće s lica.

- Matthew! - dahnula je Ciara.

Toliko je problijedjela da ju je Holly smjesta zgrabila za ruku.

- Ciara, oprosti što sam bio takva budala - vrtom je odjeknuo Matthewov australski naglasak. Neki su se Declanovi prijatelji glasno podsmjehnuli, očito zgroženi otvorenim pokazivanjem osjećaja. Mat-thew je doista izgledao kao da glumi u sceni iz australske sapunice, no Ciara je oduvijek padala na dramu.

- Volim te. Molim te, primi me natrag - glasno je objavio i svi su se okrenuli prema Ciari, nestrpljivo iščekujući njezinu reakciju.

Najprije joj je zadrhtala donja usnica, a zatim je potrčala prema Matthewu, skočila na njega te mu obavila noge oko struka i ruke oko vrata. Holly je preplavio val osjećaja i oči su joj se

GIGA

zasuzile pred prizorom ponovnog susreta sestre i čovjeka kojega voli. Declan je dohvatio kameru i stao snimati.

Daniel je Holly obgrlio oko ramena i prijateljski je stisnuo uza se, ne bi li je utješio.

- Žao mi je, Daniele - obrisala je oči. - Ali čini mi se da si upra-vo dobio nogu.

- Nema veze - nasmijao se. - Ionako ne bih trebao miješati pri-vatni i poslovni život.

Činulo se kao da mu je laknulo zbog toga.

Holly je i dalje promatrala Matthewa kako u zagrljaju vrti Ciaru po dvorištu.

- Joj, dajte si iznajmite sobu - „zgađeno“ je viknuo Declan i svi su se nasmijali.

* * *

Holly se u prolazu nasmijala jazz sastavu i pogledom potražila Denise. Dogovorile su sastanak u svom omiljenom baru *Juicy*, poznatom po velikom broju koktela i opuštajućoj glazbi. Nije se te večeri imala namjeru napiti jer je sutradan željela neometano uživati u prvome danu ljetnih praznika. Htjela se opuštanju u Gerryjevu aranžmanu prepustiti bistra uma i dobre volje. Denise je spazila u ostakljenom vrtu, gdje se na velikom kožnom kauču privijala uz Toma. Pod njima se prostirala rijeka Liffey u čijoj su se vodenoj matici odražavala noćna dublinska svjetla. Daniel im je sjedio nasuprot, žustro srču-ći daiquiri od jagode. Njezina je prijateljica s novim momkom i dalje isključivala sve oko sebe.

- Oprostite što kasnim - prišla im je i ispričala se. - Htjela sam se prije izlaska do kraja spakirati.

- Ovo ti neću oprostiti - u uho joj je došapnuo Daniel dok ga je ljubila u obraz.

Denise ju je pozdravila odsutnih smiješkom, a Tom joj lagano mahnulo. Potom su se okrenuli jedno drugome.

- Ne znam zašto uopće pozivaju druge ljude da izađu s njima. Samo sjede i bulje jedno u drugo. Ignoriraju sve, iako uopće ne razgovaraju jedno s drugim! A ako pokušaš pričati s njima, ponašaju se kao da si ih u nečemu jako važnome prekinuo. Mislim da komuniciraju telepatski - požalio se Daniel sjedajući natrag na svoje mjesto i otpijajući još jedan gutljaj iz čaše. Zatim je nad slatkastim pićem napravio grimasu. - Stvarno bih rado popio pivo.

Holly se nasmijala.

- Sve u svemu, vidim, ludo se zabavljaš.

- Oprosti - ispričao joj se. - Prošlo je toliko vremena otkad sam posljednji put pričao s drugim ljudskim bićem da se više ne znam ponašati.

Zahihotala se.

- Pa eto, došla sam te spasiti - zgrabila je cjenik i pomno proučila popis koktela. Odabrala je onaj u kojem je bilo najmanje alkohola i smjestila se udobno u fotelju.

- Mogla bih zaspati ovdje - još se dublje uvukla u mekane jastuke. Daniel je podigao obrve.

- To bih stvarno shvatio osobno.

- Ne brini, neću zaspati - uvjerila ga je. - Nego, gospodine Connelly, vi već znate apsolutno sve o meni. Večeras ćemo to promijeniti. Uzela sam si u zadatak saznati što više o tebi pa se lijepo pripremi na ispitivanje.

Daniel se nasmiješio.

- O. K., spreman sam. Zamislila se nad prvim pitanjem.

- Odakle si?

- Rođen i odrastao u Dublinu - otpio je gutljaj crvenkastog koktela i još jednom se namrštio. - I da me netko od ljudi s kojima sam odrastao vidi da ovdje pijuckam koktele i slušam jazz, gadno bih nagrabusio.

Holly se zasmijuljila.

- Nakon mature, prijavio sam se u vojsku - nastavio je s pričom. Holly je zadivljeno raširila oči.

GIGA

- Kako to da si se odlučio za vojsku? Ni sekunde nije razmišljao o odgovoru.
- Nisam imao pojma što bih sa sobom, a lova je bila dobra.
- Toliko o spašavanju nevinih života - nasmijala se Holly.
- U vojsci sam ostao samo nekoliko godina.
- A zašto si izašao? - otpila je gutljaj koktela s limetom.
- Spopala me neizdrživa žudnja za koktelima i jazzom, a takvo što ne dopuštaju u vojarnama - objasnio je.
- Ne, Daniele, ozbiljno - zahihotala je Holly Nasmiješio se.
- Ma, vojska jednostavno nije bila za mene. Roditelji su mi odselili u Galway i ondje otvorili pub. To mi se svidjelo pa sam otišao za njima i radio u pubu. Kad su mama i tata otišli u mirovinu, preuzeo sam pub, prije nekoliko godina shvatio da bih htio imati svoj, radio još više, uštedio nešto novca, podigao najveći kredit u povijesti čovje-čanstva, vratio se u Dublin i kupio Hoganov pub. I evo me, sad sam tu i pričam s tobom. Holly se nasmiješila.
- Lijep životopis, Daniele.
- Ništa posebno, ali eto - uzvratio joj je osmijeh. A gdje se tu uklapa tvoja bivša? - zapitala je. Negdje između rada u galwayskom pubu i vraćanja u Dublin.
- Aha, kužim - kimnula je Holly. Ispila je zadnji gutljaj iz svoje čaše i podigla cjenik. - Sad bih baš jedan Seks na plaži.
- Gdje? U Španjolskoj? - zezao ju je Daniel. Tobože ga je prijekorno munula u nadlakticu. Nema šanse.

DVADESET I ŠEST

- Idemo na more, idemo na more! - pjevale su čitavim putem do aerodroma. John im je ponudio prijevoz i gorko zažalio jer su se ponašale kao da prvi put u životu nekamo putuju. Holly se nije mogla sjetiti kad je posljednji put bila tako uzbuđena. Osjećala se kao školarka pred maturalicu. Torbu je nakrcala čokoladama, slatkišima i časopisima te zajedno s curama konstantno pjevušila glupave pjesmice. Zrakoplov im je polijetao tek u devet navečer, što je značilo da na odredištu neće biti prije sitnih jutarnjih sati.

Po dolasku u zračnu luku iskobeljale su se jedna preko druge iz auta, a John je iz prtljažnika izvadio kofere. Denise je istog trenutka pretrčala ulicu i ušla u aerodromsku zgradu kao da će na taj način brže stići do Španjolske. Holly je ostala kraj auta, čekajući Sharon koja se pozdravljala s mužem.

- Molim te, čuvaj se - zabrinuto ju je upozoravao John. - Nemoj izvoditi gluposti.

- Naravno da ću se čuvati, John. Nije joj vjerovao.

- Gle, jedno je kad se glupiraš ovdje, ali tamo si ipak u stranoj zemlji, razumiješ?

- John - obgrlila ga je Sharon. - Idem na miran, opuštajući odmor. Zbilja se ne moraš brinuti. Nešto joj je prošaptao u uho i ona je kimnula: - Znam, znam.

Uslijedio je dug poljubac i zatim zagrljaj na rastanku. Holly ih je promatrala, opipavajući prednji džep torbe u kojem se nalazilo Ger-ryjevo pismo za kolovoz. Otvorit će ga za nekoliko dana na plaži. Kakva li luksuza! Sunce, pijesak, more i Gerry, sve u jednome danu.

- Holly, pazi mi na najdražu ženu, može? - u misli je, iz stvarnosti uletio John.

- Hoću, John. Znaš, idemo samo na tjedan dana - nasmijala se i zagrlila ga.

- Znam, ali nakon što sam vidio što ste u stanju izvesti za jednog večernjeg izlaska, malo sam zabrinut - nasmijeo se. - Lijepo se pro-vedi, Holly, zaslužila si odmor.

Pratio ih je pogledom dok su preko ceste vukle kofere i nestajale za aerodromskim vratima. Holly je pri ulazu u aerodrom zastala i duboko udahнула. Obožavala je aerodrome. Sve joj se sviđalo - miris, buka, čitava atmosfera vreve i ljudi koji naokolo vuku prtljagu, radujući se putovanju ili po-vratku kući. Obožavala ih je promatrati kako stižu kući i kako ih na izlasku iz zrakoplova obitelji i prijatelji pozdravljaju povcima i zagrljajima, Aerodromi su idealna mjesta za promatranja ljudi i oduvijek su je ispunjavali osjećajem sretnoga iščekivanja. Kao da se svakog trenutka spremala učiniti nešto posebno i lijepo. Pred šalterom za pre-daju prtljage osjećala se kao da upravo čeka na vožnju u lunaparku. Bila je uzbuđena poput maloga djeteta.

Zajedno se sa Sharon pridružila Denise na polovici užasno dugačkog reda za prijavu.

- Rekla sam vam da smo trebale ranije krenuti - zastenjale je Denise.

- Onda bismo samo dulje čekale na ulaz u avion - objasnila je Holly.

- Znam, ali tamo je barem kafić - dodala je Denise. - I to je jedino mjesto u cijeloj ovoj glupoj zgradi gdje mi, ljudi pušači, možemo zapaliti.

- Imaš pravo - složila se Holly.

- Prije nego što uopće krenemo, htjela bih vam nešto posebno naglasiti - ozbiljno se ubacila Sharon. - Ja se na ovom odmoru ne namjeravam opijati niti ludovati po noći. Samo ću se izležavati uz bazen ili na plaži, čitati knjigu, izaći nekoliko puta na večeru i ići na spavanje ranije nego inače.

Denise se, zatečeno, zablujala u Holly.

- Je li prekasno da povedemo nekoga drugog, Holly? Sharon još nije predala prtljagu, a John sigurno nije daleko odmaknuo...

- Ne, ne, u tome se slažem sa Sharon. - nasmijala se Holly - I ja se samo želim opustiti. Neću nikakve stresove.

Denise se nadurila poput djeteta.

- Ne brini, draga - tješila ju je Sharon. - Sigurna sam da će tamo biti i druge djece tvojih

GIGA

godina s kojima ćeš se moći igrati.

Denise joj je pokazala srednji prst.

- Kad me na carini zapitaju imam li što prijaviti, reći ću im da imam dvije dosadne stare babe. Sharon i Holly su se glasno nasmijale.

Nakon pola sata čekanja pred šalterom konačno su predale prtljagu i Denise je stala trčati po *duty-free shopu* poput luđakinje, kupujući dovoljno cigareta za čitav život.

- Zašto ona žena bulji u mene? - kad su sjele u kafić, kroz stisnute je zube zapitala Holly i Sharon, gledajući u ženu na drugom kraju.

- Vjerojatno zato što ti buljiš u nju - odgovorila joj je Sharon, gledajući na sat. - Još petnaest minuta.

- Ne, ozbiljno, cure - okrenula im se Denise. - Nisam paranoična, žena zbilja bleji u nas.

- Zašto onda ne odeš do nje i pozoveš je da to riješite vani, ko pravi muškarci - zezala ju je Holly. Sharon se nacerila.

- Evo je - zapjevušila je Denise i okrenula im leđa.

Holly je podigla pogled i shvatila da im se približava mršava plavuša s ogromnim umjetnim grudima.

- Spremi se, Denise, ova djeluje opasno - rekla je Holly a Sharon se zagrnula pićem.

- Bok, cure - zaskvičala je plavuša.

- Bok - odzdravila je Sharon, nastojeći ne prasnuti u smijeh.

- Oprostite što sam tako buljila u vas, ali htjela sam se uvjeriti da ste to zbilja vi!

- Jesam, to sam ja - sarkastično je odvrtila Sharon. - Glavom i bradom.

- Znala sam! - podviknula je plavuša, uzbuđeno skakućući. Grudi su joj ostajale zapanjujuće nepomične.

- Frendice su me uvjeravale da fantaziram, ali ja sam naprosto znala da ste to vi. Eno, tamo su mi frendice - okrenula se i pokazala na kraj šanka, odakle su im domahivale preostale četiri Spice Girls. -Ja sam Cindy...

Sharon se ponovo zagrnula vodom.

- ..i obožavam vas - uzbuđeno je skvičala Cindy - Ona serija u kojoj glumite je super, gledala sam je tisuću puta! Ti glumiš princezu Holly je 1' da? - uprla je manikirani kažiprst u Hollyino lice.

Holly je zaustila, no Cindy je nastavila blebetati.

- A ti glumiš njenu dvorsku damu! - pokazala je Denise, a zatim još glasnije zavrištala, pokazujući Sharon. - A ti! Ti si frendica one australske pjevačice!

Djevojke su se zabrinuto pogledale kad je Cindy dovukla stolac i sjela za njihov stol.

- Znate, i ja sam glumica... Denise je zakolutala očima. - ...i zbilja bih voljela glumiti u seriji kao što je vaša. Kad snimate sljedeću epizodu?

Holly je već htjela zaustiti i objasniti djevojci da nisu glumice, no Denise ju je pretekla.

- Upravo smo u pregovorima za sljedeći projekt - slagala je.

- Oh, pa to je fenomenalno! - zapljeskala je Cindy. - O čemu se radi?

- Pa znaš što, ne smijemo još o tome pričati, ali snimat ćemo u Hollywoodu.

Cindy je djelovala kao da će tog trenutka doživjeti srčani udar.

- Isuse Bože! Tko vam je agent?

- Frankie - ubacila se Sharon. - I Frankie zajedno s nama ide u Hollywood.

Holly se više nije mogla suzdržavati pa je prasnula u smijeh.

- Ne obaziri se na nju, Cindy, užasno je uzbuđena - objasnila je Denise.

- Pa i ja bih bila! - Cindy se zagledala u Deniseinu ukrcajnu kartu na stolu i još jednom skoro doživjela infarkt. -1 vi isto idete u Lan-zarote?!

Denise je zgrabila svoju kartu i utrpalu je u torbu kao da će se tako spasiti.

- I ja idem tamo s frendicama. Eno ih tamo - još jednom se okrenula i mahnula djevojkama za

GIGA

šankom. - Odsjest ćemo u hotelu koji se zove *Costa Palma Palace*. Gdje vi odsjedate?
Holly je progutala knedlu.

- Ne mogu se sjetiti kako nam se zove hotel, a vi cure? - razroga-čenih se očiju zagledala u Sharon i Denise.

Obje su žustro odmahnule glavama.

- Ma, nema veze - ramenima je slegnula Cindy. - Vidjet ćemo se kad sletimo! Idem sada da ne propustim avion!

Toliko je glasno zaskvičala da su se svi u baru okrenuli i zabuljili u njihov stol. Zagrlila je svaku curu i odskakutala prema frendicama.

- Izgleda da se nećemo izvući bez borbe - snuždeno je prokomentirala Holly.

- Ma, nema veze - optimistično ju je tješila Sharon. - Jednostavno ćemo je ignorirati.

Ustale su i krenule prema ulazu u zrakoplov. Dok su se probijale prema sjedalima, Holly je još jednom užasnuto zastala i zatim hitro zauzela mjesto na drugom kraju reda. Sharon je sjela do nje, a Denise, ledenog izraza lica, sjela do neželjene suputnice.

-Joj, super! Sjediš do mene! - u uho joj je zaskvičala Cindy. De-nise je Holly i Sharon dobacila smrknuti pogled i skutrila se kraj silikonske plavuše.

- Vidiš? Rekla sam ti da ćeš naći društvo za igru - prošaptala je Sharon i zajedno s Holly prasnula u smijeh.

DVADESET I SEDAM

Četiri sata poslije zrakoplov se nisko spustio nad more i potom sletio na aerodrom u Lanzaroteu. Svi su putnici oduševljeno zapljeskali, ali nitko slijetanje nije dočekaao s takvim oduševljenjem kao Denise.

-Jo, grozno me boli glava - žalila se curama dok su se probijale do pomične trake za preuzimanje prtljage. - Ta prokleta kokoš nikako da prestane pričati.

Prstima je protrljala sljepoočnice i zatvorila oči, uživajući u trenutku mira i tišine.

Sharon i Holly u tom su trenutku spazile Cindy kako im se približava sa svojim frendicama i žurno pobjegle, ostavljajući Denise, zatvorenih očiju, na istome mjestu.

Laktovima su se probile kroz gužvu ne bi li što bolje vidjele prtljagu, no svi su se nagurali uz pokretnu traku i naginjali se nad nju tako da nitko za njihovim leđima nije mogao vidjeti koja torba stiže sljedeća. Stajale su ondje dobrih pola sata prije no što se traka uopće počela pomicati i još pola sata nakon toga, iako je većina ostalih putnika već napustila zgradu, veselo se ukrcavajući u autobuse.

- Gadure jedne - ljutito im je dobacila Denise kad im se konačno pridružila, vukući za sobom kofer. -Još uvijek čekate prtljagu?

- Ne, ja naprosto uživam u stajanju i buljenju u istih pet torbi kako se vrte pa traci - sarkastično je odgovorila Sharon. - Samo ti odi u autobus i ostavi me ovdje da se ludo zabavljam.

- Pa znaš što, da su ti barem izgubili kofer - prasnula je Denise. - Ili još bolje, da ti se barem kofer raspao i da ti se po traci raspu sve

bapske gaće i grudnjaci pa da ti se svi smiju. Holly je Denise dobacila zadivljen pogled.

- Je l' ti bolje?

- O, evo mog kofera - veselo je podviknula Sharon i dohvatila ga s trake, usput udarivši Holly u potkoljenu.

-Au!

- Oprosti, ali spašavam odjeću.

- Ako su izgubili moju odjeću, tužit ću ih - razljutila se Holly. U tom su trenutku već svi putnici napustili zgradu i jedino su još tri djevojke stajale uz traku.

- Zašto ja uvijek moram biti zadnja koja čeka prtljagu? - zapitala je Irendice.

- Murphyjev zakon - objasnila joj je Sharon. - A, evo ti torbe, Zgrabila je kofer s trake i ponovo udarila o Hollyine bolne potkoljenice.

- Joj, joj, joj! - vikala je Holly, trljajući noge. - Zašto ne zamah-neš na drugu stranu, dovraga?

- Oprosti - ispričala se Sharon. - Ali mašem samo na jednu stranu.

Uputile su se prema izlazu, tražeći svoju agenticu.

- Gary, prestani! Skini mi se, molim te! - začuli su ljutit ženski glas dok su zamicale za ugao. Prateći zvuk naišle su na mladu ženu u crvenoj uniformi turističkog agenta. Grlio ju je mlad muškarac u sličnoj crvenoj uniformi. Kad su joj prišle, žena je poravnala uniformu.

- Kennedy, McCarthy i Hennessey? - zapitala ih je teškim londonskim naglaskom.

Djevojke su kimnule.

- Drago mi je, ja sam Victoria i sljedećih ću tjedan dana biti vaš vodič - nasmiješila se. - Dođite, odvest ću vas do autobusa.

Nestašno je namignula Garyju i povelu cure prema izlazu.

Premda je bilo dva poslije ponoći, napolju ih je dočekaao topao povjetarac i djevojke su se radosno nasmiješile jedna drugoj. Sada su bile sigurne da su na ljetovanju. Kad su ušle u autobus, svi su ih pozdravili kliktanjem i Holly ih je potihom proklela, nadajući se da je na odmoru nitko neće gnjaviti grupnim druženjem i zbližavanjem.

- Heheeee! - doviknula im je Cindy, ustajući sa svog sjedala i mašući. - Sačuvala sam vam mjesta!

Denise je glasno uzdahnula, ali i zajedno s djevojkama krenula prema stražnjim sjedalima. Holly se srećom utrpala do prozora, gdje je neometano mogla zanemariti ostatak društva. Nadala se da će Cindy shvatiti i ostaviti je na miru jer, naposljetku, ignorira je od trenutka kad im je sjela za stol u aerodromskom baru.

Nakon tri četvrt sata stigli su pred *Costa Palma Palace* i Hollyin je želudac još jednom zatitrao od uzbuđenja. Dugačak su prilazni put obrubljivale palme, a ogroman vodoskok osvijetljivala plavičasta svjetla. Na njezin golemi užas, kad se autobus zaustavio pred glavnim ulazom, svi su još jednom oduševljeno zapljeskali i počeli klicati. Ubrzo potom ušle su u rezervirani apartman koji se sastojao od spavaće sobe s dva kreveta, male kuhinje i dnevnog boravka sa sofom na razvlačenje. Naravno, cjelinu su dopunjavali kupaonica i balkon. Holly je izašla na balkon i zagledala se prema moru. Bilo je premračno da bi išta vidjela, no čula je zvuk valova kako se nježno valjaju preko pijeska. Zatvorila je oči i slušala.

- Cigareta, cigareta, trebam cigaretu - pridružila joj se Denise, nervozno trgajući paketić i duboko udišući. - Ooooh, to je već bolje. Sad više nemam potrebu pobiti ljude oko sebe.

Holly se nasmijala; doista se radovala druženju s frendicama.

- Holly, mogu li ja spavati na sofi u dnevnom boravku jer onda mogu pušiti...

- Samo ako držiš otvorena balkonska vrata - iznutra je povikala Sharon. - Ne želim se probuditi uz smrad dima.

- Hvala - sretno je uzvratila Denise.

Sljedećeg jutra u devet Holly je probudilo Sharonino muvanje po sobi. Prošaptala joj je da ide do bazena i da će im zauzeti nekoliko le-žaljki, no nakon petnaest minuta vratila se u apartman i s negodovanjem zagundala: - Nijemci su zaposjeli sve le-žaljke. Idem na plažu.

Holly je pospano promrmrljala nekakav odgovor i ponovno zaspala. U deset je Denise skočila na krevet pa su odlučile ustati i pridružiti se Sharon na plaži.

Pijesak je bio toliko vruć da su se morale neprekidno kretati ne bi li izbjegle opekotine na tabanima. Osim toga, koliko god se Holly u Ir-skoj ponosila svojom preplanulom bojom, ovdje je bilo veoma očito da su tek stigle na otok i da su najbjelje na plaži. Ubrzo su spazile Sharon koja je sjedila pod suncobranom i čitala knjigu.

- Ah, zbilja je prekrasno ovdje, zar ne? - nasmijala se Denise, osvrćući se oko sebe.

Sharon je podigla pogled s knjige i uzvratila joj osmijeh: - Raj na zemlji.

Holly se zagledala oko sebe, pitajući se nije li Gerry došao u taj raj, no nije mu bilo ni traga. Oko nje bili su samo nagomilali parovi. Ma-zali su losionom za sunčanje leđa, šetali rukom pod ruku po plaži, Igrali tenis na pijesku i baš pred njenom le-žaljkom - mazili se pod suncem. Nije imala vremena za depresiju. Denise se izvukla iz ljetne haljinice i stala skakutati u toplesu i oskudnim tangama s leopard uzorkom.

- Tko će me namazati losionom?

Sharon je spustila knjigu i zagledala se u nju preko gornjeg ruba naočala

- Ja ću te namazati, ali sise i dupe ćeš si bogme morati namazati sama.

Dovraga - našalila se Denise. - Nema veze, naći ću nekoga dru-goga tko će me ondje namazati.

Sjela je na prednji kraj Sharonine le-žaljke i Sharon joj je stala ma-zati leđa.

- Znaš što, Sharon? -Sto?

- Nećeš nikada pocrniti s tim pareom.

Sharon se zagledala u svoje noge i još ih bolje prekrila tkaninom.

- Pocrniti? Ja ne želim pocrniti. Imam irsku kožu, Denise. Zar nisi čula da je ljubičastobijela boja kože sada u modi?

Holly i Denise su se nasmijale. Koliko god se Sharon trudila, nikada nije uspijevala pocrnjeti. Samo bi izgorjela na suncu i potom se ogulila. Naposljetku je odustala i prihvatila činjenicu da će zauvijek biti „ljubičastoblijeda“.

GIGA

- Osim toga, ovih dana izgledam kao bačva pa ne želim prestraviti sve oko sebe.

Holly je pogledala svoju najbolju prijateljicu, ljuta što se ova naziva bačvom. Da, dobila je nešto kilograma u posljednje vrijeme, ali nije bila ni najmanje debela.

- Zašto onda ne odeš do bazena i ne prestraviš sve one Nijemce pa da imamo mjesta? - zezala ju je Denise.

- Da, cure, trebale bismo ranije ustati i zauzeti mjesto kraj bazena. Plaža nakon nekog vremena postane dosadna - predložila je Holly.

- Ne brini, frojlajn. Maknut ćemo Švabe - našalila se Sharon. Djevojke su se ostatak dana izležavale ne plaži, povremeno se umaćući u more ne bi li se rashladile. Ručale su u baru na plaži i uglavnom nisu radile ništa, baš kao što su i planirale. Holly je osjetila kako je sav stres i napetost postupno napuštaju i nekoliko se sati osjećala potpuno slobodnom.

Uvečer su uspješno izmakle brigadi barbika i večerale u jednom od brojnih restorana u živahnoj ulici nedaleko od hotela.

- Ne mogu vjerovati da se vraćamo u hotel, a tek je deset navečer - rekla je Denise, požudno zureći u niz barova uz cestu.

Gužva se iz barova prelijevala na ulicu, glazba pulsirala iz svake zgrade i zajedno s grajom razgovora stvarala neobičan zvuk. Holly je gotovo osjećala podrhtavanje tla pod nogama. Razgovor je zamro dok su upijale prizor, zvukove i mirise koji su ih okruživali. Do njih je dopirao glasan smijeh, kuckanje čaša i pjevanje. Neonska su svjetla bljeskala i zujala, svako se boreći za svoju mušteriju. Vlasnici su se barova na ulici borili jedni s drugima ne bi li u svoje objekte doveli što veći broj prolaznika; dijelili su letke, besplatna piće i ostale usluge.

Mlada su se i preplanula tijela okupljala u velikim skupinama oko stolova na terasama i samouvjereno šetala ulicom, šireći oko sebe miris kokosa iz losiona za sunčanje.

Procjenjujući njihovu prosječnu dob, Holly se najednom osjetila starom.

- Ha, čuj, možemo svratiti negdje na piće ako hoćeš - nesigurno je predložila, promatrajući mladež kako pleše na ulici.

Denise je zastala i stala proučavati barove, ne bi li odabrala onaj U koji želi ući.

- Sto je, ljepotice? - kraj nje se zaustavio veoma zgodan mladić, nasmijao joj se blještavo bijelim osmijehom i engleskim naglaskom dometnuo: - Ideš sa mnom unutra?

Denise ga je neko vrijeme odsutno promatrala, a Sharon i Holly ironično su se osmjehnule. Izgleda da Denise ipak večeras neće rano leći. Ustvari, znajući Denise, vjerojatno večeras uopće neće leći u krevet.

No Denise se odjednom prenula iz transa.

- Ne, hvala, ne idem s tobom. Imam dečka i volim ga - ponosno je objavila. - Ajmo, cure! - doviknula je Sharon i Holly i brzo krenula put hotela.

Dvije su djevojke zapanjeno stajale i otvorenih usta zurile za Denise. Nisu mogle vjerovati. Morale su potrčati ne bi li je dostignule.

- Sto je? Što ste blenule? - nasmiješila im se Denise.

- Čekaj - još uvijek u šoku dahnula je Sharon. - Tko si ti i što si učinila s mojom frendicom-žderačicom muškaraca?

- O. K., O. K. - Denise je mahnula objema rukama. - Možda soli ranje i nije tako fenomenalna stvar kao što sam mislila.

Holly je pognula glavu i nogom šutnula kamen koji joj se našao na putu. Zbilja, šokiranje uopće nije fenomenalno.

- No pa, drago mi je zbog tebe, Denise - veselo je prokomentirala Sharon, sestrinski grleći prijateljicu.

Odjednom su utonule u tišinu. Glazba ih je ispratila u noć i sada su do njih dopirali tek zvuči basa iz daljine.

- Na toj sam se ulici osjećala tako staro - iznenada je izjavila Sharon.

GIGA

- 1 ja isto! - razrogačcnih je očiju priznala Denise. - Kako to da ta djeca danas tako dugo ostaju vani?

Sharon je prasnula u smijeh.

- Denise, nije stvar u tome da su oni djeca, nego smo mi sve starije. Bojim se da je u tome stvar.

Denise je neko vrijeme razmišljala o prijateljičinim riječima.

- Pa nismo baš tako stare, za Boga dragoga. Mislim, ne moramo još odbaciti cipelice za ples i uhvatiti se staračkog štapa. Mogle bismo ostati vani cijelu noć da hoćemo, ali smo... umorne. Imale smo dug dan i... Oh, Bože, zbilja zvučim staro.

Još je neko vrijeme buncala, ali Sharon je nije slušala jer je pro-mat rala Holly koja je pognute glave i dalje šutirala kamenčiće.

- Holly, jesi li dobro? Već dugo nisi rekla ni riječi - zabrinuto ju je zapitala.

- Ma, dobro sam, samo sam razmišljala - tiho je odgovorila Holly, ne podižući glavu.

- O čemu? - tiho je zapitala Sharon. Holly je podigla glavu i zagledala joj se u oči.

- O Gerryju - mirno je odgovorila. - Razmišljala sam o Gerryju.

- Hajdemo na plažu - predložila je Denise i cure su izule cipele, stopalima uronivši u hladan pijesak.

Nebo je bilo blještavo crno i milijuni su im zvijezda treperili nad glavama. Činilo se kao da je netko nad njima rasprostro golemu mrežu sa šljokicama. Puni se mjesec nadvio nad horizontom, svoj sjaj odražavajući na pučini, a djevojke su sjele na obalu na sam kraj njegove sjajne vodene staze. More ih je svojom pjesmom umirivalo i opuštalo, zrak je bio topao, no prohladni se povjetarac poigrao Hollyinom kosom koja joj je svojim vrhovima nježno zagolicala kožu. Zatvorila je oči i duboko udahnula.

- Zato te i doveo ovamo, znaš - rekla joj je Sharon, promatrajući je kako se opušta.

Nasmiješila se, još uvijek zatvorenih očiju.

- Ne pričaš baš puno o njemu, Holly - usput je dodala Denise, prstom šarajući po pijesku.

Holly je polako otvorila oči. Glas joj je bio tih, ali topao i nježan.

- Znam.

Denise je podignula glavu sa svojih crteža u pijesku.

- Zašto?

Holly je na trenutak zastala i zagledala se u crnu pučinu.

- Ne znam kako bili pričala o njemu - još jednom je zastala, a onda ipak nastavila. - Ne znam bih li rekla *Gerry je bio* ili *Gerry je*. Ne znam trebam li biti sretna ili tužna kad pričam o njemu. Čini se, da ako sam sretna kad ga spominjem, neki će me ljudi osuđivati jer očekuju da plačem, a ako se uzrujam dok pričam o njemu, ljudima je neugodno.

Opet se zagledala u more koje se caklilo na mjesecini i nastavila još tiše.

- Ne mogu se više u razgovoru šaliti na njegov račun jer me onda uhvati grižnja savjesti. Ne mogu govoriti o stvarima koje mi je rekao U povjerenju jer ne želim odavati njegove tajne. Jednostavno ne znam kako bih ga se prisjećala kroz razgovor. Naravno, to ne znači da ga se stalno ne prisjećam tu, gore - kucnula si je o sljepoočnicu.

Tri su djevojke prekrštenih nogu sjedile na mekom pijesku.

- John i ja stalno pričamo o Gerryju - svjetlucavim je očima u Holly pogledala Sharon. -

Pričamo o tome kako nas je nasmijavao, što je često činio...

Sve su se tri djevojke nasmiješile toj uspomeni.

- Pričamo čak i o situacijama u kojima smo se s njim prepirali. O stvarima koje smo kod njega voljeli i o stvarima s kojima nas je živcirao.

Holly je začuđeno podigla obrve, a Sharon nastavila.

- To je za nas bio Gerry. Nije uvijek bio divan i krasan. Sjećamo ga se u potpunosti i nema ničega lošeg u tome.

Neko su dulje vrijeme sve tri šutjele. Prva je progovorila Denise.

GIGA

- Voljela bih da je moj Tom imao priliku upoznati Gerryja - glas joj je malo zadrhtao. Holly ju je iznenađeno pogledala.

- Gerry je bio i moj prijatelj, znaš - rekla je dok su joj se u očima teklile suze. - A Tom ga uopće nije poznavao. Zato mu stalno pokušavam pričati o Gerryju jer želim da zna da je ne tako davno jedan od najboljih ljudi na svijetu bio moj prijatelj i da bih voljela da su ga svi poznavali - usnica joj je zadrhtala i čvrsto ju je zagrizla. - Ali ne mogu vjerovati da netko koga sada toliko volim i tko zna sve o meni nije poznavao mog prijatelja kojeg sam voljela deset godina.

Niz Hollyin se obraz skotrljala suza i zagrlila je obje svoje prijateljice.

- Pa ništa onda, Denise. Morat ćemo Tomu i dalje pričati o Gerryju, zar ne?

Sljedećeg jutra nisu se ni pokušale sastati sa svojom agenticom jer im nije padalo na pamet ići u kojekakve obilaske niti sudjelovati u budalastim sportskim natjecanjima. Ustale su rano i priključile se plesu oko hotelskog bazena koji se sastojao od pokušaja bacanja svog ručnika na ležaljku, ne bi li na taj način zauzele mjesto. Nažalost, nisu us-tale dovoljno rano i Sharon je u jednom trenutku prasnula: - Zar ti prokleti Nijemci nikada ne spavaju? No nekako je uspjela zbaciti nekoliko ručnika s ležaljki i tri su djevojke pribavile mjesta jedna do druge.

Holly je upravo zadrijemala kad ju je probudilo glasno vrištanje i jurnjava gomile. Jedan od agenata, Gary, iz nekog je razloga pretpostavio da je strašno smiješno odjene li se kao žena i počne trčati oko bazena dok ga je agentica Victoria natjeravala. Gomila oko bazena im je pljeskala i klikkala, a tri su djevojke kolutale očima. Naposljetku je Victoria ipak uhvatila Garyja i oboje su pali u bazen.

Gomila je zapljeskala.

Nekoliko minuta poslije, dok je Holly mirno plivala u bazenu, neka je žena na mikrofonski koji joj je bio pričvršćen uz glavu objavila da upravo započinje sat vodenog aerobika. Victoria i Gary uz pomoć su brigade barbika trčali oko ležaljki i tjerali ljude da se pridruže.

- Daj molim te, odjebi! - začula je Sharonin glas i spazila kako se otresa na jednu članicu brigade barbika koja ju je pokušala odvući u bazen. I sama se Holly uskoro izvukla iz bazena, pobjegavši pred krdom „vodenkonja“ koji su onamo uskočili ne bi li sudjelovali u vodenom aerobiku. Tri su djevojke prosjedile pola sata nevjerojatno dosadnog vodenog aerobika tijekom kojeg je instruktorka u svoj mikrofonski uzvikivala naredbe, a sljedba ih u bazenu pokušavala izvršavati. Kad je tomu napokon došao kraj, objavljen je turnir u vaterpolu i cure su pod hitno skočile, pokupile ručnike i krenule put plaže po malo mira i tišine.

- Jave li ti se ikad Gerryjevi roditelji? - zapitala ju je Sharon dok su plutale na napuhnutim madracima u moru.

- Da, svakih mi nekoliko tjedana pošalju razglednicu, jave mi gdje su i kako im je.

-Još uvijek su na onom krstarenju? -Da.

- Nedostaju ti?

- Iskreno rečeno, mislim da me više ne doživljavaju kao svoju. Sin im je umro, nemaju unučadi i mislim da više ne osjećaju nikakvu povezanost sa mnom.

- Ma daj, to su gluposti. Bila si u braku s njihovim sinom, snaha si im. To je poprilično jaka veza.

- Ma ne znam - uzdahnula je. - Mislim da im to nije dovoljno.

- Malo su konzervativni, ha?

-Jesu, prilično. Mrzili su dok smo Gerry i ja 'živjeli u grijehu', čak su to tako i nazivali. Jedva su čekali da se vjenčamo. A kad smo se vjenčali, bilo je još gore. Nikako nisu shvaćali zašto nisam uzela njegovo prezime.

- Da, sjećam se toga - rekla je Sharon. - Njegova mi je mama probila uši s time na vjenčanju. Rekla mi je da je ženina dužnost uzeti muževo prezime iz poštovanja. Zamisli. Koja glupost. Holly se nasmijala.

GIGA

- No dobro, vjerojatno ti je i bolje bez njih - zaključila je Sharon.
- Bok, cure - na svome je madracu doplutala Denise.
- Hej, gdje si ti? - zapitala ju je Holly.
- Ma, pričala sam s nekim tipom iz Miamijsa. Zbilja je simpatičan.
- Miami? Tamo je Daniel išao na ljetovanje - rekla je, uranjajući prste u more.
- Hmmm - ubacila se Sharon. - Simpa je taj lik, Danici, zar ne?
- Je, jako je simpatičan - složila se Holly. - Volim pričati s njime.
- Tom mi je rekao da je kroz svašta prošao u posljednje vrijeme - rekla je Denise, okrećući se na madracu ne bi li legla na leđa.

Sharonine su se uši naperile pred nagovještaj trača.

- Da? Zbog čega?
- Bio je zaručen i trebao se oženiti nekom ženskom pa ga je ta prevarila s nekim drugim. Zbog toga se i preselio u Dublin, htio se maknuti od nje.
- Znam. Grozno - tužno je prokomentirala Holly.
- Zašto, gdje je prije živio? - zapitala je Sharon.
- U Galwayu, tamo je vodio pub - objasnila je Holly.
- Zbilja? - iznenadila se Sharon. - Pa ne priča kao ljudi iz Galwaya.
- Odrastao je u Dublinu, zatim otišao u vojsku pa izašao iz vojske, preselio se u Galway jer su mu tamo roditelji imali pub, zatim je upoznao Lauru, bili su zajedno sedam godina, trebali su se vjenčati, ali ga je prevarila pa su prekinuli i onda se vratio u Dublin i kupio Hoganov pub - jedva je do daha došla Holly.
- Bogme si upućena u njegov život - zezala ju je Denise.
- Hja, čuj, da ste ti i Tom obraćali imalo pažnje na nas onu večer u baru, možda i ne bih znala toliko o njemu - veselo joj je odvrtila Holly.

Denise je glasno uzdahnula.

- Joj, baš mi fali Tom - tužno je izjavila.
- Jesi li to rekla onom tipu iz Miamijsa? - nasmijala se Sharon.
- Pa samo sam pričala s njim - branila se Denise. - Iskreno rečeno, nitko drugi me uopće ne zanima, što je zbilja čudno. Kao da ni ne primjećujem druge muškarce, a s obzirom da smo trenutno okruženi Stotinama polugolih muškaraca, mislim da sam rekla sasvim dovoljno.
- To ti je ljubav, Denise - nasmiješila joj se Sharon.
- Sto god bilo, nikad se prije nisam tako osjećala.
- Zgodan je to osjećaj - dodala je Holly, više sebi nego djevojkama. Neko su vrijeme ležale u tišini, svaka izgubljena u svojim mislima i nježnom ljućanju valova.

- O jebote! - odjednom je viknula Denise i druge su dvije djevojke poskočile. - Pogledajte kako smo daleko otplutale!

Holly se istoga trenutka uspravila i pogledala oko sebe. Otplutale su toliko daleko da su joj svi ljudi na plaži izgledali poput sićušnih mrava u daljini.

- Sranje! - uspaničarila se Sharon, a kad se Sharon uspaničari, Holly je znala da su u nevolji.
- Brzo, brzo, plivajmo! - viknula je Denise i sve su tri legle na trbuh, svom snagom mašući rukama i nogama. Nakon nekoliko su minuta, umorne i bez daha, na vlastiti užas shvatile da su još dalje od obale no što su bile.

Plivanje im nije bilo od pomoći - struja ih je prebrzo nosila prema pučini, a valovi postajali sve veći.

DVADESET I OSAM

- Upomoć! - urlala je Denise i luđački mahala rukama.

- Mislim da nas ne čuju - odgovorila je Holly dok su joj se oči punile suzama.

- Kako smo glupe! - ljutila se Sharon i započela dugu tiradu o opasnostima madraca na napuhavanje.

- Daj, pusti sad to, Sharon - prasnula je Denise. - Sad smo tu gdje jesmo i jedino što nam preostaje jest da zajedno dozivamo pomoć pa će nas možda čuti.

Sve su tri pročistile grla i sjedeći se propele onoliko visoko koliko su mogle a da im madraci ne potonu pod težinom.

- O. K... tri, četiri, sad... UPOMOĆ! - vikale su i iz sve snage mahale rukama.

Nakon nekog su vremena prestale vrištati i tiho zurile u točkice na plaži, nadajući se kakvom učinku. Na obali se, međutim, ništa nije promijenilo.

- Nemojte mi još samo reći da tu ima morskih pasa - zakukala je I tenise.

- Molim te, Denise - ljutito je prasnula Sharon. - To je zbilja zadnja stvar na koju me sad trebaš podsjećati.

Holly se stisnuta grla zagleda u more. Nekad svijetloplavo i prozirno, sada se smračilo i Holly je skočila s madraca ne bi li provjerila koliko je duboko. Noge joj nisu dosezale dno i srce joj je zabubnjalo od straha. Situacija je bila ozbiljna. Sharon i Holly pokušale su plivati za sobom vukući madrace, a Denise je i dalje urlala poput luđaki-nje.

- Za Boga dragoga, Denise - dahtala je Sharon. - Neće te čuti nitko osim dupina.

- A vas dvije biste mogle i prestati s tim glupim plivanjem jer to činite već neko vrijeme, a još uvijek ste iza mene.

Holly je prestala plivati i podigla glavu. Denise ju je gledala preko ramena.

- Uh - pokušala je zadržati suze. - Sharon, zbilja bismo trebale prestati i štedjeti energiju.

I Sharon je prestala s plivanjem i tri su se djevojke približile jedna drugoj na madracima te počele zajedno plakati. To im je jedino i preostalo, pomislila je Holly, još više paničareći.

Pokušale su dozivati pomoć, ali vjetar im je glasove odnosio u drugome smjeru. Pokušale su plivati, što se pokazalo potpuno bespredmetnim jer je struja bila prejaka. Zahladilo je, a more se sve više smračivalo. Kakva glupa situacija. Uza sav strah i brigu, Holly je iznenađeno shvatila da se ponajviše osjeća posramljeno.

Nije znala bi li se smijala ili plakala što je prouzrokovalo neobičan zvuk. Sharon i Denise prestale su plakati i s nevjericom joj se zagledale u lice.

- Harem će jedna dobra stvar izaći iz ovoga - napola se smijala i napola plakala.

- Koja? - zapitala je Sharon, brišući oči.

- Pa, oduvijek smo pričale o tome da bismo htjele ići u Afriku. Kako stvari sada izgledaju, već smo na pola puta - odgovorila joj je, hihoćući se poput luđakinje.

Zagledale su se niz pučinu prema svome odredištu.

- Da, a i prijevoz nam je jeftin - pridružila se Sharon.

Denise ih je pogledala kao da su potpuno poludjele, a zbog samo jednog pogleda na nju - u toplesu, tangama s leopard uzorkom i plavim usnicama - Sharon i Holly prasnule su u smijeh.

- Što je sada? - viknula je Denise razrogačenih očiju.

- U priličnoj smo nevolji - hihotala je Sharon.

- Da - složila se Holly. - Do grla.

Neko su vrijeme ležale na madracima, smijale se i plakale, no onda ih je prenuo zvuk motornog čamca. Denise se brzo uspravila i ponovo počela luđački mahati. Holly i Sharon još su jednom prasnule u smijeh zbog prizora Deniseinih grudi koje su poskakivale dok je mahala spasiocima.

- Standardni večernji izlazak s curama - hihotala je Sharon dok je mišićavi spasilac izvlačio polugolu Denise na čamac.

GIGA

- Mislim da su u šoku - prokomentirao je jedan dok su na čamac izvlačili preostale dvije histerične djevojke.

- Brzo, spasite madrace! - jedva je kroz smijeh procijedila Holly

- Madrac u moru! - vrisnula je Sharon.

Spasioci su se zabrinuto pogledali i umotali djevojke u tople pokrivače. Zatim su požurili prema obali.

Približavajući se plaži, spazile su malu gomilicu koja se okupila ne hi li dočekala čamac. Pogledale su jedna drugu i još žešće prasnule u smijeh. Dok su ih spasioci iznosili iz čamca, gomila ih je pozdravila oduševljenim aplauzom. Denise se okrenula i sve ih pozdravila kraljevskim naklonom.

- Sad plješću, a gdje su bili dok smo ih trebale? - gundala je Sharon.

- Izdajice - hihotala je Holly.

- Evo ih! - začule su poznato skvičanje i kroz gomilu se do njih probila Cindy s brigadom barbika.

- Isuse Bože! - skviknula je. - Vidjela sam vas kroz dalekozor i pozvala spasioce. Jeste dobro?

Mahnito ih je pogledavala, jednu po jednu.

- Ma, dobro smo - ozbiljno joj je odgovorila Sharon. - Imale smo sreće. Jadni madraci nisu se uspjeli spasiti.

Sharon i Holly na to su ponovo prasnule u smijeh, a spasioci ih odveli do liječnika.

Uvečer su djevojke konačno shvatile kakva ih je opasnost bila zadesila i s tom im se spoznajom raspoloženje naglo promijenilo. Šutje-le su za večerom, razmišljajući o tome koliko su imale sreće i prekora-vajući se što su bile toliko neoprezne. Denise se meškollila na stolcu i Holly je primijetila da je jedva dotaknula hranu na tanjuru.

- Što ti je? - zapitala ju je Sharon usisavajući špagetu, zbog čega joj se umak rasprsnuo cijelim licem.

- Ništa - odvrtila je Denise i u tišini dolila vode u čašu. Još su neko vrijeme sjedile u tišini.

- Oprostite, moram na WC - odjednom je ustala Denise i uputila se prema toaletu.

Sharon i Holly su se namrštile.

- Što joj je? - zapitala je Holly. Sharon je slegnula ramenima.

- Popila je sigurno deset litara vode za večerom pa nije ni čudo što mora na zahod - pretjerivala je Sharon.

- Možda se ljuti na nas što smo se onako glupirale tamo vani. Sharon je još jednom slegnula ramenima i šuteći nastavila jesti.

Holly je znala da je neobično reagirala dok su plutale izgubljene na pučini i sad se pitala zašto se tako ponašala. Nakon početne panike zbog smrtno opasnosti, postala je grozničavo živahna, kao da se raduje ponovnom susretu s Gerryjem. Pomisao da joj nije stalo do toga hoće li živjeti ili umrijeti poprilično ju je zabrinula, Takvo je razmišljanje sebično. Mora promijeniti pogled na život.

Denise se vratila za stol i sjedajući napravila bolnu grimasu.

- Denise, zaboga, što ti je? - još jednom ju je zapitala Holly.

- Neću vam reći, smijati ćete mi se - djetinjasto je uzvratila.

- Joj, daj, pa frendice smo ti, nećemo se smijati - uvjeravala ju je Holly, nastojeći se riješiti smiješka na licu.

- Rekla sam ne - Denise je natočila još vode.

- Ma daj, Denise, nama možeš sve reći. Evo, obećavamo da se nećemo smijati - toliko je ozbiljno rekla Sharon da je Holly bilo neugodno što se smiješka.

Denise im se pomno zagledala u lica, nastojeći procijeniti može li im vjerovati.

- Ajde, dobro - glasno je uzdahnula i zatim nešto tiho promrmljala.

- Molim? - zapitala je Holly i približila se.

GIGA

- Nismo te čule, draga, pretho si rekla - dodala je Sharon, približavajući stolac. Denise se osvrnula po restoranu ne bi li se uvjerila da je nitko ne sluša i glavom se nagnula nad stol.

- Rekla sam da mi je od onako dugog ležanja na suncu izgorjelo dupe.

- Aha - odgovorila je Sharon, naglo se naslanjajući na stolac. Holly je okrenula glavu izbjegavajući Sharonin pogled i stala brojati peciva u košarici, ne bi li zaboravila što je Denise upravo rekla.

Za stolom je neko vrijeme vladala tišina.

- Vidiš, rekla sam da ćete se smijati - nadurila se Denise.

- Pa ne smijemo se - drhtavo je odvrtila Sharon.

Još jednom su na neko vrijeme zašutjele, no Holly si nije mogla pomoći.

- Samo je namazi s puno losiona da ti se ne oguli - rekla je i na to su se i ona i Sharon slomile. Denise je samo kimala glavom i čekala da se prestanu smijati. Načekala se. Ustvari, čak i nekoliko sati kasnije, dok je ležala na sofi i pokušavala zaspiti, još uvijek je čekala.

Zadnja stvar koju je čula prije no što je zaspala bio je Hollyin mudri savjet: - Morat ćeš spavati na trbuhu, Denise.

Tomu je uslijedilo još smijeha.

- Hej, Holly - prošaptala je Sharon kad su se napokon smirile. - Veseliš li se onome sutra?

- Čemu? - zijevnula je Holly.

- Pa pismu! - odvrtila je Sharon, iznenađena što se Holly nije odmah sjetila. - Nemoj mi samo reći da si zaboravila.

Holly je zavukla ruku pod jastuk i napipala Gerryjevo pismo. Moći će ga pročitati za sat vremena. Naravno da nije zaboravila.

Sljedećeg se jutra probudila uz zvukove Sharonina povraćanja u WC-u. Ustala je i pridružila joj se, nježno je gladeći po leđima i držeći joj kosu.

- Jesi dobro? - zabrinuto ju je zapitala kad je povraćanje napokon prestalo.

- Jesam, samo sam cijelu noć sanjala neke idiotske snove o tome da sam u čamcu, na madracu... Mislim da sam dobila morsku bolest.

- I ja sam sanjala nešto slično. Ono jučer je bilo prilično strašno, zar ne?

Sharon je kimnula.

- Nikad se više neću popeti na madrac - slabašno se nasmiješila. Denise se na vratima kupaoice pojavila u bikiniju. Od Sharon je

Dosudila pareo ne bi li njime prekrila izgorjelu stražnjicu, a Holly se suzdržala od zadirkivanja jer su Denise njezine opekotine očito prilično boljele.

Kad su stigle do bazena, Denise i Sharon su se pridružile brigadi barbika. Bilo je to najmanje što su mogle učiniti s obzirom da su upra-vo te djevojke pozvale pomoć koja ih je dovukla s pučine. Holly pak nije mogla vjerovati da je sinoć zaspala prije ponoći. Htjela je tiho ustati, ni pod koju cijenu probuditi djevojke, odšuljati se na balkon i pročitati pismo. Nikako nije shvaćala kako je uza svo uzbuđenje mo-gla zaspiti, a sada joj se zbilja nije slušalo brbljanje brigade barbika. Prije no što su je uvukle u bilo kakav razgovor, dala je Sharon znak da nestaje, a ova joj je namignula, dobro znajući zašto ih napušta. Umo-tala se u pareo i ponijela torbicu u kojoj se nalazilo pismo.

Na plaži se smjestila podalje od uzbuđenih povika djece i podalje od stereouređaja. Pronašla je tihi kutak i udobno se opružila na ručnik, izbjegavajući dodir s kipućim pijeskom. Valovi su zapljuskivali obalu, galebovi se međusobno dozivali preko plavetnog neba, zalijetali se u more i iz kristalne vode izranjali doručak. Bilo je tek jutro, a sunce je pržilo svom snagom. Pažljivo je izvukla pisamce iz torbe, kao da je riječ o lomljivom predmetu i prstima prešla preko uredno ispisane riječi *kolovoz*. Upijajući sve zvukove i mirise koji su je okruživali, nježno je otvorila omotnicu i pročitala Gerryjevu šestu poruku.

GIGA

Bok, Holly,

Nadam se da se lijepo provodiš na ljetovanju i moram ti reći da izgledaš prelijepo u tom bikiniju. Nadam se da sam ti odabrao pravo mjesto za odmor. Skoro smo tamo otišli na bračno putovanje, sjećaš se? Drago mi je što si na kraju ipak uspjela posjetiti Lanzarote... Na samom kraju plaže, blizu stijena preko puta hotela u kojem ste odsjele navodno je svjetionik. Rekli su mi da se tamo okupljaju dupini... ljudi to uglavnom ne znaju. Znam da voliš dupine... pođi tamo i reci im da sam ih pozdravio.

P. S. Volim te, Holly...

Drhtavih je ruku spremila pisamce natrag u omotnicu i pomno je spremila u torbicu. Dok je ustajala i brzo slagala ručnik, osjećala je Gerryjev pogled. Znala je da je u tom trenutku s njom. Potrčala je prema kraju plaže koju je naglo prekidala stijena. Obukla je tenisice i popela se na stijenu ne bi li pogledala što se nalazi s druge strane.

I doista, bio je tamo.

Upravo tamo gdje joj je Gerry i opisao, visoko na stijeni stajao je blještavo bijeli svjetionik, nalik kakvoj baklji koja se uzdiže u nebesa. Popela se preko kamenja i stigla do male uvale. Bila je potpuno sama. Nije bilo nikoga. A zatim je začula zvukove. Bilo je to glasanje dupina koji su se igrali tik uz obalu, ali daleko od pogleda svih turista na plažama za stijenom. Sjela je na pijesak i promatrala ih kako se igraju. Slušala ih je kako razgovaraju.

Gerry je sjeo uz nju.

Vjerojatno ju je i držao za ruku.

Odmorila se dovoljno da joj nije bilo žao kad je došlo vrijeme povratka u Dublin. Opuštena, preplanula i oslobođena svakog stresa osjećala se kao da je bila na liječenju kakvo joj je bilo prijeko potrebno. Ipak, nezadovoljno je zastenjala kad je zrakoplov u dublinsku zračnu luku sletio pod jakim pljuskom. Putnici ovaj put nisu pljeskali pilotu, a aerodrom joj se činio potpuno drukčijim od veselog mjesta s kojeg su poletjeli prije tjedan dana. I opet je bila posljednja u redu za prtljagu pa su tek sat vremena nakon slijetanja turobno krenule Johnu u susret. Čekao ih je u autu.

- Čini se da ti vilenjak nije puno radio na vrtu dok si bila na odmoru - prokomentirala je Denise kad su stigli do Hollyine kuće.

Izgrlila se i izljubila s prijateljicama, a zatim ušla u tihu, praznu kuću. Zrak je za vratima bio grozno ustajao pa je odmah otvorila vra-ta koja su iz kuhinje vodila na verandu.

Zaledila se s kvakom u rukama.

Cijeli joj je stražnji vrt bio preuređen.

Trava je bila pokošena. Korov isplijevljen. Vrtni stolci ispolirani i prelakirani. Zidovi su bili svježe obojani. U kutu su blistale gredice svježe posađena cvijeća, a pod velikim je hrastovim drvetom stajala drvena klupa. Zapanjeno se ogledavala. Tko li je sve to napravio?

DVADESET I DEVET

Done po povratku iz Lanzarotea provela je tiho. I Holly i Sharon i De-nise nekoliko su dana nakon povratka željele provesti odvojeno. Nisu se dogovorile, ali nakon čitavog tjedna stalnog druženja trebalo im je malo odmora. Do Ciare nikako nije mogla doći jer je ili radila u Darnijelovu klubu ili se družila s Matthewom, Jack je zadnjih nekoliko tjedana dragocjenih ljetnih praznika provodio u Corku kod Abbeyji-nih roditelja, a Declan... tko zna gdje je bio Declan.

Život joj se po povratku iz Španjolske nije činio dosadnim, no nije mu se baš ni pretjerano radovala. Bio je jednostavno... prazan i besmislen. Prije putovanja radovala se odmoru, a sada nije vidjela pravog razloga za ustajanje iz kreveta. Povrh toga, odmarajući se od svojih prijateljica nije baš imala s kim drugim razgovarati. S roditeljima su se razgovori brzo iscrpljivali, a dublinsko vrijeme - vlažno i turobno u odnosu na ljetnu vrućinu Lanzarotea - nije joj dopuštalo održavanje preplanula tena niti uživanje u prekrasnome novom vrtu. Katkad čak ne bi ni ustala iz kreveta. Čitav bi dan samo gledala televiziju i čekala... sljedeći mjesec i Gerryjevo pismo, pitajući se na kakvo će je putovanje taj put poslati. Znala je da bi joj prijateljice prigovorile na takvu ponašanju, osobito nakon što je bila tako dobro raspoložena na odmoru, no nije si mogla pomoći. Dok je Gerry bio živ, živjela je za njega. Sada je živjela za njegova pisma. Sve se u njezinu životu vrtjelo oko Gerryja. Najozbiljnije je vjerovala da se rodila samo zato da upozna Gerryja i uživa u njegovu društvu do kraja života. Koji je onda smisao njezina života bez Gerryja? Zacijelo mora postojati ili se netko gadno zeznuo gore, na nebu.

Jedino što ju je tih dana zanimalo bilo je pronalaženje vilenjaka.

Daljnje raspitivanje po susjedstvu nije urodilo dodatnim informacijama o tajnovitom vrtlaru pa je već pomišljala da je riječ o grdnoj pogrešci. Zaključila je da neki unajmljeni vrtlar radi na krivome vrtu pa je svakoga jutra provjeravala poštu, očekujući račun za vrtlarske usluge koje nije uopće namjeravala platiti. No nikakav račun nije stizao, barem ne za vrtlarske usluge. Stizali su, međutim, svi ostali računi i novac joj je brzo kopnio. Bila je u dugovima preko glave. Krediti, računi za struju, telefon, osiguranje... u sandučić joj nije stizalo ni bilo što drugo osim prokletih računa i nije joj uopće bilo jasno kako će ih i dalje plaćati. No nije time mnogo razbijala glavu. Oguglala je na sve nevažne životne probleme. Samo je sanjala nemoguće snove.

Jednog je dana shvatila zašto se vilenjak ne vraća. Vrt je uređivao samo kad je nije bilo kod kuće. Zato je jednog jutra rano ustala iz kreveta i odvezla se iza ugla. Zatim je parkirala, zaključala auto i pješice se vratila kući. Ostatak je dana proležala na krevetu i čekala pojavu tajnovitog vrtlara.

Nakon što je tri dana ponavljala taj ritual, kiša je napokon prestala i zasjalo je sunce. Već je gotovo odustala od rješavanja tajne nepoznatoga vrtlara kad je začula nečije korake kako se približavaju vrtu. Panično je skočila s kreveta, nespremna i nesigurna u ono što treba napraviti, iako je danima planirala susret. Provirila je kroz prozor i spazila dječaka od kojih dvanaestak godina kako preko travnjaka vuče kosilicu. Navukla je prevelik Gerryjev kućni ogrtač i sjurila se niz stube, uopće se ne brinući kako izgleda.

Naglo je otvorila ulazna vrata i dječak je poskočio. Ruka mu se zaledila u zraku, a prst točno nad njezinim zvoncem. Od pogleda mu se na ženu koja je stala na vratima razjapila usta.

- Aha! - veselo je uzviknula Holly. - Uхватила sam svog malog vilenjaka!

GIGA

Samo je otvarao i zatvarao usta, poput zlatne ribice u akvariju. Očito nije znao što kazati. Naposljetku je napravio grimasu kao da će zaplakati i zavrištati: - Tata!

Holly se zagledala niz ulicu u potrazi za dječakovim ocem i potom odlučila iz mladca iscijediti što više informacija prije no što stigne itko od odraslih.

- Dakle, ti si mi uređivao vrt - na prsima je prekrižila ruke. Odmahnuo je glavom i progutao gvalju.

- Ne moraš poricati - nježno je dodala. - Sad sam te uhvatila. Glavom je pokazala prema kosilici.

Pogledao je u kosilicu i još jednom viknuo: - Tata! Pred kućom se zaustavio kombi i iz njega iskočio dječakov otac. Krenuo je prema Hollyinoj kući.

- Što je bilo, sine? - obgrlio je dječaka i pogledao u Holly, tražeći objašnjenje.

Holly nije pala na foru.

- Upravo sam ispitivala vašeg sina o cijeloj igri oko mog vrta.

- Kakvoj igri? - ljutito je zapitao.

- Onoj u kojoj mi uređujete vrt bez mog dopuštenja i onda od mene očekujete da platim. Čula sam ja već za takve stvari.

Rukama se podbočila o bokove i nastojala djelovati kao netko s kim nema šale. Čovjek se zbunio.

- Oprostite, gospođo, ali nemam pojma o čemu govorite. Nismo još nikad uređivali vaš vrt - pogledom je obuhvatio Hollyin prednji vrt i zaključio da žena nije baš normalna.

- Ne taj vrt, uredili ste mi stražnji vrt - nasmijala se i podigla obrve misleći da ih je uhvatila. Grohotom se nasmijao.

- Uredili vam vrt? Jeste li vi ljudi, gospođo? Mi ne uređujemo vrtove, mi samo kosimo travu. Vidite ovo? To je samo kosilica, nemamo ništa drugo. A kosilica samo kosi prokletu travu. Skinula je ruke s bokova i utrpala ih u džepove ogrtača. Možda govore istinu.

- Jeste li sigurni da niste bili u mom vrtu? - zaškiljila je.

- Draga gospođo, nikad još nisam ni radio u ovoj ulici, a kamoli u vašem vrtu. Budite sigurni da neću ni sada.

Hollyino se lice otegnulo.

- Ali mislila sam...

- Baš me briga što ste mislili - prekinuo ju je. - Ubuduće provjerite činjenice prije no što mi počnete gnjaviti dijete.

Holly je pogledala u dječaka i shvatila da mu se oči pune suzama. Postidjela se i prekrila usta rukom.

- Joj, oprostite - ispričala se. - Dajte, pričekajte trenutak.

Požurila je u kuću i iz novčarke iscijedila zadnjih pet eura. Utisnula ih je u dječakovu debeljuškastu ruku. Lice mu se ozarilo.

- O. K., ajmo sada - rekao mu je otac, okrećući ga za ramena i vodeći ga niz prilazni put.

- Neću više ovo raditi, tata - kukao je dječak dok se s ocem uda-Ijavao prema sljedećoj kući.

- Ne brini sine, nisu svi ljudi ko ova.

Holly je zatvorila vrata i pomno se promotrila u zrcalu. Čovjek je bio u pravu, pretvorila se u luđakinju. Nedostajala joj je samo kuća puna mačaka. Prenuo ju je zvuk telefona.

- Halo? - javila se.

- Hej, kako si? - veselo se oglasila Denise.

- Ah, prepuna životne radosti - sarkastično je odvratila Holly.

- I ja isto - zahihotala joj je prijateljica.

- Zbilja? Što te tako razveselilo?

- Ah, ništa posebno. Život sam po sebi - još jednom se zahihotala Denise.

Naravno, život. Kakvog li glupog pitanja. Predivan, prekrasan, veličanstven život.

- No, pa što se događa? - zapitala je radosnu prijateljicu.

GIGA

- Zovem da te pozovem na večeru sutra. Znam da ti ne dajem previše vremena pa ako imaš posla... otkazi sve planove!
- Čekaj da si provjerim raspored - sarkastično je odgovorila Holly.
- Nema problema - ozbiljno je rekla Denise i čekajući zašutjela. Holly je preokrenula očima.
- O, vidi, vidi, slobodna sam sutra navečer.
- Odlično - obradovala se Denise. - Nalazimo se kod Changa u osam.
- Tko se sve nalazi?
- Doći će Sharon i John i neki Tomovi prijatelji. Već sto godina nismo zajedno izašli pa bi trebalo biti zabavno.
- Dobro, vidimo se onda sutra - odvratila je Holly i ljutito prekinula vezu. Zar je Denise potpuno zaboravila da razgovara s udovicom u žalosti kojoj život više nije tako krasan i zabavan kakav je nekoć bio? Odjurila je na kat i otvorila ormar. Što bi od sve te odvratne, stare odjeće trebala obući i kako li će, dovraga, platiti skupu večeru? Jedva si je priuštila registraciju automobila. Zgrabila je svu odjeću iz ormara i uz glasan je vrisak razbacala po čitavoj sobi. Nakon nekoliko se sekundi urlanja osjećala bolje. Možda sutra ipak kupi te mačke.

TRIDESET

U restoran je stigla s dvadeset minuta zakašnjenja jer je kod kuće satima isprobavala različitu odjeću i potom je ljutito trgala sa sebe. Na kraju se odlučila za komplet koji joj je Gerry odredio za karaoke jer se lako osjećala bliže njemu. Posljednji se tjedan nije baš najbolje osjećala. Uglavnom je bila potištena i bilo ju je sve teže oraspoložiti.

Dok se približavala stolu u restoranu, još je dublje potonula. Sami parovi. Zastala je na pola puta i sakrila se iza zida. Nije bila sigurna može li sve to podnijeti jer joj je ponestajalo snage za borbu s vlasti-tim osjećajima. Osvrnula se tražeći izlaz. Nije se mogla vratiti istim putem kojim je i došla jer bi je sigurno vidjeli, no ubrzo je spazila požarni izlaz pokraj kuhinje.

Netko ga je ostavio otvorenim da bi pro-vjetrio zadimljenu kuhinju. Čim je zakoračila na svjež zrak, osjetila se slobodno. Hodajući preko parkirališta, u glavi je smišljala isprike za Denise i Sharon.

- Bok, Holly.

Ukočila se i polako okrenula, shvaćajući da je uhvaćena. Za leđima joj je stajao Daniel, pušeći oslonjen na auto.

- Bok, Danijele - prišla mu je. - Nisam znala da pušiš.

- Samo kad sam nervozan.

- Nervozan si? - zagrlili su se na pozdrav.

- Pa ni sam ne znam bih li se pridružio kraljevstvu sretnih parova u restoranu - kimnuo je glavom prema ulazu.

Holly se nasmiješila.

- Zar i ti?

On se nasmijao.

- Neću im reći da sam te vidio.

- Znači, ti ipak ideš?

- Ah, moram se jednom suočiti s time - rekao je turobno, cipelom gnječeći cigaretu.

Holly se zamislila nad njegovim riječima.

- Vjerojatno si u pravu.

- Nemoj se vraćati zbog mene. Ne bih htio biti razlogom zbog kojega ćeš provesti groznu večer.

- Bit će mi lakše ako sam u društvu s još jednim solerom. Tako nas je malo ovih dana.

Daniel se nasmijao i ponudio joj svoju ruku.

- Hoćemo li?

Holly ga je uhvatila pod ruku pa su polako krenuli prema ulazu u restoran. Tješilo ju je što nije jedina koja se osjeća usamljenom.

-Samo da ti napomenem, ja odlazim odmah nakon glavnog jela - nasmijao se Daniel.

- Izdajico - udarila ga je po ruci. - No dobro, ja ionako moram krenuti ranije da uhvatim bus. Zadnjih dana nije imala dovoljno novca ni za benzin.

- Pa onda imamo odličan izgovor. Ja ću reći da moram krenuti jer te vozim kući, a ti moraš biti kod kuće do... kada?

- Pola dvanaest - u ponoć je planirala otvaranje omotnice za rujan.

- Savršeno - nasmiješio se i zajedno su ušli u restoran, blago ohrabreni jedno drugim.

- Evo ih! - objavila je Denise kad su napokon stigli do stola. Holly je sjela do Daniela, ni trenutka se ne odvajajući od svoje karte za odlazak kući.

- Oprostite što kasnimo - ispričala se.

- Holly, ovo su Catherine i Thomas, Peter i Sue, Joanne i Paul, Tracey i Bryan, Johna i Sharon znaš, ovo su Geoffrey i Samantha te na kraju Des i Simon.

Holly je svakome kimnula i nasmiješila se.

GIGA

- Drago nam je, mi smo Daniel i Holl - mudro je izjavio Daniel i Holly se zahihotala.
- Morali smo naručiti pa smo odabrali hrpu različitih jela koja ćemo podijeliti. Nadam se da vam je to O. K. - objasnila je Denise.

Holly i Daniel su kimnuli.

Žena koja je sjedila kraj nje i čijeg se imena Holly nije mogla sjetiti okrenula se i zapitala je: - I onda, Holly? Što ti radiš u životu? Daniel je upitno podigao obrve.

- Oprosti, ne razumijem pitanje. Što radim *kada?* - ozbiljno je odgovorila Holly Mrzila je zabadala. Mrzila je i razgovore koji su se vrtjeli oko posla, pogotovo kad bi ih vodili ljudi koje je upoznala prije dvije minute. Osjetila je kako se Daniel kraj nje trese od smijeha.

- Što si po zanimanju? - ponovo je zapitala žena.

Holly joj je htjela odgovoriti nešto duhovito i mrvicu bezobrazno, no zaustavila se kad je shvatila da je sav razgovor za stolom zamro i da su se sve oči uprle u nju. Neugodno se ogledala oko sebe i pročistila grlo: - Ovaj... trenutno sam između dva posla.

Glas joj je drhtao.

Ženine su se usnice trznule dok je noktom izvlačila komadić kruha koji joj je zapao među zube.

- A što ti radiš? - glasno ju je zapitao Daniel, prekidajući tišinu.

- Ah, Geoffrey ima svoju firmu - ponosno se okrenula prema suprugu.

- Krasno, ali čime se ti baviš? - ponovio je Daniel.

Činilo se da je gospođi krivo što ga njen odgovor nije zadovoljio.

- Pa, bavim se raznim stvarima po cijeli dan. Dragi, reci im za firmu - ponovo se okrenula prema suprugu, nastojeći skrenuti pozornost sa sebe.

Suprug se nagnuo na stolcu i rekao: - Ma, to je samo mala firma...

Zagrizao je pecivo i počeo ga žvakati dok su svi za stolom čekali nastavak njegove rečenice.

- Mala, ali vrlo uspješna - rečenicu je dovršila njegova supruga. Geoffrey je u međuvremenu napokon progutao zalogaj peciva.

- Proizvodimo vjetrobrane za automobile i prodajemo ih skladištima.

- Oh, kako uzbudljivo - suho je prokomentirao Daniel.

- A čime se ti baviš, Dermote? - zapitala ga je Geoffreyjeva supruga.

- Oprosti, ali ne zovem se Dermot, nego Daniel. Vodim pub.

- Aha, da - kimnula je, okrenula se od Daniela i obratila čitavom stolu. - Grozno vrijeme zadnjih dana, zar ne?

Svi su započeli s razgovorom, a Daniel se obratio Holly.

- Jesi li se lijepo provela na odmoru?

- Oh, da, bilo je fenomenalno - odgovorila je. - Odmarale smo se, nismo radile ništa po cijele dane, a nismo niti divljale.

- To ti je upravo i trebalo, zar ne? - nasmiješio se. - Čuo sam kako ste skoro nastradale.

Holly je preokrenula očima.

- To ti je sto posto Denise ispričala. Kimnuo je i nasmijao se.

- Sigurno je pretjerala.

- Ma nije. Rekla mi je da su vas opkolili morski psi i da su vas morali podići iz mora helikopterima.

- Šališ se!

- Zapravo, da - nasmijao se. - Nego, mora da ste razgovarale o nečemu zbilja zanimljivom kad niste primijetile da ste otplutale toliko daleko.

Holly se blago zacrvenjela, prisjećajući se da su pričale upravo o njemu.

- Halo, ljudi - preko stola je cijelo društvo dozvala Denise. - Si-gurno se pitate zašto smo vas Tom i ja večeras pozvali ovamo. - Blago rečeno - promrmeljao je Daniel i Holly se zahihotala.

- Moramo vam nešto kazati - ogledala se po stolu i nasmiješila se. Holly je razrogačila oči.

- Tom i ja ćemo se vjenčati - napokon je prostenjala Denise, a Hollyine su ruke poletjele

GIGA

prema ustima od šoka. Nije to očekivala.

-Jo, Denise - uzdahnula je i zaobišla stol ne bi li zagrlila zaručnike. - Divne vijesti! Čestitam! Pogledom je okrnula Danielovo lice. Potpuno je probljedio. Društvo je otvorilo bocu šampanjca i svi su podigli čaše dok su Jemima i Jim ili Samantha i Sam ili tko zna koji već par držali zdravicu.

- Čekajte, čekajte! - prekinula ih je Denise taman kad su započeli. - Sharon, zar nisi dobila čašu?

Svi su se zagledali u Sharon koja je u ruci držala čašu soka od naranče.

- Evo, evo, ima šampanjca i za tebe - rekao joj je Tom, puneći još jednu čašu.

- Nenene! - odbila je Sharon. - Ne bih, hvala.

- Zašto ne? - ustobočila se Denise, pomalo ljuta što joj prijateljica ne želi nazdraviti.

John i Sharon su se pogledali i nasmiješili.

- Pa ovaj... nisam htjela ništa reći jer je ovo Deniseina i Tomova večer...

Svi su je stali nagovarati da ipak kaže.

- Hm... trudna sam! John i ja dobit ćemo dijete!

Johnu su se oči napunile suzama, a Holly se još jednom skamenila od šoka. Ni to nije očekivala. I njezine su oči zasuzile dok je čestitala Sharon i Johnu. Zatim je sjela natrag na svoje mjesto i nekoliko puta duboko udahнула. Svega joj je bilo malo previše.

- Nazdravimo, dakle, Tomovim i Deniseinim zarukama i Sharo-ninom i Johnovu djetetu!

Svi su se kucnuli, a Holly je večeru pojela u tišini, jedva osjećajući okus bilo kojeg jela.

- Hoćeš da krenemo malo ranije, u jedanaest? - tiho ju je zapitao Daniel, a ona je spremno kimnula glavom.

Nakon večere, Holly i Daniel su se ispričali i krenuli kući. Nitko ih nije ni pokušao zadržati.

- Koliko trebam ostaviti za račun? - Holly je zapitala Denise.

- Ma ništa - odmahnula je Denise.

- Ma daj, ne zezaj, ne mogu te pustiti da sve sama platiš. Ozbiljno, reci mi koliko trebam ostaviti.

Žena koja je sjedila do nje zgrabila je jelovnik i stala zbrajati cijene svih naručenih jela, iako je Holly jela samo svoje pa čak i izbjegla predjelo ne bi li lakše mogla priuštiti večeru.

- Ispada oko pedeset eura po osobi, uključujući vino i šampanjac. Holly je stisnuta grlai pogledala u trideset eura koje je držala u ruci.

Daniel ju je zgrabio za ruku i povukao je na noge: - Hajdemo, Holly, vrijeme je da pođemo.

Već se htjela ispričati što nije ponijela dovoljno novca, ali onda je u ruci spazila dodatnih dvadeset eura. Zahvalno se nasmiješila Danie-lu, a zatim su oboje krenuli prema autu.

Vozili su se šuteći, oboje razmišljajući o onome što se zbilo te večeri. Htjela se radovati zbog svojih prijateljica, ali se nikako nije mogla otresti osjećaja zapostavljenosti. Životi svih ljudi iz njezine okoline nastavljali su se svojim pravcem, jedino je njezin stajao na mjestu.

Kad se Daniel zaustavio pred njezinom kućom, iz pristojnosti ga je zapitala: - Bi li ušao na kavu ili čaj?

Bila je sigurna da će odbiti pa ju je nemalo iznenadilo kad je otkopčao pojas i prihvatio poziv. Daniel joj se veoma sviđao. Bio je drag i zabavan, ali trenutno je htjela biti sama.

- Zanimljiva večer, zar ne? - prokomentirao je ispijajući prvi gutljaj kave.

Holly je u nevjerici odmahnula glavom.

- Poznajem te cure skoro cijeli život, a nisam to uopće očekivala.

- Ha, čuj, ako će ti biti lakše, i ja Toma znam jako dugo, a nije mi spomenuo ni riječi o zarukama.

- Doduše, Sharon u Španjolskoj nije pila alkohol - nastavila je Holly, ne slušajući ni jednu Danielovu riječ. - 1 nekoliko je jutara povraćala, ali rekla mi je kako je to zbog morske bolesti...

GIGA

Izgubila se u mislima, prepoznajući u prošlosti simptome Sharo-nine trudnoće.

- Morska bolest? - zbunjeno je zapitao Daniel.

- Nakon što smo skoro nastradale na madracima - objasnila je. - Aha, da.

Ovaj se put nitko nije nasmijao pustolovini.

- Zanimljivo je to - rekao je, namještajući se ugodnije u kauču. Oh ne, pomislila je Holly, sad ga se nikada neću riješiti. - Dečki su uvijek govorili da ćemo se Laura i ja vjerojatno prvi vjenčali - dodao je. - Nitko pritom nije mislio da će se Laura udati prva, ali ne za mene.

- Udaje se? - nježno je zapitala Holly Kimnuo je i svrnuo pogled.

- Mladoženja mi je nekad bio prijatelj - gorko se nasmijao.

- Očito više nije.

- Ne - odmahnuo je glavom. - Očito nije.

- Žao mi je - iskreno je dometnula.

- A eto, svatko valjda dobije svoju poštenu porciju nesreće. Ti to znaš bolje od ikoga.

- Ha, poštenu porciju - ponovila je za njim.

- Znam, nema u tome ničeg poštenog ni pravednog, no ne brini, dobit ćemo mi i svoju porciju sreće.

- Misliš da hoćemo?

- Nadam se.

Još su neko vrijeme šutke sjedili u dnevnom boravku, a Holly je pomno pratila kazaljke na satu. Pet minuta nakon ponoći. Morala je Daniela što prije izvući iz kuće i otvoriti omotnicu. Kao da joj je pročitao misli, u jednom je trenutku zapitao: - Kako se razvija priča s porukama s onoga svijeta?

Holly se nagnula i položila šalicu na stolić.

- Kad već pitaš, upravo bih večeras trebala otvoriti najnoviju, pa...

- Oh, da, da - uzviknuo je, naglo se uspravljaajući i odlažući šalicu. - Idem ja onda.

Holly je zagrizla usnicu, osjećajući se krivom što ga je tako brzo otjerala, no istodobno joj je laknulo što napokon ide.

- Puno ti hvala na prijevozu, Daniele - rekla je, prateći ga do vrata.

- Ma nema problema - brzo je dohvatio jaknu s rukohvata kraj stuba i uputio se k vratima. Na brzinu su se zagrlili.

- Vidimo se - rekla mu je, osjećajući se poput zadnje gadure i pogledom ga ispratila do automobila. Mahnula mu je, zatvorila vrata i istog trenutka zaboravila na grizodušje.

- O. K., Gerry - prozborila je ulazeći u kuhinju i podižući omotnicu sa stola. - Što si mi spremio za ovaj mjesec?

TRIDESET I JEDAN

Čvrsto stižući sićušnu omotnicu, pogledala je na zidni sat. Bilo je dvanaest i petnaest. Svih prethodnih mjeseci Sharon i Denise bi je u ovo doba već zvale, uzbuđeno se raspitujući što piše u poruci. No sada je nijedna nije nazvala. Sretne novosti o vjenčanju i trudnoći očito su nadmašile važnost Gerryjevih poruka. Odmah se prekorila zbog ogorčenosti. Htjela se radovati sreći svojih prijateljica. Čak se i poželjela vratiti u restoran i proslaviti dobre vijesti kao što bi to stara Holly učinila. No nije se mogla natjerati čak ni na smiješak.

Izjedala ju je ljubomora. Ljutila se što su nastavile sa životom bez nje. Čak se i u društvu prijatelja osjećala usamljeno i napušteno. Osjećala bi se tako i u prostoriji s tisuću ljudi, no najgore se osjećala u svojoj praznoj, tihoj kući.

Nije se mogla sjetiti kad je posljednji put bila istinski sretna, kad ju je posljednji put netko toliko nasmijao da bi ju zabolio trbuh, a čeljust se ukočila. Nedostajao joj je bezbrižan odlazak u krevet, nedostajalo joj je uživanje u hrani umjesto jednostavnog prehranjivanja radi fizičkog opstanka, a mrzila je i leptiriće u trbuhu koji bi se probudili svaki put kad bi pomislila na Gerryja. Nedostajalo joj je gledanje omiljenih televizijskih serija u koje je sada samo prazno buljila ne bi li što lakše utukla vrijeme. Mrzila je osjećaj da nema zbog čega ujutro ustati iz kreveta. Štoviše, mrzila je i sam osjećaj buđenja. Mrzila je činjenicu što se nema čemu radovati, što joj u životu nema uzbuđenja, a nedostajao je i osjećaj da je voljena, spoznaja da je Gerry promatra dok jede i gleda televiziju, nedostajao joj je njegov pogled, njegovi dodiri, zagrljaji, savjeti i riječi kojima joj je iskazivao ljubav.

Mrzila je čak i odbrojavanje dana do sljedeće poruke jer su poruke bile jedino što joj je ostalo od njega. Mrzila je i pomisao da joj nakon večerašnje poruke preostaju još samo tri. Mrzila je pomisao na život kakav će morati živjeti kad joj od Gerryja više ne ostane ništa. Uspomene su divna stvar, no ne možeš ih dodirnuti, omirisati niti ih zagrliti. Osim toga, nikad nisu potpuno vjerne događaju na koji se odnose i s vremenom blijede.

Dovraga i Sharon i Denise. Neka samo žive svoje predivne živote, ali ona, Holly, u sljedećih nekoliko mjeseci neće živjeti ništa osim uspomene na Gerryja. Obrisala je suzu koja joj je kliznula niz obraz. Suze su joj u posljednjih nekoliko mjeseci postale sastavni dio lica. Polako je otvorila sedmu omotnicu.

Ako naciljaš mjesec i promašiš, još uvijek ćeš biti među zvijezdama.

Obećaj mi da ćeš ovaj put naći posao koji voliš!

P.S.. Volim te...

Još je jednom pročitala pisamce. Pa još jednom. Pa opet. Uporno ga je nanovo iščitavala, nastojeći proniknuti kako se osjeća zbog on-dje ispisanih riječi. Već se dugo užasavala povratka na posao. Uvjeravala se kako još nije spremna i da je još prerano. No sada je shvatila da nema izbora. Došlo je vrijeme da ponovo počne raditi. Ako Gerry lako kaže, tako mora i biti.

- Obećavam ti, Gerry - veselo je dobacila omotnici.

Možda ovomjesečni zadatak nije tako zabavan kao ljetovanje u Lanzaroteu, ali je korak naprijed. Mora srediti svoj život. Još je neko vrijeme proučavala Gerryjev rukopis, baš kao i uvijek analizirajući svaku riječ, i kad je napokon zaključila da je sve shvatila, požurila je prema kuhinjskoj ladici, iz nje izvadila blok i olovku te krenula sastavljati popis poslova koje bi mogla raditi.

Popis poslova koje bih mogla raditi:

1. Agentica FBI-a - nisam Amerikanka. Ne želim živjeti u Americi. Nemam nikakvog iskustva u policijskim poslovima.

GIGA

2. *Odvjetnica - mrzim Školu. Mrzim učenje. Ne želim studirati još deset milijuna godina.*
3. *Liječnica - arrrrgh!*
4. *Medicinska sestra - ružne uniforme.*
5. *Konobarica - sve bih pojela.*
6. *Profesionalna promatračica ljudi - odlična ideja, ali tko bi me platio za to?*
7. *Kozmetičarka - grizem nokte, depiliram se tek kad potpuno zaras-tem, ne želim gledati dijelove tijela drugih ljudi.*
8. *Frizerka - sačuvaj me Bože šefa kao Leo.*
9. *Prodavačica - sačuvaj me Bože šefa kao Denise.*
10. *Tajnica - NIKAD VIŠE!*
11. *Novinarka - nisambaš pismenajako. Ha, ha, trebala bih postati komičarka.*
12. *Komičarka - pročitaj si gornju šalu. Uopće nije smiješna.*
13. *Glumica - nikad ne bih uspjela nadmašiti ulogu u „Djevojkama i gradu“.*
14. *Manekenka - preniska, predebela, prestara.*
15. *Pjevačica - još jednom razmili o karijeri komičarke (broj 12).*
16. *Supervazna poslovna žena - hmmm... sutra istražiti mogućnosti.*

Srušila se u krevet oko tri ujutro i sanjala da je supervazna poslovna žena koja radi u oglašivačkoj industriji te upravo drži važnu prezentaciju pred golemim konferencijskim stolom na najvišem katu nebodera ponad ulice Grafton. Rekao joj je da cilja Mjesec... Uzbuđena zbog snova o uspjehu ustala je rano, na brzinu se istuširala, uredila i požurila do kvartovske knjižnice ne bi li na internetu potražila posao.

Potpetice su joj glasno odzvanjale po drvenom podu dok je prilazila knjižničarkinu stolu. Nekoliko je ljudi podignulo glavu s knjiga i zablujilo se u nju. Zvuk potpetica učinio joj se još glasnijim i shvatila je da je svi promatraju. Odmah je usporila i počela hodati na prstima kako ne bi privlačila pozornost. Osjećala se poput likova iz crtanih filmova koji se smiješno šuljaju kroz svijet pa se zacrvnjela shvativši da vjerojatno izgleda kao totalni idiot. Nekoliko se školariki u uniformama koje su očito markirale nastavu zasmijuljilo dok je prolazila kraj njihova stola, a Holly je zastala u pola pokreta, nastojeći odlučiti što bi trebalo učiniti.

- Psssst!

Knjižničarka je utišavala šolarke i još se nekoliko glava podiglo s knjiga ne bi li promotrilo ženu koja stoji posred sobe. Odlučila je krenuti dalje pa je ubrzala. Potpetice su joj i opet stale odzvanjati prostorijom, a lupkanje je s približavanjem stolu postajalo sve brže i brže. Morala gaje što prije dostići i okončati neugodnu situaciju.

Knjižničarka je podigla glavu, nasmiješila joj se i pokušala se praviti iznenađenom što netko stoji pred njom. Kao da nije čula Hollyi-no lupkanje kroz prostoriju.

- Dobar dan - prošaptala je Holly. - Htjela bih se poslužiti inter-netom.

- Oprostite? - normalnim je glasom odgovorila knjižničarka i primakla se Holly ne bi li je bolje čula.

- Oh! - Holly je pročistila grlo, pitajući se kako to da ljudi više ne šapću u knjižnicama. - Htjela bih se poslužiti internetom.

- Nema problema, računala su tamo - nasmiješila se knjižničar-ka, poka/ujući red računala na drugom kraju prostorije. - Pet eura za svakih dvadeset minuta.

Holly joj je pružila svojih zadnjih deset eura. Bilo je to sve što je toga jutra uspjela iscijediti s bankovnog računa. Stvorila je podulji red na bankomatu dok je pokušavala podići novac. Počela je sa stotinom, a završila na deset eura dok je bankomat izdajnički pištao svaki put kad bi je obavijestio da na računu „nema dovoljno sredstava“. Nije mogla vjerovati da je deset eura sve što joj je ostalo, no to joj je dalo dodatni poticaj da smjesta krene u potragu za poslom.

- Ne, ne - glavom je odmahнула knjižničarka. - Platit ćete kad završite.

Holly se preko sobe zagledala u kompjutore. Opet će morati lupkati potpeticama do tamo. Duboko je udahнула i požurila prema strojevima, prolazeći pokraj nepreglednih redova stolova. Gotovo je prasnula u smijeh kad je shvatila da se glave prisutnih podižu poput domina. Kad je stigla do računala, shvatila je da nema slobodnih mjesta. Osjećala se kao da je upravo izgubila igru plesanja s metlom i da joj se svi smiju. Situacija je doista postajala smiješna. Ljutito je podigla ruke, kao da želi kazati: „Što je? Što gledate?" i svi su pognuli glave nad knjigom.

Nije joj preostalo ništa drugo doli stajati između nepreglednih redova stolova i reda računala, lupkati noktima po torbici i zuriti unaokolo. Odjednom, oči su joj skoro iskočile iz duplji. Za jednim je računalom sjedio Richard. Došuljala se do njega i dotakla mu rame. Zastrašeno je poskočio i zavrtio se na stolici.

- Bok - prošaptala je.

- O, zdravo, Holly, što radiš ovdje? - s velikom je nelagodom od-zdravio, kao da ga je uhvatila pri kakvom nečasnom djelu.

- Čekam da se oslobodi kompjutor - objasnila je i ponosno dodala. - Napokon tražim posao. Već se i samo zbog izgovaranja te rečenice osjećala kao da se probudila iz vegetiranja.

- Ahaaa - okrenuo se prema računalu i zatvorio otvoreni program na zaslonu. - Evo, posluži se ovim kompjuterom.

- Ne, ne, nemoj ustajati zbog mene - brzo je prigovorila.

- Ma nema problema. Samo sam nešto tražio za posao - ustao je i prepustio joj stolac.

- Pa kako to da si došao čak ovamo? - iznenađeno je zapitala i odmah se našalila. - Zar nema računala u Blackrocku?

Nije točno znala od čega se sastoji Richardov posao i činilo joj se krajnje nepristojnim pitati ga deset godina nakon što se zaposlio. Znala je da nosi bijelu kutu, da se mota po laboratoriju i miješa šarene tvari u epruvetama. S Jackom se uvijek šalila da im brat sigurno proizvodi tajni napitak koji bi svijet riješio svakoga veselja, ali sad joj je bilo krivo što je to ikada rekla. I dalje nije mogla zamisliti nikakvu ozbiljniju bliskost s Richardom, i dalje ju je potpuno izluđivao, ali je pomalo shvaćala da ima i dobrih strana. Jedna je od njih bila ta što joj je prepustio svoje mjesto za računalom u knjižnici.

- Zbog posla idem posvuda - nespretno se našalio Richard.

- Psssst! - tiho je zasiktala knjižničarka, a Hollyina publika još jednom podigla glave. Ma super, pomislila je Holly, sad odjednom hoće da šapćemo.

Richard se na brzinu pozdravio, platio knjižničarki i tiho nestao iz prostorije. Holly je pak sjela za računalno i spazila da joj se muškarac na susjednom mjestu čudno osmjehuje. Uzvratila mu je osmijeh i potajno zirnula u njegov ekran, gotovo ostajući bez daha kad je ondje spazila pornografiju. Ruljio je u nju i nakon stoji skrenula pogled, no nije više obraćala pažnju. Posve se posvetila traženju posla.

Četrdeset minuta nakon toga veselo je ugasila računalno i uputila se prema knjižničar kinu stolu. Položila je deset eura na pult, no žena ih je ignorirala i stala tipkati nešto po svom kompjutoru.

- Petnaest eura, molim. Holly je progutala knedlu.

- Ali mislila sam da je cijena pet eura za dvadeset minuta.

- Točno - nasmiješila joj se knjižničarka.

- Pa bila sam na internetu samo četrdeset minuta.

- Bili ste na internetu četrdeset i četiri minute pa vam moram zaračunati i sljedećih dvadeset minuta - odgovorila je, još jednom provjeravajući u računalu.

Holly se nasmijala.

- Ma čekajte, to je samo nekoliko minuta. Ne možete mi za to naplatiti pet eura.

Knjižničarka joj se samo neumoljivo smješkala.

- Znači, moram platiti? - iznenađeno je zapitala Holly.

GIGA

- Da, to je cijena.

Holly je spustila glas i primakla glavu knjižničarki.

- Gledajte, zbilja mi je neugodno, ali imam samo deset eura kod sebe. Mogu li se vratiti malo poslije i donijeti vam ostatak novca?

Knjižničarka je odmahнула glavom.

- Zao mi je, ali to ne mogu dopustiti. Morate platiti.

- Ali nemam novca - prosvjedovala je Holly. Žena je samo prazno zurila u nju.

- Dobro - uzdahnula je Holly i iz torbice izvukla mobitel.

- Oprostite, ali ne možete se ovdje služiti mobitelom - knjižničarka je pokazala na znak nalijepljen na pultu.

Holly ju je ponovo pogledala i odbrojala do pet.

- Ako mi ne date da se služim mobitelom, ne mogu nikoga nazvat i. Ako ne mogu nikoga nazvati, nitko mi neće donijeti novac. Ako mi nitko ne donese novac, ne mogu vam platiti, zar ne? - rečenicu je dovršila lagano povišenim glasom.

Žena se nervozno premjestila s noge na nogu.

- Mogu li onda izaći i telefonirati izvana? Knjižničarka je nekoliko sekundi oklijevala nad odlukom.

- Obično ljudima ne dopuštamo izaći iz knjižnice prije no što plate, ali dobro, ovaj ću put napraviti iznimku.

Nasmiješila se i potom brzo dodala: - Ali molim vas, telefonirajte tu, odmah pred ulazom.

- Što? Da me imate na oku? - sarkastično je odvrtila Holly. Žena je nervozno zašuškala papirima na stolu i pravila se kako je jako zaposlena.

Holly je izašla pred knjižnicu i stala grozničavo razmišljati koga nazvati. Denise i Sharon ne dolaze u obzir. Obje bi, naravno, odmah dotrčale da joj pomognu, ali nije htjela da sada, kad su obje tako blaženo sretne, saznaju za njezine životne neuspjehe. Ciaru nije mogla nazvati jer je radila dnevnu smjenu u Hoganovom pubu, a i Danielu je već dugovala dvadeset eura pa nije bilo naročito pametno odvući sestru s posla zbog pet eura. Jack i Abbey imali su nastavu, Declan predavanja, a Richard... Richard jednostavno nije dolazio u obzir.

Dok je pretraživala popis imena u mobitelu, niz obraz su joj se stale slijevati suze. Većina ljudi s imenika nije se ni potrudila nazvati ju nakon Gerryjeve smrti, što je značilo da više nema prijatelja. Okrenula je leđa knjižničarki da ova ne bi vidjela koliko je uzrujana. Što će sada? Kakva grozna situacija! Mora nekoga zvati u pomoć zbog pišljivih pet eura! Zbog toga što nema koga nazvati, poniženje je bilo tim gore, ali nekoga je morala ili će joj uštogljena knjižničarka vjerojatno natovariti policiju na vrat. Odbirala je prvi broj koji joj je došao pod ruku.

- Bok, ovdje Gerry, ostavite poruku nakon zvučnog signala i javit ću vam se čim budem mogao.

- Gerry - grcala je Holly. - Trebam te...

Stajala je pred knjižnicom i čekala. Knjižničarka ju je pomno promatrala kroz staklena vrata pa joj je Holly uputila bezobraznu grimasu i okrenula leđa.

- Glupa krava - progundala je.

Kad se pred knjižnicom pojavio mamin auto, Holly se nastojala primiriti i djelovati što normalnije. Mamino veselo lice za volanom podsjetilo ju je smjesta na sretne dane djetinjstva. Uvijek bi autom dolazila po Holly u školu i Holly bi joj se uvijek radovala jer bi je iz-bavljala od groznih školskih obveza. Oduvijek je mrzila školu, barem dok nije upoznala Gerryja. Kad je upoznala Gerryja, radovala se školi jer bi u zadnjoj klupi s njim očijukala do kraja nastave. Oči su joj se napunile suzama i Elizabeth je dotrčala te je brzo zagrlila.

- Siroče moje, pa što ti se dogodilo? - nježno je zapitala, gladeći je po kosi i dobacujući

GIGA

prijeteće poglede knjižničarki dok joj je Holly prepričavala događaj.

- Smiri se, dušo, sve će biti u redu - umirila ju je. - Pričekaj me u autu, a ja ću sve srediti.

Holly je sjela u auto i stala mijenjati radiopostaje dok se mama bavila školskom nasilnicom u knjižničarkinu liku.

- Glupa koza - progundala je mama ulazeći u auto. Zatim je pogledala u svoju tužnu, izgubljenu kćer.

- Idemo doma da se malo opustiš, može?

Holly se zahvalno nasmiješila i niz lice joj se spustila još jedna suza. Dom. Sviđala joj se ta riječ.

U Portmarnocku privila se uz majku na kauču. Osjećala se kao da je ponovo tinejdžerka. Bio im je to stari običaj. Privile bi se jedna uz drugu na kauču i pričale o svim životnim novostima. Poželjela je da i sada s mamom može voditi bezbrižne, rashiotane razgovore kakve je vodila za školskih dana. Mama ju je, međutim, prenula iz sanjarenja.

- Zvala sam te sinoć. Bila si vani?

Otpila je gutljaj čaja.

Divne li stvari, taj čaj. Odgovor na sve životne probleme. Malo tračlaš, pa popiješ čaj. Otpuste te s posla, pa popiješ čaj. Muž ti kaže da ima tumor na mozgu, a ti popiješ čaj.

- Da, izašla sam na večeru s curama i još stotinjak ljudi koje uopće ne poznajem - umorno je protrljala oči.

- Kako su cure? - s iskrenim je zanimanjem zapitala Elizabeth. Oduvijek se dobro slagala s Hollynim prijateljicama, za razliku od Ciarinih, kojih se grozila.

Holly je otpila još jedan gutljaj čaja.

- Sharon je trudna, a Denise se zaručila - odgovorila je majci, još uvijek lupu buljeći u prazno.

- Ohol - viknula je Elizabeth, ne baš sasvim sigurna kako reagirali na takve vijesti u društvu svoje očito uzrujane kćeri.

- I kako se ti osjećaš zbog toga? - zapitala ju je, odmičući joj pramen s lica.

Holly je samo buljila u vlastite ruke, nastojeći se sabrati. Nije joj uspjelo. Ramena su joj zadrhtala i pokušala je sakriti lice kosom.

- Hajde, Holly - suosjećajno je uzdahnula Elizabeth, spuštajući šalicu i približavajući se kćeri.

- Potpuno je normalno da ti je teško.

Holly nije mogla procijediti ni riječi.

U to su se otvorila ulazna vrata i do njih je dopro Ciarin glas: -Stigli smoooo!

- Ma super - šmrknula je Holly, polažući glavu na mamine grudi.

- GDJE STE SVI? - vikala je Ciara, lupajući vratima po kući.

- Samo malo, dušo - doviknula je Elizabeth, pomalo ljutita što joj je Ciara poremetila trenutak s Holly.

- IMAM NOVOSTI! - Ciarin je glas postajao sve bučniji dok se približavala dnevnom boravku. Matthew je otvorio vrata, noseći Cia-ru u naručju.

- Matthew i ja selimo se natrag u Australiju - veselo je kliknula, ali se smjesta i ukočila spazivši sestru kako plače u maminu naručju. Brzo je skočila iz Matthewovih ruku, odvela ga u hodnik i tiho zatvorila vrata za sobom.

- Sad i Ciara odlazi, mama -još je jače zajecala Holly, a Elizabeth je zaplakala zajedno s njom.

Dugo je u noć s majkom pričala o svemu što ju je mučilo posljednjih mjeseci i premda ju je mama tješila, Holly se i dalje osjećala bezizlazno. Prespavala je u spavaonici predviđenoj za goste i ujutro se probudila uz zvuke lude kuće. Nasmijala se poznatim zvucima jurnjave, Ciarina i Declanova vrištanja o tome kako kasne na posao ili na predavanje, tatina glasa koji ih je požurivao i maminih ljubaznih molbi da se stišaju da ne bi probudili Holly. Svijet se i dalje kretao, a u njemu nije bilo dovoljno velikog stakleno« zvona pod čije bi se zaštit-ničko

GIGA

okrilje sakrila.

Negdje u vrijeme ručka, otac ju je autom odbacio kući i na odlasku joj u ruku tutnuo ček na pet tisuća eura.

-Joj, tata, pa ne mogu to prihvatiti - pobunila se Holly, preplavljena osjećajima.

- Uzmi, uzmi - odlučno joj je odgurnuo ruku. - Dopusti nam da ti pomognemo, zlato.

- Vratit ću vam sve, do posljednjeg eura - čvrsto ga je zagrlila. Mahala mu je s ulaznih vrata dok je odmicao niz ulicu, a zatim se

zagledala u ček. Sa srca joj je istoga trenutka pao golem kamen. Na pamet joj je palo barem dvadeset načina na koje bi mogla potrošiti taj novac, ali ovaj put nijedna od tih stvari nije bila kupovina odjeće. Ulazeći u kuhinju, spazila je crveno svjetlo na telefonskoj sekretarici u hodniku. Sjela je na stube i pritisnula gumbić.

Imala je pet novih poruka.

Jedna je bila od Sharon koja se raspitivala je li sve u redu s njezinom prijateljicom koja joj se nije javila čitav dan. Druga je bila od De-nise koja se raspitivala je li sve u redu s prijateljicom koja joj se nije javila čitav dan. Denise i Sharon očito su međusobno razgovarale. Treća je poruka bila opet od Sharon, četvrta od Denise, a pete zapravo nije niti bilo - netko je samo prekinuo vezu nakon što je nazvao. Izbrisala je sve poruke i požurila na kat da se presvuče. Još uvijek nije bila spremna za suočavanje s Denise i Sharon. Najprije je morala srediti vlastiti život, a tek se onda mogla radovati zajedno s prijateljicama.

Sjela je za računalo u radnoj sobi i počela pisati životopis. Bila je pravi stručnjak za pisanje životopisa jer je često mijenjala poslove, no sad je već prošlo jako puno vremena otkad je posljednji put bila na razgovoru s poslodavcem. Čak i ako joj ponude razgovor glede posla, tko bi je htio zaposliti? Već čitavih godinu dana nije radila ništa.

Tek nakon dva sata iz pisača je izvukla nešto što joj se činilo barem donekle pristojnim. Bila je zapravo vrlo ponosna rezultatom jer se na papiru uspjela prikazati pametnom i iskusnom. Glasno se nasmijala nadajući se da će na isti način uspjeti zavarati mogućeg poslodavca. Još jednom čitajući životopis, zaključila je da bi čak i sama sebe zaposlila. Elegantno se odjenula i odvezla u grad autom u koji je napokon uspjela natočiti nešto benzina. Parkirala je pred agencijom za zapošljavanje i pred retrovizorom nanijela sjajilo na usnice. Više nema vremena za gubljenje. Ako Gerry kaže da treba naći posao, naći će posao.

TRIDESET I DVA

Nekoliko dana kasnije Holly je sjedila na obnovljenim vrtnim stolićima u stražnjem vrtu, pijuckala crno vino i osluškivala vjetar koji se poigravao zvoncima na verandi. Zadivljeno se zagledala u uredne obrise novouređena vrta i zaključila da tko god bio tajanstveni vrtlar, zacijelo je pravi stručnjak. Duboko je udahnula i nosnice napunila slatkastim mirisom rascvjetalih gredica. Bilo je osam navečer i već se smračivalo. Dugi su se dani skraćivali i sve se pripremalo za zimski san.

Sjetila se poruke koja je toga dana stigla na telefonsku sekretaricu. Javili su se ljudi iz agencije za zapošljavanje. Holly nije mogla vjerovati da je odaziv bio tako brz. Žena koja ju je nazvala rekla je da poslodavci odlično reaguju na njezin životopis i već je imala dva ugovorena razgovora glede posla. Od same su joj pomisli leptirići zaplesali po želucu. Nikada nije osobito briljirala na takvim razgovorima, ali nikada prije nije ni tako žarko željela poslove za koje se natjecala. Ovaj je put priča bila potpuno drukčija. Prvi posao na koji se javila sastojao se od prodaje oglasnog prostora za jedan dublinski časopis. Nije imala nikakvog iskustva na takvim poslovima, no bila je voljna učiti jer joj je već sama zamisao zvučala daleko zanimljivijom od bilo kojega posla na kojem je do tada radila. Svi su se njezini prijašnji poslovi uglavnom sastojali od javljanja na telefon, preuzimanja poruka i vođenja arhiva pa joj je sve što nije obuhvaćalo te tri aktivnosti djelovalo silno uzbudljivo.

Na drugi je razgovor trebala poći u jednu od najjačih irskih marketinških agencija. Znala je da ondje nema ama baš nikakve šanse, no Gerry joj je naložio da strema k Mjesecu...

Razmišljala je i o telefonskom razgovoru koji je upravo obavila s Denise. To što nisu razgovarale još od večere na kojoj je Denise objavila zaruke, njezina uzbuđena prijateljica nije ni spomenula. Činilo joj se čak da Denise nije ni primijetila ni da joj Holly ne uzvraća telefon ske pozive. Obuzeta pripremama za vjenčanje čitavih je sat vremena pričala o vjenčanicu, odabiru cvijeća i mjestu na kojem bi htjela organizirati svadbenu svečanost. Započela bi jednu rečenicu i usred nje prešla na sljedeću temu, a Holly je preostajalo samo kratkim zvukovima davati do znanja da još uvijek sluša. No nije ju slušala. Iz čitavog je razgovora zapamtila samo to da bi se Denise htjela udati na Silves-trovo i da po svemu sudeći Tom nema naročitog utjecaja na planove. Holly je bila prilično iznenađena što se sretan par odlučio vjenčati tako brzo. Mislila je da će Tom i Denise biti zaručeni nekoliko godina. Ipak su zajedno bili tek četiri mjeseca. No nije ju to zabrinjavalo kao što bi je zabrinjavalo u neka prošla vremena. Sada je čvrsto vjerovala da jednom nađenu ljubav, treba čvrsto uhvatiti i nikad je ne ispuštati iz ruke i u potpunosti je Denise i Tomu davala za pravo što se ne obaziru na mišljenje drugih ljudi, nego slijede svoje osjećaje.

Sharon je nije nazvala od dana nakon što je objavila trudnoću i Holly je znala da će je morati nazvati prije nego što prođe previše vremena i postane prekasno. Prijateljica joj prolazi kroz veoma važno razdoblje u životu, morala bi biti uz nju, no nikako se na to nije mogla natjerati. Bila je ljubomorna, ogorčena, nevjerojatno sebična i u potpunosti svjesna da je takva. No tih joj je dana sebičnost trebala kako bi preživjela. Još uvijek se pokušavala pomiriti s činjenicom da Sharon i John postižu sve ono što su ona i Gerry trebali postići prvi. Nije li Sharon oduvijek govorila da mrzi djecu, ljutito je pomislila. Nazvat će je kad bude spremna, ne prije. Kad je u dvorištu zahladilo, Holly se s čašom u ruci preselila u kuću i ondje uzela još vina. Sljedećih će nekoliko dana samo misliti na razgovore za posao i moliti se da barem jedan uspije. Ušla je u dnevni boravak, pustila svoj i Gerryjev omiljeni CD s ljubavnim pjesmama, legla se na kauč, zatvorila oči i zamislila kako s mužem pleše po sobi.

Sljedećeg jutra probudio ju je zvuk automobila na kućnom prilazu. Ustala je iz kreveta i navukla Gerryjev kućni ogrtač, misleći da joj to radnici vraćaju auto iz automehaničarske radionice. Provirila je kroz zavjese i istog trenutka poskočila unatrag kad je spazila Richarda.

Nadala se da je nije spazio jer doista nije bila raspoložena za jedan od njegovih posjeta. Ushodala se po spavaćoj sobi i nastojala suzbiti gri-zodušje dok joj je zvono po drugi put odjekivalo kućom. Znala je da je grozna, ali je znala i da ne može izdržati još jedan neugodan razgovor s bratom. Više ionako nije imala o čemu razgovarati s ljudima. U životu joj se ništa nije događalo, ništa se nije mijenjalo, nije bilo uzbudljivih pa čak ni najobičnijih novosti. Nikome nije imala što kazati, a kamoli Richardu.

Kad je začula zvuke Richardove korake kako se udaljavaju od kuće i klik automobilskih vrata, duboko je olakšano odahnula. Otišla je pod tuš, lice podmetnula pod topao mlaz i nestala u svijetu mašte. Dvadeset minuta poslije, dok je u svojim *Disco Diva* papučama silazila niza stube, zastala je u pola pokreta začuvši struganje izvane. Naćulila je uši i pomnije poslušala, nastojeći proniknuti o kakvom je zvuku riječ. Ponovno ga je začula. Struganje i šuškanje... kao da joj je netko u vrtu... Nije bilo nikakve sumnje. U vrt joj se vratio vilenjak. Ne znajući što bi sad trebala učiniti, neko je vrijeme nepomično stajala na mjestu.

Glupavo misleći da će je osoba u vrtu čuti kako se kreće po kući, ušuljala se u dnevni boravak i ondje se spustila na sve četiri. Potom je provirila kroz prozor i zapanjeno shvatila da Richardov auto još uvijek stoji pred kućom. Još ju je više prenerazilo to što je u vrtu bio i Richard. Čučajući, čeprkao je po zemlji s malenom alatkom u ruci. Kopao je rupe i sadio cvijeće. Otpuzala je od prozora i gotovo paralizirana od šoka sjela na tepih. Što će sada? Iz šoka ju je prenuo zvuk njezina vlastita automobila koji je netko upravo parkirao pred kućom i nakratko se uspaničarila, dvoumeći se treba li otvoriti mehaničaru ili ne. Iz nekog čudnog razloga Richard nije htio da sazna da je upravo on taj koji joj uređuje vrt. Odlučila je uvažiti njegovu želju... barem za sada.

Kad se mehaničar stao približavati ulaznim vratima, sakrila se iza kauča i tiho zahihotala nad smiješnim položajem u kojem se našla. Dok je kućom odjekivalo zvonice, zavukla se još dublje iza kauča jer se mehaničar naginjao nad prozor i virio unutra. Srce joj je divljački udaralo i osjećala se kao da radi nešto nedozvoljeno. Rukom na ustima pokušala je prigušiti smijeh. Osjećala se poput djeteta. Nikada nije imala nikakvog uspjeha u igri skrivača jer bi je uvijek spopao napad smijeha kad bi joj se tragač približio. Pronašli bi je, a ona bi potom čitav dan tražila gdje su se ostali sakrili i pritom se ne bi smiju-ljila jer je taj dio igre bio najdosadniji i uvijek su ga davali najmlađem djetetu. Sada je nadoknadila sve poraze u igri skrivača iz prošlosti. Prevarila je i Richarda i mehaničara. Kad je potonji kroz otvor na vratima ubacio ključeve, prevrnula se na leđa i počela se valjati po podu od smijeha.

Nekoliko minuta poslije provirila je iza kauča. Zrak je bio čist. Ustala je, otrešla prašinu s odjeće i opomenula samu sebe zbog glupiranja. Ponovno je provirila iza zavjese i spazila Richarda kako pakira vrtlarski alat.

Promislila je još jednom i zaključila da je glupiranje baš zabavno, a ona ionako nema nikakva pametnija posla. Brzo je navukla tenisice i čim je Richardov auto zamaknuo za ugao, uskočila je u svoj. Naumila je uhvatiti svog vilenjaka.

Čitavim se putem uspijevala držati tri auta podalje od Richarda, baš kao što su to činili junaci u filmovima. Usporila je kad je skrenuo, parkirao se i ušao u prodavaonicu s novinama. Nataknula je sunčane naočale, niže spustila bejzbolsku kapu koju je nosila na glavi i virila nad rubom novina koje su joj prikrivale lice. Uhvativši svoj odraz u zrcalu, mogla je umrijeti od smijeha. Izgledala je kao najsumnjivija osoba na svijetu. Promatrala je Richarda dok je prelazio cestu. Ušao je u *Masnu žlicu*, što ju je blago razočaralo. Očekivala je uzbudljiviju pustolovinu.

Nekoliko je minuta u autu pokušavala skovati novi plan, ali ju je iz misli prenuo službenik parking-službe koji joj je zakucio na prozor.

- Ne smijete se ovdje parkirati - rekao je i rukom joj pokazao veliko, prazno parkiralište.

Holly mu se slatko nasmiješila, a zatim zakolotala očima i odvezla se u pravcu njegove ruke. Cagney i Lacey sigurno nisu imali takvih problema.

GIGA

Kad se djetinjasti dio njezine osobnosti napokon odlučio malo odmoriti, zrela je i odrasla Holly skinula kapu i naočale. Dosta glupira-nja. Vratimo se u stvarnost.

Prešla je ulicu i osvrnula se po kafiću, tražeći brata. Ubrzo ga je i spazila. Sjedio je za stolom, okrenut joj leđima i pio čaj. Veselo je do-marširala do njegova stola i sa smiješkom ga na licu pozdravila.

- Pobogu, Richarde, ideš li ti ikada na posao?

Bila je tako glasna da je poskočio. Htjela je dobaciti još štogod šaljivo, no riječi su joj zapele u grlu kad je shvatila da je brat gleda suznih očiju i da mu se ramena tresu od plača.

TRIDESET I TRI

Ogledala se po kafiću ne bi li se uvjerila da nitko ne zuri u njih, zatim privukla stoliac i sjela kraj Richarda. Nije valjda rekla nešto što ga je povrijedilo! Zapanjena, nije skidala pogleda s bratova lica, ne znajući ni što reći ni što učiniti. Nikad ga prije nije vidjela takvoga. Svim se silama trudio zaustaviti suze, ali one su mu se neumoljivo slijevale niz obraze.

- Richarde, što se dogodilo? - zbunjeno je zapitala i s velikom ga nelagodom potapšala po ruci.

I dalje se tresao od plača.

Bucmasta konobarica u žutoj pregači prišla im je i na stol položila kutiju maramica.

- Izvoli - rekla je, dodajući Richardu maramicu. Obrisao je oči i glasno ispuhao nos. Holly je prikrila osmijeh.

- Oprosti zbog plakanja - rekao je. Bilo mu je neugodno i izbjegavao je Hollyin pogled.

- Ma daj - nježno mu je odvrtila, ovaj ga put s nešto manje nelagode primajući za ruku. -

Nema ničeg lošeg u plakanju. Meni je to ovih dana ionako hobi pa se ne moraš sramiti.

Slabašno joj se nasmiješio.

- Sve oko mene se raspada - tužno je dodao, hvatajući maramicom suzu koja mu je htjela kapnuti s brade.

- Što se raspada? - upitala je, zabrinuta zbog bratove preobrazbe u osobu koju nije poznavala. Premda joj se oduvijek činilo da ga uopće ne poznaje, posljednjih joj se mjeseci ukazao u toliko novih izdanja da ju je pomalo zbunio.

Duboko je uzdahnuo i otpio gutljaj čaja. Holly je od žene za šankom naručila još.

- Znaš, Richarde, nedavno sam shvatila da pričanje o stvarima koje te muče zbilja pomaže - nježno mu je rekla. - A ako ti ja to kažem, shvati to ozbiljno jer ja sam držala jezik za zubima misleći da sam superžena koja sve osjeća i može zadržati za sebe. Pokušala ga je ohrabriti osmijehom.

- Hajde, reci mi o čemu se radi. Nije djelovao kao da ga je uvjerila.

- Neću se smijati, neću čak ništa kazati ako to ne želiš. Neću nikome reći što si mi ispričao, samo ću slušati - uvjeravala ga je.

Skrenuo je pogled i stao se igrati s posudicama za sol i papar na stolu. Zatim je tiho prozborio:

- Izgubio sam posao.

Nije ništa odgovorila. Čekala je da joj kaže još nešto. No kad ni nakon nekoliko trenutaka nije ništa kazala, pogledao ju je u oči.

Nije to tako strašno, Richarde - nježno mu se nasmiješila. -Znam da si volio svoj posao, ali uvijek možeš naći drugi. Osim toga, ako će ti zbog toga biti lakše, sjeti se da sam ja svojedobno stalno gubila poslove...

- Izgubio sam posao u travnju, Holly - prekinuo ju je i potom lju-tito dodao. - Sad je rujna! Nema ničega za mene... ničega u struci...

Ponovo je skrenuo pogled.

- A joj - Holly nije znala što bi mu rekla, ali se nakon dulje stanke sjetila spasonosnog komentara. - No dobro, barem Meredith radi pa imate stalan prihod. Uzmi si vremena, nađi dobar posao... Znam da ti se sad to ne čini takvim, ali...

- Meredith me ostavila prošli mjesec - još jednom ju je prekinuo, ovaj put znatno slabijeg glasa.

Holly je rukom prekrila usta. Jadan Richard. Gadura joj se nikad nije sviđala, ali znala je da je Richard obožava.

- A djeca? - oprezno je zapitala.

- Žive s njom - odgovorio joj je i glas mu je napukao.

- Oh, Richarde, zbilja mi je žao - rekla je lomeći ruke i ne znajući što učiniti s njima. Treba li ga zagrliti ili ga ostaviti na miru?

GIGA

- I meni je jako žao - turobno je kazao, uporno zureći u posudi-ce za sol i papar.
- Ti sigurno nisi ništa kriv, Richarde. Nemoj si nikako to govoriti - prosvjedovala je.
- Misliš? Nisam siguran - odvratio je drhtava glasa. - Rekla mi je da sam najobičnija mizerija koja se čak ne može brinuti za svoju obitelj.

Ponovo se slomio.

- Ama, daj ne slušaj tu prokletu gaduru - ljutito je poskočila Holly. - Divan si otac i odan muž - žustro je dodala, shvaćajući da vjeruje u svaku izgovorenu riječ. - Timmy i Emily te vole jer si fenomenalan s njima. Ne slušaj retardirane gluposti koje ti ta žena govori.

Objema je rukama obgrlila uplakanog brata i toliko se naljutila na Meredith da bi je najradije bila otišla pljusnuti. Doduše, oduvijek je to željela učiniti. No sad je barem imala izgovor.

Richard se napokon umirio, izvukao se iz Hollyina zagrljaja i dohvatio još jednu maramicu. Holly je duboko suosjećala s njim. Uvijek se trudio biti savršen, uvijek je htio stvoriti savršen život za sebe i obitelj, a planovi su mu se tako ružno izjalovili. Činilo se da je u popriličnom šoku.

- Gdje sad stanuješ? - zapitala ga je, sjetivši se da joj brat posljednjih nekoliko tjedana nema doma.

- U pansionu, tu u blizini. Zgodno mjesto. Ljubazni gazde - odvratio je, natačući si još jednu šalicu čaja. Žena te ostavi i popiješ si malo čaja...

- Daj, Richarde, pa ne možeš ostati ondje - prosvjedovala je Holly. - Zašto nikome ništa nisi rekao?

- Zato što sam mislio da ćemo srediti stvari, ali nismo ih sredili... Meredith se neće predomisлити.

Holly ga je htjela pozvati da odsjedne kod nje, ali se nije mogla prisiliti. Imala je previše posla sama sa sobom i bila je sigurna da bi Richard to razumio.

- Zašto ne odeš k mami i tati? - upitala je. - Oni bi ti više nego rado pomogli.

Odmahnuo je glavom.

- Ne. Ciara je kod kuće, a i Declan. Ne želim im se još i ja nametati. Odrastao sam čovjek.

- Daj, Richarde, ne budi smiješan - namrštila se. - Imaju ekstra sobu koja je nekad ionako bila tvoja. Sto posto sam sigurna da bi te dočekali raširenih ruku. Čak sam i ja neki dan prespavala ondje.

Podigao je pogled prema njoj.

- Nema ničega lošeg u tome da se povremeno vratiš u kuću gdje si odrastao. Dobro je za dušu - nasmiješila se.

Na licu mu se očitavala nesigurnost.

- Ovaj... nisam baš siguran da je to dobra ideja, Holly.

- Ako brineš zbog Ciare, ne moraš. Vraća se u Australiju za nekoliko tjedana s dečkom pa će kuća biti malo manje... u kaosu.

Lice mu se malo opustilo i Holly se nasmijala.

- Pa daj onda pođi tamo. Ne bacaj novac na neku smrdljivu ru-petinu. Baš me briga koliko su joj ljubazni vlasnici.

Richard se nasmiješio, ali i brzo uozbiljio.

- Zbilja to ne mogu tražiti od oca i majke. Ne znam kako bih im rekao sve ovo.

- Ja ću ići s tobom - obećala mu je. - I ja ću razgovarati s njima. Najozbiljnije, Richarde, bit će im i više nego drago da ti pomognu. Sin si im, vole te. Svi te volimo - dodala je i primila ga za ruku.

- O. K. - napokon je pristao pa su rukom pod ruku krenuli prema parkiralištu.

- E da, Richarde, hvala ti na uređenju vrta - nasmiješila mu se i poljubila ga u obraz.

- Znaš za to? - zapanjeno je zapitao. Kimnula je.

- Veoma si talentiran za uređenje vrta i platit ću ti za sav trud čim dobijem posao.

Stidljivo se nasmiješio.

Ušli su svaki u svoj auto i odvezli se do Portmarnocka i kuće u kojoj su oboje odrasli.

Dva dana nakon toga, Holly se zagledala u zrcalo toaleta poslovne zgrade u kojoj je imala prvi razgovor glede posla. Toliko je smršavjela otkad je posljednji put nosila poslovna odijela da je sada morala kupiti novo. Vrlo je lijepo pristajalo uz njezinu novu, vitku liniju. Čvrsto stegnut jednim gumbom u struku, sako joj se spuštao do samih koljena, a hlače kao salivene padale preko elegantnih čizama. Crnu su tkaninu krasile tanke ružičaste pruge pa je pod sako obukla košulju iste boje. Osjećala se kao supervažna poslovna žena s potpunom kontrolom nad vlastitim životom i sada je samo još trebalo zvučati tako. S tom je mišlju nanijela još jedan sloj ružičastog sjajila na usnice i rukom popravila plave kovrče koje je ovom prigodom odlučila spustiti na ramena. Duboko je udahнула i vratila se u čekaonicu.

Sjela je na slobodan stolac i još se jednom zagledala u druge kandidate za posao. Bili su daleko mlađi od nje i svi su u krilu držali nekakve debele fascikle. Počela je blago paničariti... baš svi imaju fascikl u rukama. Ustala je od stolca i prišla tajnici.

- Oprostite - obratila joj se.

Žena je podigla pogled i nasmiješila joj se.

- Izvolite?

- Oprostite, ali ja sam sad bila u toaletu i mislim da nisam dobila jedan od ovih fascikala koje ste svima podijelili - ljubazno se nasmiješila ženi.

Tajnica se zbunjeno namrštila.

- Nemojte se ljutiti, ali o kakvim to fasciklima pričate?

Holly se okrenula i pokazala na fascikle koje su svi kandidati držali na krilu. Tajnica se nasmiješila i prstom joj dala znak da priđe bliže. Holly je zagladila kosu iza ušiju i nagnula se nad stol: - Da?

- Zao mi je što vam to moram kazati, draga, ali to što ti ljudi imaju u krilu su portfelji koje su donijeli sa sobom - šaptala je da ne bi osramotila Holly pred svim ljudima.

Hollyino se lice zaledilo.

- Oh, stvarno? Jesam li možda i ja trebala donijeti svoj?

- Pa, imate li ga? - ljubazno je zapitala tajnica. Holly je odmahнула glavom.

- Onda ne brinite. To vam uopće nije obvezno, ljudi to donose na razgovore da bi se pravili važni - prošaptala je tajnica i Holly se nas-mješila.

Vratila se na svoj stolac i stala zdvajati zbog portfelja. Nitko joj nikada nije rekao ništa o glupim portfeljima. Zašto uvijek sve zadnja sazna? Lupkala je nogom o pod i ogledavala se po uredu. Sviđao joj se. Boje su na zidovima bile tople i smirujuće, a kroz velike je, starinske prozore dopiralo danje svjetlo. Zbog visokih je stropova sve djelovalo veoma prostrano i Holly je shvatila da bi mogla ondje sjediti čitav dan, samo razmišljajući. Postupno se toliko opustila da čak nije ni protrnula kad su je prozvali. Samouvjereno je prišla vratima ureda, a tajnica joj je namignula, bez riječi joj poželjevši sreću. Holly joj se nasmiješila, iz nekog se razloga već osjećajući kao dio firme. Pred vratima je kratko zastala i duboko udahнула.

Stremi prema Mjesecu, prošaptala je, stremi prema Mjesecu.

TRIDESET I ČETIRI

Tiho je pokucala na vrata i dubok joj je, hrapav glas odvratio neka uđe. Srce joj je na trenutak brže zakucalo jer joj je takav glas zazvučao kao glas školskoga ravnatelja. Otrla je znojne dlanove o hlače i ušla.

- Dobar dan - pozdravila je daleko sigurnije no što se osjećala. U nekoliko je koraka prešla omanji ured i rukovala se s muškarcem koji je ustao od stola ne bi li je pozdravio. Široko se osmjehnuo i srdačno joj stegnuo ruku. Lice nipošto nije pristajalo gundavome glasu koji je začula za vratima. Malo se opustila kad ga je odmjerila. Podsjećao ju je na oca. Bilo mu je između pedeset pet i šezdeset godina i zbog medvjede mu se krupne figure skoro preko stola bacila u zagrljaj. Imao je uredno začešljanu, sjajnosrebrnu kosu i činilo joj se da je u mladosti bio veoma zgodan.

- Holly Kennedy, zar ne? - prozborio je, sjedajući za stol i bacajući pogled na njezin životopis. Sjela mu je nasuprot i pokušala se opustiti. U zadnjih je nekoliko dana pročitala sve priručnike o ponašanju na razgovorima za posao pa je sad svo stečeno znanje pokušala primijeniti u praksi. Svladala je tehniku ulaska u sobu, način rukovanja pa čak i položaja koji valja zauzeti pri sjedanju. Htjela je odati dojam iskustva, inteligencije i samopouzdanja, no za dokazivanje tako nečega bilo joj je potrebno više od čvrstog stiska ruke.

- Tako je, Holly Kennedy - odvrtila je, spuštajući torbicu na pod i polažući znojne dlanove u krilo.

Na nos je nataknuo naočale i u tišini pregledao njezin životopis. Netremice mu je zurila u lice, pokušavajući iz njega iščitati dojmove. Zadatak nije bio nimalo lak jer je očito bila riječ o tipu čovjeka koji se pri čitanju stalno mršti. A možda mu se i ono što je čitao nije osobito svidjelo. Svrnula je pogled s njegova lica na stol i pričekala da završi s čitanjem. Za oko joj je zapeo srebrni okvir i fotografija s tri lijepe djevojke njezine dobi koje su se smiješile fotoaparatu. Nasmiješila se prizoru i odjednom shvatila da je čovjek već prije nekoliko trenu-taka spustio papir na stol i da je promatra. Trgnula se, nasmiješila i pokušala zauzeti službeniju pozu.

- Prije nego što počnemo pričati o vama, objasnit ću vam tko sam ja i o kakvom je poslu riječ - progovorio je.

Holly je kimnula glavom, trudeći se djelovati veoma zainteresirano. - Zovem se Chris Feeney. Vlasnik sam i urednik časopisa ili, kako me zovu ovdje, gazda - nasmijao se i Holly je potpuno očarao bljesak njegovih plavih očiju.

Tražimo nekoga tko će se pozabaviti oglašivačkim dijelom časo-pisa. Kao sto vjerojatno i znate, časopisi ili bilo koje medijske tvrtke uvelike ovise o oglašavanju jer na taj način dobivaju novac koji je po-treban za rad. Posao za koji ste se prijavili je, prema tome, veoma va-žan. Čovjek koji je donedavno radio na tom mjestu morao je otići prilično brzo pa tražim nekoga tko bi ga zamijenio što je prije moguće. Sto mislite o tome?

Holly je kimnula glavom.

- Nema problema. Ustvari, i samoj mi je stalo da što prije počnem raditi.

Gospodin Feeney je također kimnuo glavom i još jednom bacio pogled na njezin životopis.

- Vidim da već više od godinu dana ne radite, je li tako? Spustio je glavu i zagledao se u nju preko gornjeg ruba naočala.

- Da, tako je - potvrdila je. - No to je bilo samo zato što sam tako htjela. Muž mi se nažalost razbolio pa sam otišla s posla da bih ga mogla njegovati.

Stisnuta grla znala je da će svaki poslodavac to primijetiti. Nitko ne želi zaposliti ljenivicu koja već godinu dana ništa ne radi.

- A, tako - kimnuo je. - Nadam se da vam se muž oporavio. Toplo joj se osmjehnuo.

Nije znala je li to pitanje i treba li odgovoriti. Je li prikladno u takvim situacijama govoriti o svom osobnom životu? No spazivši da je čovjek i dalje promatra, shvatila je da očekuje odgovor.

GIGA

Pročistila je grlo.

- Pa, ovaj, gospodine Feeney, moj je muž nažalost preminuo u veljači. .. imao je tumor na mozgu. Zbog toga sam i otišla s posljednjeg posla.

- A joj - gospodin Feeney je spustio njezin životopis na stol i skinuo naočale. - Naravno, naravno. Jako mi je žao što to čujem - iskreno je dodao. - Mora da vam je jako teško jer ste tako mladi i sve...

Načas se zagledao u stol, a zatim je ponovo pogledao.

- Moja je žena prošle godine preminula od raka dojke pa razumijem kako se osjećate - saučesnički je prokomentirao.

- Jako mi je žao - tužno je odvrtila Holly, gledajući dragog čovjeka s druge strane stola.

- Kažu da s vremenom postaje lakše - nasmiješio se.

- Da, kažu - turobno je odvrtila Holly. - Navodno hektolitri čaja pomažu.

Počeo se glasno i grohotom smijati.

- Da! I meni su to rekli! A kćeri mi govore da i svjež zrak liječi naveliko.

Sad se Holly nasmijala.

- Oh da, čaroban svjež zrak; navodno čini čuda za nesretno srce. Jesu li to vaše kćeri? - nasmiješila se, gledajući fotografiju.

- Jesu, da - i on se nasmiješio. - Moje tri male doktorice koje me nastoje održati na životu. Ali ovaj vrt koji vidite na slici više tako ne izgleda.

- Oho, to je vaš vrt? - raširenih se očiju začudila Holly. - Predi-van je. Ja sam mislila da je fotografija uslikana u botaničkom vrtu ili tako negdje.

- Da, to je bila Maureenina specijalnost. A mene ne možete izvući iz ureda dovoljno dugo da bih sredio taj nered.

- Ma, nemojte mi niti spominjati vrtove - zakolutala je očima. - Ni ja baš nisam revna vrtlarica pa mi dvorište izgleda poput džungle.

Ili je barem tako izgledalo donedavno, pomislila je u sebi.

Još su se neko vrijeme gledali i smijevali, a Holly je priča nekog tko je doživio sličnu stvar, stvar poput njezine, nevjerojatno utješila. Bez obzira na to hoće li dobiti posao, shvatila je da nije jedina na svijetu.

- No dobro, vratimo se razgovoru glede posla - rekao je gospodin Feeney - Imate li ikakvog iskustva u radu s medijima?

Nije joj se svidjelo što je rekao „ikakvog“. Znači da je pročitao njezin životopis i da ondje nije vidio ništa što bi je učinilo spremnom za posao u njegovu časopisu.

- Ustvari imam - hitro se prebacila na službeni ton i svim ga silama nastojala zadiviti. - Radila sam u agenciji za prodaju nekretnina i ondje mi je jedna od dužnosti bila komunikacija s medijima u kojima smo oglašavali. Moglo bi se reći da sam bila na drugom kraju onoga što bih radila na ovome poslu. Znam kako komunicirati s tvrtkama koje žele zakupiti oglasni prostor.

Gospodin je Feeney čitavo vrijeme kimao glavom.

Da, ali nikad niste radili u časopisu, novinama ili bilo čemu sličnome?

Polako je kimnula glavom i grozničavo razmišljala što bi sljedeće rekla.

- Da, ali sam bila zadužena za tiskanje tjednog biltena u tvrtki za koju sam radila... - nastavila je laprdati, hvatajući se za svaku, pa i najmanju slamku. Zvučala je prilično jadno.

Gospodin Feeney bio je prepristojan da bi je prekinuo dok je pri-čala o svakom poslu na kojem je radila pa ju je pustio da pretjeruje svaki put kad bi naišla na nešto što bi na bilo koji način bilo povezano s medijima i oglašavanjem. Naposljetku je zašutjela, pomalo umorna od zvuka vlastita glasa i stala nervozno lomiti prste u krilu. Bilo je jasno kao dan da nije dovoljno kvalificirana za taj posao, ali je znala da bi ga mogla obavljati samo da joj se pruži prilika.

GIGA

Gospodin Feeney je skinuo naočale i polako prozborio: - Dobro. Vidim da imate iskustva na različitim poslovima, Holly, no isto tako vidim da ni na jednome poslu niste ostali dulje od devet mjeseci...

- Tražila sam posao koji bi mi odgovarao - odvratila je, potpuno razorena samopouzdanja.

- Kako onda mogu biti siguran da nas nećete napustiti za nekoliko mjeseci? - nasmiješio se, ali znala je da je pita smrtno ozbiljno.

- Zato što mislim da je ovo pravi posao za mene - ozbiljno je odgovorila. Duboko je udahnula, shvaćajući da su joj šanse sa svakom sekundom sve manje, ali i odlučivši da se neće predati bez borbe.

- Gledajte, gospodine Feeney - rekla je, pomičući se na sam rub stolca. - Vrlo sam marljiva. Kad nešto volim, tome se stopostotno predajem i vrlo sam lojalna. Sposobna sam i više nego spremna naučiti sve ono što mi je potrebno da bih dala sve od sebe za vlastitu dobrobit i za dobrobit tvrtke u kojoj radim. Ako mi ukažete povjerenje i zaposlite me, obećavam da vas neću iznevjeriti.

Zaustavila se prije no što je govor došao do točke u kojoj pada na koljena i moli da je zaposle. Zacrvenjela se.

- Fino. Završimo onda u tom tonu - nasmiješio joj se gospodin Feeney. Ustao je sa stolca i pružio joj ruku. - Hvala vam što ste došli na razgovor, javit ću vam se.

Rukovala se sa simpatičnim gospodinom, tiho mu zahvalila, uzela torbu s poda i krenula prema vratima, osjećajući njegov pogled na leđima. Trenutak prije no što je izašla iz ureda, okrenula mu se i uz smiješak prozborila:

- Gospodine Feeney, reći ću vašoj tajnici da vam donese čitav lonac čaja. Sigurna sam da će vam pomoći.

Iz sobe ju je ispratio njegov glasan smijeh. Ljubazna je tajnica začuđeno podigla obrve prema Holly, a drugi se kandidati čvršće uhvatili portfelja, pitajući se što li je to ta žena rekla poslodavcu da se tako nasmijao. Holly se tajanstveno nasmiješila zvuku Feeneyjeva smijeha i izašla van, na svjež zrak.

Odlučila je svratiti do Ciare u Hoganov pub i tamo nešto preza-logajiti. Kad je stigla, pub je bio krcat elegantno odjevenim ljudima na pauzi za ručak. Neki su čak potajno pijuckali pivo prije povratka na posao. Našla je slobodan stol u kutu i smjestila se.

- Oprostite - glasno je podviknula i pucnula prstima u zrak. -Posluga!

Ljudi oko nje dobacili su joj nekoliko namrštenih pogleda zbog takvog bezobrazluka, ali Holly je i dalje puckala prstima po zrak.

- Halo?! -vikala je.

Ciara se okrenula s ubilačkim izrazom lica, a zatim se nasmiješila kad je spazila svoju sestru kako joj se smije iz kuta.

- Isuse, skoro sam ti otkinula glavu - smijala se prilazeći stolu.

- Nadam se da tako ne razgovaraš i s ostalim mušterijama - zezala ju je Holly.

- Ne baš sa svima - ozbiljno je odgovorila Ciara. - Došla si na ručak?

Holly je kimnula.

- Mama mi je rekla da sad radiš u smjeni za ručak. Nisi li ti trebala raditi gore u klubu?

Ciara je zakolutala očima.

- Ma daj, taj me čovjek tjera raditi u svako doba dana. Tretira me ko roba - zastenjala je.

- Ti to o meni? - s leđa joj je, smijući se, prišao Daniel. Ciara se šokirano sledila kad je shvatila da ju je čuo.

- Ne, ne... govorim o Matthewu - uzmucala se. - Ne da mi mira po cijeli dan i noć. Tretira me kao seksualnu robinju...

Požurila je prema šanku, tobože tražeći blok i olovku.

- Sad mi je žao što sam išta pitao - odgovorio je Daniel, zbunjeno buljeći za njom, a zatim se okrenuo Holly. - Mogu sjesti k tebi?

GIGA

- Ne - šalila se Holly, ali je izvukla stolac.
- O. K., što je ovdje od klope dobro? - zapitala je nagnuta nad jelovnikom kad se Ciara vratila do stola.
- Ništa - bezglasno joj je, pokretima usana sugerirala Ciara iza Danijelovih leđa i Holly se zahihotala.
- Ja najviše volim naš specijalni toast-sendvič - predložio je Daniel, ali mu je Ciara iza leđa žustro odmahнула glavom. Specijalni toast-sendvič na nju očito nije ostavio osobit dojam. Zašto odmahuješ glavom? - zapitao ju je Daniel, ponovno je hvatajući na djelu.
- Ma... Holly je alergična na luk - uzmućala se Ciara. Holly nikad prije nije čula za tu svoju zdravstvenu poteškoću, ali je solidarno zakimala glavom.
- Da, da... od luka mi... natekne cijela glava - napuhala je obraze. - Luk je strašna stvar. Smrtonosna. Jednog će me dana ubiti. Ciara je preokrenula očima. Sestra joj je opet uspjela pretjerati.
- O. K., pa onda joj napravi taj sendvič, ali bez luka - predložio je Daniel i Holly se složila. Dok je odlazila od stola, Ciara je gurnula dva prsta u usta i pretvarala se da povraća.
- Danas si mi jako elegantna - rekao je Daniel, odmjeravajući Holly.
- Da, htjela sam ostaviti takav dojam. Bila sam na razgovoru o poslu - odvrátila mu je i blago se namrštila prisjećajući se cijele epizode.
- Aha, tako dakle - nasmiješio se Daniel, a zatim uz grimasu: - Kako je bilo? Dobro?
- . Odmahnula je glavom.
- Recimo da bih trebala kupiti još elegantnije odijelo. Ne očekujem da će me tako skoro nazvati.
- Ma ne brini - i dalje se smiješio Daniel. - Bit će još prigoda. Osim toga, gore u klubu još uvijek imam slobodno mjesto ako si zainteresirana.
- Mislila sam da si taj posao dao Ciari. Kako to da sad radi ovdje?
- A znaš svoju sestru. Imali smo jednu neugodnu epizodu - napravio je grimasu.
- Jao, ne - nasmijala se Holly. - Što je ovaj put napravila?
- Neki joj je tip za šankom rekao nešto što joj se nije svidjelo pa mu je natočila kriglu piva i zatim mu je izlila na glavu.
- Oh, ne! - podviknula je Holly. - Čudim se što joj nisi dao otkaz.
- Nisam to mogao napraviti članici obitelji Kennedy, zar ne? - nasmiješio se. - Osim toga, više ti nikad ne bih mogao izaći na oči.
- Tako je - nasmiješila se Holly. - Možda si mi prijatelj, ali prvo moraš poštivati moju obitelj. Ciara se namrštila sestri kad je stigla s tanjurom.
- Dakle, još nikad nisam čula da netko tako loše imitira Kuma. Dobar tek - sarkastično je dodala i tresnula tanjur pred Holly.
- Hej! - namrštio se Daniel, uzimajući Hollyin tanjur i proučavajući sendvič.
- Sto je sada? - Holly je tražila objašnjenje.
- Donijela ti je sendvič s lukom - ljutito je odgovorio. - Opet je donijela krivu narudžbu za krivi stol.
- Ma nije, nije - Holly si je pokušala spasiti sestru pa je brzo zgrabila tanjur. - Ja sam ti alergična samo na onaj ljubičasti luk - izvalila je.
- Daniel se namrštio.
- Čudno. Mislio sam da nema neke velike razlike između različitih boja luka.
- O, ima, ima - kimnula je Holly i nastojala zvučati mudro. -Možda pripadaju istoj porodici povrća, ali ljubičasti luk... sadrži smrtonosne toksine...
- Toksine? - s nevjericom je zapitao Daniel.
- Pa, toksični su za mene - promrmljala je i zagrizla u sendvič ne bi li ušutjela. No bilo joj je teško jesti pod Danijelovim pogledom i ne osjećati se poput praseta pa je ostatak sendviča ostavila na tanjuru,

GIGA

- Ne sviđa ti se? - zabrinuto ju je zapitao.
 - Ma ne, odličan je, ali sam obilno doručkovala - slagala je, tap-šući se po praznom želucu.
 - Aha. Nego, reci mi, jesi li otkrila tko je vilenjak-vrtlar? - zezao ju je.
 - Jesam, saznala sam tko je - nasmijala se, brišući ruke o ubrus. -Zbilja? I tko je?
 - Nikad ne bi povjerovao - smješkala se. - Moj brat Richard.
 - Nemoj me zezati! Pa zašto ti nije rekao? Htio te iznenaditi?
 - Tako nekako.
 - Drag je taj tvoj brat, Richard - zamišljeno je dodao Daniel.
 - Stvarno to misliš? - iznenađeno je zapitala Holly.
 - Da. Drag je, bezazlen, vidi se da je dobar u duši.
- Kimnula je glavom i nastojala prihvatiti tu informaciju, no Daniel joj je uskoro privukao pozornost sljedećim pitanjem.
- Jesi li u posljednje vrijeme pričala s Denise i Sharon?
 - Samo s Denise - odvratila je. - A ti?
 - Tom me ubija beskrajnim pričama o vjenčanju. Hoće da mu budem kum. Iskreno, nisam očekivao da će se tako brzo vjenčati.
 - Ni ja - složila se Holly. - Što misliš o tome?
 - Ah - uzdahnuo je Daniel. - Sretan sam zbog njega. Na totalno sebičan i ogorčen način. Nasmijao se. - Znam što misliš - kimnula je. -Jesi li se možda u posljednje vrijeme čuo s bivšom?
 - S kim? S Laurom? - iznenadio se. - Ne želim je više nikada ču-ti ni vidjeti.
 - A je li ona dobra s Tomom?
 - Ne onako kao što su nekad bili, hvala Bogu.
 - Znači, neće je pozvati na vjenčanje. Razrogačio je oči.
 - Znaš što, to mi do sad još uopće nije palo na pamet. Isuse, nadam se da je neće pozvati. Tom zna da bih ga ubio.
- Neko su vrijeme sjedili u tišini dok je Daniel razmišljao o toj mogućnosti.
- Sutra se nalazim s Tomom i Denise da bismo porazgovarali o planovima za vjenčanje. Hoćeš s nama?
- Holly je zakolutala očima.
- Baš ti hvala na pozivu. Zvuči ludo i nezaboravno. Prasnuo je u smijeh.
 - Znam, zato te i pokušavam nagovoriti, da ne idem sam. Nazovi me ako se predomisliš.
- Kimnula je glavom.
- Evo ti račun - u prolazu je dobacila Ciara, spustila komadić papira na stol i odjurila dalje.
- Daniel se zagledao za njom, odmahujući glavom.
- Ne brini, Daniele - nasmijala se Holly. - Nećeš je još dugo morati trpjeti.
 - Zašto? - zbunio se.
- Odmah se ugrizla za jezik. Ciara mu očito još nije rekla da seli natrag u Australiju.
- Ma, nema veze - pokušala se izvući, kopajući po torbici u potrazi za novčarkom.
 - Ne, stvarno, zašto? - ustrajao je.
 - Ma mislila sam da joj ubrzo završava smjena - rekla je izvlačeći lisnicu i gledajući na sat.
 - Aha... čuj, ostavi lisnicu, ja častim.
 - A ne, neću to dopustiti - rekla je, prekopavajući lisnicu u potrazi za novcem. - Osim toga, dugujem ti dvadeset eura.
- Položila ih je na stol pred njega.
- Ma daj, zaboravi - odmahnuo je rukom.
 - Što je sad to? Ništa ne mogu platiti kraj tebe? - našalila se -Ostavit ću tih dvadeset eura ovdje na stolu pa ćeš ih morati uzeti.
- Ciara se vratila do stola i ispružila ruku.
- U redu je, Ciara, stavi to na moj račun - rekao joj je Daniel.

GIGA

Ciara je podigla obrve i namignula Holly. Zatim je spazila dvadeset eura na stolu i veselo poskočila: - O, hvala ti, sestro. Nisam znala da ostavljaš tako dobre napojnice.

Utrpala je novac u džep i krenula prema drugom stolu.

- Ne brini - nasmijao se Daniel, gledajući u šokiranu Holly. - Oduzet ću joj od plaće.

Holly je odahnula kada se približila svojem domu. Jako je malo spavala prošlu noć zbog nervoze prije razgovora, a današnji ju je dan izmorio. Veselila se da će uskoro otvoriti bocu vina i smireno razmišljati o sljedećem poslovnom potezu.

Kad se autom spustila niz ulicu i pred kućom spazila Sharonin auto, srce joj je divljački zalupalo. Prošlo je dosta vremena otkad je posljednji put razgovarala sa Sharon. Toliko dugo da joj je sad već bilo neugodno. Palo joj je na pamet da bi mogla skrenuti i odvesti se u drugome smjeru, no odustala je. Morala se suočiti sa situacijom prije no što izgubi najbolju prijateljicu. Ako već nije prekasno.

TRIDESET I PET

Parkirala je auto pred kućom i duboko udahnula prije izlaska. Ona je trebala biti ta koja će posjetiti Sharon, a ne obrnuto. Znala je to. Stvari su sada zbog toga još gore. Krenula je prema Sharoninu autu i iznenadila se kad je iz njega izašao John. Sharon nije bilo nigdje na vidiku. Srce joj je zakucalo još brže. Nadala se da joj je s prijateljicom sve u redu.

- Bok, Holly - turobno ju je pozdravio John, lupajući vratima za sobom.

- John! Gdje je Sharon? - zapitala je.

- Upravo sam je ostavio u bolnici - polako joj je prilazio. Holly je rukom prekrila usta i oči su joj se napunile suzama.

- Isuse Bože! Je li sve u redu? John je izgledao zbunjeno.

- Da, sve je u redu, Sharon je otišla na redovni pregled. Trebam je pokupiti nakon što odem oдавde.

Spustila je ruku s usta.

- Aha - odvrtila je, osjećajući se kao glupača.

- Ako si već tako zabrinuta za nju, trebala bi je nazvati - svisoka joj je dobacio John, gledajući je ravno u oči hladnoplavim šarenicama. Vidjela je da mu se čeljusti stežu i opuštaju. Na kraju je popustila i odvrtila pogled.

Ugrizla se za usnicu. Pekla ju je savjest.

- Znam, trebala bih. Daj, dođi unutra da popijemo čaj.

U bilo kojem drugom trenutku, samoj bi se sebi nasmijala zbog takvog prijedloga. Pretvara se u čajoljupca.

Pristavila je vodu i užurbala se po kuhinji dok se John smještao za stol.

- Sharon ne zna da sam ovdje pa joj nemoj ni kazati.

- Oh - Holly je bila razočarana. Sharon ga nije poslala da je posjeti. Nije ju čak niti željela vidjeti, mora da je već digla ruke od nje.

- Nedostaješ joj - i dalje je netremice fiksirao John. Donijela je šalice i sjela za stol.

- I ona meni nedostaje.

- Prošlo je dosta vremena, a i sama znaš da ste prije razgovarale svaki dan - uzeo je jednu šalicu i spustio je pred sebe.

- Prije je je sve bilo puno drukčije, John - ljutito je odvrtila Holly. Zar nitko ne vidi kroz što prolazi? Zar je ona jedina normalna osoba na cijelom svijetu u posljednje vrijeme?

- Svi znamo kroz što si prošla... - započeo je John.

- Znam da svi znate kroz što sam prošla, John, to je i više nego očito, no čini se da ne znate kako još uvijek prolazim kroz to. Zavladao je tišina.

- To uopće nije istina - nešto tiše je odvratio John i zagledao se u šalicu koju je vrtio na stolu.

- Itekako je istina. Ne mogu samo tako nastaviti sa životom poput svih vas i pretvarati se da se ništa nije dogodilo.

- Misliš da mi to radimo?

- Ha, pogledajmo dokaze - gorko je odvrtila. - Sharon je trudna, a Denise se udaje.

- Ljudi žive, Holly - prekinuo ju je John dižući pogled sa stola. - Čini se da si ti zaboravila kako se to radi. Gle, znam koliko ti je teško jer znam da je i meni teško. I meni Gerry jako nedostaje. Bio mi je najbolji prijatelj, živjeli smo vrata do vrata čitav život. Išli smo zajedno u vrtić, u osnovnu školu, u srednju školu i igrali smo u istoj nogometnoj momčadi, za Boga miloga! Bio sam mu kum na vjenčanju i on je meni bio kum na vjenčanju! Kad god sam imao problema, obratio bih se Gerryju. Rekao sam mu neke stvari koje nisam rekao ni Sharon, a on je meni rekao neke stvari koje nije rekao tebi. Samo zato što nisam bio u braku s njim ne znači da se ne osjećam skoro isto kao i ti. I samo zato što je on mrtav, ne znači da i ja moram prestati živjeti.

Holly se ukipila na stolcu, a John se sa svojim okrenuo ne bi li joj se mogao bolje zagledati u

GIGA

lice. Drvene su noge zaškripale u tišini, a John je duboko udahnuo prije no što je ponovo progovorio.

- Da, teško je. Grozno je. Najgora stvar koja mi se dogodila u životu. Ali ne mogu zbog toga dići ruke od svega. Ne mogu prestati odlaziti u pub samo zato što sad na mom i Gerryjevom mjestu sjede druga dva momka i piju pivo. Ne smijem prestati odlaziti na nogometne utakmice samo zato što se održavaju na mjestu na koje sam išao s Gerryjem. Mogu se toga sjetiti, mogu se sjetno nasmiješiti, ali ne smijem prestati odlaziti onamo.

Hollyine su se oči napunile suzama, a John je nastavio s pričom.

- Sharon zna da ti je teško i razumije te, ali i ti moraš razumjeti da ona sad prolazi kroz veoma važno životno razdoblje i da joj u svemu tome treba podrška najbolje prijateljice. Treba joj tvoja pomoć baš kao što tebi treba njezina.

- Trudim se, John - zajecala je Holly i niz obraze su joj se zakotrljale suze.

- Znam - nagnuo se i uhvatio je za ruke. - Ali Sharon te zbilja treba. Izbjegavanje nikome neće donijeti ništa dobro.

- Ali danas sam bila na razgovoru, tražim posao - djetinjasto je zajecala.

John je pokušao prikriti osmijeh.

- To su sjajne vijesti, Holly. I kako je bilo?

- Odvratno - šmrнула je i John je prasnuo u smijeh. Zatim je zašutio i pričekao nekoliko trenutaka prije no što je nastavio.

- Već je skoro pet mjeseci trudna, znaš?

- Molim? - zapanjeno ga je pogledala Holly - Pa nije mi rekla!

- Bojala se - nježno joj je odvratio. - Mislila je da bi se mogla naljutiti i da više nikad s njom ne bi razgovarala.

- To su totalne gluposti - ljutito je odgovorila i grubo obrisala suze.

- Ma nemoj! - podigao je obrve. - A kako zoveš svoje ponašanje u posljednje vrijeme?

Svrnula je pogled u stranu.

- Htjela sam je nazvati. Stvarno jesam. Svaki bih dan podigla slušalicu, ali se jednostavno nisam mogla prisiliti. Onda bih samoj sebi rekla da ću je nazvati sutra, pa bih sutra opet rekla sutra, pa bih prekosutra imala nekog posla... ma, žao mi je, John. Zbilja mi je drago zbog vas oboje.

- Hvala, ali ja nisam taj kojemu to trebaš reći.

- Znam, ali bila sam grozna. Sharon mi nikad neće oprostiti.

- Hajde, daj ne budi blesava, Holly. Govorimo o Sharon. Do sutra će već sve zaboraviti.

Upitno ga je pogledala, nadajući se potvrdi toga što je upravo rekao.

- Dobro, možda ne baš do sutra. Vjerojatno do sljedeće godine... i morat ćeš joj zbog toga napraviti hrpetinu usluga, ali oprostit će ti jednom - hladnoplave oči postale su toplije i šaljivo su se zacaklile.

- Prestani! - zahihotala se i udarila ga po ruci. - Mogu s tobom do bolnice? Htjela bih je vidjeti.

Kad su se zaustavili pred bolnicom, u Hollyinom su trbuhu zaigrali leptirići. Odmah je spazila Sharon kako se ogledava čekajući Joh-na. Izgledala je preslatko i Holly se morala nasmiješiti. Sharon će pos-tati mama. Nije mogla vjerovati da joj je prijateljica već pet mjeseci trudni Bila je, dakle, tri mjeseca trudna dok su bile na ljetovanju, a nije joj rekla ni riječi! Još gore je to što Holly na njoj nije primijetila nikakve promjene. Naravno, u trećem mjesecu još nije imala trbuh, ali sada se pod polo-majicom i trapericama već jasno nazirala mala izbočina. Dobro joj je stajala. Holly je izašla iz auta i Sharonino se lice zaledilo.

Oh, ne. Sad će vikati na nju. Reći će joj da je mrzi, da je više nikada ne želi vidjeti, da je usrana prijateljica i da...

No Sharoninim se licem razlio smiješak i raširila je ruke.

GIGA

- Dođi ovamo, glupačo - nježno joj je rekla.

Holly joj je potrčala u zagrljaj. Dok se grčila s prijateljicom, ponovno je zaplakala.

-Jož, Sharon, tako mi je Œao. Grozna sam. UŒasno mi je Œao, molim te oprostí mi, nisam te htjela...

- Daj, začepi, cvilidreto i zagrlí me - i Sharon se rasplakala i dugo su se grčile pod Johnovim briŒnim pogledom.

- Ahm - glasno je pročistio grlo.

- Dođi i ti - nasmiješila se Holly i dovukla ga u zagrljaj.

- To si sve ti smislio, zar ne? - zapitala ga je Sharon.

- Nisam, uopće - odvratio je, namigujući Holly. - Vidio sam Holly na cesti i ponudio joj prijevoz...

- Aha, da, baš - sarkastično je uzvratila Sharon i rukom pod ruku s Holly krenula prema autu.

- Ali mene ste izvozali.

Nasmiješila se prijateljici.

- Što su ti rekli? - u autu je zapitala Holly, naginjući se naprijed sa straŒnjeg sjedala poput uzbuđena djeteta. - Što nosiš?

- Nikad nećeš vjerovati, Holly. - okrenula se jednako uzbuđena Sharon. - Liječnik mi je rekao... i vjerujem mu jer je navodno jedan od najboljih ginekologa u Irskoj... uglavnom, rekao mi je...

- Daj, reci već jednom - nestrpljivo je požurivala Holly.

- Rekao mi je da nosim BEBU! Holly je preokrenula očima.

- Ha-ha, jako smiješno. Je 1' curica ili dečko?

- Za sada je srednjeg roda. Nisu još ništa vidjeli.

- A da su vidjeli, bi li htjela znati? Sharon je nabrala nos.

- Pa ne znam, nisam još odlučila.

Dobacila je pogled Johnu i oboje su se tajanstveno nasmiješili.

Holly je osjetila poznati ujed ljubomore pa je zašutjela, čekajući da je prođe. Sve su se troje odvezli do Hollyine kuće jer se ni Sharon ni ona nisu još htjele razdvojiti nakon pomirenja. Morale su nekako nadoknaditi izgubljeno vrijeme.

- Sharon, Holly je danas bila na razgovoru glede posla - rekao je John za Hollyinim kuhinjskim stolom kad je napokon došao do riječi.

- Zbilja? Nisam znala da već tražiš posao!

- Nov zadatak, Gerryjev - nasmiješila se.

- Ahaaa, znači to je zadatak za ovaj mjesec. Umirala sam od znatiželje. I kako je bilo na razgovoru?

Holly je napravila grimasu i zarila glavu među dlanove.

- Jož, Sharon, bilo je užasno, napravila sam totalnu budalu od sebe.

- Stvarno? - zahihotala se Sharon. - A o kakvom je poslu riječ?

- Prodaja oglasnog prostora za onaj časopis X.

- Ooo, pa to je super, stalno ga čitam na poslu.

- Nisam čuo za taj časopis. Kakav je? - zapitao je John.

- Ma, pišu o svemu; moda, sport, kultura, hrana, osvrti... zbilja o svemu i svačemu.

- Imaju i oglase - našalila se Holly.

- Ti oglasi im i neće biti nešto ne bude li ih sređivala Holly Kennedy - ljubazno je dodala Sharon.

- Hvala ti, ali zbilja mislim da na kraju neću raditi tamo.

- Zašto? Što se tako strašno zbilo na razgovoru? Pa nisi baš mogla toliko uprskati? - znatiželjno je zapitkivala Sharon točeći još čaja.

- Pa vidi, mislim da je poprilično loše kad te poslodavac pita imaš li ikakvog iskustva u radu s novinama ili časopisima, a ti mu kažeš da si jednom tiskala bilten za neku usranu tvrtku -

GIGA

Holly je, u šali, stala lupati čelom o stol.

Sharon je prasnula u smijeh.

- Bilten? Nadam se da nisi mislila na onaj usrani mali letak koji si isprintala na svom kompjutoru ne bi li reklamirala ono smeće od firme u kojoj si radila?

I John i Sharon su počeli urlati od smijeha.

- Pa dobro, ali na taj način JESAM reklamirala tu firmu... - pokušala se opravdati Holly, ali se odmah i ona zasmijuljila. Bilo joj je još više neugodno.

Sjećam se da si nas sve natjerala da idemo van lijepiti letke po stupovima i ogradama, a padala je kiša i bilo je užasno hladno. Traja-lo je danima dok nismo sve polijepili!

- E, sjećam se toga - nasmijao se John. -Jedne si večeri meni i Gerryju uvalila stotine tih papira i poslala nas van da ih lijepimo. Nastavio se smijati.

- Da, i? - Holly se bojala čuti što se zatim dogodilo.

- Sve smo ih bacili u kontejner kraj Bobovog puba i otišli na pivo smijao se John, a Holly je razjapila usta od iznenađenja.

- Pokvareni mali gadovi! - prasnula je u smijeh. - Firma je samo zbog vas propala i ja sam izgubila posao!

- Mislim da je propala onog trenutka kad su ljudi vidjeli te grozne letke, Holly - zezala ju je Sharon. - A i trebala je propasti, bilo je to smeće od firme. Svaki dan si se žalila na posao.

- A na koji se to posao Holly nije žalila? - šalio se John, no bio je u pravu.

- Na ovaj se ne bih žalila - tužno je rekla Holly.

- Ima i drugih poslova - uvjerala ju je Sharon. - Samo se trebaš malo bolje pripremiti za razgovor.

- To si dobro rekla - složila se Holly, vrteći žličicom po šećeru u zdjelici.

Neko su vrijeme sjedili u tišini.

- Tiskala si bilten - nakon nekoliko je minuta ponovio John, još uvijek se smijući zbog toga.

- Daj, zašuti - namrštila se Holly - I kad smo već kod toga, što ste još ti i Gerry izvodili, a da ja nisam nikad saznala?

- A, ne. Pravi prijatelji ne odaju tajne - zezao ju je John, ali su mu u očima zasvjetlucale uspomene.

No brana se srušila. Nakon što su mu Holly i Sharon zaprijetile da će mu batinama izvući priče, Holly je te večeri o svom mužu saznala više no što se ikada nadala. Prvi put nakon Gerryjeve smrti smijali su se cijelu večer nad uspomenama i Holly je napokon naučila kako pričati o svom pokojnom suprugu. Nekad su se sastajali u četvero - Holly, Gerry, Sharon i John. Ovaj se put troje prisjećalo jednoga kojeg su izgubili. Pričom su ga barem te večeri nakratko oživjeli, a ubrzo će ih opet biti četvero. Holly, Sharon, John i Sharonina i Johnova beba.

Život je krenuo dalje.

TRIDESET I ŠEST

Te ju je nedjelje posjetio Richard s djecom. Rekla mu je da ih može dovesti kad god želi pa su se razigrali u vrtu dok su Richard i Holly završavali s večerom.

- Djeluju mi prilično sretno, Richarde - rekla je Holly, gledajući ih kako se igraju.

- Da, izgledaju - nasmiješio se dok ih je promatrao kako se natjeravaju po dvorištu. - Htio bih da stvari dožive što je normalnije moguće. Ne razumiju baš točno što se događa, a i teško im je objasniti.

- Što si im rekao?

- Ah, da se mama i tata više ne vole i da sam se odselio zato da bismo oboje bili sretniji. Nešto u tom stilu.

- I to im je O. K.? Polako je kimnuo glavom.

- Timothy je to dobro prihvatio, ali Emily stalno brine da bismo i nju mogli prestali voljeti i da će se onda ona morati odseliti.

Pogledao je u Holly s velikom tugom u očima.

Jadna Emily, pomislila je Holly, gledajući je kako pleše sa svojom čudnom lutkom. Nije mogla vjerovati da tako razgovara s Richardom. U posljednje je vrijeme djelovao kao potpuno drukčija osoba. A možda se i ona promijenila. Kao da joj se prag tolerancije prema njegovom ponašanju bitno povisio. Lakše je zanemarivala njegove glupave komentare kojih je još uvijek bilo, no sada su imali nešto zajedničko. Oboje su znali kako je kad si usamljen i nesiguran u sebe.

- Kako ti je kod mame i tate? Progutao je krumpir i kimnuo.

- Dobro je. Jako su velikodušni.

- Je li te Ciara gnjavi? - osjećala se kao da ispituje svoje dijete nakon prvoga dana u školi, pokušavajući saznati maltretiraju li ga druga djeca ili se dobro ponašaju prema njemu. No osjećala se nekako zaštitnički prema Richardu. Pomagalo joj je to što mu je pomagala.

Osjećala se snažnije.

- Ha, Ciara je... Ciara - nasmiješio se. - U mnogim se stvarima ne uspijevamo složiti.

- Na tvom se mjestu ne bih previše zabrinjavala - rekla je Holly, nastojeći nabosti komad mesa na vilicu. - Većina stanovnika svijeta ne bi se složila s Ciarom.

Kad je konačno uspjela nabosti komadić svinjetine, umjesto u usta, odaslala je meso u zrak na drugi kraj kuhinje, gdje je sletjelo na sudoper,

- A kažu da svinje ne lete - dobacio je Richard dok je Holly ustajala sa stolca ne bi li pokupila svoju večeru.

Holly se zasmijuljila.

- Hej, Richarde, jesi li se ti to našalio? Izgledao je vrlo zadovoljno.

- Valjda i ja imam svojih trenutaka - rekao je, sliježući ramenima. - Premda sam siguran da ti ne misliš da ih imam često.

Holly je polako sjela natrag za stol, pokušavajući formulirati ono što mu je htjela kazati.

- Svi smo drukčiji, Richarde. Ciara je pomalo ekscentrična, Dec-lan je sanjar, Jack je šaljivdžija, ja sam... ne znam zapravo kakva sam ja, ali ti si oduvijek bio jako kontroliran.

Ozbiljan. Nije to nužno loša stvar, svi smo nekakvi.

- Ti si jako pažljiva - nakon dulje je stanke rekao Richard.

- Molim? - zbunjeno je zapitala. Bilo joj je neugodno pa je to pokušala prikriti gurajući hranu u usta.

- Oduvijek sam te smatrao jako pažljivom - ponovio je.

- Kada? - s nevjericom je i punih ustiju zapitala Holly.

- Pa, vidi, ne bih ovdje s tobom večerao i ne bih svoju djecu pustio da ti se igraju po dvorištu da još uvijek ne mislim da si dobra i pažljiva, ali ustvari sam govorio o djetinjstvu.

GIGA

- Mislim da se varaš, Richarde - odmahнула je glavom. - Jack i ja smo u djetinjstvu bili grozni prema tebi.

- Niste uvijek bili grozni, Holly - nasmiješio se. - Osim toga, tome i služe braća i sestre. Jedni drugima zagorčavamo život u djetinjstvu i na taj način stvaramo dobar temelj za kasniji život. To te očvrstne. Osim toga, ja sam bio naporni stariji brat koji je volio šefovati.

- A kako onda ja tu ispadam pažljiva? - zapitala je Holly jer joj se činilo da nije dobro shvatila smisao cijele priče.

- Jack ti je bio idol. Stalno si ga slijedila i napravila bi sve što bi ti naredio - počeo se smijati. - Čuo bih ga kako ti govori da mi nešto kažeš, a onda bi dotrčala do moje sobe sva prestravljena, izvalila to što si trebala i pobjegla.

Holly je spustila pogled na tanjur. Bilo joj je neugodno. Ona i Jack zbilja su se katkad grozno poigravali s Richardom.

- No uvijek bi se i vratila - nastavio je Richard. - Uvijek bi se poslije tiho uvukla u moju sobu i promatrala me dok sam radio za stolom i znao sam da mi na svoj način pokušavaš reći da ti je žao.

Nasmiješio se.

- Eto, zbog toga si pažljiva. Nitko od naše braće i sestara nije patio od napada grižnje savjesti. Čak ni ja. Jedino je tebi savjest radila punom parom. Bila si uvijek vrlo osjećajna.

Nastavio je jesti, a Holly je dugo šutjela, nastojeći provariti sve informacije koje joj je upravo dao. Nije se sjećala da je Jacka smatrala idolom, ali kad sad razmisli o tome, čini se da Richard ima pravo. Jack joj je bio otkaćeni, *cool*, zgodan stariji brat koji je imao bezbroj prijatelja i Holly ga je nerijetko moljakkala da joj dopusti igrati se s njima. I danas je prema Jacku imala sličan odnos. Da je ovoga trenutka nazove i pozove van, vjerojatno bi pustila sve što u tom trenutku radi i izašla. Nikad prije o tome nije razmišljala na taj način. S druge strane, u posljednje vrijeme provodi puno više vremena s Richardom nego s Jackom. Jack joj je oduvijek bio omiljeni brat, a i Gerry se najbolje slagao s njim. Tijekom tjedna bi otišao na piće s Jackom, a ne s Richardom i na obiteljskim je večerama uvijek htio sjediti do Jacka. No Gerryja više nema, i iako je Jack tu i tamo nazove, ne druži se s njom tako često kao nekad. Možda ga je držala na previsokom pijedestalu. Shvatila je da ga već neko vrijeme opravdava svaki put kada je ne posjeti ili ne nazove, iako je obećao. Kad malo bolje razmisli, opravdava ga otkako je Gerry umro.

Richard joj je u posljednje vrijeme dao poprilično materijala za razmišljanje. Promatrala ga je dok je s okovratnika micao ubrus i uredno ga slagao u skladan, mali četverokut. Opsesivno je slagao sve na stolu ne bi li svaki predmet postavio pod pravi kut i u pravi smjer. Imao je tisuću vrlina, ali Holly je shvatila da nikad ne bi mogla živjeti s takvim čovjekom.

Oboje su poskočili kad su izvana začuli udarac i spazili malu Emily kako leži na zemlji i glasno plače. Timothy ju je u šoku promatrao. Richard je izjurio van.

- Samo je pala, tata, nisam joj ništa napravio! - viknuo je ocu. Jadni Timmy. Zakolutala je očima dok ga je Richard za ruku odvlačio u kuću i naredio mu da stoji u kutu gdje će razmisliti što je učinio. Neki se ljudi nikad ne mijenjaju, pomislila je.

Holly je sutradan, sva u zanosu, oduševljeno skakutala kućom, još jednom preslušavajući poruku koju je pronašla na telefonskoj sekretarici.

- Dobar dan, Holly - progovorio je hrapavi glas. - Ovdje Chris Feeney iz časopisa X. Zovem vas da bih vam saopćio da ste bili izvrsni na razgovoru i... - malo je zastao. - Obično ovakve stvari ne govorim telefonskoj sekretarici, ali mislio sam da bi vam bilo drago kad bih vam što prije poželio dobrodošlicu kao novom djelatniku naše tvrtke. Bilo bi mi drago da počnete što prije pa me nazovite da sredimo detalje. Ovaj... doviđenja.

Holly se od oduševljenja valjala po krevetu i još jednom pritisnula gumbić na sekretarici. Naciljala je Mjesec i... uspjela!

TRIDESET I SEDAM

Zagledala se u visoku starinsku zgradu i čitavim joj je tijelom prošao val uzbuđenja. Pred sam se početak svoga prvog radnog dana na novome poslu osjećala sjajno. Slutila je svijetlu budućnost u zgradi pred kojom je stajala. Nalazila se u centru grada, a užurbani su uredi časopisa X nastanjivali njezin drugi kat, odmah iznad maloga kafića. Noć prije jedva je sklopila oči od živaca i uzbuđenja, no nije osjećala istu strepnju kao pred prvi dan na drugim poslovima. Gospodinu je Feeneyju smjesta odgovorila na poziv (ustvari, nakon što je njegovu poruku preslušala još tri puta), a zatim dobre vijesti razglasila prijateljima i obitelji. Svi su se od srca obradovali, a trenutak prije no što je tog jutra otišla od kuće, stigao joj je prekrasan buket cvijeća od roditelja koji su joj čestitali i zaželjeli sreću prvoga radnog dana.

Osjećala se kao pred prvi dan škole pa je kupila nove olovke, blo-kiće, fascikl i torbu s kojom je izgledala posebno pametno. No, iako je bila veoma uzbuđena, za doručkom se malo i rastužila. Bilo joj je žao što nema Gerryja da s njim podijeli svoj novi početak. Svaki put kad bi Holly dobila novi posao, prvoga su radnoga dana imali malen ritual. Gerry bi je probudio doručkom u krevetu i zatim joj u torbu upakirao sendvič sa sirom i šunkom, jabuku, paket čipsa i čokoladicu. Zatim bi je odvezao na posao, nazvao je tijekom stanke za ručak ne bi li provjerio ponašaju li se druga djeca u uredu lijepo prema njoj te je na kraju radnog vremena pokupio i odvezao kući. Zatim bi zajedno večerali i smijali se Hollyinom opisu čudaka u uredu pa i njezinom gundanju što mora ići na posao. Takav su ritual, međutim, održavali samo Hollyinovoga prvoga radnog dana. Sve ostale dane iskoprcali bi se iz kreveta što je kasnije bilo moguće, nadmetali se oko toga tko će prije stići do tuša, bauljali kuhinjom gundajući jedno na drugo i popili bi po šalicu kave ne bi li se lakše razbudili. Na rastanku bi se poljubili i krenuli svak u svome pravcu. Pa drugi dan opet ispočetka.

Da je kojim slučajem znala koliko im je malo vremena preostalo, ne bi se bila tako lako prepuštala dosadnoj svakodnevnoj rutini...

Ovoga je jutra, međutim, scenarij bio potpuno drukčiji. Probudila se u praznoj kući i u praznom krevetu. Nitko joj nije donio doručak. Nije se morala izboriti za svoje prvenstvo pod tušem, a iz kuhi-nje nije dopiralo Gerryjevo jutarnje kihanje. Večer prije dopustila sije maštariju da će je suprug ujutro dočekati s doručkom u krevetu jer je ipak riječ o posebnom danu i takav je običaj. No smrt ne zna za posebne dane. Kad te više nema, nema te.

Holly je pred ulazom provjerila je li joj šlic zakopčan, nije li možda ugurala sako u hlače i jesu li joj svi gumbi dobro zakopčani. Zadovoljna inspekcijom, zaključila je da izgleda kao treba i uz drvene stubu uputila se prema svom novom radnom mjestu. Kad je ušla u čekaonicu, tajnica, koju je prepoznala, ustala je od stola i krenula joj u susret.

- Bok, Holly - veselo ju je pozdravila i stisnula joj ruku. - Dobro došla u naš skromni ured.

Rukama je zaokružila prostoriju. Žena joj se sviđala još od prošli put. Bila je otprilike Hollyine dobi, imala je dugu plavu kosu i stalno nasmiješeno lice.

- Ja sam Alice i, kao što vidiš, radim na recepciji. Dođi da te odvedeni gazdi, čeka te.

- Jao, zakasnila sam, zar ne? - jauknula je Holly i zabrinuto pogledala na sat. Od kuće je otišla što je ranije mogla, dajući si dovoljno vremena kako zbog prometa ne bi zakasnili već prvi dan.

- Ma ne kasniš, ne brini - odvrtila je Alice, vodeći je do Fe-eneyjeva ureda. - Nemoj se obazirati na Chrisa i ostale, oni su ti svi teški radoholičari. Zbilja bi trebali uživati život, jadnici. Mene sigurno ovdje nećeš vidjeti poslije šest popodne, u to te uvjeravam.

Holly se nasmijala. Alice ju je podsjetila na to kakva je i sama nekada bila.

- Nemoj misliti da moraš dolaziti ranije i ostajati nakon radnog vremena samo zato što svi to čine. Chris ionako živi u svom uredu pa se s njim nikako ne možeš mjeriti. Čovjek jednostavno nije normalan - glasno je dometnula kucajući na njegova vrata i propuštajući Holly unutra.

GIGA

- Tko to nije normalan? - hrapavo je zapitao gospodin Feeney, ustajući sa stolca i protežući se.
- Vi - nasmiješila se Alice i zatvorila vrata za sobom.
- Vidite kako me namještenici tretiraju - nasmijao se gospodin Feeney i pružio joj ruku na pozdrav. I ovaj joj je put toplo stisnuo dlan i Holly se istoga trenutka opustila, osjećajući dobru atmosferu među osobljem.
- Hvala vam što ste me zaposlili, gospodine Feeney - iskreno je rekla.
- Zovite me Chris i ne morate mi zahvaljivati. Dodite, idemo naokolo da vam pokažem gdje je što.

Poveo ju je niz hodnik na čijim su zidovima uokvirene stajale sve naslovnice časopisa X iz posljednjih dvadeset godina.

- Nemam vam zapravo što puno pokazivati. Evo, na primjer, ovdje rade naši mali mravi - gurnuo je vrata i pred Holly se otvorio ogroman prostor prepun ljudi koji su sjedili za računalima i razgovarali telefonom. Podigli su glave s posla i ljubazno joj mahnuli. Holly im se nasmiješila, prisjećajući se koliko je prvi dojam važan.
 - To su naši vrli novinari koji mi olakšavaju plaćanje računa svakoga mjeseca - objasnio joj je Chris. - Ono je John Paul, urednik modne rubrike, Mary, žena zadužena za hranu, a ono su Brian, Steven, Gordon, Aishling i Tracey. Neću vam objašnjavati što oni rade, ionako uglavnom ljenčare - nasmijao se i jedan mu je od nabrojanih u šali pokazao srednji prst.
 - Ljudi, ovo je Holly - viknuo je Chris u ogromnu prostoriju i svi su se još jednom nasmiješili i mahnuli joj, odmah se potom vraćajući svojim telefonskim razgovorima.
 - Većina ostalih novinara su slobodnjaci pa ih nećete toliko vidati u uredu - objasnio je i zatim otvorio sljedeća vrata. - Ovdje se skrivaju naši kompjutorski šmokljani. Demort i Wayne bave se grafikom i dizajnom pa ćete s njima vrlo usko surađivati i objašnjavati im kamo smjestiti pojedine oglase. Dečki, ovo je Holly.
 - Bok, Holly - obojica su ustala i pružila joj ruku, a zatim se vratila poslu.
 - Dobro sam ih izdresirao - zasmijuljio se Chris i uputio se natrag u hodnik. - Tamo dolje je soba za sastanke. Imamo sastanke svako jutro u osam i četrdeset pet.
- Holly je kimala glavom na sve što je govorio i pokušavala zapamtiti imena svih ljudi koje joj je predstavio.

- Niz ove stube dolazi se do toaleta, a sad ću vam pokazati vaš ured.

Okrenuo se i vratio u dio iz kojega su stigli, a Holly je nastavila promatrali naslovnice po zidovima. Bila je veoma uzbuđena. Nikad se prije na poslu nije osjećala ovako.

- Evo, to je vaš ured - otvorio je vrata i pustio je pred sebe. Morala se nasmiješiti malenoj sobi. Nikad prije nije imala vlastiti ured, a ovaj je bio upravo onoliko velik da u nj stane stol i ormarić za spise, Na stolu se nalazilo računalo i nekoliko gomila fascikla, a na-suprot stolu bila je polica s knjigama, još fascikla i hrpama starih bro-jeva časopisa. Golem prozor prekrivao je gotovo čitav zid iza stola i iako je vani bilo hladno i vjetrovito, zbog prozora je soba bila svijetla i prozirna, Bilo joj je veoma lako zamisliti svoj radni dan na tome mjestu.
- Savršeno - rekla je Chrisu, stavlajući torbu na stol i ogledavajući se.
- Odlično - odvratio je. - Vaš je prethodnik bio jako dobro organiziran pa će vam svi ovi fascikli objasniti od čega vam se sastoji posao. Ako imate bilo kakvih problema ili pitanja, samo dodite i pitajte. Tu sam, odmah pokraj vas - dodao je, pokazujući na zid koji im razdvaja urede.

- Ne očekujem odmah čuda jer znam da nemate iskustva na ovakvom poslu, ali zato očekujem da ćete postavljati mnogo pitanja. Sljedeći broj izlazi sljedeći tjedan jer časopis uvijek izlazi prvoga u mjesecu.

Hollyine su se oči i nehotice razrogačile. Ima samo tjedan dana da popuni čitav časopis.

- Ne brinite - još jednom joj se nasmiješio. - Usredotočite se na broj za studeni. Upoznajte se s dizajnom časopisa jer svaki mjesec održavamo isti stil. Tako ćete najbolje osjetiti koje stranice trebaju kakvu vrstu oglasa. Imat ćete puno posla, ali ako se dobro organizirate i

GIGA

suradujete s ostatkom tima, sve će biti super. I opet ću vas zamoliti da što češće razgovarate s Dermotom i Wayneom jer će vam oni dati najpreciznije informacije o standardnom dizajnu, a ako treba bilo što obaviti, samo zamolite Alice. Ona je tu zato da bi pomogla svima.

Zastao je i osvrnuo se oko sebe.

- To bi bilo sve. Imate li pitanja? Odmahnula je glavom.

- Ne. Mislim da ste sve rekli.

- Dobro, ostavljam vas onda poslu - zatvorio je vrata za sobom i Holly je sjela za svoj novi stol u svom novom uredu. Bila je pomalo zatečena novim životom koji je započinjala. Nikada do sada nije imala tako dobar posao, činilo se da će imati strašno puno posla, no bilo joj je drago. Nečim je morala zaposliti misli. Ipak, ni u ludilu se nije mogla sjetiti svih imena koje je Chris izgovorio prigodom predstavljanja pa je izvukla blokić i olovku i počela zapisivati ona kojih se sjetila. Zatim je otvorila prvi fascikl i bacila se na posao.

Toliko se udubila u čitanje da je nakon nekog vremena shvatila kako je ostala na poslu i za vrijeme stanke za ručak. Po zvukovima joj se činilo da ni bilo tko drugi iz ureda nije nikamo otišao. Na svim bi dotadašnjim poslovima Holly prestala raditi bar pola sata prije ručka i počela razmišljati što bi mogla jesti. Zatim bi otišla na stanku petnaest minuta prije početka i vratila se petnaest minuta nakon završetka „zbog prometa“, iako je svaki put išla pješice do dućana. Većinu bi radnog vremena provela sanjareći i telefonirajući prijateljima, pogotovo onima koji su živjeli u inozemstvu jer nije morala plaćati telefonski račun. Uvijek bi bila prva u redu kad bi se dijelile plaće, a plaću bi uvijek potrošila dva tjedna nakon što bi je primila. Da, ovaj je posao potpuno drukčiji od svih ostalih koje je do sada radila i radovala se svakoj minuti provedenoj na njemu.

- Ciara, sigurno imaš putovnicu? - zapitala je majka po treći put otkako su otišli od kuće.

- Da, mama - zastenjala je Ciara. - Već sam ti milijardu puta rekla da je ovdje.

- Pokaži mi je - inzistirala je Elizabeth, okrećući se sa suvozačkog sjedala prema stražnjemu.

- Ne! Neću ti je pokazati. Moraš mi vjerovati, nisam više mala beba.

Declan je posprdno zazviždao, a Ciara ga munula laktom u rebra: - Ti šuti!

- Ciara, molim te, pokaži mami putovnicu da je smiriš - umorno je zamolila Holly.

- Nek vam bude - nadureno je pristala Ciara i podigla torbu na krilo. - Evo, tu je, vidiš, mama? Čekaj... trebala bi biti tu... ne, možda sam je stavila ovamo... ili... o, kvragu sve!

- Isuse Kriste, Ciara! - zastenjao je Hollyin otac, gazeći na kočnicu i okrećući auto.

- Što je? - branila se Ciara. - Stavila sam je u torbu, tata, netko ju je sigurno izvadio.

Gundajući je izbacivala sve iz torbe, pokušavajući naći putovnicu.

- Dovraga, Ciara - zastenjala je Holly kad su joj preko lica preletjele Ciarine gaće.

- Daj, šuti - odvrtila je Ciara. - Nećeš me morati još dugo trpjeti.

Svi su u autu zašutjeli, shvaćajući da je Ciara rekla istinu. Odlazi u Australiju na tko zna koliko dugo i svima će nedostajati koliko god glasna i naporna bila. -

Holly je na stražnjem sjedalu sjedila priljubljena uz prozor, a do nje su sjedili Ciara i Declan.

Richard je na aerodrom vozio Matthewa i Jacka (ignorirajući prosvjede potonjeg) i u tom je trenutku vjerojatno već odavno bio na cilju. Oni su se pak već drugi put vraćali kući jer je prvi put Ciara, opipavši nos, shvatila da je zaboravila *piercing* koji joj donosi sreću i zahtijevala da se tata vrati kući.

Sat vremena nakon što su krenuli od kuće, stigli su na aerodrom, iako bi im inače trebalo dvadesetak minuta.

- Isuse Bože, pa gdje ste tako dugo? - zastenjao je Jack kad su napokon stigli. - Zbog vas sam cijelo vrijeme morao pričati s Dickom!

-Joj, daj prestani s time, Jack - pomalo je ljutito odvrtila Holly.

- Nije tako grozan.

- Oho, malo mijenjamo ploču - zadirkivao ju je, nabacivši na lice grimasu tobožnjeg iznenađenja.

GIGA

- Nisam ja promijenila ploču, nego ti stalno pjevaš krivu pjesmu
- otrešla se Holly i prišla Richardu koji je stajao sam sa strane i promatrao svijet oko sebe. Nasmiješila mu se.
- Zlato, daj nam se ovaj put nešto češće javljaj, može? - plakala je Elizabeth u zagrljaju mlade kćeri.
- Naravno da može, mama. Joj, daj, molim te, nemoj plakati ili ću morati i ja.
- Holly je progutala suze koje su se skupljale u grlu. Lijepo se družila s Ciarom posljednjih nekoliko mjeseci i mlađa bi je sestra raspo-ložila svaki put kad bi Holly pomislila da joj život ne može biti gori. Nedostajat će joj, iako razumije zašto želi poći s Matthewom. Dečko je zbilja krasan i drago joj je što su se ponovo našli.
- Čuvaj mi sestru - Holly se propela na prste da bi zagrlila ogromnog Matthewa.
- Ne brini, u dobrim je rukama - nasmiješio se.
- Pazi na nju, čuješ me? - po leđima ga je lupio Frank i nasmijao se. Matthew je bio dovoljno pametan da shvati kako je više riječ o upozorenju nego o pitanju pa ga je još jednom uvjerio da će paziti.
- Bok, Richarde - rekla je Ciara, čvrsto grleći najstarijeg brata. - I kloni se one kuje Meredith. Predobar si za nju.
- Zatim se okrenula Declanu: - Dođi me posjetiti kad god hoćeš, Dec. Mogao bi, recimo, napraviti film o meni - ozbiljno je dodala i potom ga zagrlila.
- Jack, čuvaj mi stariju sestru - dobacila je Jacku, smiješeći se Holly i zatim je zagrlila. - Joooj, baš ćeš mi nedostajati.
- I ti meni - drhteći joj je odvrtila Holly.
- O. K., sad idem prije nego što me svi vi depresivci ne rasplače-te - rekla je Ciara, svojski se trudeći zvučati sretno.
- Nemoj opet skakati s užeta, Ciara. To je jako opasno - zabrinuto ju je upozorio Frank.
- To se zove *bungee jumping*, tata - nasmijala se Ciara i još jedam-put u obraz poljubila njega i mamu.
- Osim toga, ne brini, sigurno ću već naći nešto novo - dodala je, šaleći se.
- Holly je zajedno sa svojom obitelji u tišini promatrala Ciaru i Matthewa koji su rukom pod ruku nestali za vratima. Čak je i Declan malkice zasuzio, no pravio se da je to zato jer mora kihnuti.
- Pogledaj u svjetlo, Declane - zagrlio ga je Jack. - Kažu da čovjek tako lakše kihne.
- Declan se zagledao u svjetla, izbjegavajući pogled na svoju omiljenu sestru koja je upravo odlazila. Frank je grlio suprugu koja je, neprekidno plačući, i dalje mahala kćeri.
- Svi su se nasmijali kad se oglasio detektor metala i kad su Ciari naredili da mora isprazniti džepove.
- Svaki prokleti put - nasmijao se Jack. - Čudim se što je uopće puštaju u zemlju.
- O. K. - rekla je Elizabeth, brišući suze. - Hajdemo sad svi lijepo k nama kući na ručak.
- Svi su se složili, vidjevši koliko im je majka uzrujana.
- Idi ti sada s Richardom - dobacio je Jack Holly i nestao s ostatkom obitelji. Richard i Holly pomalo su zbunjeno zurili za njim.
- Kako ti je bilo na poslu prvi tjedan, zlato? - zapitala je Elizabeth kad su svi sjeli za stol.
- Ma, super mi je, mama - odvrtila je Holly i vidljivo se razveselila. - Strašno je zanimljivo, puno bolje nego na svim dosadašnjim poslovima, a i ljudi su dragi. U uredu je zbilja odlična atmosfera - radosno je prepričavala.
- To je i najvažnije - rekao je Frank. - Kakav ti je šef? - Presladak je. Strašno me podsjeća na tebe, tata, svaki put kad ga vidim, poželim ga zagrliti i poljubiti.
- Meni to zvuči kao seksualno uznemiravanje na radnom mjestu - našalio se Declan, a Jack posprdno nasmijao. Holly je preokrenula očima.
- Snimaš li kakav novi dokumentarac ove godine, Declane? - za-

GIGA

pitao je Jack,

- Da, o beskućnicima - pun ih je usta promumljao Declan. - Declane - opomenula ga je Elizabeth. - Ne govori punih usti-Jul

- Oprosti - ispričao se Declan i ispljunuo zalogaj na stol.

Jack je prasnuo u smijeh i skoro se zadavio hranom, a ostatak obitelj s gađenjem okrenuo glavu od Declana.

- Što si rekao da radiš, sine? - ubacio se Frank, nastojeći izbjeći obiteljsku svađu.

- Ove godine na faksu, snimam dokumentarac o beskućnicima.

- O, lijepo, lijepo - odvratio je otac i vratio se u svoj svijet.

- Znači, opet ćeš se poslužiti nekim članom obitelji. Richardom, na primjer - zlobno je prokomentirao Jack.

Holly je glasno spustila vilicu i nož na stol.

- To ti i nije bila neka fora, stari - ozbiljno je rekao Declan i iznenadio Holly.

- Oh, Bože, pa zašto ste svi tako osjetljivi u posljednje vrijeme? - zapitao je Jack, ogledavajući se oko sebe i zatim se braneći. - Samo sam se šalio.

- Ali nije bilo smiješno - strogo mu je odgovorila Elizabeth.

- Sto je rekao? - rastresno je zapitao Frank, ali Elizabeth je samo odmahнула glavom, a on je shvatio da mu je bolje dalje ne zapitkivati.

Holly je bacila pogled prema Richardu koji je u tišini jeo za drugim krajem stola. Suosjećala je s njim. Nije zaslužio takvo zlobno za-dirkivanje. Zapitala se je li to Jack okrutniji no inače ili je ona prije bila glupa pa su joj takve šale bile smiješne.

- Oprosti, Richarde, samo sam se šalio - rekao je Jack.

- U redu je, Jack.

- Jesi li već našao posao?

- Ne, nisam još.

- Baš šteta - suho je odvratio Jack i Holly ga je zapanjeno pogledala. Koji mu je vrug?

Elizabeth je mirno pokupila svoj pribor za jelo i tanjur te bez riječi nestala u dnevnom boravku, gdje je uključila televizor i pred njim nastavila objedovati ostatak ručka.

Njezini je „mali vilenjaci“ više nisu nasmijavali.

TRIDESET I OSAM

Holly je lupkala prstima po stolu i gledala se kroz prozor. Čitav joj je tjedan naprosto proletio u poslu. Nikad prije nije ni pomišljala da je moguće toliko uživati u radu. Bez imalo je negodovanja radila tijekom stanke za ručak pa čak i ostajala dulje u uredu, pritom nemajući ni najmanju potrebu tresnuti nekoga od kolega šakom u čelo. Doduše, radila je ondje tek treći tjedan, tko zna kako će se osjećati s vremenom. Dobra je vijest, međutim, bila to što se nije čak ni osjećala neugodno uz svoje kolege. Jedini ljudi s kojima je imala pravi kontakt bili su Dermot i Wayne, dečki iz grafike i dizajna, a ostatak ureda živio je u svom uobičajenom, laganom žamoru, s povremenim ispadima vrištanja zaposlenika jednih na druge. Nitko to nije uzimao za ozbiljno. Obožavala je raditi ondje.

Sviđao joj se osjećaj da je dio ekipe i što radi nešto što ima utje-čaja na konačni proizvod. Svaki bi dan pomislila na Gerryja i svaki put kad bi završila posao, tiho bi mu zahvalila što ju je natjerao da se uspne do samoga vrha. Još uvijek bi je tu i tamo zaskočio loš dan kad ne bi htjela ustati iz kreveta, no uzbuđenje oko novoga posla davalo joj je snage i poleta.

Iz Chrisovog je ureda začula radio i nasmiješila se. Svaki dan u isto vrijeme, bez iznimke, uključio bi vijesti. Za divno čudo, informacije s njegova radioaparata čak su se i nesvjesno uvlačile u Hollyine uši. Nikad se prije nije osjećala tako pametno i informirano.

- Hej! - šaljivo je podviknula i zalupala na zid. - Ugasi to! Neki ovdje pokušavaju raditi! Nasmijao se, a ona se nasmiješila. Bacila je pogled natrag na posao. Čitala je članak koji je jedan novinar slobodnjak napisao o svom putovanju Irskom u potrazi za najjeftinijom kriglom piva. Tekst je bio veoma zabavan, no na dnu je stranice stajao veliki prazan prostor koji je trebala ispuniti oglasom. Dok je listala adresar, na pamet joj je pala dobra ideja. Podigla je slušalicu i odbirala broj.

- Hoganov pub.

- Dobar dan, molim vas Daniela Connellyja.

- Samo trenutak,

Opet glupi Greensleeves. Počela je plesati uz glazbu iz slušalice dok je čekala da joj se Daniel javi. Chris joj je ušao u ured, pogledao je i smjesta i izašao, zatvorivši vrata za sobom. Holly se nasmiješila.

- Halo?

- Daniel?

- Da.

- Bok, Holly je. - Kako si, Holly?

- Odlično, hvala, a ti?

- Ne bih mogao biti bolje sve i da hoću.

- To je krasan prigovor. Nasmijao se.

- Kako ti je na onom tvom super-duper poslu?

- Pa, zbog posla te i zovem - pomalo je skrušeno rekla.

- Oh, ne! - prasnuo je u smijeh. - Uveo sam novo pravilo u firmu - više ne zapošljavam nijednog Kennedyja!

Holly se zahihotala.

- Uh, dovraga, a baš sam se radovala tome kako ću mušterije zalijevati pićem.

Sad se on nasmijao.

- Dobro, o čemu se radi?

- Sjećam li se ja to dobro da si jednom rekao kako bi trebao više reklamirati klub *Diva*?

Rekao joj je to misleći da razgovara sa Sharon, ali znala je da se neće sjetiti tog minornog detalja.

- Da, sjećam se da sam to rekao.

- Odlično. Bi li se htio reklamirati u časopisu X?

GIGA

- Tako se zove časopis za koji radiš?
 - Ne, samo mi se pitanje učinilo zanimljivim - šalila se. - Naravno, to je časopis za koji radim.
 - Naravno, zaboravio sam da se tako zove časopis čiji se uredi nalaze u blizini mog puba - sarkastično je odvratio. - To je onaj časopis zbog kojeg svaki dan prolaziš kraj mojih ulaznih vrata, a nikada ne svратиш. Zašto ne dolaziš na ručak ovamo? Zar ti više nismo dovoljno dobri?
 - zadirkirao je.
 - Ma nije to, nego svi ovdje ručaju za radnim stolom - objasnila je. - I onda? Što misliš o tome?
 - Mislim da ste strašno dosadni ako ručate za radnim stolom.
 - Ma ne, što misliš o tome da objaviš oglas u našem časopisu?
 - Može, zašto ne?! Dobra ideja.
 - O. K. onda, stavit ću te u broj za studeni. Hoćeš li možda da ti oglas objavljujemo svaki mjesec?
 - Hoćeš li mi možda reći koliko ćete me opljačkati? - nasmijao me. Zbrojila je iznose i rekla mu.
 - Hm... - neko je vrijeme razmišljao. - Morao bih razmisliti o tome, ali definitivno me stavi u broj za studeni.
 - Super, super! Postat ćeš milijunaš nakon tog oglasa.
 - Bilo bi mi i bolje - nasmijao se. - Usput, sljedeći tjedan imamo promociju nekakvog novog pića. Mogu li te staviti na popis uzvanika?
 - Može, super. O kakvom piću je riječ?
 - Zove se *Blue Rock*. Jedan od onih *breezera* koje ljudi toliko vole. Navodno će biti veliki hit. Odvratan je, ali je te večeri besplatan pa častim.
 - Baš ga krasno reklamiraš - nasmijala se. - Kad je ta promocija? Izvadila je rokovnik i upisala datum i vrijeme.
 - Odlično. Doći ću odmah poslije posla.
 - Onda si ponesi bikini na posao.
 - Što da si ponesem?
 - Bikini - nasmijao se. - Sve će biti u stilu plaže, ljeta, mora...
 - Ali zima je, luđače.
 - Nije to moja ideja. Slogan za piće je: *Blue rock, novo zimsko vruće piće*.
 - Ajme, koji kič - zastenjala je.
 - Da, i nered. Utovarit ćemo pijesak u klub i zasuti sav pod. Mo'š mislit kako će nam biti nakon partyja, kad sve to budemo morali čistiti. No dobro. Vidi, moram se vratiti na posao, danas je velika gužva.
 - O. K. Hvala ti, Danijele. Razmisli što hoćeš da ti piše u oglasu i javi mi se.
 - Hoću.
- Prekinula je vezu i neko vrijeme sjedila u tišini. Potom je ustala i otišla do Chrisa jer joj je na pamet pala jedna ideja.
- Što? Gotova si s plesanjem? - nasmijao se.
 - Da, baš sam smislila novu točku pa sam ti je došla pokazati - našalila se.
 - Dobro, u čemu je problem? - završio je s onim što je upravo pisao i skinuo naočale.
 - Nema problema, samo imam ideju.
 - Sjedni - Kimnuo je prema stolcu. Prije samo tri tjedna na istom je stolcu sjedila tijekom razgovora za posao, a sad odande izlaže ideje novom šefu. Život se zbilja brzo mijenja, ali to je već ionako znala...
 - O kakvoj je ideji riječ?
 - Znaš Hoganov pub, tu iza ugla? - Kimnuo je
 - Upravo sam razgovarala s vlasnikom i objavit će oglas u časopisu.
 - Krasno, ali nadam se da mi nećeš svaki put doći ispričati da si prodala prostor jer ćemo tako

GIGA

tu sjediti cijelu godinu. Holly je napravila grimasu.

- Ma nije to, Chris. Rekao mi je da sljedeći tjedan imaju promociju nekog novog pića koje se zove *Blue rock*. Jedan od onih popularnih *breezera*. Party će imati temu plaže, ljeta i tih stvari, sve osoblje će nositi bikinije i slično.

- Usred zime? - podigao je obrve.

- Navodno ga reklamiraju kao novo vruće piće za zimske dane. Zakolutao je očima.

- Koji kič.

Holly se nasmiješila.

- I ja sam to rekla. No činilo mi se zanimljivim za članak. Znam da takve stvari trebamo iznijeti na sastanku, ali ovo će se održati vrlo brzo.

- Super ideja, Holly. Dat ću to nekom od momaka. Holly se sretno nasmiješila i ustala.

- Usput, jesi li sredio onaj svoj vrt? Chris se namrštitio.

- Već mi je deset vrtlara došlo i pogledalo ga. Kažu da će me koštati šest tisuća.

- Oho! To je zbilja skupo.

- Pa čuj, vrt je velik, vjerojatno su u pravu. Ima tu puno posla.

- Kolika ti je bila najjeftinija ponuda?

- Pet i pol tisuća. Zašto?

- Jer će ti ga moj brat srediti za pet - ispalila je.

- Za pet? - iskolačio je oči. - To je fakat najjeftinije što sam do sad čuo. Je li ti brat dobar?

- Sjećaš se kad sam ti rekla da mi vrt izgleda kao džungla? Kimnuo je.

- Pa, više ne izgleda ko džungla. Prekrasno ga je uredio. Ima samo jedan mali problem. Radi sam pa će mu trebati nešto dulje nego drugima.

- Ma, za tu cijenu me nije briga koliko će mu dugo trebati. Imaš njegovu posjetnicu?

- Ovaj... imam, pričekaj malo pa ću ti je donijeti.

S Aliceinog je stola ukrala nešto lijepoga kartona za printanje, na računalu otipkala Richardovo ime i broj mobitela te zatim sve isprintala. Izrezala je posjetnice na male kvadratiće i vratila se šefu.

- Odlično - prokomentirao je Chris. - Odmah ću ga nazvati.

- Ne, ne, nemoj sada - brzo je dodala Holly. - Nazovi ga sutra, danas je u strašnoj gužvi.

- Dobro, onda ću ga nazvati sutra. Hvala ti, Holly - krenula je prema vratima, ali i zastala kad ju je ponovo pozvao.

- Reci mi, kako stojiš s pisanjem?

- Učila sam pisati u školi. Chris se nasmijao.

- I još uvijek si na toj razini?

- Pa, mogla bih si kupiti rječnik.

- Odlično jer ćeš napisati članak o toj promociji u utorak. -Ha?

- Nikoga drugog nisam uspio dobiti u tako kratkom roku, a ni ja ne mogu u utorak pa ću se morati osloniti na tebe - prelistao je neke papire na stolu. - Poslat ću jednog fotografa s tobom, neka uslika pijesak i bikinije.

- Ovaj... O. K. - srce joj je brže zalupalo.

- Kako ti zvuči tri i pol kartice, osamsto riječi?

Nemoguće, pomislila je. Koliko joj je poznato, rječnik joj se sastoji od svega pedeset riječi.

- Nema problema - ipak je rekla i povukla se. Isuse, koje sranje, pomislila je. Kako li će to izvesti? Čak ni gramatiku ne zna pošteno.

Podigla je slušalicu i pritisnula gumbić za ponovno biranje prethodnog broja.

- Hoganov pub.

- Molim vas Daniela Connellyja.

- Samo trenutak.

- Nemojte mi samo pustiti...

U uši joj se prolomila melodija pjesme *Greensleeves*.

GIGA

- Halo? - ubrzo se javio Daniel.
 - Daniel, ja sam - brzo je odvrtila.
 - Bože, ženo, nikako da me ostaviš na miru - zadirkivao je.
 - Treba mi pomoć.
 - Znam to, ali nisam studirao psihologiju - nasmijao se.
 - Ne, ozbiljno li govorim. Spomenula sam promociju svom uredniku i htio bi napisati članak o tome.
 - Odlično! Zaboravi onda na plaćenu reklamu - nasmijao se.
 - Ne, ne, to nije odlično. Hoće da ja napišem članak.
 - To su super vijesti.
 - Ne, nisu, ja ne znam pisati - panično je odvrtila.
 - Zbilja? Zar te nisu to učili u školi?
 - Joj, Daniele, daj se molim te na trenutak uozbilji...
 - U redu, kako ti mogu pomoći?
 - Reci mi sve što znaš o toj promociji tako da mogu već sada početi pisati.
 - Samo trenutak, gospodine - viknuo je negdje u stranu od telefona. - Vidi, Holly, zbilja se moram vratiti na posao.
 - Molim te - zacviljela je.
 - U redu, kad završavaš s poslom?
 - U šest - stisnula je šake u fige i pomolila se da joj pomogne.
 - Dobro, dođi onda ovamo u šest pa ću te odvesti nekamo na večeru. Može?
 - Puno ti hvala, Danijele - od olakšanja je poskočila sa stolca. -Divan si.
- Spustila je slušalicu i duboko uzdahnula. Možda čak i uspije na vrijeme napisati članak i zadržati posao. Zatim se prisjetila čitavog razgovora i ukočila se.
- Je li to ona upravo pristala na spoj s Danijelom?

TRIDESET I DEVET

Zadnjih sat vremena na poslu nikako se nije uspijevala koncentrirati. Stalno je gledala na sat i priželjkivala sporiji protok vremena. No sat je bio neumoljiv. Zašto se nije kretao tako brzo kad je trebala otvoriti Gerryjevu poruku? Po milijunti je put toga dana otvorila torbicu i provjerila je li Gerryjeva poruka i dalje na sigurnom. Bio je zadnji dan rujna pa je za svaki slučaj omotnicu ponijela sa sobom na posao. Nije, naravno, imala ni najmanju namjeru ostati u uredu do ponoći, ali bila je suviše uzbuđena da je ne bi ponijela. Povrh toga, pisamce za ovaj mjesec posebno ju je zanimalo jer je bilo nešto veće od ostalih, a i noseći ga u torbi, osjećala se kao da joj je Gerry nešto bliže. Od ponovnog ju je susreta s mužem dijelilo tek nekoliko sati i premda je, s jedne strane, željela da to vrijeme prođe što brže, strepila je pred večerom s Danijelom.

Točno u šest sati začula je zvuk gašenja Aliceinog računala i od-zvanjanje potpetica po drvenom stubištu dok je tajnica bježala na slobodu. Nasmiješila se, sjećajući se da se nekad tako i sama ponašala. Sve bi bilo potpuno drukčije da i dalje ima divnoga muža koji je čeka kod kuće. Da je Gerry još uvijek tu, utrkivala bi se s Alice do izlaznih vrata.

Slušala je kako se još nekolicina namještenika sprema i kreće kući, moleći se da joj Chris uleti u sobu s još jednom hrpom papira zbog koje bi morala ostati dulje na poslu i otkazati večeru s Danijelom. Nije joj bilo posve jasno zašto je toliko zabrinuta. Već je milijun puta bila vani s Danijelom, u čemu je sada problem? Problem je bio u tome što ju je nešto kopkalo u primislima. Zbog nečega u njegovu glasu i onoga što je njegov glas uzrokovao u njezinome trbuhu nije se osjećala najugodnije pri pomisli na večeru s Danijelom. Pokušala se uvjeriti kako je riječ tek o službenoj večeri i što je dulje razmišljala o tome, sve je čvršće bila uvjerena da je tomu doista tako. Pretvorila se u osobu koja za večerom razgovara o poslu. Prije nikad za večerom nije razgovarala o poslu; samo o muškarcima i općenito o životu sa Sharon i Denise.

Polako je ugasila računalo i stala spremati stvari u torbu. Spremala ih je polako, kao u usporenom filmu, potajno se nadajući da će je to spriječiti u odlasku na večeru s Danijelom. Udarila se fasciklom po glavi ... prestani, glupačo, to je samo službena večera.

- Hej, ne razbijaj si glavu - kroz vrata joj je provirila Alice. Holly je poskočila od iznenađenja.
- Isuse, Alice, uopće te nisam vidjela.

- Sve O. K.?

- N'da - neuvjerljivo je odvratila - Moram napraviti nešto što ne želim, lako zapravo malo ipak želim. No zbog toga što to želim, onda još manje želim to napraviti jer se čini lošim, iako nije. Razumiješ?

Pogledala je prema Alice koja je gledala u nju razrogačenih očiju.

- A ja sam mislila da ja previše analiziram svoje postupke.

- Ah, ne obaziri se - živnula je Holly. - Samo imam slom živaca.

- Događa se i najboljima - nasmiješila se Alice.

- A što ti radiš ovdje? - zapitala ju je Holly, sjetivši se daju je prije samo nekoliko minuta čula kako odlazi iz zgrade. - Zar nisi već odjurila na slobodu?

- Ah, jesam - Alice je preokrenula očima. - Ali sam zaboravila da u šest imamo sastanak.

- Aha - razočarano je uzdahnula Holly. Nitko joj nije ništa rekao o sastanku, što i nije bilo toliko neobično jer nije morala ići na sve sastanke. No bilo je čudno da Alice ide na sastanak, a da Holly nitko nije pozvao.

- Nekakav zanimljiv sastanak? - raspitivala se Holly, trudeći se ne djelovati previše zainteresirano.

- Imamo astrološki sastanak.

- Astrološki sastanak?

- Da, imamo ga svaki mjesec.

GIGA

- Aha. Trebam li i ja doći ili nisam pozvana? - pokušavala je ne zvučati nadureno, ali nije uspjela.

Alice se nasmijala.

- Naravno da si pozvana, Holly. Upravo sam zato i došla k tebi, da te pozovem. Što misliš, zašto bih ti inače stajala na vratima?

Osjećala se glupo. Spustila je torbu na pod i krenula za Alice prema sobi za sastanke, gdje su već svi sjedili i čekali.

- Bok svima, ovo je Hollyin prvi astrološki sastanak pa joj svi poželite dobrodošlicu - objavila je Alice.

Holly je sjela za stol dok je ostatak prisutnih veselo pljeskao za dobrodošlicu. Chris se nagnuo prema njoj i tobože joj povjerljivo dobacio:

- Samo da znaš, Holly, ja s ovim glupostima nemam ništa i unaprijed ti se ispričavam što su te uvukli u to.

-Joj, Chris, daj začepi - rukom je odmahнула Tracey, sjedajući na čelo stola s olovkom i blokom u rukama.

- U redu, tko će prvi ovaj mjesec?

- Ajde pustite Holly prvu - velikodušno je dobacila Alice. Holly se zbunjeno zagledala oko sebe.

- U redu, ali Holly nema pojma o čemu je riječ.

- Koji si znak u horoskopu? - upitala ju je Tracey. -Bik.

Svi su razdragano uzdahnuli, a Chris je spustio glavu među dlanove, svojski se trudeći izgledati kao da ni najmanje ne uživa u svemu tome.

- Izvrsno, izvrsno - veselo je prokomentirala Tracey. - Nikad još nismo imali Bika. Reci nam, jesi li udana, u vezi ili solo?

Holly se zacrvenjela dok joj je Brian namigivao, a Chris joj se ohrabrujući smješкао. Jedino je on za čitavim stolom znao za Gerryja, a Holly je odjednom shvatila da je to prvi put da joj itko postavlja to pitanje otkad je Gerry umro. Nije znala što bi rekla.

- Ovaj... ne, nisam ni u kakvoj vezi, ali...

- Dobro onda - prekinula ju je Tracey i počela pisati. - Bikovi će ovaj mjesec sresti nekog visokog, crnog i zgodnog i... - slegnula je ramenima i pogledom zaokružila prostoriju. - Ima netko kakvu ideju?

- I takav će čovjek imati velik utjecaj na Bikovu budućnost - dodala je Alice.

Brian je još jednom namignuo Holly, očito se sjajno zabavljajući zbog činjenice što je visok i crn, ali i slijep ako misli da je zgodan. Holly je vidljivo zadrhtala pa je skrenuo pogled.

- O. K., posao ću lako izmisliti - nastavila je Tracey. - Bikovi će biti jako zaposleni i zadovoljni novim poslovima koji im se smiješe. Najsretniji dan im je... - zastala je i kratko promislila. - Utorak! A sretna boja im je plava - odlučila je gledajući u Hollyinu košulju. - U redu, koga ćemo sljedećeg?

- Čekajte malo - prekinula ju je Holly. - Je li to moj horoskop za sljedeći mjesec? - zaprepašteno je zapitala.

Svi su se za stolom nasmijali.

- Zar smo ti razbili iluzije? - zadirkirao ju je Gordon.

- Potpuno - zvučala je slomljeno. - Obožavam čitati horoskop. Nemojte mi reci da ih svi časopisi sastavljaju ovako. Chris je odmahnuo glavom, gledajući Tracey:

- Ne, drugi časopisi zaposle čovjeka koji je dovoljno nadaren da bi sam izmislio horoskop pa ne gnjavi cijelu firmu s time.

- Jako smiješno, Chris - suho mu je odgovorila.

- Znači, nisi vidovnjakinja niti astrolog? - tužno ju je zapitala Molly.

- Ne, nisam vidovnjakinja niti astrolog, ali zato izvrsno zamjenjujem *Dragu Martu* i izmišljam križaljke - značajno je dobacila gledajući u Chrisa koji joj je bez riječi, usnama rekao: *Wow*.

GIGA

- Ah, sad ste mi uništili užitak u horoskopu - nasmijala se Holly i razočarano se naslonila u stolcu.

- U redu, Chris, ti si sljedeći. Blizanci će ovaj mjesec previše raditi, nikad neće izlaziti iz ureda i stalno će jesti nezdravu hranu. Trebali bi pronaći neku vrst ravnoteže u životu.

Chris je preokrenuo očima.

- To pišeš svaki mjesec, Tracey.

- Ha, čuj, sve dok ne promijeniš način života, ni ja ne mogu mijenjati horoskop za Blizance, zar ne? Osim toga, nitko mi se još nije žalio.

- Ja se žalim! - nasmijao se Chris.

- Da, ali tvoj se prigovor ne računa jer ne vjeruješ u horoskop.

- Pitam se zašto - nasmijao se.

Potom su prošli kroz ostale horoskopske znakove i Tracey je popustila Brianovom inzistiranju da će se Lavovi sljedećeg mjeseca strašno svidati suprotnom spolu i da će dobiti na lutriji. Čik pogodi u kojem je znaku rođen Brian, pomislila je Holly. Pogledala je na sat i shvatila da kasni na službenu večeru s Danijelom.

- Uh, oprostite, ali moram požuriti - ustala je i ispričala se.

- Čeka te visok, crn i zgodan frajer? - zahihotala je Alice. - Ako ti se ne sviđa, pošalji ga meni. Izjurila je na ulicu i srce joj je brže zakucalo kad je spazila Danijela kako joj hoda ususret. S dolaskom je jesenske hladnoće ponovno navukao crnu kožnu jaknu i traperice, crna mu je kosa bila raskuštrana, a lice obrubljeno bradom od nekoliko dana. Izgledao je kao da je upravo ustao iz kreveta. Nešto joj je zaigralo u želucu pa je odvrtila pogled.

- Aha, jesam ti rekla - podvignula je Tracey koja ih je upravo u tom času mimoišla.

- Oprosti, Danijele - ispričala se Holly. - Zaglavila sam na sastanku s kojeg nisam mogla nazvati - slagala je.

- Nema veze, siguran sam da je bilo nešto važno - nasmiješio joj se i istog ju je trenutka preplavila grižnja savjesti. To je Daniel, njezin prijatelj Daniel, a ne neki tip kojeg treba izbjegavati. Koji joj je vrag?

- Kamo ćemo? - zapitao je.

- Ovamo? - zapitala je, pokazujući na maleni kafić u prizemlju svoje zgrade. Htjela je večerati na najmanje intimnom i najnonšalant-nijem mogućem mjestu.

Daniel je naborao nos.

- Previše sam gladan da bi me zadovoljile grickalice u kafiću. Nisam jeo čitav dan.

Hodali su jedno uz drugo. Holly je predlagala svaki lokal kraj kojega su prošli, ali Daniel je svaki odbio. Na kraju je pristao ući u talijanski restoran koji ni Holly nije mogla odbiti. Ne zato stoje htjela ići u talijanski restoran, nego zato što je do tada već bila odbila svaki oskudno osvijetljeni, romantični restoran, a Daniel nije htio jesti ni u jednom jarko osvijetljenom, neobaveznom kafiću. Više nisu imali kamo.

Restoran je bio tih, a u njemu su sjedili tek parovi koji su se zaljubljeno gledali nad zapaljenim svijećama. Kad je Daniel ustao od stola ne bi li skinuo jaknu, Holly je potajno ugasila svijeću na njihovu stolu. Pod jaknom je nosio tamnoplavu majicu zbog koje su mu oči još više bljeskale, čak i u poluosvijetljenoj prostoriji.

- Zlo ti je od njih, zar ne? - nasmijao se, prateći Hollyin pogled prema paru koji se ljubio na drugom kraju prostorije.

- Zapravo i nije - naglas je razmišljala. - Takvi me prizori više rastuže.

Nije ju čuo. Previše se udubio u pregledavanje jelovnika.

- Što ćeš ti?

- Salatu.

- Ah, vi žene i vaše salate - zadirkivao ju je. - Zar nisi gladna?

- Ne baš - odmahнула je glavom i zacrvenjela se jer joj je želudac glasno zakrulio.

- Mislim da ti se želudac ne bi složio - nasmijao se. - Čini mi se da nikad ne jedeš, Holly

GIGA

Kennedy.

Ne jedem kad sam s tobom, pomislila je, ali je rekla:

- Nemam baš neki apetit.

- Ha, dobro. Čak i zečevi jedu više nego ti.

Holly je nastojala vladati razgovorom i usmjeravati ga u sigurnom pravcu pa su ostatak večeri uglavnom pričali o promociji novoga pi-ća. Nije raspoložena za razgovor o osobnim stvarima, nije čak ni bila sigurna kako se na osobnom planu osjeća. Daniel je bio dovoljno ljubazan da joj donese tiskovne materijale pa se unaprijed mogla posvetiti pisanju članka. Dao joj je i popis s brojevima telefona ljudi koji rade na piću *Blue Rock* pa ih je mogla nazvati i dobiti nekoliko iz-java. Bio joj je od velike pomoći; savjetovao joj je kako prezentirati cijelu stvar i s kim razgovarati. Iz restorana je izašla daleko mirnija što se tiče članka, no mučilo ju je to što se odjednom osjećala tako neugodno u društvu muškarca za kojeg je bila sigurna da joj želi biti samo prijatelj. Usput, bila je i gladna jer je pojela samo nekoliko listova zelene salate. Izašla je iz restorana na svjež zrak dok je Daniel plaćao račun. Vrlo je velikodušan, pomislila je, drago joj je što su prijatelji. Jedino joj se pomisao da bilo s kim drugim osim s Gerryjem večera u romantičnom restoranu nikako nije sviđala. Osjećala se vrlo loše. Trebala bi sjediti kod kuće i čekati otkucavanje ponoći, kad će napokon moći otvoriti Gerryjevu poruku za listopad.

Odjednom se zaledila i pokušala sakriti lice pred parom koji je spazila na ulici. Nikako ih nije htjela susresti u tom trenutku. Sagnu-la se, pretvarajući se da veže cipele, ali se tek tada sjetila da ima čizme s patentnim zatvaračem pa je počela glupo popravljati nogavicu.

- Holly, jesi li to ti? - začula je poznat glas i zagledala se u dva para cipela koji su zastali pred njom. Uspravila se.

- O, dobra večer - nastojala je zvučati iznenađeno, nesigurno se osovljujući na noge.

- Kako si? - zapitala ju je žena, ovlaš je grleći. - Što radiš vani na toj hladnoći?

Pomolila se da Daniel još neko vrijeme ostane u restoranu.

- A, eto... Išla sam nešto pojesti. - drhtavo se nasmijala i pokazala na restoran.

- O, pa i mi smo krenuli onamo - smiješeći se dodao je muškarac. - Šteta što smo se mimoišli, mogli smo večerati zajedno.

- Da, šteta...

- Ali super što si izašla van - dobacila je žena. - Fino je da možeš izaći sama i raditi što hoćeš.

- Pa, zapravo... - bacila je pogled prema vratima, moleći se da se još ne otvore. - Da, da, krasno je to...

- A, tu si - nasmijao se Daniel, izlazeći iz restorana. - Već sam mislio da si mi pobjegla.

Prišao joj je i obgrlio je oko ramena.

Slabašno mu se nasmiješila i okrenula se prema paru.

- Oh, oprostite, nisam vas vidio - nasmiješio im se Daniel. Par ga je promatrao skamenjenog izraza lica.

- Ovaj... Danijele, ovo su Judith i Charles. Gerryjevi roditelji.

ČETRDESET

Žustro je pritisnula trubu i proklela vozača pred sobom. Bila je bijesna ko pas. Bjesnjela je na sebe samu što se dala uhvatiti u takvoj situaciji, ali i zato što se osjećala kao da su je uhvatili u nečemu nepriličnom, iako se ništa slično nije događalo. No, još se više ljutila na samu sebe zato što je imala osjećaj da se nešto ipak događa jer je čitave večeri veoma uživala u Danijelovu društvu. A ne bi trebala uživati. To joj se čini pogrešnim. Istodobno, čini joj se i vrlo ispravnim...

Podigla je dlan do sljepoočnica i protrljala ih. Boljela ju je glava, opet je previše analizirala događaje, a prokleti ju je promet do kuće izluđivao. Jadan Daniel, tužno je pomislila.

Gerryjevi su roditelji bili krajnje bezobzirni prema njemu. Naglo su prekinuli sav razgovor i odmarširali u restoran, više ni ne pogledavši Holly. Kvragu, zašto su morali naići u jednom jedinom trenutku u kojem se činila sretnom? Da su došli do nje bilo koji dan u tjednu, imali bi je prilike vidjeti u izdanju prave, jadne, tužne udovice. Valjda bi onda bili sretni. No, nisu naišli tada i sada su vjerojatno mislili da se savršeno zabavlja bez njihova sina. Ma, dovraga, pomislila je ljutito i još jednom pritisnula trubu. Zašto ljudima uvijek treba pet minuta da se pokrenu na zeleno?

Zastajkivala je na svakom semaforu, a samo je željela što prije stići kući i dobro se izvrištati u svoja četiri zida. Uzela je mobitel i nazvala Sharon, znajući da će je prijateljica razumjeti.

- Halo?

- Bok, John, Holly ovdje. Daš mi Sharon?

- Zao mi je, Holly, ali Sharon spava. Probudio bih je, ali jako je umorna i...

- Ne, ne, nema veze - prekinula ga je. - Nazvat ću je sutra.

- Je li nešto jako važno? - zabrinuto je zapitao.

- Ne - tiho je odgovorila. - Uopće nije važno. Prekinula je i istog trenutka odbirala Denisein broj.

- Halo? - hihotala je Denise. - Bok - odvrtila je Holly.

- Je li sve u redu? - i dalje je hihotala Denise. - Tome, daj pres-tani- prošaptala je i Holly je smjesta shvatila da je nazvala u krivo

vrijeme-

- Ma, sve je u redu. Htjela sam malo čavrljati, ali vidim da imaš posla - prisilila se da se nasmije.

- U redu onda, nazvat ću te sutra, Holly- zasmijuljila se Denise. - O. K., boo... - nije ni uspjela dovršiti rečenicu. Prijateljica joj je spustila slušalicu.

Neko je vrijeme sjedila u autu pred semaforom sve dok je glasno trubljenje za leđima nije natjeralo da silovito pritisne papučicu gasa.

Odlučila je svratiti do roditelja i popričati s Ciarom koja će je sigurno oraspoložiti. Kad se zaustavila pred kućom, sjetila se da Ciare više nema ondje i oči su joj se napunile suzama. I opet nema nikoga.

Zazvonila je na vrata i otvorio joj je Declan.

- Što ti je?

- Ništa - odvrtila je, sažaljevajući samu sebe. - Gdje je mama?

- U kuhinji. Ona i tata pričaju s Richardom. Na tvom bih ih mjestu malo ostavio na miru.

- Oh... u redu - osjećala se krajnje izgubljeno. - A što ti radiš?

- Gledam ono što sam snimio danas.

- Onaj dokumentarac o beskućnicima?

- Da. Hoćeš pogledati?

GIGA

- Aha - zahvalno se nasmiješila i smjestila se na kauč. Već nakon nekoliko minuta videosnimka bila je oblivena suzama, ali ovaj put ne zbog sebe. Declan je snimio vrlo uvjerljiv, potresan intervju s neobičnim čovjekom koji živi na ulicama Dublina. Odjednom je shvatila da na svijetu postoje ljudi kojima je daleko gore nego njoj i da je naliže-tanje na Gerryjeve roditelje i Danijelovo izlaženje iz restorana u pogrešnom trenutku doista sitnica oko koje ne treba razbijati glavu.

- Declane, pa ovo je bilo fantastično - rekla je, brišući oči.

- Hvala ti - tiho je odvratio, vadeći kasetu iz videorekordera i spremajući je u torbu.

- Što, zar nisi zadovoljan s time što si snimio? Slegnuo je ramenima.

- Kad cijeli dan provedeš s takvim ljudima, teško ti je biti zadovoljan što ti je jedan od njih ispričao tako grozne stvari da se od toga može napraviti sjajan dokumentarac. Ispada da što je njemu gore, meni je bolje.

Holly ga je sa zanimanjem slušala.

- Ne slažem se s tobom, Declane. Mislim, da će mu to što si ga snimio puno značiti. Ljudi će gledati film i htjet će mu pomoći.

Declan je i opet samo slegnuo ramenima.

- Možda. Idem ja sad u krevet, užasno sam umoran.

Pokupio je torbu i poljubio je u čelo dok je prolazio kraj nje. To ju je dirnulo. Najmlađi joj je brat polako, ali sigurno odrastao.

Bacila je pogled na sat i shvatila da je već skoro ponoć. Posegnula je u torbu i izvadila Gerryjevo pismo za listopad. Pribojavala se dana kad više neće biti omotnica. Nakon ove, preostale su joj još samo dvije. Prstima je prešla preko ispisanih riječi i otvorila preklop. Izvukla je karticu, a na krilo joj je ispio sprešani cvijet. Suncokret. Njezin omiljeni cvijet. Uz njega joj je na krilo pala i malena vrećica. Pažljivo ju je promotrila i shvatila da je riječ o vrećici suncokretovih sjemenki. Dršćućim je prstima milovala suhe latice, bojeći se da će ih slomiti. U poruci je pisalo:

Suncokret za moj suncokret. Neka ti razvedri tmurne listopadske dane koje toliko mržiš. Zasadi ih još i budi sigurna da će te dočekati toplo i sjajno ljeto.

P. S. Volim te...

P. P. S. Molim te, drugu karticu proslijedi Johnu.

S krila je podigla drugu karticu iz kuverte i kroz suze i smijeh pročitala poruku.

Dragi John,

Sretan ti 32. rođendan. Stariš, prijatelju, ali nadam se da ćeš doživjeti još mnogo, mnogo rođendana. Uživaj u životu, čuvaj mi ženu i pazi na Sharon. Sad si muškarac!

Voli te tvoj prijatelj Gerry.

P. S. Rekao sam ti da ću ispuniti obećanje.

Još je nekoliko puta pročitala svaku Gerryjevu riječ. Činilo joj se da satima sjedi na kauču i razmišlja o tome koliko će razveseliti Johna kad mu preda prijateljevu poruku. Razmišljala je i koliko joj se život posljednjih mjeseci promijenio. Najbolje su bile promjene na poslovnom planu. Ponosila se sama sobom i vlastitom predanošću novom poslu i uživala je u osjećaju ispunjenosti svake večeri kad bi ugasila računalo i krenula kući. Gerry ju je ohrabrio i potaknuo je da potraži posao koji će joj u životu značiti više od izvora mjesečne plaće. No, ništa joj od toga ne bi bilo potrebno da je Gerry još uvijek s njom. Život bez njega bio je prazniji i ostavljao joj je više prostora za sebe.

U svakom bi trenutku takav život smjestila zamijenila za život s Gerryjem

No, to nije bilo moguće. Morala se posvetiti samoj sebi i vlastitoj budućnosti. Nitko više s

GIGA

njom nije mogao dijeliti svakodnevne dužnosti.

Obrisala je oči i ustala s kauča. Veselo je odskakutala prema kuhi-nji sa smiješkom na licu i lagano zakucala na vrata. - Uđi - pozvala ju je Elizabeth. Ušla je i spazila svoje roditelje za stolom s Richardom. Pili su čaj.

- O, bok, zlato - obradovala se majka, ljubeći je i grleći. - Nisam te čula kad si došla.

- Tu sam već sat vremena. Gledala sam Declanov dokumentarac

- nasmiješila se ostalim članovima obitelji i nježno ih zagrlila.

- Odličan je film, je li da? - zapitao ju je otac, grleći je i ljubeći. Kimnula je glavom i sjela za stol.

- Jesi li našao posao? - zapitala je Richarda.

Tužno je odmahnuo glavom, s izrazom lica kao da će svakog trenutka zaplakati.

- E, pa, ja jesam!

Pogledao ju je uvrijeđeno, pitajući se kako lije mogla reći takvo što.

- Znam da si ti našla posao.

- Ne, Richarde, krivo si me shvatio - nasmiješila se. - Našla sam posao TEBI.

Iznenadeno ju je pogledao.

- Sto si napravila?

- Dobro si me čuo - nacerila se. - Sutra će te nazvati moj šef. Lice mu se razočarano opustilo.

- Holly, zbilja lijepo od tebe, no rad u oglašivačkoj industriji me uopće ne zanima. Zanima me znanost.

- I vrtlarstvo.

- Da, volim raditi u vrtu - zbunjeno je dodao.

- Zbog toga će te moj šef i nazvati. Da mu urediš vrt. Rekla sam mu da ćeš mu ga urediti za pet tisuća eura. Nadam se da je to O. K.

- nasmiješila se dok je Richard zaprepasteno zinuo.

Ostao je bez riječi pa je Holly nastavila s pričom.

- Evo, napravila sam ti i posjetnice - pružila mu je oveću hrpicu kartica koje je printala cijeli dan.

Richard je s roditeljima bez riječi čitao posjetnice.

Onda joj je brat odjednom poskočio, povukao Holly sa stolca i stao s njom plesati po kuhinji dok su roditelji veselo podvikivali i pljeskali.

- Samo jedna stvar - rekao je Richard, smirujući se i ponovo gledajući karticu. - Napravila si pravopisnu grešku. Ne piše se 'uredživanje vrta', nego 'uređivanje vrta' - razgovijetno ju je podučio. - Kužiš razliku?

Holly je prestala plesati i duboko uzdahnula.

ČETRDESET I JEDAN

Sharon i Holly su zastenjale i još jednom se srušile na stolce.

- To si rekla i prije sat vremena - požalila se Sharon, skidajući cipele i masirajući natečene gležnjeve.

- Da, ali ovaj put mislim ozbiljno. Čini mi se kako bi ova haljina mogla biti prava - uzbuđeno je rekla Denise.

- I to si rekla prije sat vremena - zagundala je Holly, naslanjajući glavu na naslon stolca i zatvarajući oči.

- Nemoj mi sad tu zaspati - upozorila ju je Sharon i oči su joj se odmah otvorile.

Denise ih je odvlačila iz jedne u drugu trgovinu vjenčanicama u cijelom Dublinu. Bile su iscrpljene, živčane i bilo im je dosta. Sva sreća i uzbuđenje koje su osjećale zbog vjenčanja svoje najbolje prijateljice nestali su im iz glave nakon što je Denise isprobala milijuntii haljinu. Čuje li još jednom Deniseino skvičanje, pomislila je Holly, od-rubit će joj...

- Jaaaaaao, prekrasna je - zaskvičala je Denise.

- O. K., slušaj me - na Hollyino uho šapnula je Sharon. - Čak i ako izađe van i izgleda kao šampita na čačkalici, reći ćemo joj da je prekrasna, okej?

Holly se zasmijuljila: - Ma daj, Sharon, ne smijemo joj to napraviti!

- Jooooj, sad ćete vidjeti - iz svlačionice je skvičala Denise.

- Hmmm... možda ipak možemo - Holly je izmučeno pogledala u Sharon.

- Spremne?

- Da - umorno je prostenjala Sharon.

- Ta-dam! - izašla je iz kabine i Holly je razrogačila oči.

- Oh, predivno vam stoji - zadivljeno je uzdahnula prodavačica koja se našla u blizini.

- Ma dajte - zastenjala je Denise. - Vama su se sve haljine svidjele, niste mi baš od pomoći.

Holly je nesigurno pogledala Sharon i pokušala ne prasnuti u smijeh kad je spazila njezin izraz lica. Izgledala je kao da je namirisala nešto odvratno. Zakolutala je očima i zapitala

Holly: - Zar Denise ni-kad nije čula za prodavačku proviziju?

- Sto vas dvije šapćete? - zapitala je Denise.

- Ma, ništa, samo kažemo da super izgledaš. Holly se namrštila Sharon.

- Sviđa vam se? - pištala je Denise i Holly je napravila bolnu grimasu.

- Da - ravnodušno je odvratila Sharon.

- Sigurno? -Da.

- Misliš da će se Tom oduševiti kad pogleda s oltara i vidi me kako mu se približavam u ovome? - čak je i odglumila hod do oltara da bi je cure mogle zamisliti u toj situaciji.

- Da - ponovila je Sharon.

- Sigurna si? -Da.

- Misliš da vrijedi onoliko koliko košta? -Da.

- Zbilja? -Da.

-Još će bolje izgledati ako se malo iskvarcam, je 1' da? -Da.

- Guzica mi ne izgleda ogromno? -Da.

Holly je zapanjeno pogledala u Sharon, shvaćajući da ova uopće ne sluša Deniseina pitanja.

- Sigurna si? - zapitala je Denise. Očito ni ona nije slušala odgovore.

- Da.

- Da je onda kupim?

Prodavačica je izgledala kao da će svakog trenutka početi skakati u zrak od sreće, ali se uspjela suzdržati.

- Ne! - ubacila se Holly prije no što je Sharon uspjela izgovoriti još jedno „da“.

- Ne? - zapitala je Denise.

GIGA

- Ne - potvrdila je Holly.
 - Zar ti se ne sviđa? -Ne.
 - Je l' zato što izgledam debelo u njoj? -Ne.
 - Misliš li da će se svidjeti Tomu? -Ne.
 - Misliš da je preskupa? -Da.
 - Hm - okrenula se Sharon. - Slažeš li se s Holly? -Da.
- Prodavačica je zakolotala očima i otišla poslužiti drugu mušteriju, nadajući se da će s njom imati više sreće.
- U redu, vjerujem vam - rekla je Denise, tužno se još jednom ogledavajući u zrcalu. - Iskreno, ni meni se baš tako strašno ne sviđa.
- Sharon je uzdahnula i obula cipele.
- Dobro, Denise, rekla si da je ovo zadnje. Ajmo nešto pojesti prije nego što umrem.
 - Mislila sam na haljinu. To je zadnja haljina koju sam htjela isprobati u ovoj trgovini. Ali ima još hrpetina dućana u koje trebamo otići.
 - Nema šanse - prosvjedovala je Holly. - Umirem od gladi i sad mi već sve vjenčance izgledaju isto. Trebam prekid.
 - Ali, riječ je o mom vjenčanju, Holly!
 - Da, ali... - Holly se pokušala dosjetiti izgovora. - Ali, Sharon je trudna.
 - Aha, dobro, idemo onda nešto pojesti - razočarano je rekla Denise i uputila se natrag u svlačionicu.
- Sharon je munula Holly laktom u rebra.
- Nisam bolesna, dođavola, samo sam trudna.
 - Ma joj, samo sam se toga uspjela sjetiti - umorno se opravdala Holly.
- Otišle su u Brewleyjev kafić i uspjele se smjestiti za svoj uobičajeni stol nad ulicom Grafton.
- Mrzim kupovinu subotom - gundala je Holly, gledajući kako se ljudi sudaraju u uličnoj vrevi.
 - Nema više shoppinga usred tjedna, sad više nisi gospa od ladanja - zadirkivala ju je Sharon grizući prvi zalogaj svog sendviča.
 - Znam i užasno sam umorna, ali osjećam se kao da ovaj put imam pravo biti umorna. Za razliku od prijašnjih vremena, kad bih bila umorna zato što sam ostajala dugo budna i gledala televizijski program za „nesaničare“ -veselo je objasnila Holly.
 - Daj nam ispričaj što je to bilo s Gerryjevim roditeljima - punih je usta promumljala Sharon. Holly je preokrenula očima.
 - Bili su tako bezobzirni prema jadnom Danijelu.
 - Oprosti što sam spavala te večeri. Da je John znao o čemu je riječ , sigurno bi me probudio - ispričala se Sharon.
 - Ma daj, ne budi blesava. Nije to nikakav veliki problem, samo me u tom trenutku užasno iznerviralo.
 - Naravno da te iznerviralo. Nemaju ti pravo određivati s kim ćeš izlaziti, a s kim nećeš - ljutila se Sharon.
 - Ali, Sharon, ja ne izlazim s njim - posebno je naglasila Holly. -Nemam se namjeru ni sa kim vidati u tom smislu narednih dvadeset godina. Samo smo bili na službenoj večeri.
 - Aha, službena večera. Mo'š mislit - hihotale su se Sharon i De-nise.
 - Pa bila je službena večera, ali bilo je i zgodno za promjenu imati društvo - nasmiješila se. - I ne, ne žalim se na vas dvije - brzo je dodala prije no što su se djevojke stale braniti. - Samo kažem da kad svi ostali imaju drugoga posla, lijepo je imati nekoga s kim možeš pričati, pogotovo ako je taj netko muškarac. Osim toga, s Danijelom se lako složiti i uz njega mi je vrlo ugodno. To je sve.
 - Razumijem te - kimnula je Sharon. - Osim toga, dobro je da si počela izlaziti i družiti se s nekim novim ljudima.

GIGA

- Jesi li saznala nešto novo o njemu? - Denise se nagnula preko stola dok su joj oči svjetlucale u očekivanju mogućeg trača. - Meni se Daniel čini pomalo mračan. Možda skriva kakvu strašnu tajnu. Možda ga progone duhovi prošlosti iz vojske.

- Ovaj... mislim da ne, Denise. - smijala se Holly - Osim ako čišćenje čizama na obuci ne smatraš velikom traumom. Naime, nije puno dulje od toga ni ostao u vojsci.

- Mmmm, baš volim slatke vojnike - slinila je Denise.

- I radijske voditelje - dodala je Sharon.

- Naravno, i radijske voditelje - smijući se složila se Denise.

- Rekla sam mu što mislim o vojsci - nasmiješila se Holly.

- Nisi valjda! - nasmijala se Sharon.

- O čemu vi to? - zapitala je Denise.

- I što ti je rekao na to? - Sharon je ignorirala Denise.

- Samo se nasmijao.

- Dobro, o čemu pričate? - još jednom je zapitala Denise.

- Hollyina teorija o vojsci - objasnila je Sharon.

- Kakva teorija? - zainteresirano je zapitala Denise.

- Da je borba za mir isto što i ševa za djevičanstvo. Sve tri su prasnule u smijeh.

- Ali s ovim potonjim se barem možeš dobro zabavljati - zločesto se ubacila Denise.

- Jesi li ti uspjela uvježbati kako se ševiti za djevičanstvo? - šaleći se, zapitala je Sharon.

- Ha, nisam baš, ali stalno pokušavam - odgovorila je Denise i sve su se tri žahihotale. - Sve u svemu, Holly, drago mi je što se dobro slažeš s Danijelom jer ćeš na mom vjenčanju morati plesati s njim.

- Zašto? - zbunjeno je zapitala Holly.

- Zato što je običaj da kum na vjenčanju pleše s kumom - Denise su oči zasvjetlucale.

Holly je ostala bez daha.

- Hoćeš da ti budem kuma? Denise je uzbuđeno kimnula glavom.

- Da, i ne brini, već sam razgovarala sa Sharon, ne smeta je što to neće biti ona - uvjerila je Holly.

- Joj, hvala ti, Denise, baš me to raduje! - sretno je uzviknula Holly. - Nego, Sharon, sigurna si da ti ne smeta?

- Ne brini, dovoljno mi je da budem ko balon napuhana djeveruša.

- Nećeš biti napuhnuta ko balon! - nasmijala se Holly.

- Bogme hoću. Bit ću u osmom mjesecu trudnoće. Haljinu će mi morati sašiti poput šatora!

- Joj, nadam se da te neće na vjenčanju uhvatiti trudovi - izbečenih očiju uzviknula je Denise.

- Ne brini, Denise, neću odvući pažnju od tebe na tvoj dan - nasmiješila se Sharon. - Termin mi je tek krajem siječnja pa ću imati još nekoliko tjedana do poroda.

Denise je izgledala kao da joj je pao kamen sa srca.

- E da, zaboravila sam vam pokazati bebinu sliku - uzbuđeno je rekla Sharon i stala kopati po torbi te na kraju izvukla malenu sliku s ultrazvuka.

- Gdje je? - namršteno je zapitala Denise.

- Evo, tu je - na jedan je dio slike pokazala Sharon.

- Ohohoho! Bogme dečko ima velikoga! - uzviknula je Denise, pobliže promatrajući sliku.

Sharon je zakolutala očima.

- To je noga, glupačo. Još uvijek ne znamo kojeg je spola.

- Aha - zacrvenjela se Denise. - Čestitam, Sharon, izgleda da no-siš malog izvanzemaljca.

- Joj, daj prestani, Denise - smijala se Holly. - Slika je baš lijepa. - Odlično - nasmiješila se Sharon i pogledala u Denise, a Denise joj je kimnula. - Htjela sam te nešto pitati, Holly.

- Što? - zabrinuto je zapitala Holly.

- John i ja bismo htjeli da budeš krsna kuma našem djetetu.

Holly je još jednom ostala bez daha i oči su joj se napunile suzama. - Čekaj malo, a kad sam

GIGA

te ja pitala da mi budeš vjenčana kuma, onda nisi plakala - nadurila se Denise.

- Joj, Sharon, bila bi mi neizmjerena čast - dirnuto je rekla, grleći prijateljicu. - Hvala što si me pitala.

- Hvala ti što si pristala. John će biti oduševljen!

- Ma, dajte nemojte sad još plakati - zastenjala je Denise, ali Sharon i Holly su je ignorirale i nastavile se grliti.

- Halo! - podviknula je Denise i obje su se djevojke odvojile iz zagrljaja.

-Što je?

Denise je uprla prst u prozor.

- Ne mogu vjerovati, ali do sad nisam primijetila onu trgovinu vjenčanicama preko puta.

Brzo, popijte i idemo onamo - uzbuđeno im je naredila i stala izdaleka promatrati haljine u izlogu.

Sharon je mučenički uzdahnula i tobože se onesvijestila.

- Ne mogu, Denise, trudna sam...

ČETRDESET I DVA

- E, Holly, baš sam si nešto mislila... - rekla joj je Alice dok su nakon posla, u toaletu, obje popravljale šminku.
- Da? Mislila si? Je l' te boljelo? - zezala ju je Holly.
- Ha-ha, umirem od smijeha - suho je odvrtila Alice. - Ne, zbilja, razmišljala sam o horoskopu iz broja za ovaj mjesec i čini mi se da je Tracey na neku čudnu foru pogodila stvar. Tobože uzrujano, Holly je pogleda.
- Kako?
- Alice je završila s nanošenjem ruža i okrenula se prema Holly
- Pa, prvo i prvo, tu je ona priča s visokim, crnim i zgodnim muškarcem s kojim se sad viđaš...
- Ne viđam se s njim, samo smo prijatelji - po milijunti je put objasnila Holly a Alice zakolutala očima.
- N'da, kako god ti kažeš. A kao drugo...
- Ne, ozbiljno ti kažem, ne viđam se s njim - ponovila je Holly.
- Da, da, da - nasilu je pristala Alice. - A drugo što je pogodila je...
- Holly je tresnula torbicom za šminku o umivaonik.
- Alice, ne viđam se s Danijelom.
- U redu, u redu - podigla je ruke pred sebe, kao da se brani. - Shvatila sam! Ne vidate se, ne hodate, ali daj me prestani prekidati i slušaj me... Druga stvar koju je Tracey pogodila tvoj je sretan dan, utorak, a to je danas...
- Nevjerojatno, Alice, kako li si samo to pogodila! - sarkastično je prokomentirala Holly nanoseći olovku za usnice.
- Ma, slušaj me, dovraga! - nestrpljivo je uzviknula Alice i Holly je zašutjela. - Rekla ti je i da ti je plava sretna boja. Kad sve zbrojimo, danas, a to je utorak, visok te, crn i zgodan muškarac pozvao na promociju pića koje se zove *Blue rock* iliti PLAVI kamen - zadovoljno je rezimirala Alice.
- Da, i? - Holly nije bila ni najmanje impresionirana.
- To je znak!
- To je znak da sam na astrološkom sastanku nosila plavu košulju jer je Tracey samo zbog toga odabrala tu boju. A nosila sam plavu košulju samo zato što su mi sve druge košulje bile prljave. Sto se utor-ka tiče to je odabrala skroz bez veze i napamet. Nema tu nikakvog znaka, Alice.
- Nevjerni Toma - uzdahnula je Alice. - Holly se nasmijala.
- Gle, ako vjerujem u tu tvoju teoriju, ma kako idiotska bila, onda moram povjerovati i da će Brian osvojiti glavni zgoditak na lotu i da će poslali objekt požude svih žena na svijetu. Alice je zagrizla usnicu i tajnovito se nasmiješila.
- Sto je sada? - zapitala je Holly, znajući da se Aliceinom glavom uvijek vrzmaju svakojake bizarne misli.
- Pa... Brian je danas osvojio četiri eura na instant-lutriji.
- Jupiiiiii! - nasmijala se Holly. - Ali još uvijek nam ostaje jedan problem - toga čovjeka nitko živ na ovome svijetu ne smatra privlačnim.
- Alice je znakovito šutjela.
- Što je sada? - zahtijevala je Holly.
- Ništa - Alice je slegnula ramenima i nasmiješila se.
- Ma daj me nemoj! - šokirano je uzviknula Holly.
- Sto? - ozareno je zapitala tajnica.
- Nemoj mi reć da ti se sviđa Brian. To je nemoguće! Alice je slegnula ramenima.
- Drag je.
- Oh, ne! - Holly je pokrila lice objema rukama. - To radiš samo zato da bi mi dokazala kako

GIGA

si u pravu s tim glupim horoskopom.

- Ništa ti ja ne pokušavam dokazati - nasmijala se.

- A onda zbilja ne mogu vjerovati da ti se sviđa.

- Tko se komu sviđa? - zapitala je Tracey, ulazeći u toalet. Alice je divlje zatresla glavom u Hollyinu smjeru, preklinjući je da ništa ne kaže.

- Ma, nitko - promrmljala je Holly, zapanjeno zureći u Alice. Kako li joj se može sviđati taj najljigaviji ljigavac?

- Hej, jeste čule da je Brian danas dobio nešto novca na instant-lutriji? - zapitala je Tracey iz zahoda.

- Upravo smo pričale o tome - nasmijala se Alice.

- Možda ipak jesam nekakva vidovnjakinja - hihotala je Tracey i „povukla” vodu.

Alice je namignula Holly u zrcalu i Holly se uputila van.

- Ajmo, Alice, trebale bismo krenuti ili će nas fotograf poslati dovraga.

- Fotograf je već ovdje - objasnila joj je Alice, nanoseći maskaru.

- Da, gdje?

- Ustvari, fotografkinja je već ovdje.

- Dobro, gdje je onda fotografkinja?

- Ta-dam! - objavila je Alice, vadeći fotoaparat iz torbe.

- Ti si fotografkinja? - nasmijala se Holly. - No dobro, barem ćemo zajedno dobiti otkaz kad objave članak.

Probile su se kroz gužvu Hoganova puba i popele se u klub *Diva*. Holly je ostala bez daha kad su se približile ulazu. Skupina je mladih, mišićavih momaka u kupaćim gaćicama udarala o bubnjeve i havaj-skim ritmovima pozdravljala goste. Veoma mršave manekenke u oskudnim kupaćim kostimima djevojke su dočekale s cvjetnim vijencima koje bi im ovile oko vrata.

- Osjećam se kao da sam na Havajima - smijuljila se Alice, slikajući čitav prizor.

- Isuse Bože! - uzviknula je kad su ušle u klub.

Holly je jedva prepoznala unutrašnjost. Bila je potpuno preinačena. Na samome ulazu dočekao ih je veliki vodopad. Akvamarinska tekućina spuštala se preko nekoliko kamenih stuba i djelovala poput malenog, ali pravog vodopada.

- Vidi, vidi! Plavo kamenje! - nasmijala se Alice. - Dobra ideja. Holly se nasmiješila. Toliko o njenom novinarskom osjećaju -

uopće nije shvatila da se niz vodopad slijeva promovirano piće. Odmah potom uhvatila ju je panika. Daniel joj nije rekao ništa o svemu ovome, što znači da će morati promijeniti tekst prije no što ga sutra preda Chrisu. Pogledom je potražila Denise i Toma i spazila kako neki novinari fotografiraju Denise koja ponosno pokazuje zaručnički prsten. Nasmijala se slavnome paru.

Osoblje sa šanka postrojilo se uz ulaz u kupaćim kostimima, držeći na rukama poslužavnike prepune reklamiranog pića. Podigla je čašu s pladnja i otpila malen gutljaj, trudeći se ne napraviti grimasu nad preslatkim okusom jer ju je fotograf upravo snimao kako pije novo, vruće zimsko piće. Baš kao što je Daniel i najavio, podovi su bili prekriveni pijeskom ne bi li se stvorio dojam tulum na plaži, nad svakim je stolom stajao suncobran od bambusa, visoki stolci za šankom pretvoreni su u visoke bubnjeve, a zrakom se širio predivan miris roš-tilja. Holly je slina krenula na usta kad je spazila konobaricu koja nosi „roštilj” za stolove. Pojurila je prema najbližem slobodnom stolu, zgrabila ražnjić i slasno zagrizla.

- Aha, znači ipak jedeš - pred njom se stvorio Daniel. Žustro zvačući, progutala je zalogaj.

- Ahm, bok. Cijeli dan ništa nisam jela i umirem od gladi. Klub ti Izgleda super - rekla je osvrćući se oko sebe i nastojeći mu odvratiti pozornost od svojih prepunih usta.

- Aha, dobro je ispalo - djelovao je zadovoljno. Za razliku od svoga osoblja, na sebi je imao

nešto više odjeće. Odjenuo je izbljedjele traperice i plavu havajsku košulju s velikim ružičastim i žutim cvjetovima. Još uvijek se nije obrijao i Holly se zapitala koliko bi bolno bilo poljubiti ga dok mu obraz prekrivaju te oštre čekinje. Nije da bi ga ljubila, naravno. Mislila je na nekoga drugoga... išlo joj je na živce što joj sve to pada na pamet.

- Hej, Holly! Daj da te uslikam s visokim, crnim, zgodnim muškarcem - povikala je Alice, stižući do stola s fotoaparatom.

Skoro je propala u zemlju. Daniel se nasmijao.

- Trebala bi češće dovesti prijateljice.

- Ona mi nije prijateljica - kroz stisnute je zube procijedila Holly i pozirajući, stala kraj Danijela.

- Čekaj malo - rekao je Daniel i dlanom prekrivši objektiv. Sa stola je uzeo ubrus i s Hollyina lica obrisao umak i masnoću. Naježila se i tijelom joj je prošao toplinski val. Uvjerila se da joj je to zbog crve-njenja u licu.

- Eto, sad si čista - rekao je smiješeći se i obgrlio je, okrećući se prema fotoaparatu.

Alice je nakon fotografiranja odskakutala dalje, slikajući sve oko sebe. Holly se okrenula prema Danijelu.

- Daniele, još jednom ti se moram ispričati za ono neku večer. Gerryjevi su roditelji bili strašno neučtivi prema tebi i žao mi je što ti je bilo neugodno.

- Ma daj, nema nikakve potrebe za isprikom, Holly. Bilo mi je neugodno samo zbog tebe. Ti ljudi ti ne bi trebali određivati s kim ćeš se vidati, a s kim nećeš. U svakom slučaju, ako se brineš zbog mene, ne moraš - nasmiješio se i stavio joj ruke na ramena kao da će još nešto kazati, ali ga je netko pozvao sa šanka i morao je požuriti da riješi problem.

- Ali ti i ja se ne vidamo - promrmljala je Holly. Ako čak i njega mora upozoriti na tu činjenicu, tada mora priznati da ima problem. Nadala se da u toj večeri nije bilo ničega drugog osim onoga vidljivog. Nazivao ju je skoro svaki dan od tada i shvatila je da se raduje njegovim pozivima. Ponovo su je počele mučiti primisli. Odlutala je do De-nise i pridružila joj se na ležaljci na kojoj je ispijala plavi napitak.

- Ej, Holly, sačuvala sam ti madrac - Denise je pokazala prema središtu prostorije i dvije su se djevojke zahihotale, prisjećajući se velike morske pustolovine na ljetovanju.

- I, kako ti se sviđa novo, vruće zimsko piće? - Holly je pokazala na bocu.

Denise je zakolutala očima.

- Bez veze. Popila sam ih nekoliko i već mi se vrti u glavi. Alice je dotrčala do Holly vukući za sobom abnormalno mišićavog

momka u sićušnim boksericama. Obim samo jednog njegova bicepsa bio je otprilike jednak opsegu Aliceina struka. Pružila je fotoaparat prema Holly

- Daj nas uslikaj zajedno, molim te.

Holly je pomislila kako Chris vjerojatno nije tražio ovakvog fotografa za promociju, ali je poslušala kolegicu.

- To mi je zato da ga stavim kao čuvara zaslona na uredskom računalu - objasnila je Alice Denise.

Te se večeri Holly sasvim dobro provela. Smijala se i ćaskala s Denise i Tomom dok je Alice trčkarala naokolo fotografirajući polugole manekene. Shvatila je da je bila u krivu što joj je Tom svih ovih mjeseci išao na živce jer se ispostavilo da je vrlo drag momak i da su on i Denise baš krasan par. Gotovo uopće nije razgovarala s Danijelom jer je ovaj bio suviše zauzet trčanjem uokolo i izigravanjem odgovornog poslovođe. Gledala ga je dok je izdavao osoblju naredbe i divila se kako su ga odmah slušali. Dobro je radio svoj posao. Svaki put kad bi joj pokušao prići, netko bi ga zaustavio radi intervju a ili samo zato da bi pročaskao s njim. Uglavnom su ga zaustavljale mlade cure u kupaćim kostimima. Holly je shvatila da joj idu na živce pa je skretala pogled.

- Zbilja ne znam kako ću napisati taj članak - požalila se Alice dok su se probijale van, na

GIGA

hladnoću.

- Ma ne živciraj se, napisat ćeš ti to. Samo osamsto riječi, zar ne?

- Da samo! sarkastično je podviknula. Već sam bila napisala probni članak prije nekoliko dana jer mi je Daniel dao sve podatke, ali nakon sto sam sve ovo vidjela, znam da ga moram uvelike prepravljati. A već sam se skoro ubila s prvom verzijom.

- Stvarno te to muči?

Holly je duboko uzdahnula. - Ja jednostavno loše pišem, Alice. Pismo izražavanje mi nikad nije dobro išlo. Nikad nisam znala dobro opisati stvari i događaje. Alice se zamislila.

- Imaš li članak u uredu? Holly je kimnula.

- 'Ajmo onda do ureda pa ću ti ga ja pogledati. Možda ti nešto izmijenim i dodam.

-Joj, Alice, puno ti hvala - uzviknula je Holly, zagrlivši je od sreće i olakšanja.

Sljedećeg jutra, dok je okretao stranice i dalje se mrštio, Holly je sjedila pred Chrisom i nervozno pratila njegove reakcije. Alice nije samo unijela nekoliko promjena u članak nego ga je potpuno preradila i, prema Hollyinom mišljenju, napisala sjajan uradak. Tekst je bio duhovit, ali i informativan, a opisi su točno odgovarali situaciji. Holly nikad takvo što ne bi iscijedila iz sebe. Alice je očito bila veoma nadarena i Holly nikako nije bilo jasno zašto radi kao tajnica u časopisu za koji bi zapravo trebala pisati.

Chris je napokon završio s čitanjem članka, skinuo naočale i zagledao se u Holly. Lomeći prste u krilu, osjećala se kao da je upravo prepisivala na testu u školi.

- Holly, ja zbilja ne znam što ti radiš u oglašivačkom odjelu - najzad je prozborio. -

Fenomenalno pišeš, članak mi se jako sviđa. Zabavan je, duhovit, ali i kaže sve što treba kazati. Odličan je.

Holly se slabašno nasmiješila.

- Ovaj... hvala.

- Imaš golem talent. Ne mogu vjerovati da si ga pokušala sakriti od mene.

Izvještačeno se smješkala kao da joj je na silu rastegnuo usnice.

- Hoćeš li još nešto napisati tu i tamo? Protrnula je.

- Pa, znaš što, Chris, ja bih ipak radije radila na oglasima.

- Ma, da, naravno i za ovo ću ti dati povišicu. No ako ikad ponovno dođemo u gabulu, barem znam da imam još jednu talentiranu novinarku u- uredu. Izvrsno, Holly - nasmiješio joj se i pružio joj ruku.

- Ovaj... hvala - ponavljala je Holly, slabašno mu stežući ruku, a zatim je ustala sa stolca. -

Sad se moram vratiti na posao.

Iz Chrisova je ureda izašla potpuno ukočena.

- No? Je li mu se svidjelo? - glasno je zapitala Alice, stižući niz hodnik.

- Ovaj... da, jako mu se svidjelo. Hoće da opet pišem - ugrizla se za usnicu, preplavljena osjećajem krivnje što je preuzela sve zasluge.

- O, super - odvrtila je pogled Alice. - Blago tebi. Zatim se uputila prema svom stolu.

ČETRDESET I TRI

Denise je udarcem boka zatvorila blagajnu i preko pulta predala račun mušteriji.

- Hvala vam - nasmiješila se, ali joj je smiješak izbljedio onog trenutka kad se mušterija okrenula od pulta. Tegotno je uzdahnula, odmjeravajući dugačak red pred blagajnom. Morat će ovdje stajati cijeli dan, a *puš-pauza* prijeko joj je potrebna. No nema nikakve šanse da se izvuče čak niti na kratko. Zlovoljno je zgrabila komad odjeće od sljedećeg kupca, sa njega skinula oznake, skenirala cijenu i utrpala ga u vrećicu.

- Oprostite, jeste li vi Denise Hennessey? - začula je i podigla glavu ne bi li identificirala vlasnika seksi, dubokog, muškog glasa. Namrštila se kad je shvatila da joj se obraća policajac.

Trenutak je oklijevala, pokušavajući se prisjetiti je li u posljednje vrijeme učinila išta nezakonito te, zaključivši da nije, potvrdila: - Da, to sam ja.

- Ja sam narednik Ryan i zamolio bih vas da odete sa mnom do postaje.

Izgovorio je to više kao naredbu nego kao molbu i Deniseina su se usta razjapila od šoka. Nije u njemu više vidjela seksi policajca, nego gada koji će je zauvijek zatvoriti u tijesnu zatvorsku ćeliju bez tople vode, normalne odjeće i šminke. Progutala je gvalju, zamišljajući svoju kletu sudbinu u kojoj je banda ljutih žena, koje nije briga za maškaru, svakodnevno tuče na zatvorskom vježbalištu dok ih stražari prezrivo promatraju i klade se koja će pobijediti.

- A zašto moram s vama? - još jednom je progutala gvalju.

- Molim vas, poslušajte me i sve ćemo vam objasniti u postaji - zaobišao je pult i Denise je polako napravila nekoliko koraka unatrag, bespomoćno zureći u dugačak red kupaca. Svi su samo zurili u nju, zabavljeni scenom koja im se odvijala pred očima.

- Traži iskaznicu - doviknula joj je jedna mušterija s kraja reda i Denise ju je drhtavim glasom zatražila od policajca, iako je taj zahtjev bio potpuno beskoristan. Nikad prije u životu nije vidjela policijsku iskaznicu pa tako ne bi ni razlikovala pravu od lažne. Ruka joj je drhtala dok je pred očima držala iskaznicu i iako ju je pomno proučavala, nije uspjela pročitati ni riječi. Previše se stidjela pred kolegama i mušterijama koji su se skupljali ne bi li promotrili što se događa. Svi mi imali izraz gađenja na licu. Svi su sigurno mislili isto. Evo je, zločinka. No, nije se namjeravala predati bez borbe.

- Neću poći s vama ako mi ne kažete o čemu je riječ.

Ponovo joj je prišao i izvukao lisice: - Ne pravite scenu, molim vas.

- Ali, ništa nisam napravila - prosvjedovala je, polako paničareći.

- Pa o tome ćemo porazgovarati u postaji - ponovio je blago iživ-ciranim glasom.

Denise se odmaknula unatrag. Svim je silama svojim kolegama i mušterijama htjela dati do znanja da doista nije učinila ništa protuzakonito. Ne ide s tim čovjekom u policijsku postaju sve dok joj ne objasni u čemu je stvar. Prestala se kretati unatrag i prekrizila ruke na prsima ne bi li mu pokazala da s njom nema šale.

- Već sam vam rekla. Ne idem s vama dok mi ne kažete u čemu je stvar.

- A dobro onda - slegnuo je ramenima i prišao joj bliže. - Ako in-zistirate...

Otvorio je usta ne bi li još nešto rekao, a Denise je zavrištala kad je osjetila da joj se oko zglavaka steže hladan metal lisica. Nije joj to bilo prvi put da nosi lisice pa je hladan metalni dodir nije iznenadio, no bila je toliko šokirana da nije mogla prozboriti ni riječi. Samo je gledala u iznenađena lica koja su je okruživala dok ju je policajac odvodio iz dućana.

- Sretno, dušo - dobacila joj je mušterija s kraja reda. - Ako te pošalju u Mount Joy, pozdravi mi Orlu i reci joj da ću je posjetiti za Božić.

Razrogačenih očiju, zamišljala je prizore u kojima dijeli ćeliju s psihotičnim ubojicom.

Možda čak pronade neku malu ptičicu sa slomljenim krilom koju će njegovati i naučiti je da leti, ne bi li na taj način prikratila vrijeme provedeno u zatvoru.

Zacrvenjela se kad su izašli na ulicu Grafton i kad se gomila razmaknuta spazivši policajca s

okorjelom kriminalkom. Spustila je pogled prema tlu, nadajući se da je neće spaziti nitko koga poznaje. Srce joj je divljački lupalo i u jednom je trenutku pomislila da bi mogla pobjeći. Osvrnula se i pokušala odrediti kojim bi putem potrčala, no ideja joj je prekasno pala na pamet. Policajac ju je već odvlačio u otrcani minibus prepoznatljive plave boje i zatamnjenih prozora. Sjela je u prvi red iza vozača i iako je osjetila prisutnost drugih ljudi za leđima, previše se bojala okrenuti i pogledati im u lice. Naslonila se na prozor i pozdravila sa slobodom.

- Kamo idemo? - zapitala je kad su se provezli kraj policijske postaje. Policajka za volanom i narednik Ryan potpuno su je ignorirali i zurili pred sebe.

- Hej! - viknula je. - Rekli ste mi da me vodite u postaju! I dalje su samo buljili prema naprijed.

- Halo! Kamo idemo?! Ni riječi.

- Ništa loše nisam napravila! Nikakva reakcija.

- Nevina sam, dovraga! Nevina, kažem vam!

Počela je udarati o sjedalo, ne bi li na taj način privukla njihovu pažnju. Krv joj je proključala u žilama kad je policajka za volanom ubacila kasetu u kasetofon i pojačala glazbu. Nije mogla vjerovati koju su pjesmu odabrali.

Narednik Ryan okrenuo se prema njoj i sa širokim joj smiješkom rekao: - Denise, bila si vrlo, vrlo zločesta.

Ustao je sa sjedala i prišao joj. Progutala je knedlu kad je stao uvijati bokovima u ritmu pjesme *Hot Stuff*.

Već mu je htjela nabiti koljeno u međunožje kad je iz pozadine začula urlanje, fućkanje i smijeh. Okrenula se i spazila svoje sestre, Holly, Sharon i još pet drugih prijateljica kako ustaju s poda minibu-sa. Bila je u takvom šoku da ih nije ni primijetila kad je ulazila. Tek kad su joj sestre na glavu stavile veo i zavikale: - Sretna ti djevojačka večer! - postalo joj je jasno što se zbiva.

- Kučke proklete! - kriknula je prijateljicama i nije se zaustavila sve dok nije potrošila sve proste riječi iz vlastitog rječnika. Nekoliko ih je i izmislila.

Djevojke su se držale za trbuh od smijeha.

- A ti! - viknula je prema policajcu. - Imaš sreće što te nisam tresnula u jaja!

- Denise, ovo je Paul - zahihotala se njena sestra Fiona. - I danas je tvoj striper.

Denise je, stisnuvši oči, nastavila sipati psinke.

- Skoro sam umrla, samo da znate! Mislila sam da idem u zatvor. Isuse Bože, što će mušterije misliti o meni? A kolege?! Isuse Kriste, kolege sad misle da sam kriminalka - zatvorila je oči kao da je nešto fizički boli.

- Još smo im prošli tjedan sve rekli - hihotala je Sharon. - Samo su sudjelovali u igri.

- Gadure nijedne - stalno je ponavljala Denise. - Kad se vratim, svima ću im podijeliti otkaze. A što je s mušterijama? - panično je zapitala.

- Ma, ne brini - umirivala ju je sestra. - Rekli smo tvojim kolegicama da kupcima kažu da imaš djevojačku večer i da je sve bio trik. Rekli su im čim si izašla iz dućana.

Denise je zakolotala očima.

- Poznavajući ih, nisu im ništa rekle. A ako im nisu rekle, dobit ćemo pritužbe. A ako dobijemo pritužbe, ja ću dobiti otkaz.

- Denise! Prestani se uzrujavati! Zar misliš da bismo to napravile a da prethodno ne kažemo tvom šefu? Sve je u redu! - objašnjavala je Fiona. - Svima u tvom dućanu to je bilo smiješno, a sad se opusti i uživaj u vikendu.

- Vikendu? Što ćete mi još napraviti? Kamo idemo na vikend? -zapanjeno se zagledala u lica koja su je okruživala.

- Idemo u Galway i to je sve što ćemo ti reći - tajanstveno joj je rekla Sharon.

- Da na rukama nemam lisice, svatko bi dobio pljusku - zaprijetila je Denise.

GIGA

Sve su djevojke počele kliknati kad je Paul skinuo uniformu i na torzo izlio ulje za kožu koje mu je Denise trebala umasirati u mišiće. Sharon joj je skinula lisice.

- Muškarci u uniformi puno su bolji kad je skinu - mrmljala je Denise trljajući zglavke i promatrajući kako Paul pred njom zateže mišiće.

- Imaš sreće što je zaručena, Paule, inače bi bio u velikoj nevolji - zadirkivale su ga djevojke.

- Pa znaš da bi. Veeeelikoj nevolji. Veeeeliko... - zastala je Denise i šokirano promatrala u ono što se pojavilo kad je Paul skinuo i ostatak odjeće.

- Joj, cure, puno vam hvala! - hihotala je, potpuno drugim tonom.

- Holly, jesi dobro? Nisi rekla ni riječi otkad smo ušle u kombi -rekla je Sharon, dodajući prijateljici čašu šampanjca i pijuckajući narančin sok. Holly se kroz prozor zagledala u zelena polja mimo kojih su prolazili i zelena brdašca istočkana bijelim mrljicama ovaca koje su se penjale sve više, potpuno nesvjesne prekrasnog pogleda. Uredni su kameni zidovi razdvajali pojedina polja, a sivkaste su linije nadaleko, poput komadića slagalice, povezivale dijelove zemljišta. Holly je nedostajalo nekoliko komada za njezinu vlastitu slagalicu.

- Da - uzdahnula je. - Dobro sam.

- Ma, stvarno moram nazvati Toma - vikala je Denise, rušeći se na krevet koji su ona i Holly dijelile u hotelskoj sobi. Sharon je čvrsto spavala na odvojenom krevetu, ne slušajući Deniseine šale o tome kako bi zapravo trebala sama spavati na bračnom krevetu jer je ogromna. Otišla je na spavanje mnogo prije ostalih djevojaka jer su joj dojadile svojim pijanim glupiranjem.

- Imam stroge naredbe da ti ne dopustim zvati Toma - zijevnula je Holly - Ovo je vikend samo za cure.

- Ma daaaaaj, molim te - cvilila je Denise.

- Ne. Oduzet ću ti mobitel - otela joj ga je iz ruke i sakrila iza kreveta.

Denise je izgledala kao da će se istog trenutka rasplakati. Promatrala je Holly dok je ova lijegala u krevet i zatvarala oči te brzo skovala plan. Pričekat će dok Holly čvrsto zaspe, a zatim nazvati Toma. Holly je čitav dan bila toliko tiha da je to Denise počelo ići na živce. Kad bi je Denise nešto zapitala, odgovarala bi samo s da i ne, a kad bi pokušala razgovarati s prijateljicom, to joj jednostavno ne bi uspijevalo. Bilo je više nego očito da se Holly baš ne zabavlja najbolje, no ono što je Denise doista smetalo bilo je to što se Holly nije ni trudila dobro zabavljati ili se barem pretvarati da se dobro zabavlja. Denise je razumjela da je Holly teško i da se mora nositi s koječim u vlastitu životu, ali večeras je bila njena, Deniseina djevojačka večer i Denise se nije mogla oteti dojmu da Holly uništava cijelo svečarsko ozračje.

Soba se i dalje okretala. Premda je sklopila oči, Holly nije mogla zaspati. Bilo je pet sati ujutro, što znači daje pila gotovo dvanaest sati i u glavi joj je bubnjalo. Sharon je odavno odustala i napravila jedinu pametnu stvar - otišla u krevet. Dok su se oko nje okretali zidovi, u želucu joj je postalo mučno. Sjela je u krevet i pokušala otvoriti oči da bi izbjegla daljnji dojam morske bolesti.

Okrenula se prema Denise kako bi s njom malo popričala, no Denise je hrkala pa to nije dolazilo u obzir. Uzdahnula je i ogledala se po sobi. Žarko je željela poći kući i leći u svoj krevet, gdje su je okruživali poznati mirisi i zvuči. U mraku je napipala daljinski upravljač i uključila televizor. Na programu su uglavnom bile prezentacije TV prodaje. Gledala je predstavljanje novih noževa kojima možete rezati naranče i ne poprskati se njihovim sokom i divila se nevjerovatnim soknama koje se nikad ne gube u pranju i uvijek ostaju zajedno.

Denise je kraj nje glasno hrkala i okrenuvši se, udarila Holly u potkoljenicu. Holly se namrštila i protrljala nogu, suosjećajno promatrajući Sharon koja je u snu uzalud pokušavala ležati na trbuhu. Kad se Sharon konačno smjestila na bok, Holly je odjurila u kupaonicu i nagnula glavu nad školjku, čekajući da iz nje izađe što god da je trebalo izaći. Da barem nije

toliko popila. No uz sve priče o vjenčanjima, sreći i muževima trebala joj je povelika količina vina da se spriječi u vrištanju: „Zašutite!“ Strepila je pred pomišlju na predstojeća dva dana. Deniseine su frendice bile još dvaput gore od Denise. Glasne i nabrijane, ponašale su se upravo onako kako bi se djevojke i trebale ponašati na djevojačkoj večeri, no Holly jednostavno nije imala energije da im se pridruži. Sharon je barem imala izgovor da je trudna pa se mogla praviti da joj nije dobro ili da je umorna. Holly nije imala izgovora, osim onoga da se pretvorila u nevjerojatnu dosadnja-kovićku, a taj je čuvala za trenutak kad će joj jako, jako trebati.

Činilo joj se da je tek prije koji dan imala svoju djevojačku večer, iako je to bilo prije više od sedam godina. S deset je frendica odletjela u London na tulumarenje, no na kraju joj je Gerry toliko nedostajao da ga je nazivala svakih sat vremena. Bila je veoma uzbuđena zbog budućnosti koja ih je očekivala i koja joj se činila predivnom i blistavom.

Trebala se udati za čovjeka iz svojih snova, trebala je s njim živjeti i rasti do kraja života.

Cijeli vikend dok je bila na putu brojala je sate do trenutka kad će mu se vratiti i u avionu je do Dublina umirala od uzbuđenja. Premda su bili razdvojeni tek nekoliko dana, činilo joj se da ga nije vidjela cijelu vječnost. Čekao ju je na aerodromu s velikim natpisom na kojem je pisalo: moja buduća supruga. Kad ga je spazila, ispustila je sve torbe, zatrčala mu se u zagrljaj i čvrsto mu obavila ruke oko vrata. Nikad ga nije htjela ispustiti iz ruku. Moći zagrliti onoga koga voliš kad god to poželiš - kakav je to luksuz! Prizor na aerodromu bio je poput scene iz filma, ali Holly je znala da je to bilo stvarno. Sjećala se stvarnih osjećaja, prave ljubavi. Sve joj je to nekoć bio stvaran život. A sad joj se stvaran život pretvorio u noćnu moru.

Da, konačno se mogla svakoga jutra izvući iz kreveta, da, mogla je čak i u većini slučajeva sama se odjenuti. Da, našla je novi posao na kojem je upoznala nove ljude i da, ponovo je počela kupovati hranu i pošteno se hraniti. Ali ne, nijedna je od tih stvari nije posebno radovala. Bile su to samo formalnosti, još nešto s popisa stvari koje „rade normalni ljudi“. Nijedna od tih stavki nije joj ispunjavala prazninu srca, a tijelo joj se pretvorilo u veliku slagalicu poput one koja je dijelove zemljišta povezivala u polje na putu do Galwaya. Počela ju je slagati po rubovima jer je rubove uvijek najlakše složiti. Sad kad su svi rubovi na svom mjestu, trebala bi složiti sredinu, najteži dio. No ništa što je dosad napravila nije joj uspijevalo ispuniti srce. Taj je komadić slagalice tek trebala pronaći.

Glasno je pročistila grlo i tobože doživjela napad kašlja samo zato da bi se cure probudile i pričale s njom. Morala je s nekim razgovarati, morala se nekome rasplakati na ramenu i morala je ispuhati sve frustracije i razočaranja svojim životom. No što će reći Denise i Sharon, a da im to već prije nije rekla? Kakav bi joj savjet mogle dati, a da joj ga već nisu dale? Stalno im je ponavljala jedne te iste probleme. Katkad bi njene prijateljice svojim riječima uspjele doprijeti do nje pa bi se osjećala bolje i sigurnije, no već nekoliko dana nakon toga, ponovo bi bila očajna.

Umorivši se od zurenja u zidove, Holly je navukla trenirku i sišla do hotelskog bara.

Charlie je frustrirano zastenjao zbog stola u udaljenom dijelu bara za kojim su ljudi još jednom zaurali od smijeha. Prešao je krpom preko šanka i pogledao na sat. Pola šest. Još uvijek je na poslu, a umire od želje da krene kući. Kad su cure s djevojačke večeri napokon otišle na spavanje, mislio je da mu se sreća osmijehnula pa je počeo čistiti i spremati se kući, ali onda je na vrata banulo društvo koje je dotad bančilo u noćnome klubu. I nikako da odu. Bilo bi mu zapravo puno draže da su cure ostale dulje budne jer je društvo na kraju bara bilo osorno i bezobrazno. Nisu čak ni bili gosti hotela, ali ih je morao poslužiti jer je među njima bila vlasnikova kći. Nikako nije mogao podnijeti ni nju ni njezinog arogantnog momka.

- Nemojte mi reći da ste se vratili po još! - nasmijao se kad je spazio jednu od cura koja je do prije nekoliko sati bila s grupom na djevojačkoj večeri. Teturajući je prišla šanku, zabijajući se nekoliko puta u zid dok je pokušavala naciljati barski stolac. Charlie je suzbio smijeh.

GIGA

- Došla sam samo po čašu vode - štucnula je. - Isuse Kriste! -vrisnula je spazivši svoj odraz u zrcalu ponad šanka. Charlie je morao priznati da zbilja izgleda strašno. Poput strašila na farmi njegova oca. Kosa joj je poput slame stršala na sve strane, pod očima je imala crne mrlje od razmazane maškare, a na zubima mrlje od crnoga vina.

- Evo, izvolite - rekao je, stavljajući čašu vode pred nju.

- Hvala - umočila je prst u čašu i s očiju obrisala maškaru, odmah se potom posvećujući čišćenju mrlja s usnica.

Charlie se nasmijao, a žena zaškiljala prema pločici s imenom koju je nosio na prsima.

- Čemu se smiješ, Charlie?

- Mislio sam da ste žedni, ali da sam znao za što vam treba voda, dao bih vam ručnik - cerekao se.

Žena se nasmijala i crte lica su joj se smekšale.

- Led i limun dobri su za ten.

- To još nisam čuo - još jednom se nasmijao Charlie, nastavljajući s brisanjem šanka. - Jeste li se dobro zabavile sinoć?

Holly je uzdahnula: - A valjda jesmo.

Više se nije tako često služila riječju zabava. Cijelu se noć smijala šalama i bilo joj je drago zbog Denise, ali nije se osjećala potpuno prisutnom. Osjećala se poput stidljive školarke koja je uvijek tu negdje, ali nikad ne govori i nitko joj se nikad ne obraća. Nije mogla prepoznati osobu u koju se pretvorila. Doista je htjela da može prestati gledati na sat svaki put kad izađe van i da se može prestati nadati što bržem završetku večeri i odlasku kući u krevet. Htjela je prestati priželjkivati što brži protok vremena i uživati u trenutku. No bilo joj je teško.

-Je li vam dobro? - Charlie je prestao brisati šank i pomno je promotrio. Imao je strašan osjećaj da će žena početi plakati, iako je na takvo što već bio navikao. Mnogo je ljudi, pod utjecajem alkohola, gubilo nadzor nad osjećajima.

- Nedostaje mi suprug - prošaptala je i ramena su joj zadrhtala. Kutovi Charliejevih usana razvukli su se u osmijeh.

- Što je smiješno - ljutito ga je pogledala.

- Koliko dugo ostajete ovdje? - zapitao ju je.

- Preko vikenda - odvrtila je, motajući oko prsta vlažnu maramicu.

Nasmijao se.

- Zar još nikad niste bili razdvojeni preko vikenda? Namrštila se.

- Samo jednom - napokon je odgovorila. - A to je bilo za moju djevojačku večer.

- Prije koliko je to bilo godina?

- Sedam - niz obraz joj se spustila suza. Charlie je odmahnuo glavom.

- To je stvarno puno vremena. No ako ste uspjeli jednom, možete i ovaj put - nasmiješio se. - Sedma godina je najsretnija, tako barem kažu.

Holly je posprdno puhnula u čašu. Drek je najsretnija.

- Ne brinite - nježno je dometnuo Charlie. - I vašem je suprugu vjerojatno grozno bez vas.

- Oh, Bože, nadam se da nije - razrogačila je oči.

- Eto, vidite - odgovorio je. - On se vjerojatno isto tako kao i vi nada da vama nije grozno bez njega. Trebali biste uživati u životu.

- Imate pravo - živnula je Holly. - Ne bi htio da sam nesretna.

- Takvu vas volim - nasmiješio se Charlie i poskočio kad je spazio šefovu kćer, neprijazna izraza lica, kako prilazi šanku.

- Hej, Charlie - viknula je. - Već te sto godina dozivam. Da malo prestaneš brbljati s mušterijama i počneš raditi, prijatelji mi ne bi bili toliko žedni - bezobrazno je rekla.

Holly je razjapila usta od šoka. Ta je žena zbilja krajnje drska prema Charlieju, a parfem joj je toliko jak da je tjera na kašalj.

- Oprostite, nešto vas smeta? - obratila joj se žena, odmjeravajući je od glave do pete.

GIGA

- Da, smeta me - odvrtila je Holly otpijajući gutljaj vode. - Parfem vam je toliko odvratna da mi se povraća od njega.

Charlie se, iza šanka, spustio na koljena, pretvarajući se da traži limun i prasnua u smijeh. Pokušao se oglušiti na zvuke svađe između dvije žene jer su ga previše nasmijavale.

- Zašto čekamo? - odjednom se umiješao dubok glas. Bio je to glas momka šefove kćeri i Charlie je poskočio na noge. Tip je bio još gori od male gadure. - Sjedni tamo, draga, ja ću donijeti piće - rekao je.

- Dobro. Barem je netko ovdje pristojan - prasnula je djevojka, još jednom odmjeravajući Holly i marširajući prema stolu. Holly ju je promatrala dok je napadno njihala bokovima pri odlasku. Mora da je manekenka. To bi objasnilo kretensko ponašanje.

- I onda? Sto ima? - muškarac za šankom dobacio je Holly, buljeći joj u grudi.

Charlie je morao pregristi jezik da ne bi ništa rekao dok je točio *Guinness* u kriglu i polagao je na šank. Osjećao je da mlada žena neće tako lako pasti na Steviejev šarm, pogotovo kad je tako ludo zaljubljena u svoga muža. Radovao se prizoru u kojem Stevie spektakularno dobiva nogu.

- Sve je u redu - kratko je odvrtila Holly, zureći pred sebe i namjerno izbjegavajući muškarčeve oči.

- Ja sam Stevie - predstavio se, pružajući joj ruku.

- Ja sam Holly - promrmljala je i prihvatila ruku, ne želeći biti nepristojna.

- Krasno ime, Holly - predugo joj je zadržao ruku i Holly ga je morala pogledati u oči. Imao je velike, plave, svjetlucave oči.

- Ovaj... hvala - odvrtila je, pomalo posramljena njegovim komplimentom. Zacrvenjela se. Charlie je duboko uzdahnuo. Čak i ona pada na Steviejeve fore, a Steviejev poraz bila bi mu jedina satisfakcija za muku protekle noći.

- Mogu li te počastiti pićem? - šarmerski je zapitao Steve.

- Ne, hvala, već pijem - gucnula je vodu iz čaše.

- Dobro. Pričekaj me, samo da odnesem piće društvu za stolom, a onda ću se vratiti da prelijepu Holly počastim pićem - nasmiješio se i krenuo prema stolu. Charlie je zakolutao očima.

- Tko je taj kreten? - zapitala je Holly zapanjeno i Charlie se nasmijsao, oduševljen što ipak nije pala na Steveove fore. Očito je imala soli u glavi, bez obzira na to što je plakala za mužem nakon samo jednog dana razdvojenosti.

Tiho je prozborio: - To je Stevie, momak one plave gadure koja je bila ovdje prije koju minutu. Otac joj je vlasnik hotela pa je ne mogu poslati onamo kamo bih htio, iako žudim za tim. Ipak ne bih htio zbog nje dobiti otkaz.

- Iako bi vrijedilo riskirati posao zbog toga - odvrtila je Holly, buljeći u prilično zgodnu djevojku i želeći joj zlo. - No dobro. Laku noć, Charlie.

- Idete u krevet? Kimnula je.

- Bilo bi i vrijeme, prošlo je šest - kucnula je po ručnom satu i nasmiješila mu se. - Nadam se da ćete i vi uskoro kući.

- Ne bih se okladio - odgovorio je i promatrao je dok je odlazila. Stevie je krenuo za njom, što je Charlieju bilo sumnjivo pa se približio vratima ne bi li se uvjerio da je sve u redu. Kad je plavuša primijetila da joj je dečko nestao za vratima, ustala je od stola i stigla do vrata u isto vrijeme kad i Charlie. Oboje su zurili u hodnik niz koji su nestajali Holly i Stevie.

Plavuša je šokirano dahnula i rukom prekrila usta.

- Hej! - ljutito je podviknuo Charlie, spazivši kako Holly bijesno odguruje Stevieja od sebe. Rukom je obrisala usnice, zgađena Steviejevim pokušajem da je poljubi. Odmaknula se od njega.

- Mislim da si nešto krivo shvatio, Stevie. Vрати se natrag svojoj curi.

Stevie je blago zateturio i polako se okrenuo licem u lice svojoj djevojci i Charlieju koji su

GIGA

Ljutito marširali prema njima.

- Stevie! - vrisnula je djevojka. - Kako si mogao?

Sva uplakana, istrčala je iz hotela. Stevie je prosvjedujući potrčao za njom.

- Bljak! - zgađeno je rekla Holly. - Ovo mi zbilja nije trebalo.

- Ne brini, vjeruj mi - zaštitnički ju je obgrlio Charlie. - Sve sam vidio.

- N'da. Hvala ti što si me došao spasiti - kukala je.

- Došao sam prekasno, oprosti. No moram priznati da mi je drago što je ona to vidjela - nasmijao se misleći na plavušu i odmah potom se ugrizao za usnicu, osjećajući se krivim. Holly se nasmiješila i bacila pogled na Stevieja i njegovu polulu-du djevojku kako urlaju jedno na drugo.

- Ups - nasmiješila se Charlieju.

Pokušavajući u mraku napipati krevet, Holly se sudarila s baš svakim predmetom koji joj se našao na putu.

- Auuuu! -jauknula je, udarivši nožnim prstom u krevet.

- Pssst! - pospano je prosiktala Sharon, ali Holly je stenjala čitavim putem do kreveta.

Počela je lupkati Denise po ramenu sve dok se ova nije probudila.

- Sto je sad? - pospano je prostenjala.

- Evo ti - gurnula joj je mobitel u lice. - Nazovi si budućeg muža, reci mu da ga voliš, ali nemoj ništa reći curama.

Sutradan su Holly i Sharon otišle na šetnju plažom kraj Galwaya. Zrak je unatoč listopadu bio topao i Holly nije obukla jaknu. Stajala je na obali majici dugih rukava i slušala valove koji su nježno uda rali o obalu. Ostatak se društva uputio na ručak, ali Hollyin želudac još nije bio spreman za takvo što.

- Holly, jesi li dobro? - s leđa joj je prišla Sharon i ovila joj ruku oko ramena.

Holly je uzdahnula. - Kad god mi netko postavi to pitanje, Sharon, kažem da sam dobro, ali iskreno, nisam. Žele li ljudi doista znati kako si kad te pitaju? Ili su samo pristojni? -

nasmiješila se. - Kad me sljedeći put susjeda od preko puta zapita kako sam, reći ću joj: 'Znate što, nisam baš dobro, hvala na pitanju. Potištena sam i usamljena. Nadrkana na cijeli svijet. Zavidna sam vam na vašoj savršenoj maloj obitelji, iako baš ne zavidim vašem mužu što mora živjeti s vama.' Zatim ću joj reći da sam našla novi posao i da sam upoznala puno novih ljudi i da se svim silama trudim skupiti na hrpu, no da sad više ne znam što bih učinila. Reći ću joj i da mi ide strašno na živce kad mi ljudi kažu da vrijeme liječi sve rane jer istodobno kažu i da razdvojenost jača osjećaje, što me stvarno zbunjuje jer to znači da što ga dulje nema, to bih više htjela da je sa mnom. Rekla bih joj i da me ništa ne liječi, a kamoli vrijeme jer se svakog jutra budim u praznome krevetu i to mi je kao da mi netko trlja sol na sve te nezaliječene rane. Duboko je udahnula.

- Zatim bih joj rekla da mi muž strašno nedostaje i da mi život bez njega izgleda bezvrijedan. Rekla bih joj koliko sam nezainteresirana za nastavak života bez njega i objasnila bih da samo čekam kad će mi se svijet potpuno srušiti pa da mu se mogu pridružiti. No ona bi mi vjerojatno odgovorila: 'Oh, divno', kao što mi uvijek odgovara, poljubila bi svog muža na rastanku, skočila u auto i odvezla djecu u školu, otišla bi u ured, skuhalo večeru, večerala i otišla u krevet s mužem, a ja bih za cijelo to vrijeme još uvijek zdvajala nad tim koju košulju da obučem. Dakle, što misliš, da joj sve to kažem?

Napokon je završila s monologom i okrenula se prema Sharon.

- Ooooooo, joj! - skočila je Sharon i ruke su joj se odvojile od Hol-lyinih ramena.

- Ooooo, joj? - namrštila se Holly. - Ja kažem sve ono što sam rekla, a ti na to samo vikneš: 'Ooooo, joj'?

Sharon je položila ruku na trbuh i nasmijala se: - Ne, glupačiću, beba se pomaknula.

Hollyina su se usta ostala otvorena od iznenađenja.

- Daj, stavi ruku na trbuh! - zahihotala je Sharon.

GIGA

Holly je stavila ruku na Sharonin trbuh i pod dlanom osjetila slabašni, mali udarac. Objema su se ženama oči napunile suzama.

- Joj, Sharon - uzdahnula je Holly. - Da mi je barem čitav život ispunjen ovakvim malim, savršenim trenucima, nikad se više ne bih žalila.

- Ali, Holly nikome se život ne sastoji samo od savršenih, malih trenutaka. Da se kojim slučajem i sastoji, to onda više ne bi bili savršeni, mali trenutci. Bili bi normalni, uobičajeni. Da ne znaš za tugu, ne bi znala ni prepoznati sreću.

- Ohoooo! - obje su podviknule, osjetivši još jedan bebin udarac.

- Mislim da će momak biti nogometaš, baš kao i njegov tata -nasmijala se Sharon.

- Momak? - Holly je ostala bez daha. - Znači, nosiš dečka? Sharon je veselo zakimala glavom i oči su joj zablistale.

- Holly, čast mi te upoznati s bebom Gerryjem. Gerry, ovo je tvoja kuma Holly.

ČETRDESET I ČETIRI

- Bok, Alice - rekla je Holly pred tajničnim stolom. Već je nekoliko minuta tako stajala, ali kolegica joj nije uputila ni riječi.
- Bok - kratko je uzvratila Alice, odbijajući je pogledati u oči. Holly je duboko udahнула.
- Alice, ljučiš li se na mene?
- Ne - i opet je kratko odvrtila. - Chris mi je rekao da te pozovem u njegov ured. Hoće da mu napišeš još jedan članak.
- Još jedan članak? - zgrozila se Holly.
- To sam rekla, zar ne?
- Alice, a zašto ga ti ne bi napisala - nježno je odvrtila Holly. - Fenomenalno pišeš. Da Chris kojim slučajem zna kako dobro pišeš, definitivno bi...
- Zna on to jako dobro.
- Molim? - zbunila se Holly - Zna da dobro pišeš?
- Prije pet godina prijavila sam se ovamo za posao novinara, no ovo je bilo jedino otvoreno radno mjesto. Chris mi je rekao da ako budem u blizini, nešto će već iskrsnuti. - Holly nije bila navikla na takvu frustraciju kod inače veoma vesele Alice. Frustracija zapravo niti nije ni bila prava riječ. Kolegica joj je jednostavno bila ljuta.
- Holly je uzdahnula i ušla u Chrisov ured. Sljedeći će članak očito morati napisati sama. Nasmiješila se listajući broj časopisa za studeni na kojem je radila proteklih mjesec dana. Na kioscima će se pojaviti tek sutra, prvoga studenog i to ju je činilo iznimno sretnom. Njezin će prvi broj časopisa biti na policama, a na isti će dan otvoriti i novu Gerryjevu omotnicu.
- Radovala se sutrašnjem danu.
- Iako je samo prodavala oglasna mjesta, bila je veoma ponosna što je dio ekipe koja proizvodi nešto što izgleda tako profesionalno. Ni traga onom smiješnom letku koji je isprintala prije mnogo godina.
- Zasmijuljala se prisjećajući se da ga je spomenula na razgovoru za posao. Kao da je tako nečim mogla zadiviti Chrisa! No usprkos svemu, imala je dojam da se dokazala. Uхватила je uzde svog novog posla i uspješno ga obavila.
- Baš te krasno vidjeti tako sretnu - živčano joj je dobacila Alice ulazeći u Hollyin ured i bacajući joj dva papirića na stol. - Imala si dva poziva dok si bila vani. Jedan od Sharon, a drugi od Denise. Molim te, reci svojim prijateljicama da te zovu u vrijeme stanke za ručak jer ovako samo gubim vrijeme na gluposti.
- U redu, hvala - odvrtila je Holly, bacajući pogled na poruke. Alice je našvrljala nešto potpuno nečitljivo i vjerojatno je to napravila namjerno.
- Hej, Alice! - zazvala ju je Holly prije no što joj je tajnica dospjela zalupiti vratima ureda.
- Što je? - prasnula je Alice.
- Jesi li vidjela članak o promociji? Super je, fotke i sve! Zbilja sam ponosna - široko se nasmiješila.
- Ne, nisam vidjela članak - zgađeno joj je odvrtila Alice i zalupila vratima.
- Holly se zahihotala i pojurila za njom s časopisom u ruci.
- Ali pogledaj ga, Alice! Izvrstan je! Daniel će biti oduševljen!
- Triput hura za tebe i Danijela - sarkastično je dobacila tajnica, prčkajući po nekim papirima na stolu.
- Holly je zakolutala očima.
- Daj se prestani ponašati ko da ti je pet godina i pročitaj prokleti članak!
- Neću - ustobočila se Alice.
- A dobro, onda nemoj. Pa nećeš niti vidjeti fotku sebe i onog polugolog zgodnog tipa... - okrenula se i polako krenula prema svom uredu.

GIGA

- Daj to ovamo! - tajnica joj je iz ruku istrgnula časopis i stala listati. Kad je stigla do stranice s člankom, u nevjerici je zinula.

Na vrhu je stranice stajalo: *Alice u Zemlji čuda*, a uz egidu je stajala fotografija Alice i mišićavog manekena.

- Čitaj na glas! - naredila joj je Holly.

Alice je drhtavim glasom počela čitati:

U prodaju je pušten novi breezer i naša party-dopisnica Alice Goodyear krenula je u istraživanje ne bi li otkrila je li novo, vruće zimsko piće sve ono čime ga nazivaju...

Zastala je i ruka joj je poletjela prema ustima.

- Party-dopisnica? - zaskvičala je.

Holly je pozvala Chrisa koji im se pridružio glasno se cereći.

- Bravo, Alice, napisala si sjajan članak. Zbilja zabavan - potapšao ju je po ramenu. - Kao što vidiš, posvetio sam ti novu stranicu koja se zove *Alice u Zemlji čuda* pa ondje svaki mjesec možeš pisati o svim neobičnim stvarima koje te zanimaju.

Alice je ostala bez daha i uzmucala se. -Ali, Holly...

- Holly je polupismena - nasmijao se Chris. - A ti si vrlo nadarena. Trebao sam te prije angažirati da pišeš. Oprosti mi, Alice.

- Isuse Bože! - dahnula je, potpuno ga ignorirajući. - Hvala ti, Holly, hvala ti puno!

Bacila joj se oko vrata i tako je čvrsto stisnula da Holly nije mogla udahnuti. Pokušala se izvući iz zagrljaja i uhvatila malo zraka.

- Alice, to je bila tajna koju je zbilja bilo teško sačuvati.

- Mogu misliti. Kako to da nisam to prije primijetila? - pogledala je Holly i zatim se okrenula Chrisu. - Pet godina, Chris - optuži-vački mu je dobacila.

Napravio je bolnu grimasu i kimnuo glavom.

- Pet godina sam čekala na ovo - nastavila je.

- Znam, znam - Chris je izgledao kao školarac kojeg kori učiteljica i u napadu neugodnosti, stao je češati obrvu. - Dođi, idemo u moj ured pa ćemo porazgovarati o tome.

- Dobro, može - strogo je odvratila, no nije mogla sakriti bljesak sreće u očima. Dok je Chris nestajao za vratima svog ureda, Alice se okrenula Holly i namignula joj, sretno poskakujući. Holly se uputila prema svom uredu. Vrijeme je da započne s radom na broju za prosinac.

- Opa! - viknula je, spotičući se na hrpu ručnih torbica pred svojim vratima. - Što je sad ovo? Chris je upravo izašao iz ureda da bi za promjenu on Alice skuhao šalicu čaja i napravio je grimasu kad je čuo Hollyino pitanje.

- A da, to su John Paulove torbice.

-John Paulove torbice? - zasmijuljila se Holly.

- Ma da, piše članak o torbicama kakve se nose ove sezone ili o nečem jednako glupom. - Chris se pravio da ga sve to uopće ne zanima.

- Joj, pa prekrasne su - rekla je Holly i sagnula se ne bi li jednu podigla s poda.

- Lijepe su, je 1' da? - dobacio joj je John Paul, naslanjajući se na vrata svog ureda.

- Da, ova mi je najljepša - odgovorila je Holly, prebacujući je preko ramena. -Je 1' mi dobro stoji?

Chris je napravio još jednu grimasu.

- To je torbica, za Boga miloga! Kako ti može NE stajati dobro?

- Onda ćeš morati pročitati moj članak u sljedećem broju -mašući prstom opomenuo ga je John Paul. - Nisu sve torbice za svakoga, znaš?

Zatim se okrenuo Holly.

- Uzmi je ako hoćeš.

- Zauvijek? - ostala je bez daha. - Sigurno košta stotine eura.

GIGA

- Da, ali dobio sam ih hrpu, kreator mi je poslao masu stvari. Pokušava me smekšati darovima, umišljenik jedan. - John Paul se pretvarao da je uvrijeđen.
- Sigurno je i uspio, ne? - rekla je Holly.
- Naravno! Već ću u prvoj rečenici svog članka napisati: *Gubite se van i kupite jednu od tih torbica!* - nasmijao se.
- Što još imaš? - pokušala mu je proviriti iza ramena u ured.
- Pišem članak o tome što obući za sve božićne proslave koje nam se spremaju. Danas je baš stiglo nekoliko haljina. Sad baš kad te gledam... - odmjerio ju je od glave do pete i Holly je instinktivno uvukla trbuh. - Imam jednu koja bi ti famozno pristajala. Dođi ovamo da je isprobaš!
- Super - poskočila je Holly. - No samo ću pogledati, John Pau-Ie, jer iskreno, ove godine mi ne treba svečana haljina.
- Slušajući razgovor, Chris je odmahnuo glavom i iz svog se ureda povikao: - Radi li uopće itko išta u ovom uredu?
- Da! - viknula je Tracey. - Zato šuti i ne ometaj nas!
- Svi su se nasmijali i Holly bi se zaklela da se i Chris nasmiješio prije no što je radi dramatskog efekta zalupio vratima.
- Nakon pregledavanja John Paulove kolekcije, Holly se vratila na posao i nazvala Denise.
- Halo? Ogavan, zagušljiv i nevjerojatno preskup dućan s odjećom. Ovdje nadrkana poslovotkinja, izvolite?
- Denise! - podviknula je Holly. - Pa ne možeš se tako javljati na telefon!
- Denise se zahihotala.
- Ne brini, imam onaj aparatić koji pokazuje broj pozivatelja pa sam znala da si to ti.
- Hmmm - Holly je bilo malo sumnjivo da Denise ima taj apa-ratić na poslu. - Dobila sam tvoju poruku.
- Ah, da. Zvala sam te da mi potvrdiš svoju rezervaciju za ovogodišnji bal. Tom će ove godine zakupiti čitav stol.
- Kakav bal?
- Božićni bal na koji idemo svake godine, glupačo.
- Aha, da, onaj božićni bal koji se održava usred studenog - nasmijala se Holly - Zao mi je, ali ove godine ne idem.
- Ali ni ne znaš kad se održava! - prosvjedovala je Denise.
- Pa, pretpostavljam da se održava isti dan kao i svake godine, što znači da ne mogu ići.
- Ne, ne, ove se godine održava tridesetoga studenog pa možeš! - uzbuđeno je odvrtila Denise.
- Aha, tridesetoga... - zastala je i tobože prelistala nekoliko stranica na stolu. - Ne, žao mi je, ne mogu ni tada. Tridesetoga sam strašno zauzeta, imam rokove... - lagala je. Naravno, ima rokove, ali časopis će već biti na kioscima prvoga prosinca, što je značilo da tridesetoga ne mora čak ni doći na posao.
- Ali ne moraš doći na bal prije osam - pokušavala ju je nagovoriti Denise. - Možeš doći i u devet ako ti je tako lakše, nećeš propustiti puno, samo uvodni koktel. To je petak navečer, Holly, nije valjda da moraš ostati dulje na poslu u petak...
- Gle, Denise, žao mi je - čvrsto je odvrtila Holly. - Jednostavno imam previše posla.
- Hm, da, za promjenu - ispod glasa je promrmljala Denise.
- Molim? Što si to rekla? - zapitala je Holly, pomalo se ljuteći.
- Ništa - kratko je odvrtila Denise.
- Čula sam te. Rekla si 'za promjenu', zar ne? Kaži ti što hoćeš, ali ja svoj posao shvaćam ozbiljno i ne želim dobiti otkaz zbog glupog bala.
- Dobro - durila se Denise. - Onda ne idi!
- Pa nit' neću!

GIGA

- Odlično!

- Dobro, drago mi je što ti je to odlično, Denise - Holly se nije mogla ne nasmiješiti nad glupavim razgovorom.

- Drago mi je što ti je drago - odbrusila je Denise.

- Joj, ne budi djetinjasta, Denise - preokrenula je očima. - Jednostavno moram raditi.

- To me uopće ne čudi, u posljednje vrijeme ionako samo radiš -ljutito je ispalila Denise. - Više uopće ne izlaziš, svaki put kad te pozovem, prezaposlena si nečim očito puno važnijim, kao što je posao. A na mom djevojačkom vikendu ponašala si se kao da ti nikad u životu nije bilo gore. I drugu večer nisi uopće htjela izaći iz sobe! Zapravo mi uopće nije jasno zašto si išla s nama u Galway! Ako ti idem na živce, Holly, reci mi to u lice, a ne budi tako užasno naporna!

Holly se ukočila u stolcu i zapanjeno buljila u telefon. Nije mogla vjerovati da je Denise sve to izgovorila. Kako može biti tako glupa i sebična te pomisliti da je sve to zbog nje, a ne zbog Hollyinih privatnih briga. Nikakvo čudo što se osjeća kao posljednja luđakinja kad je čak ni najbolje prijateljice ne razumiju.

- To što si sad rekla je najsebičnija stvar koju sam ikada čula - pokušala je zadržati kontrolu nad glasom, ali znala je da joj se ljutnja pretače u svaku izgovorenu riječ.

- Ja sam sebična? - podvrisnula je Denise. - Ti si se skrivala u hotelskoj sobi na mojoj djevojačkoj večeri! Hej! Mojoj djevojačkoj večeri! A ti si mi, kao, vjenčana kuma!

- Dobro znaš da sam bila u sobi sa Sharon - branila se Holly -Joj, daj ne lupaj! Sharon je mogla i bez tebe. Trudna je, ne umire. Ne moraš je negovati dvadeset i četiri sata na dan! Naglo je zašutjela, shvaćajući što je upravo rekla.

Holly je krv uzavrela u žilama, a glas joj zadrhtao od bijesa.

- I još se pitaš zašto ne želim izlaziti s tobom? Eto ti zašto! Zbog ovakvih glupih, bezosjećajnih komentara! Je l' ti ikad palo na pamet da mi je teško? Je l' ti ikad palo na pamet da stalno pričaš o svojim prokletim planovima za vjenčanje i o tome kako si sretna i uzbuđena i kako ne možeš dočekati da ostatak života provedeš s Tomom u blaženstvu? Za slučaj da nisi primijetila, Denise, ja to više ne mogu jer mi je muž umro. No drago mi je zbog tebe, zbilja jest. Drago mi je što si sretna i ne tražim nikakav poseban tretman, samo bih molila malo strpljenja i razumijevanja da sve to neću preboljeti za dva-tri mjeseca! A što se bala tiče, ne pada mi na pamet ići na mjesto na koje smo Gerry i ja zajedno išli zadnjih deset godina. Možda ti to nije jasno, Denise, ali čudna li čuda - to bi mi bilo mrvicu teško. Blago rečeno. Zato mi nemoj rezervirati kartu, ostat ću kod kuće! - zaurkala je i tres-nula slušalicom. Istog je trenutka briznula u plač i glave položene na stol stala jecati. Osjećala se potpuno izgubljeno. Čak je ni najbolja prijateljica ne razumije. Možda stvarno gubi razum. Možda je već trebala preboljeti Gerryjevu smrt. Možda se tako ponašaju normalni ljudi kad im umre netko blizak. Po stoti je put poželjela priručnik za udovice u kojem bi našla preporučeno vrijeme tugovanja na temelju kojeg bi prestala gnjaviti obitelj i prijatelje. S vremenom je plač jenjao i samo je još kratko uzdisala kroz suze, slušajući tišinu pred svojim vratima. Shvatila je da su vjerojatno svi čuli što je vikala na telefon i bilo joj je toliko neugodno da se nije usudila otići u toalet po maramicu. Glava joj je gorjela a oči natekle od silnih suza. Obrisala je lice rukavom košulje.

- Sranje! - opsovala je i ljutito bacila nekoliko papira sa stola, shvaćajući da je po čitavom rukavu skupe bijele košulje razmazala puder, maskaru i ruž. Uspravila se kad je na vratima začula lagano kuckanje.

- Naprijed - odvrtila je drhtavim glasom. U sobu joj je ušao Chris s dvije šalice čaja.

- Čaj? - podigao je obrve i ona se slabašno nasmiješila, prisjećajući se šale prigodom razgovora o poslu. Stavio je šalicu pred nju i sjeo na stolac preko puta.

- Loš dan? - upitao je onoliko nježno koliko mu je hrapav glas dopuštao.

Kimnula je i niz obraze su joj se još jednom slile suze.

GIGA

- Oprosti, Chris - mahala je rukama pred licem kao da se pokušava rashladiti. - To neće utjecati na posao - drhtavo je dometnula.

Odmahnuo je rukom.

- Ne brinem se ja za posao, Holly. Odlično ga obavljaš. Zahvalno se nasmiješila. Barem je jednu stvar radila kako treba.

- Želiš li možda danas otići ranije kući?

- Ne bih, hvala. Na poslu lakše zaboravim na sve. Tužno je odmahnuo glavom.

- To ti nije rješenje, Holly. Govorim ti to jer vrlo dobro znam. Ja sam se zakopao u ova četiri zida i to mi ništa ne pomaže. Barem ne dugoročno.

- Ali djeluješ mi sretno - drhtavo je dometnula.

- To što tako djelujem, ne znači da jesam. Znaš to. Tužno je kimnula.

- Ne moraš se stalno praviti hrabra - dodao joj je maramicu.

- Ma, uopće nisam hrabra - ispuhala je nos.

- Jesi li ikada čula za izreku da se najprije moraš bojati da bi bila hrabra?

Trenutak je razmišljala.

- Ali, ja se uopće ne osjećam hrabro. Samo se bojim.

- Pa svi se katkad bojimo. Nema u tome ničega lošeg, a jednoga ćeš se dana prestati bojati.

Vidi što si sve postigla!

Rukama je pokazao ured, a zatim prelistao časopis.

- Pogledaj i ovo! Sve je to djelo vrlo hrabre osobe. Holly se nasmiješila.

- Zbilja volim ovaj posao.

- I to je super! Ali moraš voljeti i nešto drugo osim posla. Namrštila se. Neće joj valjda reći da treba naći novog muškarca da bi preboljela onoga za kojim pati.

- Moraš naučiti voljeti sebe, svoj novi život. Nemoj da ti se cijeli život vrti oko posla. U životu ima i drugih stvari.

Holly je podigla obrve. Rugala se sova sjenici da ima veliku glavu!

- Znam, znam, ja sam najgori primjer za savjet koji ti dajem - kimnuo je. - Ali i ja se učim...

Stao je sa stola odmicati zamišljene mrvice dok je razmišljao što da joj još kaže.

- Čuo sam da ne želiš ići na neki bal.

Napravila je bolnu grimasu, shvaćajući da je čuo cijeli razgovor. No nastavio je s pričom.

- Kad je Maureen umrla, nisam htio ići na milijun mjesta - tužno je rekao. - Nekoć smo svake nedjelje šetali botaničkim vrtom. Kad sam je izgubio, više nisam mogao kročiti nogom tamo. Svaki me cvijet na nešto podsjećao, svako drvo, klupa na kojoj smo sjedili, njezino omiljeno stablo, njezin najdraži ružičnjak... sve me podsjećalo na nju.

- Jesi li ikad ponovo otišao? - zapitala je Holly otpijajući čaj i osjećajući njegovu toplinu iznutra.

- Prije nekoliko mjeseci - tužno je odgovorio. - Bilo je teško, ali sam ipak otišao i sad idem svake nedjelje. Moraš se suočiti sa stvarima, Holly, i moraš razmišljati pozitivno. Sam sebi govorim da je botanički vrt mjesto na kojem sam se sa svojom ženom smijao i plakao pa kad odem onamo i sjetim se svih divnih trenutaka koje smo ondje proveli zajedno, bliže sam svojoj voljenoj. Ljubav koju si imala možeš i slaviti, znaš? Ne moraš se od nje samo skrivati. Nagnuo se unaprijed i pogledao je ravno u oči.

- Neki ljudi čitav život traže ljubav svog života i nikad je ne nađu. Nikad. Ti i ja smo je našli. Samo smo svoje voljene imali nešto kraće nego što smo očekivali. To je tužno, ali takav je život. Zato odi na taj bal, Holly i prihvati činjenicu da si imala nekoga koga si voljela i tko je volio tebe.

Niz obraze su joj se ponovo slile suze. Bio je u pravu. Morala se sjećati Gerryja i morala se radovati ljubavi koju su osjećali jedno za drugo i koju ona još uvijek osjeća. Ne smije plakati nad tom ljubavlju, ne smije žudjeti za godinama koje nikad neće moći proživjeti s pokojnim

GIGA

mužem. Sjetila se da joj je u svom zadnjem pismu napisao nek se sjeća svih divnih stvari koje su proživjeli zajedno, ali neka se ne boji stvoriti nove uspomene. Mora pustiti Gerryjev duh da počiva u miru. Mora to učiniti kako bi o njemu održala živu uspomenu. Nakon njegove smrti za nju je ipak bilo života.

ČETRDESET I PET

- Užasno mi je žao, Denise - ispričavala se Holly.

Sjedile su u sobi za osoblje na Deniseinu radnom mjestu, okružene kutijama, vješalicama, odjećom, torbicama i ukrasima, neuredno razbacanim po čitavoj sobi. Zrakom se širio miris prašine koja je danima padala po stvarima, a iz kuta ih je promatrala zaštitarska kamera, snimajući svaku njihovu riječ.

Pomno je proučila izraz lica na prijateljičinu licu. Ova je napućila usnice i žustro kimnula glavom, dajući Holly do znanja da je sve u redu.

- Ne, nije u redu - Holly se pomaknula na stolcu, nastojeći započeti ozbiljan razgovor. -

Nisam smjela onako izgubiti živce preko telefona. Samo zato što sam ja tako osjetljiva u posljednje vrijeme, ne znači da se imam pravo istresati na drugima.

Denise je konačno skupila hrabrosti da progovori.

- Ne, Holly, imala si pravo...

Pokušala je poreći Deniseine riječi odmahivanjem glave, ali njezina je prijateljica nastavila.

- Toliko sam zaokupljena vjenčanjem da ni na trenutak nisam razmislila o tome kako se ti osjećaš - pogledala je prijateljicu čije je lice uz tamni sako izgledalo nevjerojatno blijedo.

Tako se dobro držala da su svi prebrzo zaboravili koliko se još uvijek teško bori s duhovima.

- Ali, normalno je da si uzbuđena zbog vjenčanja - inzistirala je Holly.

- Normalno je i da si ti uzrujana - odlučno je odvrtila Denise. -Ja samo nisam razmišljala o tome. Jednostavno nisam razmišljala.

Odmahnula je glavom i položila ruke na obraze.

- Nemoj ići na bal ako ti je to teško. Svi će razumjeti - primila je prijateljicu za ruke.

Holly se osjećala nemalo zbunjeno. Chris ju je uspješno nagovorio da ode na bal, a sad joj najbolja prijateljica govori da je razumije ako ne ode. Zaboljela ju je glava, a glavobolje se silno plašila. Na odlasku se zagrlila s Denise i obećala da će je nazvati i javiti joj što je odlučila.

U ured se vratila još nesigurnija no što je otišla. Možda je Denise u pravu. Ne mora ići na glupi bal ako ne želi. No s druge strane, taj je bal i njoj i Gerryju mnogo značio dok su bili zajedno. Oboje su mu se silno radovali, uvijek se ondje odlično zabavljali s prijateljima i plesali uz svoje omiljene pjesme. Pođe li na bal bez njega, prekinut će tu tradiciju i svoje sretne uspomene zamijeniti jednom potpuno drukčijom. Nije to željela. Htjela je zadržati čak i najmanju nit sjećanja na njihovo zajedništvo, a u posljednje ju je vrijeme prestravilo što pomalo zaboravlja Gerryjevo lice. Kad bi ga sanjala, ukazivao bi se kao netko potpuno drugi - osoba čije je lice i glas izmislila u snovima.

S vremena bi na vrijeme nazvala njegov broj mobitela samo da bi mu čula glas sačuvan na automatskoj sekretarici. Čak je plaćala i pretplatu svaki mjesec samo da bi mu broj ostao otvoren. Njegov je miris pomalo ispario iz kuće, odjeće mu se riješila prema njegovim naputcima, a sad je, čini se, blijedio čak i iz njenih misli. Nije ga htjela tako lako izgubiti pa se hvatala za svaki komadić uspomene. Namjerno bi svake večeri pred spavanje mislila na njega, ne bi li tako prizvala snove u kojima je igrao glavnu ulogu. Čak je kupila i njegov omiljeni lotion i natopila njime nekoliko mjesta u kući samo da bi se osjećala manje usamljenom.

Katkad bi je mirisi ili glazba podsjetili na njega -u tim bi se trenutcima našla u nekom drugom, prošlom, sretnijem vremenu.

Ponekad bi joj se učinilo da ga vidi kako hoda ulicom ili vozeći prolazi pokraj nje. Trčala bi zatim za tom osobom i potom, naravno, otkrivala da je riječ tek o nekomu tko mu neobično slični. Nikako ga se nije mogla otresti. A nije ga se mogla otresti jer ga se nije htjela otresti. On je bio sve što joj je preostalo. Iako joj čak niti on nije preostao. Više ga nema. Zato je tako izgubljena i zbunjena.

Na putu do ureda svratila je u Hoganov pub. Daniel je više nije toliko mučio. Od one večeri kad se onoliko neugodno osjećala u njegovu društvu imala je prigode razmisliti i zaključila je da taj njezin osjećaj nema nikakvoga smisla. Postalo joj je, međutim, jasno zašto je toliko paničarila. Prije Danijela, jedini muškarac s kojim je ostvarila blisko prijateljstvo bio je Gerry, a s Gerryjem je, osim prijateljske, imala i ljubavnu vezu. Zato joj je zamisao o zbližavanju s Danijelom i djelovala tako čudnom i neobičnom. No, uvjerila je samu sebe da može biti prijateljica sa slobodnim muškarcem i pritom ne razviti nikakve ljubavne odnose. Čak i ako joj je prijatelj nevjerojatno zgodan.

Lakoća kojom je komunicirala s Danijelom proizlazila je iz međusobnog razumijevanja. Pojavilo se već pri njihovom prvom susretu. Satima su mogli razgovarati o svojim osjećajima, životu i znali su da imaju zajedničkog neprijatelja: samoću. Istina, Daniel je tugovao na potpuno drukčiji način i zbog potpuno drugih razloga nego ona, ali jedno su drugome pomagali prebroditi teške dane, međusobno se slušajući, nasmijavajući i praveći društvo jedno drugom. Takvih je dana, naime, bilo prilično mnogo.

- I onda? - rekao je, prilazeći joj od smjera šanka. - Ide li Pepeljuga na bal ili ne ide?

Holly se nasmiješila i naborala nos, već se spremajući na niječan odgovor kad je odjednom zastala.

- Ideš li možda ti?

I on se nasmiješio i nabrao nos pa je Holly prasnula u smijeh.

- A, štajaznam... Opet ćemo se naći u carstvu parova, a ja ne znam mogu li podnijeti još jednu večeru u društvu Sama i Samanthe, Roberta i Roberte i kako se već zovu.

Ponudio joj je visoki barski stolac i Holly je, smijući se, sjela.

- Pa, mogli bismo biti grozno bezobrazni i jednostavno ih ignorirati.

- Zašto bih onda uopće išao tamo? - sjeo je kraj nje i položio čizmu na prečku njezina stolca. - Ne očekuješ valjda da cijelu večer razgovaram s tobom! Već smo milijun puta razgovarali, možda si mi već dosadna.

- Onda dobro! - Holly se tobože uvrijedila. - Ionako sam te mislila ignorirati.

- Uh, hvala Bogu - nadlanicom je obrisao čelo i pretvarao se da mu je laknulo. - Onda dobro, idem na bal.

Holly se uozbiljila.

- Mislim da ću ipak morati ići. Daniel se prestao smijati.

- Dobro, onda idemo. Nasmiješila mu se.

- Mislim da bi i tebi dobro došlo, Danijele - nježno je dodala. Spustio je nogu s njezina stolca i tobože ispitivački promotrio pub.

- Holly, sa mnom je sve u redu - neuvjerljivo joj je dobacio. Skliznula je sa stolca, primila ga prstima za obraze i naglo ga poljubila u čelo.

- Daniel Connelly, prestani se pretvarati da si velika, jaka muškarčina jer ti ta fora kod mene neće proći.

Zagrlili su se na rastanku i Holly je odmarširala u ured, obećavajući samoj sebi kako se više neće predomišljati. Žurno se uspela uz stube i prošla kraj Alice koja je još uvijek zasanjano buljila u svoj prvi članak.

- John Paule! - viknula je kroz hodnik. - Trebam haljinu. Brzo!

ČETRDESET I ŠEST

Već je kasnila. Jurila je po spavaćoj sobi pokušavajući se odjenuti za bal nakon što se zadnja dva sata pokušavala našminkati. Svaki put kad bi to učinila, rasplakala bi se i sve razmazala. Već je četvrti put četkicom maskare prešla preko trepavica i pomolila se da su joj suzne žlijezde barem za večeras presušile. Pretpostavka je, doduše, bila veoma malo vjerojatna, ali nada umire posljednja.

- Pepeljugo, princ ti je stigao - iz prizemlja doviknula je Sharon. Srce joj je divljački zalupalo. Treba joj još vremena. Mora sjesti i razmisliti još jedanput treba li uopće ići na bal. Već je zaboravila zašto je ipak odlučila poći. Glavom su joj se rojili samo protuargumenti.

Argumenti protiv odlaska na bal: uopće joj se ne ide, cijelu će večer plakati, sjedit će za stolom s hrpom nazoviprijatelja koji je se nisu udostojali nazvati otkad je Gerry umro, osjeća se odvratno, izgleda odvratno i Gerry neće biti tamo.

Argumenti u korist odlaska na bal: ima nevjerojatno snažan osjećaj da bi svakako trebala poći. Duboko je udahнула, nastojeći suzbiti još jednu navalu suza.

- Saber se, Holly, jaka si, možeš ti to - sama je sebi prošaptala u zrcalo. - Moraš ići, to će ti pomoći, ojačat će te.

Ponavljala je tu mantru sve dok se vrata na spavaćoj sobi nisu odškrinuta.

- Oprosti - ispričala se Sharon, ulazeći u sobu. - Oh, Holly, izgledaš fenomenalno! - uzbuđeno je uzviknula.

- Izgledam usrano - zagundala je Holly.

- Joj, daj prestani - ljutito joj je odvrtila Sharon. - Ja izgledam ko bačva pa se ne žalim. Daj se pomiri s činjenicom da si komad! - nasmiješila joj se u zrcalu. - Bit će sve u redu.

- Ma, Sharon, najradije bih ostala kod kuće. Moram otvoriti Gerryjevu zadnju poruku.

Nije mogla vjerovati da je već došlo vrijeme za posljednju poruku. Od sutra izvor Gerryjevih divnih riječi presušuje, a još joj uvijek tre-baju. Kad je u travnju primila Gerryjevo pismo, jedva je čekala svaki sljedeći mjesec kako bi mogla otvoriti omotnicu i još jedanput se naći licem u lice s njegovim predivnim rukopisom. No, mjeseci su pro-leljeli prebrzo i porukama je došao kraj. Htjela je te večeri ostati kod kuće i uživati u svom posljednjem trenutku sa suprugom.

- Znam - s razumijevanjem joj je rekla Sharon. - No to može pričekati nekoliko sati, zar ne? Već je zaustila da je opovrgne kad je iz prizemlja dopro Johnov glas:

- Ajmo cure, taksi je ovdje! Još moramo po Denise i Toma! Prije no što je za Sharon potrčala niza stube, otvorila je ladicu na

komodi i izvukla Gerryjevo pismo iz studenoga koje je otvorila prije četiri tjedna. Trebala je podršku njegovih riječi, jedino se tako mogla prisiliti izaći iz kuće. Prstima je prešla preko slova i zamislila ga dok je pisao poruku. U sjećanje je prizvala grimasu koja gaje uvijek pratila dok je pisao i zbog koje ga je uvijek zadirkivala. Bio je to izraz čiste koncentracije, čak je i jezikom oblizivao usnice. Obožavala je tu grimasu. Nedostajala joj je ta grimasa. Izvukla je karticu iz omotnice. Crpla je snagu iz njegovih riječi. Činila je to od dana kad je otvorila pismo u kojem je pisalo:

Pepeljuga ovaj mjesec mora na bal. I izgledat će otmjeno i lijepo, provest će se izvrsno, baš kao i uvijek... Samo, molim ove godine bez bijelih haljina...

P. S. Volim te...

Duboko je udahнула i za Sharon sišla niza stube.

- Oho! - razrogačenih ju je očiju odmjerio Daniel. - Izgledaš prekrasno, Holly.

- Izgledam usrano - progundala je, a Sharon joj je dobacila ljutit pogled. - Ali hvala - brzo je

GIGA

dodala.

John Paul pomogao joj je odabrati jednostavnu crnu haljinu s tra-kicom oko vrata i s prorezom do bedra na prednjoj strani. Ove godine bez bijelih haljina.

Svi su se utrpali u taksi sa sedam sjedala i svaki put kad bi se približili semaforu, Holly bi se pomolila da se na njemu upali crveno svjetlo. Nije imala sreće. Promet se na dublinskim ulicama nekim čudom raščistio i nakon što su pokupili Toma i Denise, stigli su u hotel u rekordnom roku. Bog joj nije uslišio ni molitve u kojima je blatna lavina trebala zatrpati čitav grad. Ni pakao se nije htio zamrznuti.

Pristupili su stolu s knjigom uzvanika koji se nalazio tik uz vrata i Holly je postideno spustila glavu osjećajući kako se oči svih žena upiru u nju. Uvijek su to činile, želeći promotriti kako su novopridošli odjeveni. Kad su sretno ustanovile da su još uvijek najljepše u prostoriji, svrnule bi pogled i nastavile sa svojim razgovorima. Žena za stolom ljubazno im se nasmiješila.

- Dobra večer Sharon, John, Denise... oh, Bože! - činilo se kao da joj je lice pod loše nanesenim sredstvom za samotamnjenje blago problijedilo, no Holly nije bila sto posto sigurna. - Zdravo, Holly, baš lijepo što si došla, s obzirom na...

Prekinula se u pola rečenice i stala grozničavo listati knjigu gostiju ne bi li označila njihova imena.

- 'Ajmo mi za šank - ubacila se Denise i pod ruku odvela Holly što dalje.

Dok su prolazile kroz prostoriju na putu prema baru, Holly su počeli prilaziti ljudi koje nije vidjela mjesecima.

- Holly, strašno mi je žao zbog Gerryja, bio je divan čovjek - govorili su.

- Hvala vam - smješkala se Holly, a Denise ju je vukla prema baru. Konačno su se uspjele probiti.

- Bok, Holly - obratio joj se poznat glas.

- Oh, bok, Paule - odzdravila je, okrećući se prema krupnome poslovnom čovjeku koji je sponzorirao dobrotvorni bal. Bio je visok i debeo, a lice mu je bilo veoma crveno, vjerojatno od stresa proizašlog iz vođenja jedne od najuspješnijih irskih tvrtki. I zbog toga što je previše pio. Činilo se kao da će ga tijesna leptir-kravata ugušiti, pogotovo stoga što ju je stalno natezao i pravio grimase. Činilo se i kao da će mu gumbi na napetom smokingu svakog časa odletjeti. Nisu bili osobito bliski, poznavala ga je samo s tog bala na koji je išla jednom godišnje.

- Kao i uvijek, izgledaš prekrasno - poljubio ju je u obraz. - Mogu li te počastiti pićem? - zapitao je i podigao ruku, ne bi li privukao bar-menovu pozornost.

- Oh, ne, hvala - nasmiješila se.

- Hajde, hajde, dopusti mi - rekao je, izvlačeći iz džepa podeblju novčarku. - Što ćeš popiti? Popustila je.

- Bijelo vino, ako već inzistiraš - nasmiješila se.

- Mogao bih počastiti i onog tvog muža. - nasmijao se. - Što će on? - zapitao je, ogledavajući se po prostoriji.

- Ovaj... nije ovdje, Paule - odgovorila je, osjećajući se neugodno.

- A zašto mali gad nije došao? Što sad smjera? - glasno je zapi-tao Paul.

- Ovaj... umro je početkom ove godine, Paule - nježno mu je odvratila Holly, nadajući se da mu neće biti previše neugodno.

- Oh... - lice mu se još više zacrvenjelo dok je pročišćavao grlo. Zagledao se u šank. - Strašno mi je žao - zamucio je i odvratio pogled, Još jedanput je povukao leptir-kravatu.

- Hvala ti - odgovorila je, brojeći sekunde do trenutka kad će na-ći neki izgovor ne bi li se izvukla iz razgovora. Nestao je nakon tri sekunde, govoreći nešto o tome da mora ženi odnijeti piće. Ostala je sama za šankom jer se Denise vratila u glavnu prostoriju, noseći društvo piće. Podigla je svoju čašu vina i krenula za njom.

GIGA

- Bok, Holly.

Okrenula se i pogledala tko je to pozdravlja.

- Oh, bok, Jennifer - licem se u lice našla s još jednom ženom koju je znala samo s bala.

Nosila je pretjerano raskošnu balsku haljinu ukrašenu gomilom skupog nakita i u rukavicama prekrivenim rukama držala čašu šampanjca. Kosa joj je bila gotovo bijela, a koža tamna i pomalo ljuskasta od previše izlaganja suncu.

- Kako si? Izgledaš fenomenalno, haljina je fenomenalna - pijuckala je šampanjac i odmjeravala Holly.

- Dobro sam, hvala, a ti?

- Fenomenalno, hvala. Je 1' i Gerry ovdje? - osvrnula se po prostoriji.

- Ne, Gerry je preminuo u veljači - nježno je ponovila.

- Isuse! Tako mi je žao - spustila je čašu šampanjca na najbliži stol i rukama prekrila obraze, nabirući čelo od sućuti. - Nisam imala pojma. Kako se držiš, draga? - uhvatila je Hollyinu ruku.

- Dobro sam, hvala - ponovila je Holly, nastojeći atmosferu održati pozitivnom.

- Joj, tako mi te žao - malo je utišala glas i sažalno pogledala Holly. - Mora da si slomljena.

- Pa, da, teško je, ali nekako se nosim s time. Držim se.

- Ajme, ne znam kako ti uspijeva, to su strašne vijesti - i dalje ju je sažalno promatrala. Kao da ju je sad vidjela u potpuno drukčijem svjetlu. Holly je kimala glavom i žarko željela da joj ta žena prestane govoriti ono što zna i sama.

- Zar je bio bolestan? - raspitivala se.

- Da, imao je tumor na mozgu - objasnila je.

- Oh, Bože, pa to je strašno. A bio je tako mlad - svaka riječ koju je naglasila pretvorila se u visokofrekventni pisak.

- Da, bio je... ali bili smo sretni zajedno, Jennifer -još je jednom pokušala popraviti atmosferu, mada joj se činilo kako žena to nikako ne shvaća.

- Naravno da jeste, ali šteta što to nije dulje potrajalo. To je tako strašno. Strašno i nepošteno. Mora da si utučena. I kako to da si se odlučila večeras doći ovamo? Sve sami parovi i to... - ogledala se oko sebe i svim parovima uputila pogled kao da šire kakav neugodan miris.

- Ha, čuj, čovjek se mora naučiti živjeti dalje - nasmiješila se Holly.

- Naravno, naravno. No mora da ti je strašno teško. Joj, strašno -još je jednom podigla ruke u rukavicama do lica i zapanjeno se zagledala u Holly.

Holly se još jedanput nasmiješila i kroz stisnute zube procijedila: - Da, teško je, ali kao što rekoh, čovjek mora misliti na budućnost i krenuti dalje. Kad sam već kod toga, mislim da bih se trebala pridružiti svojim prijateljima - ljubazno je dometnula i odjurila dalje.

- Jesi dobro? - zapitao ju je Daniel kad mu je prišla.

- Da, dobro sam, hvala - ponovila je već deseti put te večeri. Bacila je pogled prema Jennifer koja je svojim prijateljicama nešto uzbuđeno objašnjavala buljeći u Holly i Danijela.

- Stigao sam! - s vrata se prolomio glasan povik. Holly se okrenula i na vratima, s rukama podignutim visoko u zraku, spazila glavnog partijanera iz njihova društva, Jamieja. - Evo me! Obučen sam ko pingvin i spreman za tuluuuuuum!

Prije no što im se pridružio, kratko je zaplesao i privukao poglede sa svih strana prostorije. To je i htio. Obišao je sve ljude iz društva, muškarce pozdravljajući stiskom ruke, a žene poljupcem u obraz, koji put „šaljivo“ zamjenjujući postupak. Približivši se Holly, nakratko je zastao i nekoliko puta pogledao Danijela, pa Holly, pa opet Danijela i onda opet Holly. Zatim se ukočeno rukovao s Danijelom, brzinski poljubio Holly u obraz i pobjegao od nje kao da je zaražena nekom strašnom bolešću. Holly je zbog njegova bezobrazluka ljutito stisnulo u grlu. Jamiejeva supruga Helen plašljivo joj se osmjehnula s drugoga kraja njihova kruga, ali nije joj prišla. Holly to nije iznenadilo. Od Gerryjeve smrti bilo im je teško odvesti se deset minuta niz ulicu i posjetiti je pa nije bilo nikakva razloga da Helen sada napravi deset koraka i

GIGA

pozdravi je. Odlučila ih je ignorirati pa im je okrenula leđa i stala pričati sa svojim pravim prijateljima, ljudima koji su bili uz nju čitavu proteklu godinu.

Upravo se smijala jednoj zabavnoj Sharoninoj priči kad je osjetila lagano tapšanje po ramenu. Još uvijek hihoćući, okrenula se i pred sobom spazila Helen tužnog izraza lica.

- Bok, Helen - veselo ju je pozdravila.

- Kako si? - tiho ju je zapitala Helen, nježno je dotičući po ruci.

- Dobro sam - kimnula je. - Trebala bi čuti što nam je sad Sha-ronn ispričala, umrla sam od smijeha - nasmiješila se i nastavila slušati Sharon.

Helen ju je i dalje držala za ruku i nakon nekoliko je trenutaka opet potapšala.

- Htjela sam te zapravo pitati kako si otkad je Gerry... Holly je prestala slušati Sharon.

- Misliš reći otkad je Gerry umro? - razumjela je kako je ljudima pokatkad neugodno govoriti o takvim stvarima. I njoj je samoj ponekad bilo neugodno.

No ako netko već započinje takvu temu, onda bi trebao biti barem toliko zreo da je u stanju pristojno izgovoriti sve riječi.

Helen je nakon Hollyinih riječi napravila bolnu grimasu.

- Pa, da, ali nisam htjela reći...

- U redu je, Helen. Prihvatila sam da se to dogodilo.

- Stvarno?

- Naravno - namrštila se Holly.

- Mislim, dugo te nisam vidjela pa sam se već zabrinula... Holly se nasmijala.

- Helen, još uvijek živim samo nekoliko kuća od tebe, u istoj kući kao i prije. Broj telefona mi je isti kao i prije, a isti mi je i broj mobitela. Da si bila baš tako jako zabrinuta, lako bi me našla.

- Ma, da, ali nisam htjela smetati... - zastala je u pola rečenice, kao da je samo to dovoljan izgovor što se Holly od sprovođa uopće nije javljala.

- Prijatelji mi nikad ne smetaju, Helen - pristojno joj je odgovorila Holly, nadajući se da joj je jasno prenijela poruku.

Helen se zacrvnjela, a Holly okrenula prema Sharon.

- Daj mi sačuvaj mjesto do sebe, molim te. Moram opet u toaletu

- zamolila ju je Sharon, lagano skakućući na mjestu.

- Opet? - zabezeknula se Denise. - Pa bila si prije pet minuta!

- Ha, čuj, što mogu kad mi sedmomjesečna beba pritišće mjehur

- objasnila je Sharon i odgegala se prema toaletu.

- Njezina beba nije baš sedmomjesečna, zar ne? - namrštila se Denise. - Tehnički je stara minus dva mjeseca jer bi inače imala devet mjeseci nakon rođenja, a prvi rođendan bi slavila tri mjeseca nakon toga. A bebe obično već hodaju na prvi rođendan.

Holly se namrštila.

- Kako ti se da razmišljati o takvim bedastoćama, Denise? Denise se također namrštila i okrenula se prema Tomu: - Ali, u pravu sam, zar ne, Tome?

- Jesi, ljubavi - nježno joj se nasmiješio.

- Kukavico - zadirkivala ga je Holly.

Na znak zvonca gomila se uputila prema blagovaonici. Holly je sjela za stol i na stolac do sebe stavila novu torbicu, ne bi li ga sačuvala za Sharon. Nakon nekoliko trenutaka do stola je dolutala Helen i izvukla stolicu do Hollyine.

- Žao mi je, Helen, ali Sharon me zamolila da joj sačuvam mjesto do sebe - ljubazno joj je objasnila Holly.

Helen je nonšalantno odmahнула rukom.

- Ma, Sharon se neće ljutiti - rekla je i sjela na stolac, zgnječivši Hollyinu novu torbicu.

Sharon se približila stolu i razočarana napućila donju usnicu. Holly joj se ispričala i prstom pokazala na Helen. Sharon je zakolutala očima i u usta ugurala dva prsta, pretvarajući se da

GIGA

povraća. Holly se zasmijuljila.

- Večeras si strašno dobre volje - dobacio joj je Jamie.

- A zašto ne bih bila? - podsmješljivo mu je odgovorila Holly. Odgovorio joj je neakvom mudrom opaskom kojoj se nekoliko

ljudi nasmijalo jer je Jamie „tako duhovit“, ali Holly ga je ignorirala. Premda su ga nekoć Gerry i ona zadivljeno slušali i sjajno se zabavljali, više joj nije bio smiješan. Sad joj je jednostavno bio glup. - Jesi dobro? - tiho ju je zapitao Daniel.

- Dobro sam, hvala - odgovorila je, otpijajući gutljaj vina.

- Gle, meni ne moraš lupati te kurtoazne gluposti, Holly - nasmijao se.

Holly se nasmiješila i zastenjala.

- Ma, znaš što, svi su ljudi ultraljubazni prema meni i svi mi izražavaju sućut - spustila je glas kako je Helen ne bi čula. - Ali zapravo se osjećam kao da smo opet na njegovu sprovodu. Kao da se opet moram praviti superjakom, iako bi većina najviše voljela da se slolim i počnem ridati jer je sve to tako straaaašno - imitirala je Jenniferi-no prenemaganje i zakolutala očima. - Osim toga, tu je i hrpa ljudi koja uopće nije znala za Gerryjevu smrt, a ovo je zaista krivo mjesto i vrijeme da im to kažem.

Daniel ju je strpljivo slušao i kimao glavom.

- Točno znam što hoćeš reći - složio se. - Kad smo Laura i ja pre-kinuli, činilo mi se da mjesecima ne radim ništa drugo nego hodam naokolo i ljudima objašnjavam da smo prekinuli. Dobro je, međutim, što se takve vijesti vrlo brzo šire pa nakona nekoga vremena više ne moraš nikome ništa objašnjavati.

- Usput, jesi što čuo o Lauri u posljednje vrijeme? - zapitala ga je.

Voljela ga je slušati kako se žali na svoju bivšu, iako je nikad nije upoznala. Danijelove priče o njoj uvijek su joj bile zanimljive, a nakon njih bi obično proveli čitavu večer pričajući o tome koliko je mrze. Bio je to zabavan način traćenja vremena, a Holly je trenutno očajnički trebala bilo kakva tema koja će je odvući od razgovora s Helen.

Danijelove su oči zablistale.

- E da, čuo sam jedan trač o njoj - nasmijao se.

- Oh, super, obožavam tračeve - zadovoljno je protrljala ruke.

- Moj frend Charlie radi za šankom u hotelu Laurinog tate i kaže mi da se njezin dečko upucavao nekoj ženi koja je odsjela u hotelu pa ga je Laura uhvatila i onda su prekinuli. Zločesto se nasmijao i oči su mu zasjale. Kao da se veselio Lauri-noj nesreći.

Holly se zaledila. Priča joj je zvučala i više nego poznato.

- Ovaj... Danijele... kako se zove hotel njezina oca?

- *Galway Inn*. Poprilična rupetina, ali na lijepom mjestu, odmah preko puta plaže.

- Aha - nije znala što bi rekla, ali oči su joj skoro iskočile iz duplji.

- Da, da - nasmijao se. - Baš divno, zar ne? Da kojim slučajem naletim na tu ženu zbog koje su prekinuli, častio bih je najskupljom bocom šampanjca do koje bih uspio doći.

Holly mu se slabašno nasmijala.

- Ada?

Bilo bi mu bolje da odmah počne štedjeti. Znatiželjno se zagledala u Danijelovo lice i zapitala se što li ga je privuklo Lauri. Bila bi se okladila da to dvoje nikad ne mogu završiti zajedno. Laura se uopće nije činila kao Danijelov tip, iako Holly nije znala kakav je Danijelov tip. No Daniel je opušten i šarmantan, a Laura je... Laura je naprosto gadura. Nije se mogla sjetiti nijedne druge riječi koja bi je točnije opisala.

- Ovaj, Danijele? - nervozno je povukla kosu iza ušiju, pripremajući se na ispitivanje o tome kakve mu se žene sviđaju.

Nasmiješio joj se, očiju još uvijek zacakljenih od oduševljenja nad tračem o raskidu njegove bivše djevojke i bivšeg najboljeg prijatelja.

- Da, Holly?

GIGA

- Pa, nešto sam razmišljala. Laura se čini pomalo... kako bih to rekla... čini se da je poprilična gadura - ugrizla se za usnicu i pomno mu se zagledala u lice, pitajući se je li ga uvrijedila. No, izraz mu se lica nije promijenio. Bio je potpuno ravnodušan i promatrao je svijećnjake na stolu.

- Htjela sam te pitati - nastavila je, oprezno okolišajući jer je znala koliko je Laura povrijedila Danijela. - Što te zapravo privuklo k njoj? Zbog čega si se toliko zaljubio u nju? Potpuno ste različiti. Zapravo, zvuči mi kao da ste potpuno različiti - brzo se ispravila, prisjećajući se da, što se Danijela tiče, nikada nije upoznala Lauru.

Neko je vrijeme šutio i Holly se već pobojava da je ugazila u zabranjenu zonu. Svrnuo je pogled sa svijeća i nasmiješio se Holly.

- Laura ustvari uopće nije gadura. Dobro, gadura je zbog toga što me prevarila i ostavila zbog mog najboljeg prijatelja, ali kao osoba, barem u ono doba dok smo bili zajedno, nikad nije bila gadura. Bila je sklona dramatiziranju, to da. Ali ne, nije gadura.

Još se jedanput nasmiješio i okrenuo se na stolcu, ne bi li se potpuno posvetio razgovoru s Holly.

- Meni se ustvari sviđalo to njezino dramatiziranje. Bila mi je uzbudljiva, potpuno me očarala - lice mu se ozarilo dok joj je objašnjavao dinamiku svoje nekadašnje veze, a govor se ubrzao od uzbuđenja pri prisjećanju na izgublenu ljubav. - Obožavao sam se probuditi ujutro i ne znati u kakvom je toga dana raspoloženju. Uživao sam u prepirkama i u strasti koja se u njima iskazivala. Posebno mi se sviđalo kako smo uvijek nakon svađe vodili ljubav. - oči su mu sjajile od uzbuđenja. - Oko svega je radila predstavu, ali mislim da mi se zbog toga upravo i sviđela. Govorio sam sam sebi: dokle god radi predstavu oko naše veze, to znači da joj je stalo. Da je kojim slučajem prestala, vjerojatno bih se zabrinuo. Obožavao sam to njezino dramatiziranje - ponovio je, ovaj put još uvjerljivije. - Temperamenti su nam potpuno suprotni, ali zajedno smo odlični. Znaš već onu izreku o suprotnostima koje se privlače... Zagledao se u lice svoje prijateljice i na njemu spazio zabrinutost.

- Nije me tretirala kao smeće, ako to misliš. Nije bila gadura prema meni, barem ne na taj način... - nasmiješio se. - Bila je samo...

- ...sklona dramatiziranju -dovršila je Holly, napokon shvaćajući. Kimnuo je.

Promatrala ga je dok se gubio u još jednoj uspomeni i shvatila da je zapravo posve moguće da bilo tko zavoli bilo koga drugoga. Zbog loga je ljubav i toliko divna; pojavljuje se u različitim oblicima, veličinama i temperamentima.

- Nedostaje ti, zar ne? - nježno je rekla, stavljajući svoju ruku na njegovu.

Trgnuo se iz sanjarenja i duboko se zagledao u Hollyine oči. Leđima su joj prošli žmarci i dlačice na vratu joj se naježile. Posprdnno se nasmijao i okrenuo se natrag prema stolu.

- Krivo, Holly - kimnuo je i namrštio se, kao da mu je upravo rekla najbizarniju stvar na svijetu. - Potpuno krivo.

Posegnuo je za priborom i počeo jesti lososa koji su im servirali za predjelo. Holly je uzela malo hladne vode i također se posvetila hrani na tanjuru.

Nakon večere i nekoliko boca vina, Helen je doteturala do Holly koja je pobjegla do Sharon i Denise. Čvrsto ju je zagrlila i kroz suze joj se ispričala što joj se nije javljala.

- Nema veze, Helen. Sharon, Denise i John cijelo su vrijeme bili uz mene pa nisam bila previše usamljena.

- Ali, užasno mi je krivo - frfljala je Helen.

- Ne opterećuj se - odvratila je Holly, želeći se što prije vratiti zabavnom razgovoru sa svojim prijateljicama.

No Helen je inzistirala na razgovoru o dobrim, starim vremenima dok je Gerry još bio živ i dok je sve bilo divno i krasno. Prisjećala se svih trenutaka koje je podijelila s Gerryjem, iako to Holly gotovo uopće nije zanimalo. Kad joj je Helenino plačljivo kenjkanje konačno do-

jadilo i kad je shvatila da joj se svi trendovi super zabavljaju na plesnome podiju, odlučila je sve to prekinuti.

- Helen, daj molim te prestani - rekla joj je. - Ne znam zašto si o tome sa mnom odlučila razgovarati baš večeras, kad bih se htjela zabavljati, ali očito se osjećaš krivom zato što mi se nisi javljala. Da budem iskrena, mislim kako mi se ne bi javila ni sljedećih deset mjeseci da ja kojim slučajem nisam došla na ovaj bal. A takve prijatelje ne trebam. Zato, molim te, prestani mi naricati na ramenu i pusti me da se zabavljam.

Holly se činilo da je bila prilično pristojna i umjerena, no Helen je izgledala kao da je upravo dobila pljusku. Bio je to samo djelić osjećaja kroz koje je Holly prošla u proteklih godinu dana. Odnekud se pojavio Daniel, primio je za ruku i odveo je do plesnog podija, gdje se pridružila svojim prijateljima. Kad su htjeli zaplesati, pjesma je završila i iz zvučnika se začula pjesma *Wonderful Tonight* Erica Claptona. Plesni se podij brzinski raščistio i na njemu je ostalo tek nekoliko parova, a Holly se našla licem u lice s Danijelom. Progutala je kroz stisnuto grlo. Nije ovo planirala. Na tu je pjesmu do sada plesala jedino s Gerryjem.

Daniel joj je nježno obavio ruku oko struka, podigao joj ruku i počeli su se vrtjeti uokolo. Ukočila se. Plesanje s drugim muškarcem činilo joj se užasno pogrešnim. Niz leđa joj je prošao drhtaj i sva se za-tresla, što je Daniel vjerojatno protumačio kao da joj je hladno pa ju je privio bliže k sebi. Vukao ju je po plesnom podiju, a ona ga je kao u transu slijedila sve dok pjesma nije završila. Rekla mu je da mora u toalet i nestala. Zaključala se u jedan odjeljak, naslonila se na vrata i stala duboko disati. Sve do toga trenutka držala se i više nego dobro. Čak i dok su je svi pitali o Gerryju, uspijevala je ostati mirna. No, ples ju je potresao. Možda je trebala otići dok je još sve bilo dobro. Htjela je otključati vrata, ali onda je začula glas koji je izvana spomenuo njezino ime. Ukipila se i stala slušati razgovor žena pred odjeljkom.

- Jeste li vidjele Holly Kennedy kako pleše s onim tipom? - zapitao je jedan glas. Nije bilo nikakve sumnje daje unjkanje došlo iz Jenniferina grla.

- Da! - zgađeno je dodao drugi glas. - A muž joj se još nije ni ohladio u grobu!

-Joj, dajte je pustite - nonšalantno je dodala treća žena. - Možda su samo prijatelji.

Hvala, pomislila je Holly.

- Mada sumnjam - dodao je isti glas i ostale su se žene zahihotale. -Jeste li vidjele kako su se stiskali? Ja bogme ni s jednim prijateljem ne plešem tako - rekla je Jennifer.

- Ma, sramota - dodala je druga žena. - Zamisli! Tako pokazivati novog frajera na mjestu na koje si dolazila s mužem. I to pred svim njegovim prijateljima. Odvratno!

Usljedilo je kolektivno coktanje jezicima, a u odjeljku do Holly-ina netko je pustio vodu. Stajala je skamenjena, ne vjerujući u to što je upravo čula i zgrožena činjenicom što su to rekle na mjestu gdje ih je bilo tko mogao čuti.

Vrata odjeljka do Hollyinog su se otvorila i tračerice su naglo umuknule.

- Kako bi bilo da se vi stare kuje bavite vlastitim životom? - začula je Sharonin glas - To što moja najbolja prijateljica radi ili ne radi apsolutno vas se ne tiče! Uostalom, Jennifer, ako si tako dovraga savršena, zašto se naokolo skrivaš s Paulininim mužem?

Začula je kako je netko ostao bez daha od šoka. Vjerojatno Pauline. Holly je pokrila usta rukom ne bi li prigušila smijeh.

- Sve u svemu, gledajte svoja posla i odjebite - doviknula im je Sharon.

Kad je po zvukovima zaključila da su sve tri tračerice napustile toalet, otključala je odjeljak i izašla van. Sharon je zapanjeno podigla pogled s umivaonika.

- Hvala ti, Sharon.

- Eh, Holly, žao mi je što si to morala čuti - zagrlila ju je.

- Ma, nema veze, fučka mi se što misle o meni - hrabro je odvratila. - Ali nisam imala pojma da Jenny muti s Paulininim mužem -šokirano je dodala.

Sharon je slegnula ramenima.

- Pa niti ne muti. Ali to će im barem dati materijala za sljedećih šest mjeseci.

GIGA

Djevojke su se zasmijuljile.

- Ipak mislim da ću sada poći kući - rekla je Holly, bacajući pogled na sat i misleći na Gerryjevu zadnju poruku. Odmah se rastužila.

- Odlična ideja, i ja ću - složila se Sharon. - Nisam znala da je ovaj bal takvo sranje kad nisi pijan.

Holly se nasmiješila.

- Kako bilo, večeras si bila sjajna, Holly. Došla si, vidjela, prevladala, a sad idi kući i otvori Gerryjevu poruku. Obavezno me nazovi i javi što je napisao.

Još ju je jednom zagrlila.

- To je posljednja - tužno je rekla Holly.

- Znam, zato uživaj - nasmiješila se Sharon. - Zapamti samo -uspomene traju čitav život.

Vratila se do stola i pozdravila s čitavim društvom, a Daniel je ustao ne bi li krenuo za njom.

- Bogme me nećeš ostaviti samoga s njima - nasmijao se. - Zajedno ćemo uzeti taksi.

Pomalo ju je zasmetalo kad je Daniel pred njezinom kućom iskočio iz taksija i krenuo prema njezinim vratima jer se radovala otvaranju Gerryjeve omotnice. Bilo je petnaest do ponoći, dakle, imala je još samo petnaest minuta. Nadala se da će u tom roku popiti čaj i nestati. Čak je i pozvala drugi taksi, moleći službu da ga pred njezinu kuću pošalje za pola sata, dajući mu do znanja da ne može ostati dulje.

- Aha, to je znači ta slavna omotnica - rekao je Daniel, podižući je s kuhinjskog stola.

Hollyine su oči skoro iskočile iz duplji. Ljubomorno je čuvala tu omotnicu i nije joj se sviđalo što je Daniel dodiruje, brišući s nje Gerryjeve tragove.

- Prosinac - pročitao je naslov i prstima prešao preko slova. Htjela mu je reći neka je smjesta spusti na stol, ali nije htjela zvučati poput luđakinje. Kad ju je napokon vratio na stol, uzdahnula je od olakšanja i nastavila točiti vodu u čajnik.

- Koliko ih je još? - zapitao je skidajući kaput i prilazeći joj.

- Ova je posljednja - hrapavo je progovorila i pročistila grlo.

- I što ćeš nakon toga?

- Kako to misliš? - zbunjeno je zapitala.

- Pa, koliko vidim, tebi je taj Gerryjev popis nešto poput Biblije ili Deset zapovijedi. Ono što piše na popisu, to prolazi, barem u tvom životu. Zato me zanima što ćeš sada, kad više nema popisa?

Podigla je pogled prema njegovu licu, provjeravajući zadirkuje li je, ali plave su mu oči jednostavno blistale.

-Jednostavno ću živjeti - odvratila je, okrećući se i pristavljajući vodu.

- Misliš da ćeš to moći? - približio joj se toliko da mu je mogla osjetiti miris losiona. Bio je to pravi Danijelov miris.

- Mislim da hoću - odgovorila je zbunjeno. Njegova joj pitanja nisu bila nimalo ugodna.

- Morat ćeš sama donositi odluke - nježno je rekao.

- Znam - pomalo je ljutito rekla, izbjegavajući njegov pogled.

- Misliš da ćeš i to moći? Umorno je protrljala čitavo lice.

- Daniele, što je sad ovo?

Proguta je glavlju i premjestio se s noge na nogu, nastojeći pred njom zauzeti pozu u kojoj će mu biti ugodno.

- Sve te to pitam zato što ću ti sada nešto reći i nakon toga ćeš morati donijeti svoju vlastitu odluku.

Pogledao ju je ravno u oči i srce joj je divljački zalupalo.

- Nema nikakvoga popisa, nikakvih uputstava, morat ćeš jednostavno slijediti ono što ti je na srcu.

Malo se odmaknula od njega. Srcem joj je zavládala strepnja i nadala se da neće reći ono što je mislila da želi kazati.

GIGA

- Ovaj... Danijele... Mislim da sada nije pravo vrijeme za... ovaj... razgovor o tome.
- Ovo je baš pravo vrijeme - ozbiljno je rekao. - Ionako već znaš što ću ti reći, jednako kao što znaš što osjećam prema tebi.

Usta su joj se rastvorila od šoka kad je bacila pogled na sat. Bilo je točno dvanaest sati.

ČETRDESET I SEDAM

Gerry joj je dotaknuo nos i nasmiješio se kad ga je naborala u snu. Volio ju je promatrati dok spava. Izgledala je poput kraljevine - prekrasna i spokojna.

Pošakljao ju je po nosu još jedanput i nasmijao se kad su joj se oči polako otvorile.

- Dobro jutro, pospanko. Nasmiješila mu se.

- Dobro jutro, ljepotane.

Približila mu se i položila glavu na njegova prsa.

- Kako se danas osjećaš?

- Mogao bih pretrčati londonski maraton - šalio se.

- Bogme, brz oporavak - nasmiješila se, podigla glavu i poljubila ga u usta. - Sto želiš za doručak?

- Tebe - odvratio je, grickajući je za nos. Holly se zasmijuljila.

- Nažalost, danas nisam na jelovniku. Da ti nešto ispržim?

- Ne - namrštio se. - To mi je preteško.

Srce mu se prelomilo kad je vidio razočaran izraz na njezinom licu. Pokušao se razvedriti.

- No dobro bi mi prijala velika zdjela sladoleda od vanilije.

- Sladoled? - nasmijala se. - Za doručak?

- Da - nacerio se. - Još sam kao dijete želio sladoled za doručak, ali mi to draga majčica nije dopuštala. No sad mi je svejedno.

- Dobro, onda ćeš dobiti sladoled - veselo je odvratila Holly skočivši iz kreveta. - Mogu li obući ovo? - zapitala je, navlačeći njegov kućni ogrtač.

- Možeš ga nositi koliko god želiš, draga - smješkao se dok je Holly paradirala u ogrtaču gore-dolje po spavaćoj sobi.

- Mmmm, miriše po tebi - rekla je mirišući tkaninu. - Nikad ga neću skinuti. O. K., vraćam se za nekoliko minuta.

Čuo ju je kako trči niza stube i nešto petlja po kuhinji.

U posljednje je vrijeme primijetio da svaki put trči kad mora otići od njega. Kao da ga se boji predugo ostaviti samoga. Znao je i što to znači. Loše vijesti. Upravo je završio s terapijom zračenja za koje su se molili da uništi tumor, no čini se da liječenje nije uspjelo. Sada mu je samo preostajalo po cijele dane ležati u krevetu jer je većinu vremena ionako bio preslab da bi ustao. Sve mu se to činilo krajnje besmislenim. Nije da je ležao i čekao da ozdravi. Od same mu je pomisli srce divljački zalupalo. Bojao se. Bojao se mjesta na koje je mo-rao poći, bojao se svega što mu se događalo i bojao se za Holly. Bila je jedina osoba koja je točno znala što mu treba kazati da bi ga umirila i ublažila mu bol. Bila je veoma jaka, poput stijene, i nije mogao zamisliti život bez nje. No života bez nje ionako se nije morao bojati. Ona je ta koja će morati živjeti bez njega. Preplavila ga je ljutnja, tuga, ljubomora i strah. Htio je ostati s njom. Htio joj je ispuniti svaku želju i obećanje koje su ikad dali jedno drugome. No znao je da gubi bitku. Tumor se i nakon druge operacije vratio i sve je brže rastao. Htio je rukom posegnuti u vlastitu glavu i istrgnuti tu prokletu bolest koja mu razdire život, no bila je to samo još jedna stvar nad kojom nije imao nikakve moći.

Holly i on u posljednjih su se nekoliko mjeseci još više približili jedno drugome. Znao je da to nije dobro za Holly, ali nije mogao podnijeti bilo kakvo udaljšavanje od supruge. Beskrajno je uživao u čavrljanju do sitnih jutarnjih sati tijekom kojih bi se nerijetko hihotali poput tinejdžera. No bili su to samo dobri dani.

Imali su i loših dana.

Nije htio razmišljati o njima, psihijatar mu je govorio da „svome tijelu pruži pozitivno okruženje - društveno, emotivno, prehrambeno i duhovno“.

Svojim je novim, malim projektom činio upravo to. Upošljavao mu je misli i davao mu dojam da se bavi nečim drugim osim cjelodnevnim izležavanjem. Misli je zaposlio planiranjem kako

ostati uz Holly još neko vrijeme nakon što ga više ne bude bilo. Istodobno je ispunjavao obećanje koje joj je dao prije mnogo godina. Barem je to jedno mogao ispuniti. Šteta što je to baš moralo biti to.

Začuo je Hollyine korake kako se brzo uspinju uz stube i nasmiješio se. Plan je uspio.

- Ljubavi, nema više sladoleda - tužno ga je obavijestila. - Želiš li možda nešto drugo?

- Ne - odmahnuo je glavom. - Samo sladoled.

- Ali onda moram do dućana - požalila se.

- Ne brini, draga, bit će dobro tih nekoliko minuta - uvjerio ju je. Nesigurno ga je promotrila.

- Radije ne bih išla nikamo. Nema nikoga drugog u kući.

- Daj, ne budali - nasmiješio se, podigao mobitel s noćnog ormarića i stavio ga na prsa. - Ako bude ikakvih problema, a neće biti nikakvih problema, nazvat ću te.

- U redu - Holly je grizla usnicu. - Neće me biti samo pet minuta. Sigurno ćeš biti dobro?

- Sto posto - nasmiješio se.

- Dobro onda - polako je skinula ogrtač i obukla trenirku, no vidio je da joj i dalje nije pravo.

- Holly, sve će biti u redu - odlučno joj je dobacio.

- Dobro - nježno ga je poljubila i odjurila niza stube. Čuo ju je kako trči do auta i juri niz ulicu.

Čim je nestala, sa sebe je zbacio pokrivače i polako ustao iz kreveta. Neko je vrijeme sjedio na rubu madraca, čekajući da mu se prestane vrtjeti u glavi, a zatim polako krenuo prema ormaru. S vrha je izvukao staru kutiju za cipele u kojoj je držao gluposti skupljene u posljednjih nekoliko godina, ali i devet već punih omotnica. Izvukao je desetu, praznu omotnicu i na njoj uredno napisao: „Prosinac." Bio je prvi dan prosinca i pokušao se u mislima preseliti godinu dana unaprijed, kad ga više ne bude. Zamislio je Holly kao karaoke-zvijezdu, opuštenu nakon odmora u Španjolskoj, Holly bez masnica na stopalima zbog nove noćne lampice i sretnu Holly na novome poslu koji voli.

Zamislio ju je istoga dana, vjerojatno na istome krevetu na kojem je i on sjedio u tom trenutku. Zamislio ju je kako čita posljednji stavak s popisa i zamislio se nad tim što joj napisati. Oči su mu se napunile suzama kad je na kraj rečenice stavio točku. Poljubio je karticu, ugurao je u omotnicu i sakrio je u kutiju za cipele. Poslat će sve omotnice na adresu Hollyinih roditelja u Portmarnocku jer će tamo biti na sigurnom sve dok Holly ne bude spremna za čitanje. Obrisao je suze i polako se vratio u krevet, gdje mu je ostavljeni mobitel zvonio.

- Halo? - javio se, nastojeći suzbiti drhtanje u glasu, ali odmah se nasmiješivši kad je s druge strane začuo najslađi glas na svijetu. -I ja tebe volim, Holly...

ČETRDESET I OSAM

- Ne, Danijele, ovo nije pravo vrijeme - uzrujano je procijedila Holly i izvukla ruku iz njegove.

- Ali zašto? - njegove su blistave plave oči zahtijevale objašnjenje.

- Prebrzo je - protrljala je lice, odjednom veoma umorna i zbunjena. Stvari su se samo pogoršavale.

- Prebrzo zato što ti to ljudi govore ili prebrzo zato što ti tako govori srce?

- Oh, Danijele, ne znam! - viknula je, hodajući lijevo-desno po kuhinji. - Zbunjena sam. Prestani mi postavljati toliko pitanja!

Srce joj je divljački udaralo i vrtjelo joj se u glavi. Čak joj je i tijelo davalo signale da situacija u kojoj se nalazi uopće nije dobra. Oda-šiljalo je panične znake ne bi li je upozorilo kako je pred njom velika opasnost. Nije se dobro osjećala u toj situaciji, nije se uopće dobro osjećala.

- Ne mogu, Danijele, udana sam! Volim Gerryja! - panično je izjavila.

- Gerryja? - zapitao je razrogačenih očiju i prišao kuhinjskom stolu, grubo grabeći omotnicu.

- Ovo je Gerry! S ovim se natječem! To je samo komad papira, Holly! Popis! Popis koji ti je upravljao životom čitavih godinu dana tijekom kojih uopće nisi samostalno razmišljala ni samostalno živjela svoj život. Sad bi bilo vrijeme da to počneš činiti. Gerryja više nema - nježno je dodao, približavajući joj se. - Gerryja više nema, a ja sam tu. Naravno da nikad neću zauzeti njegovo mjesto, ali barem nam daj šansu da budemo zajedno.

Iz ruku mu je istrgnula omotnicu i čvrsto je prigrllila na prsa dok su joj se niz obraze slijevale suze.

- Gerry nije otišao - jecala je. - Ovdje je, svaki put kad otvorim pismo. Ovdje.

Daniel ju je neko vrijeme u tišini promatrao kako plače. Izgledala je tako izgubljeno i bespomoćno da ju je samo htio zagrliti.

- To je komad papira - nježno joj je rekao, ponovo joj se približavajući.

- Gerry nije komad papira - ljutito mu je dobacila kroz suze - Bio je stvaran čovjek od krvi i mesa kojeg sam voljela. Ispunjavao mi je ži-vot petnaest godina. Živi u bilijunima sretnih uspomena. Nije komad papira! - ponovila je.

- A što sam ti onda ja? - tiho ju je zapitao Daniel. Nadala se da neće i on zaplakati. Ne bi to podnijela.

- Ti duboko je udahнула. - Ti si mi divan, drag i nevjerojatno pažljiv prijatelj kojeg jako poštujem i cijenim...

- Ali nisam Gerry - prekinuo ju je.

- Niti ne želim da budeš Gerry - ustrajala je. - Želim da budeš upravo ono što jesi. Daniel.

- A što osjećaš prema meni? - glas mu je blago zadrhtao.

- Upravo sam ti rekla što osjećam prema tebi - šmrknula je.

- Ne, reci mi što stvarno osjećaš prema meni. Zabuljila se u pod.

- Moji osjećaji prema tebi, Danijele, nisu slabi no treba mi vremena - zastala je. - Jako puno vremena.

- Onda ću čekati - tužno se nasmiješio i snažnim rukama obgrlio njezino slabašno tijelo. Kućom je odjeknuo zvuk zvonca na vratima i Holly je potajno uzdahnula od olakšanja.

- Eto ti taksija - zadrhtao joj je glas.

- Nazvat ću te sutra - nježno joj je rekao, ljubeći je u tjeme i odlazeći prema vratima.

Ostala je stajati nasred kuhinje, nekoliko puta u mislima ponovno proživljavajući prizor koji se upravo dogodilo. Čitavo je vrijeme uz prsa stiskala zgužvanu omotnicu.

Još uvijek u šoku, naposljetku se ipak popele uza stube i odvukla prema krevetu. Skinula je haljinu i umotala se u Gerryjev topao, prevelik ogrtač, no s njega je već odavno nestao Gerryjev miris. Polako se uvukla u krevet i poput djeteta se ušuškala među pokrivače, paleći

lampicu na noćnom ormariću. Dugo je gledala u pisamce, razmišljajući o onome što joj je Daniel rekao.

Popis joj je doista postao neka vrst Biblije. Podvrgla se njegovim pravilima, živjela po njima i nikad ih nije kršila. Kad bi joj Gerry naložio da skoči, skočila bi. No popis joj je i pomogao. Tjerao ju je da ustane iz kreveta i započne s novim životom onda kad se samo željela sklopčati i umrijeti. Gerry joj je pomogao i ni sekunde nije požalila nijednu stvar koju je pod naredbom popisa učinila u posljednjih godinu dana. Bilo joj je drago što ima nov posao i nove prijatelje, nije žalila ni zbog jedne nove misli niti osjećaja koji su joj se u umu razvili bez Gerryjeva utjecaja. No ovo je posljednja stavka s popisa. Njezina deseta zapovijed, kako ju je Daniel nazvao. Nakon nje, popisa više nema. Imao je pravo, nakon te omotnice mora početi sa samostalnim donošenjem odluka i mora početi sa životom kakav joj se sviđa, ne razmišljajući mnogo o tome bi li se svidio i Gerryju. Ustvari, uvijek može o tome razmišljati, no ne mora takvim razmišljanjima dopustiti utjecaj na odluke.

Dok je bio živ, živjela je za njega i kroz njega. Sad je mrtav, a ona još uvijek živi kroz njega. To joj je sada potpuno jasno. I da, s takvim se životom osjeća sigurnije i zaštićeno, no od danas nadalje prepuštena je sama sebi. Mora biti hrabra.

Isključila je telefon i mobitel. Nije htjela da je itko ometa. Htjela je u svom posljednjem posebnom trenutku s Gerryjem uživati bez prekidanja. Morala se oprostiti s jedinom vezom koju je još imala s Gerryjem. Od danas je sama i mora sama razmišljati.

Polako je otvorila omotnicu, pazeći da je ne podere dok je izvlačila karticu.

Nemoj se bojati ponovnog zaljublivanja. Otvori srce i prati ga, kamo god te odvelo... I zapamti, stremi prema Mjesecu...

P. S. Uvijek ću te voljeti...

- Oh, Gerry- zajecala je čitajući karticu. Ramena su joj se tresla, a tijelo previjalo pod bolnim plačem.

Te je noći vrlo malo spavala, a za onih rijetkih trenutaka kad bi zadrijemala, snovima su joj se vrzmale opskurne slike spojena Dani-jelova i Gerryjeva lika. U šest ujutro probudila se oblivena znojem i odlučila malo prošetati ne bi li razbistrila um. Kad se približila obližnjem parku, još je dublje potonula u depresiju. Dobro se zabundala da se zaštiti od hladnoće koja joj je štipala uši i umrtvljivala lice. Čitava joj je glava gorjela od suza, glavobolje i grozničavih misli.

Na drveću nije bilo nijednog jedinog lista. Izgledalo je poput skupine kostura koja se postrojila uz stazu. Oko nogu joj je na vjetru plesalo sasušeno lišće poput malih, zlih vilenjaka koji joj žele poremetiti korak. U parku nije bilo nikoga - svi su opet zapali u zimski san, suviše se bojeći susreta sa zimskim vremenom. Holly nije bila ništa hrabrija od njih niti je uživala u šetnji. Hodajući po golemoj hladnoći, osjećala se kao da odrađuje pokoru.

Kako se našla u ovakvoj situaciji? Taman je počela skupljati komadiće svog razasutog života, a onda su joj ispali iz ruke i ponovo se rasuli. Mislila je da je pronašla prijatelja, nekoga komu može vjerovati i kome se može povjeravati. Nije se htjela uplesti ni u kakav ljubavni trokut. Povrh svega, ljubavni je trokut bio potpuno besmislen jer treće osobe više nije ni bilo. Nije se čak ni mogao natjecati za svoj položaj. Naravno, puno je razmišljala o Danijelu, ali puno razmišlja i o Sharon ili Denise, a u njih nije zaljubljena. Ono što osjeća prema Danijelu nije ljubav kakvu je osjećala prema Gerryju, osjećaj je potpuno drukčiji. Možda onda ipak nije zaljubljena u njega. Osim toga, da kojim slučajem i jest zaljubljena, onda bi valjda ona to prva shvatila, a ne bi joj se davalo nekoliko dana da „razmisli o tome”. Zašto onda uopće razmišlja o tome? Ako ga ne voli, mogla mu je to odmah i otvoreno kazati... ali ne, ona ipak razmišlja o tome. A riječ je o jednostavnom pitanju na koje se odgovara s jednostavnim da ili ne. Život je zbilja čudan.

GIGA

Zašto joj je Gerry naredio da nađe novu ljubav? Koji mu je bio vrug dok je pisao tu poruku? Zar je već i prije smrti digao ruke od nje? Zar se tako lako pomirio s činjenicom da će pronaći nekoga drugog? Pitanja, pitanja, pitanja. A nikada neće saznati odgovor.

Nakon što se satima mučila pitanjima i šetnjom po velikoj hladnoći, uputila se natrag kući. Dok se vraćala niz ulicu, pogled joj je privukao zvuk smijeha u blizini. Susjedi su kitili dvorište sićušnim božićnim lampicama.

- Bok, Holly - nasmijano ju je pozdravila susjeda izlazeći iza dr-veta s lampicama oko zglavaka.

- Kitim Jessicu - nasmijao se njezin dečko, omatajući Jessicine noge još jednim nizom lampica. - Mislim da bi bila prekrasan vrtni patuljak.

Tužno se nasmiješila dok ih je promatrala kako se smiju.

- Već je Božić - razmišljala je naglas.

- Da, stvarno - prestala se smijati Jessica. - Nije li ova godina jednostavno proletjela?

- Prebrzo - tiho je odvrtila Holly - Puno prebrzo.

Prešla je cestu i uputila se prema svom dvorištu, no na pola ju je puta zaustavio vrisak za leđima. Okrenula se i spazila Jessicu kako gubi ravnotežu i pada umotana hrpom lampica. Smijeh je odjekivao čitavom ulicom, a Holly je ušla u kuću.

- Dobro, Gerry - prozborila je ušavši u predvorje. - Bila sam u šetnji, dobro sam razmislila o onome što si rekao i došla sam do zaključka da si gubio razum dok si pisao tu poruku. Ako si to zbilja mislio, daj mi neki znak, a ako nisi, potpuno ću razumjeti da si pogriješio i da si se sada predomislio - sabrano je izgovorila u zrak.

Osvrnula se po dnevnom boravku, očekujući da se nešto dogodi. No ništa se nije dogodilo.

- U redu onda - veselo je prozborila. - Pogriješio si. Razumijem to. Jednostavno ću zanemariti posljednju poruku.

Još jednom se ogledala po sobi i zatim odlutala do prozora.

- O. K., Gerry, ovo ti je posljednja šansa...

Svjetla na drvetu u Jessicinom i Tonyjevom dvorištu odjednom su se upalila i sretan je par veselo plesao oko okićenog stabla. Zatim su zatreperila i ugasila se. Prestali su plesati i razočarano se pogledali.

Holly je preokrenula očima.

- To ću protumačiti kao da si mi rekao: 'Ne znam'.

Sjela je za kuhinjski stol i stala srkati vrući čaj ne bi li otopila hladnoću s lica. Prijatelj ti kaže da te voli, pokojni muž ti kaže da se ponovo zaljubiš, a ti si fino skuhaš čaj.

Preostala su joj tri radna tjedna do božićnih praznika u firmi, što je značilo da Danijela mora izbjegavati samo petnaest radnih dana. To je izvedivo. Nadala se da će do Deniseina vjenčanja krajem prosinca donijeti odluku. No najprije je trebala proživjeti prvi Božić bez Gerryja, a pred tim je strepila.

ČETRDESET I DEVET

- O. K., gdje da ga stavim? - uspuhao se Richard, dovlačeći božićno drvce u njezin dnevni boravak. Za sobom je - od automobila, ulaznih vrata i preko hodnika - ostavio trag borovih iglica. Nezadovoljno je uzdahnula. Opet će morati čistiti kako bi se riješila nereda. S mržnjom se zagledala u drvce. Divno miriše, ali uvijek napravi takav nered.

- Holly! - ponovio je Richard i trgnuo je iz misli. Zasmijuljila se.

- Izgledaš kao drvo koje govori.

Ispod grana su samo izvirivale njegove smeđe cipele koje su izgledale poput tankog debla.

- Holly - zastenjao je, pomalo gubeći ravnotežu pod težinom dr-veta.

-Joj, oprosti - brzo je dodala, odjedanput shvaćajući da će se srušiti na pod. - Stavi ga tamo, kraj prozora.

Ugrizla se za usnicu i bolno se namrštila dok je rušio sve pred sobom na putu do prozora.

- Eto - uzviknuo je brišući ruke i odmičući se od drvca da bi ga promotrio.

Holly se namrštila.

- Malo je golo, zar ne?

- Naravno, moraš ga okititi.

- Znam to, Richarde, ali mislila sam na to da ima još samo pet grana i pomalo je ćelavo - zastenjala je.

- Rekao sam ti da trebaš ranije kupiti drvce, Holly. Nisi trebala čekati Badnjak. Ovo je bilo najbolje što je ostalo. Najbolje sam prodao još prije nekoliko tjedana.

- Ah, vjerojatno si u pravu - namrštila se Holly. Isprva uopće nije htjela božićno drvce ove godine. Nije uopće htjela slaviti, a nije ni imala djece zbog koje bi trebala kititi kuću. No Richard je inzistirao i Holly mu je htjela pomoći U novom poslovnom pothvatu prodavanja božićnih drvca koji je dodao svom već ionako uspješnom vrtlarskom angažmanu. No drvce je bilo grozno i nema tog nakita koji bi to sa-krio. Bilo joj je žao što ga nije nabavila ranije. Tada bi barem izgledalo kao drvce, a ne kao stup s nekoliko borovih iglica.

Nije mogla vjerovali da je već Badnjak. Posljednjih je nekoliko tjedana stalno radila prekovremeno, nastojeći pripremiti siječanjki broj prije no što svi odu na praznike. Dopršili su ga dan ranije i kad je Alice predložila da svi zajedno odu na piće u Hoganov pub, ljubazno je odbila. Još uvijek je odgađala razgovor s Danijelom. Nije mu odgovarala na pozive, a Hoganov je pub izbjegavala kao kugu. Alice je podučila da mu svaki put kad nazove kaže da je na sastanku, a nazivao je svaki dan.

Nije htjela biti bezobrazna, samo joj je trebalo vremena za razmišljanje. Dobro, nije ju baš zaprosio, ali osjećala se kao da mora donijeti jednako važnu odluku. Pod Richardovim se pogledom trgnula i vratila natrag u stvarnost.

- Oprosti, što si rekao?

- Pitao sam te hoćeš li da ti pomognem kititi drvce.

Odmah se rastužila. To je uvijek radila s Gerryjem. Svake su godine, bez iznimke, pustili neki CD s božićnim pjesmama, otvorili bocu vina i okitili drvce...

- Ovaj... ne, ne treba, Richarde, sama ću. Sigurno imaš pametnijeg posla.

- Pa, zapravo bih ti baš volio pomoći - revno je odvratio. - Obično kitim drvce s Meredith i djecom, ali ove godine sam to propustio. .. - zastao je u pola rečenice.

- Oh - začudila se Holly. Nije joj uopće palo na pamet da je i Ri-ehardu ovaj Božić težak. Sebično se bavila samo svojim brigama.

- Dobro onda, zašto ne? - nasmiješila se. Richard se sav ozario i djelovao joj poput djeteta.

- Jedini je problem to što ne znam točno gdje su ukrasi. Gerry ih je uvijek spremao negdje na tavan...

- Nema problema - ohrabrio ju je brat. - I ja sam to radio kod kuće. Pronaći ću ih.

Popeo se stubama na tavan.

GIGA

Otvorila je bocu vina i uključila stereouređaj te se sa zvučnika začuo *White Christmas* Binga Crosbyja. Richard se u sobu vratio s crnom vrećom preko ramena i kapom Djeda Božićnjaka na glavi.

- Ho, ho, ho!

Zasmijuljila se i dodala mu čašu vina.

- Ne, ne - odmahnuo je rukom. - Vozim.

- Pa možeš popiti jednu čašu, Richarde - razočarano je odvrtila.

- Ne, ne - ustrajao je. - Nikad ne pijem kad vozim.

Zakolotala je očima i u jednom gutljaju ispila sadržaj njegove čaše prije no što se posvetila svojoj. Do trenutka kad je Richard otišao, popila je cijelu bocu i spremala se otvoriti drugu kad je zamijetila crveno svjetlo na telefonskoj sekretarici. Nadajući se da poruka nije od onoga od koga je mislila da jest, stisnula je gumbić.

- Bok, Sharon, ovdje Daniel Connelly. Oprosti što te smetam, ali imam tvoj broj telefona od onda kad si prijavljivala Holly na natjecanje u karaokama. Ovaj... htio sam te zamoliti da Holly preneseš poruku. Denise je toliko zaokupljena vjenčanjem pa se bojim da bi zaboravila - tiho se zasmijuljio i pročistio grlo. - No dobro. Htio bih te zamoliti da kažeš Holly da idem u Galway za Božić. Odlazim sutra. Nisam je uspio dobiti na mobitel, znam da ne radi preko praznika, a nemam njezin broj kod kuće, pa ako bi mogla...

Prekinulo ga ograničenje trajanja poruke na sekretarici. Pričekala je sljedeću poruku.

- Oprosti, Sharon, opet ja. Ovaj... Daniel. Malo prije me prekinulo. Da, naime, molim te reci Holly da ću biti u Galwayu sljedećih nekoliko dana i da imam mobitel sa sobom pa ako me hoće nazvati, može. Znam da mora razmisliti o nekim stvarima pa... - zastao je. - Dobro, sad ću završiti prije nego što me opet prekine. Vidimo se na vjenčanju sljedeći tjedan. Hvala ti... bok.

Sljedeća je poruka bila od Denise koja joj je javljala da je Daniel traži, nakon nje joj je Declan javljao istu stvar, a zatim joj je stara školska prijateljica koju nije vidjela godinama javljala da je neki dan naletjela na svog frenda Danijela u pubu, što ju je podsjetilo na Holly, a ispalo je da taj Daniel baš traži Holly i zamolio ju je da joj kaže neka ga nazove. Zadnja je poruka bila opet od Danijela.

- Bok, Holly, ovdje Daniel. Declan mi je dao tvoj broj. Ne mogu vjerovati da smo tako dugo prijatelji, a da mi nikada nisi dala svoj fiksni broj, iako imam čudan osjećaj da sam ga imao cijelo vrijeme, ali to nisam znao... - zašutio je i duboko uzdahnuo. - Kako bilo, zbilja moram razgovarati s tobom, Holly. Trebali bismo razgovarati uživo i trebali bismo svakako razgovarati prije nego što se sretnemo na vjenčanju. Molim te, Holly, javi mi se. Ne znam kako bih drukčije došao do tebe - zašutio je i još jednom uzdahnuo. - Dobro, to je sve. Bok. Još jednom je stisnula gumbić, izgubljena u mislima.

Sjela je u dnevni boravak buljeći u drvice i slušajući božićne pjesme. Zaplakala je. Plakala je zbog Gerryja i zbog svog ćelavog božićnog drvca.

PEDESET

- Sretan Božić, zlato - Frank je otvorio ulazna vrata Holly koja je drhtala na hladnoći.
 - Sretan Božić, tata - nasmiješila se i čvrsto ga zagrlila. Duboko je udahnula ulazeći u kuću - predivan miris borovine u nosnicama joj se izmiješao s mirisom vina i božićne večere koja se kuhala na štednjaku. Još ju je jedanput ugrizao žalc samoće. Božić ju je podsjećao na Gerryja. Gerry je bio njezin Božić. Božić je bio njihovo posebno vrijeme tijekom kojeg bi se skrivali od poslovnih stresova, zabavljali se s prijateljima i obitelji ili naprosto uživali jedno u drugom. Toliko joj je nedostajao da joj je postalo mučno u želucu.

Toga je jutro otišla na groblje da bi mu zaželjela sretan Božić. Bio je to prvi put da odlazi na groblje nakon sprovoda i jutro joj je bilo veoma teško. Pod drvcem nije bilo darova, nitko joj nije donio doručak u krevet, kuća je bila potpuno tiha. Gerry je htio da ga nakon smrti kremiraju, što je značilo da mora stajati pred zidom na kojem je stajalo njegovo usklesano ime. Upravo se tako i osjećala. Kao da razgovara sa zidom. No ipak mu je ispričala sve o godini koju je upravo ostavljala za sobom, sve o svojim planovima i rekla mu je da Sharon i John čekaju sina kojeg će nazvati Gerry. Rekla mu je i da će biti djetetova krsna kuma, da će biti vjenčana kuma na Deniseinu vjenčanju, ispričala mu je sve o Tomu jer ga Gerry nije stigao upoznati, a pričala mu je i o svom novom poslu. Nije mu rekla ništa o Danijelu. Osjećala se prilično čudno, stojeći pred zidom i pričajući sama sa sobom. Očekivala je duboko duhovno ispunjenje i osjećaj Gerryjeve prisutnosti, no jednostavno se činilo kao da govori pustom, sivom zidu.

No ni po čemu se toga Božića na groblju nije razlikovala od drugih posjetitelja, a bilo ih je mnogo. Obitelji su dovodile svoje ostarjele majke i očeve koji su posjećivali svoje preminule supružnike, grobljem su lutale usamljene mlade žene poput Holly, mladi muškarci...

Promatrala je mladu majku koja je briznula u plač nad jednim nadgrobni spomenikom dok ju je dvoje djece promatralo razrogačenih očiju ne znajući što činiti. Žena je brzo obrisala oči ne bi li zaštitila djecu, a Holly osjetila navalu zahvalnosti što si može priuštiti sebičnost i razmišljati samo o sebi. Cijeloga se dana pitala kako ta žena uspijeva sama izaći na kraj s dvoje tako male djece. Sve u svemu, dan nije bio nimalo veseo.

- Oh, sretan ti Božić, draga - viknula je Elizabeth izlazeći iz kuhinje raširenih ruku. Holly se istog trena rasplakala. Osjećala se poput malog djeteta koje je vidjela na groblju. I njoj je još uvijek trebala mamica, lizabethino je lice bilo crveno od kuhanja, a toplinom je svog tijela zagrijala Hollyino srce.

- Oprosti - obrisala je suze. - Nisam to htjela napraviti.

- Psst - ušutkala ju je Elizabeth, još čvršće je grleći. Ništa drugo nije morala kazati, bilo je dovoljno što je ovdje.

Holly je tjedan prije, u panici, posjetila majku, tražeći savjet glede Danijela. Elizabeth, koja je bila odlična kuharica, ali ne baš vješta u pečenju kolača, upravo je spremala božićne kolače za sljedeći tjedan. Lice joj je bilo prekriveno mrljama brašna, rukavi džempera podvrnu-ti iznad laktova, a kosa prepuna brašna. Kuhinjski je pult bio prekriven grožđicama, datuljama i višnjama, a pridružili su im se brašno, tepsije i folija za pečenje. Cijela je kuhinja bila okićena, a divan se blagdanski miris širio zrakom.

Samo što je pogledala kćer, Elizabeth je znala da se nešto događa. Sjele su za kuhinjski stol prekriven ubrusima s likom djeda Božićnja-ka, sobova i jelki te gomilom kutija s božićnim keksima za koje se cijela obitelj otimala. Čokoladni keksi, keksi s vinom i pivom, sve vrste keksa... Hollyini su se roditelji dobro opskrbili za obitelji.

- Što ti je, dušo? - zapitala ju je majka, gurajući pred nju tanjur čokoladnih keksa.

U želucu joj je kruljilo, no nije mogla zamisliti da bi išta pojela. Opet je izgubila apetit.

Duboko je udahnula i ispričala majci sve što se dogodilo između nje i Danijela. Rekla joj je i za odluku pred kojom se našla. Majka ju je strpljivo slušala.

GIGA

- Dobro, i što osjećaš prema njemu ? - zapitala ju je Elizabeth, proučavajući kćerino lice. Holly je bespomoćno slegnula ramenima.

- Drag mi je mama, jako mi se sviđa, ali...

Ponovo je slegnula ramenima. Nije znala što drugo kazati.

- Muči te to što nisi još spremna za novu vezu? - nježno ju je zapitala majka.

Holly je grubo protrljala čelo.

- Joj, ne znam, mama. Više baš ništa ne znam - nakratko se zamislila. - Daniel je divan prijatelj. Uvijek je tu kad ga trebam, nasmijava me, uz njega se dobro osjećam... - podigla je jedan keks s tanjura i stala s njega otkidati mrvice. - Ali nisam sigurna hoću li ikada biti spremna za novu vezu, mama. Možda hoću, a možda i neću, a možda sam sad spremnija no što ću ikad biti. Naravno, on nije Gerry, ali to ni ne očekujem od njega. Prema njemu imam potpuno drukčije osjećaje, ali i oni su lijepi - zastala je i razmislila o svojim osjećajima. - Nisam sigurna da ću više ikoga voljeti kao Gerryja. Zbilja mi je teško u to vjerovati, no lijepo je misliti da možda ipak jednog dana hoću.

Tužno se nasmiješila majci.

- Nećeš nikad saznati možeš li opet tako voljeti ako ne pokušaš - ohrabrila ju je Elizabeth. - Važno je samo da ne odlučiš prebrzo, Holly. Znam da to znaš i sama, ali menije samo do toga da budeš sretna. Bez obzira jesi li sretna s Danijelom, s čovjekom s Mjeseca ili sama. Želim ti samo da budeš sretna.

- Hvala, mama - slabašno se nasmiješila Holly i položila glavu na mamino meko rame. - Ne znam samo koje će me od tih stanja usrećiti.

Majka ju je toga dana utješila, no Holly ni dalje nije bila ništa bliže odluci. Najprije je morala preživjeti Božić bez Gerry.

Ostatak im se obitelji, bez Ciare koja je još uvijek bila u Australiji, pridružio u dnevnom boravku i svi su je dočekali toplim zagrljajima i poljupcima. Potom su se okupili oko jelke i stali razmjenjivati darove. Holly je čitavo vrijeme plakala. Nije više imala snage skrivati suze. Nije imala snage ni brinuti o tome. No suze tuge miješale su se sa suzama radosnicama.

Obuzimao ju je neobičan osjećaj da je istodobno usamljena, ali i voljena.

U jednom se trenutku odšuljala iz sobe da bi nakratko bila sama. Glavom joj se rojio milijun misli koje je morala razriješiti i srediti. Otišla je u svoju staru sobu i stala uz prozor, zureći u taman, olujni dan. More je prijeteći divljalo i Holly je zadrhtala pred prizorom njegove snage.

- Aha, tu se skrivaš.

Okrenula se od prozora i na vratima sobe spazila Jacka. Slabašno mu se nasmiješila i ponovo se okrenula prema moru, nezainteresirana za brata koji joj u posljednje vrijeme i nije bio osobita podrška. Slušala je valove i gledala kako crno more proždire susnježicu koja je upravo počela padati. Čula je Jackov dubok uzdali i osjetila njegovu ruku oko svoga ramena.

- Oprosti - tiho je prozborio.

Ne osobito zadivljena, podigla je obrve i nastavila zuriti pred sebe. Polako je kimnuo glavom.

- Imaš potpuno pravo što se ovako ponašaš, Holly. Ja sam se u posljednje vrijeme prema tebi ponašao kao totalni kreten. I žao mi je.

Okrenula se i pogledala ga, a oči su joj bljesnule.

- Razočarao si me, Jack.

Polako je zatvorio oči, kao da ga sama pomisao na njezinu rečenicu fizički boli.

- Znam. Jednostavno sam loše podnio situaciju, Holly. Bilo mi se prilično teško nositi s time da je Gerry... znaš...

- Umro - rečenicu mu je dovršila Holly.

- Da - čeljust mu se nekoliko puta stegnula, ali izgledalo je kao da je to napokon prihvatio.

- Znaš, Jack, ni meni to nije baš bilo najlakše - odvrtila je i među njima je još jednom zavladala tišina. - No ipak, pomogao si mi zapakirati njegove stvari. Zbilja si mi pomogao - zbunjeno je dodala. - Bio si sa mnom tada, zašto si onda jednostavno nestao?

GIGA

- Oh, Bože, to je bilo tako teško - tužno je odmahnuo glavom. - A ti si bila tako jaka, Holly... ustvari, ti si i sada jaka - popravio se. - Pakiranje njegovih stvari me jednostavno dotuklo. To što sam u toj kući, a njega nema... jednostavno me pogodilo. Onda sam primijetio da si se zbližila s Richardom i mislio sam da je u redu ako se malo udaljim jer imaš njega... Slegnuo je ramenima i zacrvenio se nad glupom situacijom u kojoj napokon govori o onom što osjeća.

- Glupane - Holly gaje lagano udarila u trbuh. - Kao da bi te Richard ikada mogao zamijeniti. Nasmiješio se.

- Ne znam ja ništa, u zadnje ste vrijeme ko najbolji trendovi. Holly se ponovo uozbiljila.

- Richard mi je puno pomogao tijekom prošle godine, a vjeruj mi, tijekom cijelog tog razdoblja ljudi su me stalno iznenađivali - dodala je. - Daj mu priliku, Jack.

Zurio je u more i polako kimao glavom, razmišljajući o onom što mu je rekla.

Zagrlila ga je i osjetila poznatu toplinu bratova zagrljaja. Crleći je još čvršće, Jack je konačno progovorio: - Sad sam tu, Holly. Neću više biti tako sebičan i brinut ću se za svoju seku.

- Tvoja se seka sasvim fino brine i sama za sebe - tužno je rekla gledajući kako se more luđački zabija o stijene, pjenom stremeći prema Mjesecu.

Sjeli su za stol, a Holly je konačno osjetila glad kad je vidjela svu predivnu hranu pred sobom.

- Danas sam dobio e-mail od Ciare - objavio je Declan. Svi su razdragano uzdahnuli.

- Poslala vam je ovu sliku - dodao ju je svima redom.

Holly se nasmiješila prizoru svoje sestre koja na plaži blaguje božićni roštilj s Matthewom.

Preobrazila se u preplanulu plavušu i oboje su izgledali veoma sretno. Neko je vrijeme zurila u sliku, ponoseći se činjenicom da joj je sestra konačno našla svoje mjesto pod suncem.

Prešavši pola svijeta i neprekidno nešto tražeći, Ciara se napokon zadovoljno smirila. Holly se nadala da će se to jednog dana dogoditi i njoj. Dodala je fotografiju Jacku koji joj se nasmiješio i pomno proučio sliku.

- Kažu da bi danas mogao pasti snijeg - rekla je Holly, uzimajući još jednu porciju s pladnja. Već je otkopčala najgornji gumb na hlačama, no ipak je bio Božić, doba darivanja i... prejedanja.

- Neće padati snijeg - rekao je Richard, glođući kost. - Prehlad-no je.

Holly se namrštila.

- Čekaj, Richarde, kako može biti prehladno za snijeg? Oblizao je prste i obrisao ih o ubrus koji je ugurao u okovratnik,

a Holly je suzbila napad smijeha kad je shvatila da nosi crni vuneni džemper s velikom božićnom jelkom izvezenom na prsima.

- Najprije treba malo zatoplitu da bi mogao pasti snijeg - objasnio je. Holly se zasmijuljala.

- Richarde, na Antarktiku je minus milijun, a tamo stalno pada snijeg. Ne možeš mi reći da je tamo toplije.

Abbey se zahihotala.

- Ali to je naprosto tako - jednostavno je odvratio.

- Kako god kažeš - zakolutala je očima.

- Richard je u pravu - nakon nekoliko trenutaka dodao je Jack i svi su prestali žvakati, ustrajno ga gledajući. Tu rečenicu nisu često čuli iz Jackovih usta. Počeo je objašnjavati kako nastaje snijeg, a Richard mu je pomagao pri stručnim dijelovima. Smiješili su se jedan drugome kao samozadovoljne sveznalice, a Abbey je pogledala Holly uzdignutih obrva. Bez riječi su i potajno, jedna drugoj dale do znanja da su iznenađene.

- Hoćeš malo povrća s tim umakom, tata? - zapitao je Declan, nudeći ocu zdjelu brokule.

Svi su se zagledali u Frankov tanjur i prasnuli u smijeh. I opet je plivao u umaku.

- Ha-ha, jako smiješno - rekao je Frank i uzeo zdjelu. - Živimo preblizu moru, nema toga tu.

- Čega? Umaka? - zadirivala ga je Holly i svi su se još jedanput nasmijali.

GIGA

- Snijega, ludice - odvratio joj je otac hvatajući je za nos kao što je to činio dok je bila mala.
- Kladim se s vama u milijun funti da će danas ipak padati snijeg
- rekao je Declan, veselo se zagledavajući u braću i sestre.
- Onda počni štedjeti, Declane, jer ako ovi mudraci od tvoje braće kažu da neće biti snijega, snijega neće biti! - šalila se Holly.

- Onda platite, dečki - Declan je pohlepno protrljao ruke i kim-nuo glavom prema prozoru.
- Isuse Bože! - viknula je Holly i uzbuđeno skočila sa stolca. -Pada snijeg!
- Toliko o našoj teoriji - rekao je Jack Richardu i obojica su se nasmijala gledajući u bijele pahulje koje su se, svjetlucajući, spuštale s neba.

Svi su ustali od stola i pojurili po kapute ne bi li istrčali vani poput uzbuđene djece. To su uostalom i bili. Holly se zagledala niz ulicu i shvatila kako su ljudi izašli baš u svakom dvorištu i da svi zure u nebo.

Elizabeth je obgrlila Holly oko ramena i čvrsto je stisnula.

- Izgleda da će Denise imati bijeli Božić za svoje bijelo vjenčanje
- nasmiješila se.

Hollyino je srce divljački zalupalo kad se sjetila Deniseina vjenčanja. Za samo nekoliko dana morat će se ponovno sresti s Danijelom. Majka, kao da joj je čitala misli, tiho ju je, da nitko ne čuje, zapitala: -Jesi li razmislila što ćeš reći Danijelu?

Holly je pogledala u vis prema prema pahuljicama koje su se presijavale na mjesecini.

Trenutak je bio toliko čaroban daje smjesta donijela odluku.

- Jesam - nasmiješila se i duboko odahnula.
- Dobro - Elizabeth ju je poljubila u obraz. - I zapamti, ako te Bog doveo do toga, Bog će ti pomoći i da prođeš kroz to.

Holly se nasmijala izreci.

- Bilo bi mu bolje jer ću ga sad neko vrijeme trebati.

- Sharon, ne diži taj kofer, pretežak je! -viknuo je John na svoju ženu i Sharon je Ijutito ispustila torbu.

- Johnne, nisam invalid. Samo sam trudna! - viknula je.

- Znam, ali doktor ti je kazao da ne dižeš teške stvari - odlučno je rekao, prišao njezinoj strani automobila i zgrabio torbu.

- Pusti doktora, taj nikad nije bio trudan - komentirala je Sharon gledajući za Johnom.

Holly je glasno zalupila poklopcem prtljažnika. Bilo joj je dosta Sharoninih i Johnovih svađa. Slušala ih je cijelim putem do Wicklo-va i sad je samo htjela otići u hotel i na miru se odmoriti. Sharon ju je u posljednje vrijeme plašila; glas joj se povisio za tri oktave u posljednja dva sata, a izgledala je kao da će eksplodirati. Prema veličini njena trbuha čovjek bi zbilja mogao pomisliti da će uskoro eksplodirati, a Holly nije htjela biti u blizini kad se to dogodi.

Zgrabila je torbu i pogledala hotel koji je više nalikovao dvorcu nego hotelu. Denise i Tom odabrali su ga za svoje novogodišnje vjenčanje i nisu mogli bolje učiniti. Čitavu je zgradu prekrivao tamnoze-leni bršljan, a golema fontana ukrašavala prednje dvorište. Sa svih su se strana prostirala nepregledna, savršeno održavana zelena polja. Denise ipak nije dobila vjenčanje nalik bijelom Božiću jer se snijeg otopio odmah nakon što je pao, no Holly je bilo drago što je takav prekrasan blegdanski trenutak uspjela podijeliti sa svojom obitelji. Osim toga, barem joj je nakratko popravio raspoloženje. Sada je samo htjela pronaći svoju sobu i ljenčariti. Nije bila sigurna hoće li joj haljina djeveruše pristajati nakon kilograma koje je dobila tijekom božićnih dana, no taj strah nije htjela podijeliti s Denise jer bi ova vjerojatno doživjela srčani udar. Neke manje preinake vjerojatno neće biti preteške... Dvojbu je podijelila sa Sharon i odmah požalila jer je Sharon odmah zavrištala da više ne stane ni u odjeću koju je nosila jučer, a kamoli u neku haljinu koju su joj po mjeri sašili prije četiri

GIGA

mjeseca.

Vukući svoj kofer preko kamenom popločena prilaza, Holly je odjednom poletjela jer se netko spotaknuo o njezinu prtljagu.

- Oprostite zapjevao je ženski glas i Holly se ljutito osvrnula, gledajući zbog koga je to skoro slomila vrat. Pogledom je pratila visoku plavušu koja se, njišući bokovima, udaljavala prema hotelu i nije se mogla oteti dojmu da odnekud poznaje taj hod. Znala je da ga je već negdje vidjela... oh, ne!

Laura.

Kvragu, panično je pomislila. Tom i Denise na kraju su ipak pozvali Lauru. Mora brzo naći Danijela i upozoriti ga. Sigurno će se zgroziti nad činjenicom što mu je bivša ipak primila pozivnicu. A ako trenutak bude zgodan, možda onda i dovrši onaj razgovor koji su započeli. Ako još uvijek želi razgovarati s njom, ipak je prošlo mjesec dana otkad su posljednji put pričali. Za leđima je držala čvrsto stegnutu figu i požurila prema recepciji.

Dočekao ju je potpuni kaos.

Pred recepcijskim je pultom stajala gomila ljutih ljudi s prtljagom. Nad svom se bukom uzdizao Denisein bijesni vrisak.

- Nije me briga što ste pogriješili! Ispravite tu pogrešku! Mjesecima unaprijed rezervirala sam pedeset soba za goste na svom vjenčanju! Jeste li me čuli? To je moje vjenčanje! Ne pada mi na pamet da ih desetero pošaljem u neki usrani pansion na kraju ulice. Riješite to!

Zapanjeni je recepcionar progutao gvalju i žustro kimnuo glavom, pokušavajući joj objasniti situaciju. Denise mu je u lice usmjerila dlan.

- Ne zanimaju me vaši izgovori! Izvolite osloboditi deset soba za moje goste!

Holly je spazila zdvojnoga Toma.

- Tome! - kroz gužvu se probila do njega.

- Bok, Holly - potpuno odsutno je odgovorio.

- U kojoj je sobi Daniel? - brzo ga je zapitala.

- Daniel? - zbunjeno ju je zapitao.

- Da, Daniel! Tvoj kum!

- Joj, ne znam, Holly - odvratio joj je, zaustavljajući hotelskog službenika.

Holly mu se unijela u lice: - Tome, vrlo je važno, reci mi! - panično je viknula.

- Holly, zbilja ne znam, pitaj Denise - promrmljao je i potrčao za namještenikom.

Holly je pogledala u Denise. Izgledala je kao opsjednuta demonom i Holly nije ni najmanje željela obratiti joj se dok je u takvom stanju. Stala je u red iza svih ostalih gostiju i nakon dvadesetak minuta te nekoliko preguravanja konačno došla na red.

- Dobar dan, možete li mi molim vas reći u kojoj je sobi Daniel Connelly? - brzo je zapitala.

Recepcionar je odmahnuo glavom.

- Žao mi je, ali ne dajemo brojeve soba svojih gostiju. Holly je zakolutala očima.

- Ja sam mu prijateljica - objasnila je i slatko se nasmiješila. Čovjek joj je uzvratio ljubaznim osmijehom, ali i opet odmahnuo glavom.

- Žao mi je, ali to je protiv hotelskih pravila...

- Slušajte me! - viknula je toliko glasno da je čak i Denise prestala vikati. - Veoma je važno da mi kažete!

Čovjek je zašutio i odmahnuo glavom, očito suviše prestrašen da bi otvorio usta. Na kraju je ipak procijedio: - Žao mi je, ali...

- Dovraga! - ljutito je uzviknula i opet ga prekinula.

- Holly - Denise joj je nježno položila dlan na ruku. - U čemu je problem?

- Treba mi broj Danijelove sobe! - viknula je zapanjenoj Denise.

- Tristo četrdeset i dva - promucala je Denise.

- Hvala! - ljutito je viknula Holly, nemajući pojma zašto se i dalje dere, a potom odmarširala u pravcu lifta.

GIGA

Jurila je niz hodnik vukući kofer i provjeravajući brojeve soba, a kad je stigla do Danijelove, žustro je zakucala na vrata. Kad je iz sobe začula korake, shvatila je da uopće nije razmislila o onome što će mu reći pa je duboko udahнула. Vrata su se otvorila.

Holly je ostala bez daha.

Na vratima je stajala Laura.

- Tko je to, dušo? - začula je Danijelov glas i spazila ga kako izlazi iz kupaonice samo s majušnjim ručnikom oko gologa tijela.

- Što TI radiš ovdje? - zakreštala je Laura.

PEDESET I JEDAN

Stajala je pred Danijelovom sobom i pogledavala najprije Lauru, zatim Danijela i potom opet Lauru. Danijel je polugol stajao u sobi pa očito nije bilo nikakve potrebe da ga obavijesti kako Laura stiže na vjenčanje, a zaključila je da o tome ništa nije rekao ni Denise ni Tomu jer bi je oni već upozorili. Ustvari, možda i ne bi. Holly nikome od svojih prijatelja nije ništa rekla o razgovoru koji je s Danijelom vodila u kuhinji nakon božićnog bala. Zureći u hotelsku sobu, Holly je shvatila da nema apsolutno nikakvog razloga da stoji tamo gdje se u-pravo našla. Daniel je čvrsto uhvatio rubove svog ručnika, zaleđen u pokretu i šokiranog izraza lica. Laura je vidljivo bila bijesna, a Holly stajala otvorenih usta. Nekoliko trenutaka nitko nije progovorio ni riječi, a kad je najzad netko progovorio, Holly je poželjela da je to bio netko drugi.

- Sto ti radiš ovdje? - prosiktala je Laura.

Holly je otvarala i zatvarala usta poput zlatne ribice u akvariju. Danijelovo se čelo nabralo i zbunjeno je pogledavao najprije jednu, a zatim drugu djevojku.

- Vi se... - zastao je u pola rečenice jer mu se pitanje učinilo potpuno glupim, no zatim je razmislio i ipak zapitao - Vas dvije se znate?

Holly je šutjela.

- Ha! - Laurino je lice bilo slika prezira. - Znamo se, ali nismo prijateljice. Tu sam malu gaduru uhvatila dok mi je pokušavala poljubiti dečka! - viknula je, ali zatim i odmah zašutjela, shvaćajući što je upravo rekla.

- Tvog dečka? - upitao je Daniel, prilazeći bliže vratima.

- Oprosti... bivšeg dečka - promrmljala je Laura, zureći u pod. Holly se tiho zasmijuljila. Bilo joj je drago što se Laura sama uvalila u nevolju.

- Da, Stevie, zar ne? Danijelov dobar prijatelj, ako se dobro sje-ćam.

Danijelovo se lice zacrvenjelo dok ih je promatrao, ne shvaćajući što se zbiva. Laura ga je bijesno pogledala, pitajući se odakle ta žena poznaje njezinog dečka... ili bolje reći, njezinog trenutačnog dečka.

- Daniel i ja smo dobri prijatelji - objasnila je Holly, prekrizivši ruke na prsima.

- Da, i? Sad si mi i njega došla ukrasti? - ogorčeno joj je dobacila Laura.

- Ma, molim te, prava se javila - bijesno je uzvratila i lice joj se zacrvenjelo.

- Ti si poljubila Steviea? - zapitao je Daniel, polako shvaćajući u čemu je riječ. Činilo se da je ljut.

- Ne, nisam poljubila Steviea - Holly je preokrenula očima.

- Bogme jesi! - djetinjasto je podviknula Laura.

- Joj, daj prekini već jednom - Holly ju je pogledala i nasmijala se. - Što te uopće briga?

Vidim da si se pomirila s Danijelom pa sad više nije ni važno.

Zatim se okrenula Danijelu.

- Ne, Danijele - nastavila je priču - Nisam poljubila Steviea. Bili smo u Galwayu na Deniseinoj djevojačkoj večeri, Stevie je bio pijan i pokušao me poljubiti - mirno je objasnila.

- Oh, kako lažeš - ubacila se Laura. - Vidjela sam što se dogodilo.

- Vidio je i Charlie - ignorirala ju je Holly, i dalje se obraćajući samo Danijelu. - Pitaj njega ako ne vjeruješ meni, iako me zapravo nije briga. Sve u svemu, došla sam s tobom dovršiti onaj razgovor koji smo započeli, ali očito si zauzet.

Bacila je pogled prema majušnom ručniku omotanom oko njegova struka.

- Vidimo se na vjenčanju.

Okrenula se i odmarširala niz hodnik, vukući kofer za sobom. Osvrnula se i vidjela Danijela koji je još uvijek zurio za njom pa je odvrtila pogled i zašla za ugao. Zastala je kad je shvatila da je došla do kraja hodnika. Lift je bio na drugoj strani. No ipak je otišla do kraja

samog hodnika da od sebe ne bi napravila totalnu budalu vraćajući se i prolazeći još jednom pokraj njihove sobe. Na kraju je hodnika pričekala na zvuk zatvaranja vrata i kad ga je napokon začula, na prstima se odšuljala na drugu stranu i odjurila prema liftu.

Pritisnula je gumb i s olakšanjem odahnula, zatvarajući umorne oči. Nije se čak niti ljutila na Danijela. Na neki joj je djetinjast način čak bilo drago što je učinio nešto zbog čega nije morala dovršiti razgovor koji su započeli. Dobila je nogu pa ga nije morala odbiti, kao što je planirala. No mora da Daniel ipak nije bio toliko zaljubljen u nju kad se tako brzo pomirio s Laurom. Bilo joj je drago što ga nije morala povrijediti, ali je i dalje mislila da je totalna budala što se pomirio s Laurom.

- Ulaziš li ili što?

Naglo je otvorila oči. Uopće nije čula lift.

- Leo! - nasmiješila se, ušla u lift, i zagrlila ga. - Nisam znala da dolaziš!

- Friziram kraljicu večeri - nasmijao se, govoreći o Denise. - Je li' jako naporna? - Holly je napravila grimasu.

- Ma nije, samo malo živčani jer ju je Tom vidio na dan vjenčanja. Misli da to donosi nesreću.

- To jedino donosi nesreću ako ona misli da donosi nesreću - nasmijala se Holly.

- Nisam te vidio stoljećima - rekao je Leo, bacajući napadan pogled na Hollyinu kosu.

- Ajme, znam - zastenjala je Holly i rukom pokrila izrast. - Imala sam toliko posla u uredu da jednostavno nisam stigla.

Leo je podigao obrve i zainteresirano je odmjerio.

- Nikad nisam mislio da ću iz tvojih usta čuti takve riječi o poslu. Postala si sasvim druga žena.

Holly se zamišljeno nasmiješila.

- Da, jesam. Mislim da zbilja jesam.

- Dođi onda sa mnom - pozvao ju je Leo, izlazeći na svom katu. - Vjenčanje je tek za nekoliko sati, napraviti ću ti frizuru tako da se pokrije taj grozan izrast.

- Oh, zbilja? Nemaš ništa protiv? - ugrizla se za usnicu, osjećajući se krivom.

- Ma, nemam ništa protiv - odmahnuo je rukom. - Ne možeš Denise uništiti vjenčane slike s tom odvratnom frizurom.

Holly se nasmiješila i povukla kofer iz lifta za njim. To je već bio Leo na kakvog je navikla. U jednom je trenutku već pomislila da je postao preljubazan.

Denise je uzbuđeno pogledala u Holly. Za glavnim stolom u hotelskoj sali za bankete, dok je netko lupkao žlicom o čašu, najavljujući zdravice. Nervozno je lomila ruke u krilu, još jedanput u glavi ponavijajući sve što je htjela reći i uopće ne slušajući što su govornici kazivali za drugih zdravica.

Trebala je zapisati zdravicu. Sad je toliko živčana da se više ne može sjetiti kako počinje. Kad je Daniel sjeo i svi zapljeskali, srce joj je zabubnjalo u ušima. Došla je na red i ovaj put ne može pobjeći u zahod. Sharon ju je primila za dršću ruku i stiskom je uvjerila da će sve biti u redu. Holly joj se slabašno nasmiješila. Uopće se nije osjećala dobro. Denisein otac najavio je Holly kao sljedeću govornicu i svi su se u sobi zagledali u nju. Pred njom se prostiralo more lica i sva su gledala u nju. Polako je ustala sa stolca i bacila pogled prema Danijelu, tražeći ohrabrenje. Namignuo joj je. Nasmiješila mu se i srce joj je malo usporilo. Svi su njeni prijatelji ovdje. Pogledom je obuhvatila prostoriju i spazila Johna za stolom sa svim svojim i Ger-ryjevim prijateljima. Pokazao joj je palac prema gore i Holly je istog trenutka odustala od planiranog govora, u glavi hitro smišljajući novi. Pročistila je grlo.

- Molim vas da mi oprostite ako me tijekom govora preuzmu osjećaji, ali to je samo zato što sam danas veoma sretna zbog Denise. De-nise mi je najbolja prijateljica... - zastala je i pogledala u Sharon - Ili barem jedna od najboljih prijateljica.

Svi su se u sobi nasmijali.

- I danas se njom veoma ponosim. Ponosna i oduševljena što je pronašla ljubav s divnim

čovjekom kao što je Tom.

Nasmiješila se kad je u Deniseinim očima spazila suze. Žena koja nikad ne plače.

- Nema ljepšeg osjećaja nego kad nađete nekoga koga volite i tko voli vas. No još je bolji osjećaj ako nađete srodnu dušu. Srodna duša je netko tko vas razumije kao nitko drugi, tko vas voli kao nitko drugi i tko će s vama ostati zauvijek, bez obzira na sve. Kažu da ništa nije vječno, ali čvrsto vjerujem da za neke od nas ljubav živi i nakon što mi sami prestanemo živjeti. Vjerujte mi, iz osobnog iskustva znam kako je imati nekoga takvog i znam da je Denise u Tomu pronašla srodnu dušu. Denise, drago mi je što ti mogu kazati da veza poput vaše nikad ne umire - na trenutak je zastala stisnuta grla ne bi li se sabrala. - Veoma sam počašćena, ali i prestravljena zbog toga što me Denise zamolila da održim govor na njezinom vjenčanju.

Svi su se nasmijali.

- No presretna sam što me pozvala da s njom i Tomom podijelim radost ovoga predivnog dana i dižem ovu čašu za još mnogo sretnih dana u njihovu životu.

Svi su zapljeskali i posegnuli za čašama.

- Međutim! - podigla je glas kako bi nadglasala žamor i podigla ruku ne bi li ga ušutkala. Žamor je jenjao i sve su se oči ponovo upr-le u nju.

- Međutim, neki od prisutnih gostiju znat će o čemu pričam ako spomenem popis koji je smislio jedan fantastičan čovjek - nasmiješila se Johnovu stolu, a Sharon i Denise su oduševljeno viknule. - Jedno od pravila na tom popisu bilo je da žena nikad ne bi trebala nositi skupu bijelu haljinu.

Zahihotala se dok su momci za Johnovim stolom umirali od smijeha, a Denise se previjala od grohota prisjećajući se večeri kad je novo pravilo dodano popisu.

- Dakle, u Gerryjevo ime, Denise - prozborila je. - Opraštam ti što si prekršila pravilo samo zato što izgledaš predivno, a sve ću vas zamoliti da sa mnom nazdravite Tomu i Denise koja nosi jako, jako skupu bijelu haljinu, što dobro znam jer me vukla po svim trgovinama vjenčаница u Irskoj!

Svi su gosti podigli čaše i ponovili: - Za Toma i Denise u vrlo, vrlo skupoj bijeloj haljini! Holly je sjela na svoje mjesto, a Sharon ju je zagrlila sa suzama u očima: - Fenomenalno, Holly.

Ozarila se kad je spazila da joj Johnov stol posebno podiže čaše i oduševljeno kliče. A zatim je počeo tulum.

Oči su joj se napunile suzama dok je promatrala Toma i Denise kako plešu prvi ples kao muž i žena. Sjetila se kakav je to osjećaj. Divan osjećaj uzbuđenja, nade, čiste sreće i nade, osjećaj da ne znaš što ti budućnost donosi, ali joj se svejedno spremno raduješ. Ta ju je uspomena trenutno usrećila. Neće plakati nad njom, prihvatit će je takvom kakva jest. Uživala je u svakoj sekundi zajedničkog života s Gerryjem, no sad je došlo vrijeme da krene dalje.

Morala je otvoriti sljedeće poglavlje u svom životu, noseći sa sobom predivne uspomene i iskustvo koje će je podučiti i pomoći joj u oblikovanju budućnosti. Bit će teško, naravno. Ako je išta naučila, bilo je to da nikad ništa nije lako. No već joj se sad činilo manje teškim nego prije nekoliko mjeseci pa je pretpostavila da će za nekoliko mjeseci biti još manje teško.

Dobila je divan dar - svoj život. Nekima je taj dar oduzet okrutno i prerano, no stvar je u tome što učiniš sa svojim životom, a ne u tome koliko traje.

- Mogu li zamoliti za ovaj ples? - pred licem joj se pojavila ruka i podigla je pogled da vidi tko je to poziva. Smješkao joj se Daniel.

- Naravno - nasmiješila se i primila ga za ruku.

- Mogu li ti reći da večeras izgledaš prekrasno?

- Možeš - nasmiješila se. Bila je zadovoljna svojim izgledom. Denise joj je odabrala prekrasnu haljinu boje lavande, a kraj joj je savršeno prekrivao za božićnih blagdana stečen trbuščić. Leo joj je predivno sredio kosu, podigavši je, ali i ostavivši nekoliko kovrči koje su

GIGA

joj se spuštale do ramena. Osjećala se veoma lijepom. Osjećala se poput princeze Holly i morala se nasmijati toj misli.

- Održala si jako lijepu zdravicu - nasmiješio joj se Daniel. - Shvatio sam da je sve ono što sam ti govorio posljednji put bilo vrlo sebično. Rekla si da nisi spremna, a ja te jednostavno nisam slušao - ispričao se.

- Sve je u redu, Danijele, mislim da još neko dulje vrijeme neću biti spremna. No, hvala ti što si me tako brzo prebolio - podigla je obrve i kimnula prema Lauri koja je sama sjedila za stolom, mrzovoljnog izraza lica.

Daniel se ugrizao za usnicu.

- Znam da ti se čini luđački brzo, ali kad mi se nisi javljala, čak je i meni postalo jasno da nisi spremna na vezu. A kad sam otišao kući preko praznika i našao se s Laurom, među nama se opet zapalila iskra. Imala si pravo, nikad je nisam prebolio. No, vjeruj mi, da nisam bio potpuno siguran da nisi zaljubljena u mene, ne bih je nikad doveo na vjenčanje.

Holly mu se nasmiješila.

- Oprosti što sam te cijeli mjesec izbjegavala, ali trebala sam malo vremena za sebe. Ipak, i dalje mislim da nisi normalan - odmahнула je glavom dok ju je Laura posprdno pogledavala. Daniel je uzdahnuo.

- Znam da s njom moram popričati o mnogim stvarima i ovaj put ćemo zbilja ići polako, ali kao što si i sama rekla, za neke ljude ljubav nikad ne umire.

Holly je preokrenula očima.

- Joj, molim te, samo me nemoj citirati da bi se opravdao - nasmijala se. - No dobro, ako si ti sretan, i ja sam. Valjda. Premda ne znam kako je to moguće - dramatično je uzdahnula i Daniel se nasmijao.

- Sretan sam, Holly. Valjda ne mogu živjeti bez dramatiziranja - pogledao je prema Lauri i pogled mu se smekšao. - Trebam nekoga tko ima vrlo strastvene osjećaje prema meni, a Laura bogme jest strastvena, bilo to dobro ili loše. No, što je s tobom? Jesi li ti sretna? - pomno joj je proučio lice. Nakratko se zamislila.

- Večeras sam sretna. Za budućnost ću brinuti kad stigne. Ali pomalo mi ide...

Ugurala se u zagrljaj sa Sharon, Johnom, Denise i Tomom i pričekala odbrojavanje.

- Pet... četiri... tri... dva... jedan! SRETNNA NOVA GODINA! - svi su zaklicali i sa stropa se sručila gomila balona svih duginih boja. Skakutali su salom za bankete i odbijali se od glava uzvanika.

Holly je razdragano grlila prijatelje sa suzama u očima.

- Sretna Nova godina - čvrsto ju je stisnula Sharon i poljubila je u obraz.

Holly joj je položila ruku na trbuh i čvrsto primila Denise za ruku.

- Nek nam svima bude sretna!

EPILOG

Holly je listala novine, tražeći u kojima je objavljena slika s Deniseinog i Tomovog vjenčanja. Nije se svaki dan najpoznatiji irski radijski voditelj ženio curom iz filma „Djevojke i grad”. Ili je barem Denise tako htjela misliti.

- Hej! - podviknuo je antipatični vlasnik dućana. - Nije vam ovo knjižnica. Ili kupite novine ili ih ostavite.

Uzdahnula je i još jedanput stala skupljati po jedan primjerak baš svih novina sa stalka. Dvaput se morala vraćati do blagajne, ali čovjeku nije bilo ni na kraj pameti da joj pomogne. Nije ni željela da joj pomogne. I opet joj se za leđima stvorio red, a ona se nasmiješila i polako birala novine. Sam si je kriv, pomislila je, da joj je dopustio listati novine, ne bi ga ovako zadržavala. Probila se na početak reda s posljednjom hrpom novina i gomili počela dodavati čokoladice i paketiće slatkiša.

- E da, i molim vas vrećicu - zatreptala je očima i slatko se nasmiješila prodavaču.

Starac ju je odmjerio preko ruba svojih naočala kao da pred njim stoji zločesta školarka.

- Mark! - ljutito je podviknuo.

Prištavi se tinejdžer i ovaj put pojavio iza police s napravom za lijepljenje cijena u ruci.

- Otvori drugu blagajnu, sine - naredio mu je vlasnik i Mark se odvuкао za pult.

Polovica se reda iza nje preselila pred drugu blagajnu.

- Hvala - nasmiješila se Holly i krenula prema vratima. Kad je posegnula za kvakom, netko je odgurnuo vrata s druge strane, udario je u vrećicu i roba joj se i ovaj put rasula po podu.

- Tako mi je žao - ispričao se muškarac koji je ušao u trgovinu i sagnuo se ne bi li joj pomogao.

- Ma, nema problema - ljubazno je odvratila Holly, ne želeći se okrenuti i suočiti sa starčevim samozadovoljnim pogledom koji joj je „bušio” rupe na leđima.

- Oh, pa to ste vi! Čokoholičarka! - rekao je glas i Holly se zapanjeno zagledala u poznato lice.

Bio je to onaj isti ljubazni kupac neobičnih zelenih očiju koji joj je pomogao i posljednji put. Zasmijula se.

- Evo nas opet na istom mjestu.

- Holly, zar ne? - zapitao je, dodajući joj veliko pakiranje čokolade.

- Tako je. A vi ste Rob, je li tako? - odvratila je.

- Imate vrlo dobro pamćenje - nasmijao se.

- I vi isto - nacerila se. Ponovo je utrpala kupljenu robu u vrećicu i izgubljena u vlastitim mislima, podigla se.

- Vjerojatno ćemo još koji put naletjeti jedno na drugo - nasmiješio joj se Rob i probio se do kraja reda.

Još uvijek pomalo zbunjena, Holly je zurila za njim, a zatim mu napokon prišla.

- Rob, biste li možda ipak danas sa mnom otišli na onu kavu? Ako ne možete, nema problema... - ugrizla se za usnicu.

Nasmiješio se i nervozno pogledao prsten koji je još uvijek nosila na ruci.

- Oh, ne obazirite se na to - ispružila je ruku. - To je samo uspomena na lijepe dane u prošlosti.

S razumijevanjem je kimnuo glavom.

- U tom slučaju, volio bih otići s vama na kavu. Prešli su cestu i uputili se prema *Masnoj žlici*.

- Usput, žao mi je što sam posljednji put onako pobjegao - ispričao se gledajući je ravno u oči.

- Ne brinite. Ja obično nakon prvoga pića pobjegnem kroz zahodski prozor - šalila se Holly.

Nasmijao se.

Nasmiješila se sjedajući za stol i čekajući da Rob donese piće. Činio se dragim. Naslonila se u stolcu i zagledala se u hladan siječanski dan za prozorom. Drveće je luđački plesalo na vjetru,

GIGA

a ona razmišljala o svemu što je naučila, o tome kakva je bila nekada i kakva je sada. Bila je žena kojoj je voljeni muškarac davao savjete, žena koja je te savjete poslušala i koja se svim silama pokušala oporaviti. Zbog toga je sada imala posao koji voli i dovoljno samopouzdanja da zahtijeva ono što želi.

Bila je žena koja često griješi, koja ponekad plače ponedjeljkom ujutro ili noću, sama u krevetu. Bila je žena kojoj je njezin vlastiti život počesto išao na živce i kojoj je katkad bilo teško ustati na vrijeme ne bi li otišla na posao. Bila je žena kojoj su loši dani katkad bili češći nego dobri, žena koja bi se katkad pogledala u zrcalo i zapitala se zašto ne digne lijeno dupe i ode do teretane. Bila je žena koja je katkad mrzila svoj posao i žena koja se katkad pitala zašto je uopće došla na ovaj svijet. Bila je žena kojoj stvari katkad jednostavno nisu polazile za rukom.

S druge strane, bila je i žena s milijun divnih uspomena, žena koja je znala što je prava ljubav i koja je bila spremna na nova životna iskustva, nove ljubavi i nove uspomene. Bilo to za deset mjeseci ili deset godina, namjeravala je poslušati posljednju Gerryjevu poruku. Sto god je čekalo, otvorit će srce i slijedit ga.

U međuvremenu će jednostavno živjeti.